

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Marie FORCE

Bazen en iyi hücum geri çekilmedir.

Aşıktan Umudunu Kesme

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Aşkdan Umudumu Kesme

Marie FORCE

Ben senin suç ortağın olmak istiyorum.

Adam McCarthy bir ihanetle hem New York'ta kurduğu şirketi hem de kız arkadaşını kaybetmiştir. Yaralarını sarmak için birkaç günlüğüne doğduğu yer olan Gansett Adası'na dönmeye karar verir. Kalp kırıklıklarından payına düşeni almış eski aile dostu Abby de adaya giden feribottadır. Ve en olmadık yerde umutlarını tazeleyecek bir bağ kurulur.

Adam, hayatında değişim isteyen Abby'nin çılgın planlarına suç ortağı olur, çok geçmeden de bu ortaklık "acaba"ları unutturacak yeni yollar açar.

Peki Adam, New York'a dönüp şirketini geri kazanma fırsatı elde edince ne olacaktır? Daha önce iki adamın peşinden gidip hayal kırıklığına uğrayan Abby'nin dili yanmıştır. Üçte gerçekten de keramet var mıdır?

NOVELLA

f /novellayayinlari

ig /novellayayinlari

ISBN 978-605-186-537-9

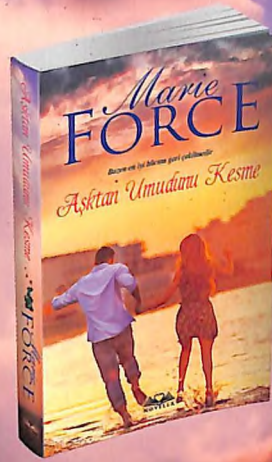
9 786051 865379
online sipariş: okuoku.com

“Kahkahalarla güldüren mizahı ve yürek burkan anlarıyla kusursuzca dengelenmiş bu kitabı elimden bırakamadım.”

Goodreads

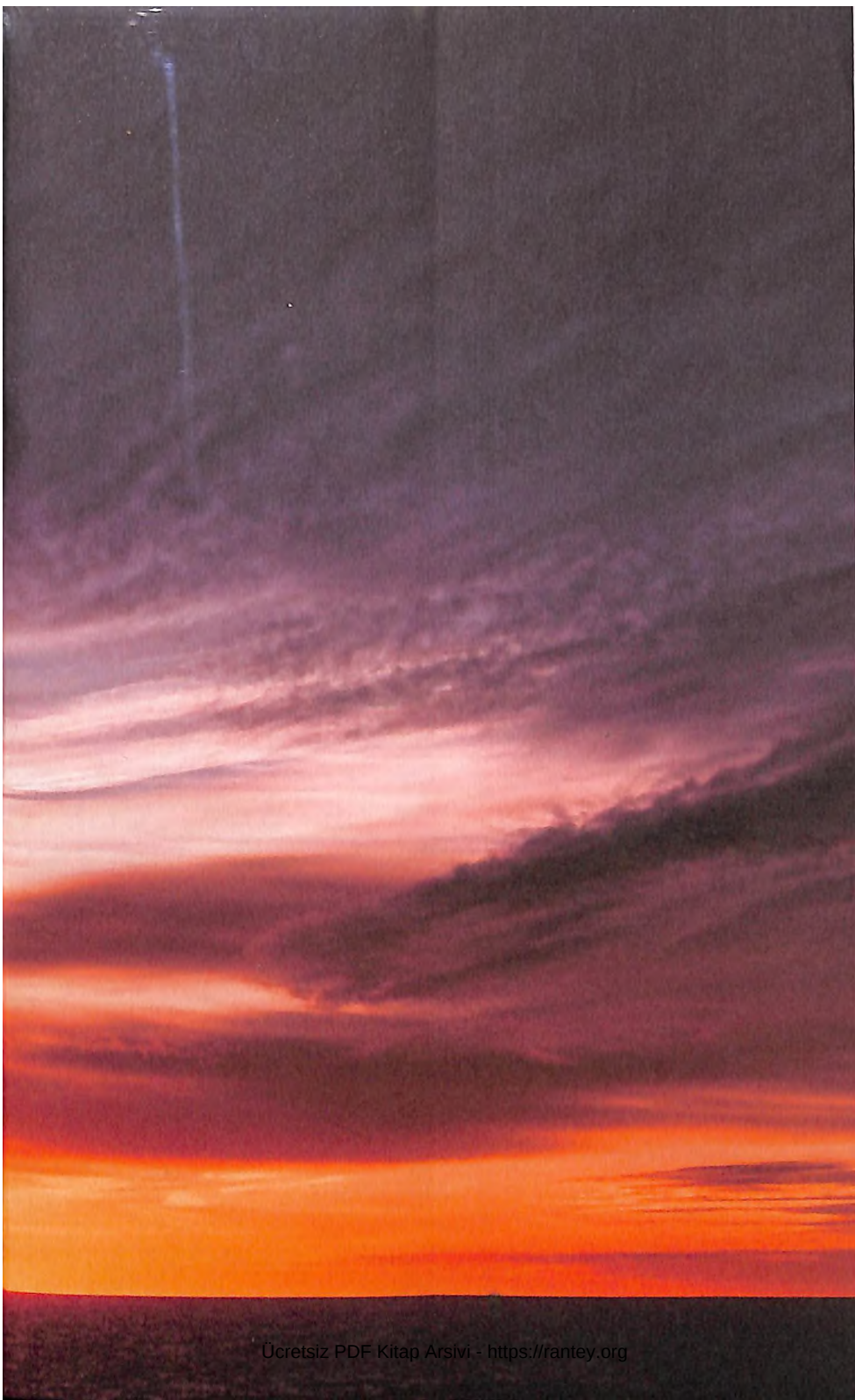
“Marie Force’un diğer tüm kitapları gibi *Aşkdan Umudunu Kesme* de sizi hikâyenin içine çekiyor ve okumayı bitirdikten günler, hatta haftalar sonra bile aklınızdan çıkmıyor.”

Amazon

Aşkdan Umudunu Kesme Marie FORCE

Marie FORCE

Aşktan Umudunu Kesme'

Aşktan Umudunu Kesme

©Marie Force

Özgün Adı: Waiting For Love

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Kasım 2017

ISBN: 978-605-186-537-9

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Eylül Başak Şen
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Redaksiyon : Elçin Kazancı
Düzeltili : Pelin Zorbay
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Baskı

MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 34191 Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. AŞ markasıdır.

Marie FORCE

Aşktan Umudunu Kesme

Çeviren: Eylül Başak şen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Julie'ye ve sekiz yıl süren iş görüşmesine,
başardık! Gerçekten başardık!*

Birinci Bölüm

G

ansett Adası'na giden öğle feribotunda yolculuk eden Adam McCarthy'nin arkasındaki kadın, yüksek sesle feribot-taki herkese, "Gerçekten, kesinlikle ve *tamamen* erkeklerle işim bitti," şeklinde bir duyuru yaptı. "Bitti, bitti, *bitti*."

Ses ona tanıdık geliyordu, o yüzden Adam, sırtını dikleştirip kulak kesildi, yüzünü ona çevirmeden önce kim olduğunu çıkarabilmeyi umuyordu.

"İki adamı dünyanın öbür ucuna kadar takip ettim ve piş-manım. Şu andan itibaren erkeklere tövbe ettim. Bunu ilk duyan sizsiniz işte."

Kelimeler ağzından dökülürken dilinin hafifçe sürçmesi Adam'a kadının sarhoş olup olmadığını düşündürdü. *Kimin umurunda? Sana ne ki? Duyma onu.*

"Erkeklerle işim bitti demiş miydim?"

Adam onun kiminle konuştuğunu bilmiyordu ve öğrenmek için arkasını dönmesi gerekiyordu. Ama dönmeyecekti.

Zaten kendi dertleri ona yetiyordu ve tanıdığı biri bile olsa başka birinin derdine ortak olmak istemiyordu. Sonuçta çok fazla insan tanıyordu ve bu, tanıdığı insanlar kendilerini aptal durumuna soktuklarında olaya müdahale edeceği anlamına gelmiyordu.

Bu fırtınalı günde deniz dalgalıydı ve kadın, kalabalık oturma alanında kısıp kalmış, zorunlu dinleyicilerine yakınmayı sürdürüyordu. Adam, böyle fırtınalı yolculuklara alışıktı. Bunları ömrü boyunca yapmıştı. Diğerleriyse onun kadar şanslı değildi ve çok geçmeden öğürme sesleri havasız alanı doldurdu.

Denizin dalgalı olması ya da feribotun sallanması asla midisini bulandırmazdı. Kusmuk kokusuysa... Buna kimsenin bağışıklığı olamazdı. Ayağa kalktı ve kendisine oradan çıkması gerektiğini söyledi. *Kapıya yürü ve biraz temiz hava al.* Ama merakına yenilip arkasına dönmek gibi bir hata yaptı.

Grant'in eski kız arkadaşı Abby Callahan'ın çöp kutusuna koşturduğunu gördüğünde şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Abby şiddetle kusarken Adam, kararsızlıkla donakalmış, ayakta dikiliyordu. Abby onu görmemişti, isterse hâlâ buradan çıkıp gidebilirdi. Ancak o anda, sanki bir rüyadan kopup gelmiş gibi, Koca Mac McCarthy'nin sesi kafasının içinde yankılanıp zor durumda bir dosta arkasını dönmesinin ciddi sonuçlarının olacağını söyledi.

Babasının, kendisinin ve kardeşlerinin benliklerine kazırcasına işlediği öğretilerine ilk kez küfretmiyordu.

Derin bir nefes aldı, saniyesinde içerdeki kusmuk kokusu yüzünden buna pişman oldu, ardından boğazından yükselen

ekşiliği yutup Abby'ye doğru yşrşdş, kolundan kavradığı gibi kadını dışarı sşrşkledi.

Doğal olarak, Abby ona karşı çıktı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Konuşurken dili dolaşıyordu ve şzerine bir şşe içki dşkşlmşs gibi kokuyordu.

Dışarı çıkıp soğuk ve temiz havayı derin derin iğlerine ęerkerlerken, "Dşn gece barda falan mı uyudun?" diye sordu.

"Adam." Abby karşısındakinin kim olduğunu gşrşnce iğ geçirdi. "Hayır, bir *barda* falan uyumadım. Bu sabah uğakta bir şeyler içtim ve yan koltuktaki adam da bştşn tekilasını şzerime dşktş."

Adam, kahvaltıda tekila fikrine yşzşnş buruşturdu. O gşnler ęok geride kalmıştı. "Yanlış hatırlamıyorsam sen içki iğmezdin."

Feribot sallandığında Abby dengesini kaybetti ve Adam onun kolundan tutarak dşşmesini engel oldu. "Arada sırada bir kadeh şarap iğerdim," dedi Adam'ı iterken. "Artık insanların kendisinden beklediklerini yapan o cici kız olmayacağım. İğeğim, partilere gideğim, bir denizci gibi kşfredeğim ve tanımadığım insanlarla sevişeğim ve..." ęenesi titremeye başladı.

"Sakın ağlayayım deme."

"İstersem ağlarım. Canımın istediği her lanet şeyi yaparım."

"Bu kşfretme işinde yeni olduğundan, arada sırada *olası* eklemeyi de dşşşn." Abby'nin, ne sşylediğine dair hiçbir fikri yokmuş gibiydi, dolayısıyla Adam biraz daha ağıkladı. "*Lanet olası* ęok daha sert bir kşfşr, lanete kıyasla yani."

Abby'nin bşyşk, kahverengi gşzleri henşz dşkşlmemiş

gözyaşlarıyla ıslı ıslıldı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu inanmayarak. “Çekinme, günüm daha da kötüleşemez nasılsa. *Hayatım* daha da kötüleşemez, o yüzden elinden geleni ardına koyma.”

“Sen burada ne yapıyorsun ki? Teksas’ta yaşıyorsun sanıyordum.”

“Artık yaşamıyorum.” Çenesi titredi ve gözlerindeki yaşlar musluktan akarmışçasına dökülmeye başladı.

Adam, o an bunu sorduğuna pişman oldu. Kadın ağlayıp hıçkırırken maskarası hâlihazırda lekeli yüzüne akıyordu. Başka türlü davranacak biri olmadığından Adam, onun omzuna vurup bir iki rahatlatıcı sözcük fısıldadı, bir yandan da güvertenin yarılıp kendisini yutması için içten içe dua ediyordu.

O da cehennem gibi birkaç gün geçirmişti ve gerçekten de başka birinin derdiyle uğraşacak hali yoktu. İş hayatında daha önce benzerini görmediği bir çöküşün eşiğindeyken, evden gelen bir telefonla erkek kardeşlerinin kayıp olduğu haberini almıştı. Tanrı’ya şükür hepsi sağ salim bulunmuştu, ama onları kendi gözleriyle görmeden içi rahat etmeyecekti.

Abby’yle ilgili son duyduğu şey, onun adanın bir önceki doktoru Cal Maitland’la nişanlanıp birlikte yaşamak için Teksas’a gittiği idi. Adam, onun sol eline baktı ama görünürde bir yüzük yoktu. *Of*. Abby’yle nişanlısı arasında ne geçtiğini merak etse de bunu sorarak daha fazla gözyaşına sebep olmayı göze alamadı.

“Evsizim,” dedi Abby uzun bir sessizliğin ardından. Feribot dalgakıranı aşarken iki yana sallandılar.

Üst güverteden gelen öğürme seslerini duyan Adam, Abby'yi tırabzanlardan çekmeseydi, olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu.

Bu ani hareket sonucunda, Abby kollarının arasına girdi, ardından başını Adam'ın göğsüne yaslayıp hıçkırıklara teslim oldu.

Tanrı aşkına! Neden oturma alanından doğruca çıkıp gitmemiştii? Neden böyle bir durumun içine düşeceğini bile bile arkasını dönmüştü? Ancak şimdi, durumun bu kadar içindeyken bu soruların bir önemi yoktu. Abby'yi ömrü boyunca tanımişti ve Abby, neredeyse ağabeyinin karısı olacaktı; o yüzden kollarını genç kadına sarıp sırtını okşadı. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, girmeyecek." Abby burnunu çekti, görünüşe göre Adam'ın tişörtünü mendil olarak kullanıyordu. Ne tatlı. "Bir daha asla hiçbir şey yoluna girmeyecek."

"Bu doğru değil," dedi Adam, ama içten içe onunla aynı fikirdeydi. Dünyasının yerle bir olmasından bu yana geçen kırk sekiz saatte o da sürekli aynı şeyi düşünmüştü.

"Doğru. Hayattan istediğim tek şey âşık olduğum iyi bir adamla evlenip bir aile kurmak ve tatmin edici bir kariyer sahibi olmaktı. Şimdiyse hiçbir şeyim yok. Onun için işimden vazgeçtim! Abby's Attic ne kadar başarılı bir işti, biliyor musun?"

"Çok popüler olduğunu duymuştum."

"Geçen sene çeyrek milyon dolar kazandım ve sonra, sanki o iş benim için bir hiçmiş gibi onu ardımda bırakarak gittim. Hem de buna hiç değmeyecek bir adam için."

Adam, erkekleri savunmak adına bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünse de parayı duyunca donakalmıştı. “Tişört satarak çeyrek milyon dolar mı kazandın?”

“Ve oyuncak. Oyuncak işinde çok para var, hele ki oyuncak satan tek mağaza seninkiyse,” dedi güçlü bir hıçkırık eşliğinde. Ardından eliyle ağzını kapattı. “Of. Özür dilerim.” Sonra bir kez daha hıçkırdı, bu seferki öncekinden daha güçlüydü ve onu daha da fazla gözyaşı izledi. “Hayatım mahvoldu.”

Sormamalıydı. Onu ilgilendirmezdi. Ama yine de... “Cal’la aranızda ne oldu?”

Abby –neyse ki– kendi tişörtünün kolunu kullanıp burnunu ve gözlerini silerken maskarasını koyu lekeler halinde gözaltlarına yaydı. “Eski kız arkadaşı. Belli ki onu unutamamış. Öyle saçma bir şey.”

“Boktan demek istedin sanırım.”

“Ne?”

“Eğer artık küfrediyorsan saçma yerine boktan demelisin.”

“Ah, evet. Evet, boktan. Koca bir yığın bok.”

“Hah şöyle.”

Bu, Abby’nin çekinerek de olsa gülümsemesine sebep oldu.

“Eski sevgilisiyle olayı neydi?”

“Onu her gördüğünde zarif adımlarla sahte sarı saçlarını savurarak gelir, sahte kirpiklerini kırpıştırır ve sahte memelerini onun koluna bastırırdı, Cal’sa bunda hiçbir sorun yokmuş gibi davranırdı; sanki kızın onunla flört etmesinde hiçbir sakınca yokmuş gibi. Bu haftalarca devam etti. Her gün eve uğradı, sözde Cal’ın hasta annesini kontrol ediyordu, çünkü onlar *çok yakınlardı*, anlıyorsun ya, ama aslında tek sebep Cal’la daha

fazla vakit geçirmek istemesiydi. En sonunda bundan sıkılıp onunla konuştum ve o...” Çenesi bir kez daha titreyip gözyaşlarını da beraberinde getirdi, ama Abby gözlerini kırptırıp onları tutmayı başardı. “Bana, hâlâ onu düşündüğünü söyledi. *Candy*. Adı *Candy*! İnanabiliyor musun? Midemi bulandırıyor. Bunların hepsi çok... Çok...”

Beklentiyle soluğunu tutan Adam tek kaşını kaldırdı.

“Korkunç,” dedi Abby.

Adam başını iki yana salladı. “Daha iyisini yapabilirsin.”

“Yapamam.”

“Evet, yapabilirsin. Şimdi yepyeni bir kadınsın, unuttun mu?”

Abby’nin yüzü kıpkırmızı oldu ve o anda, Adam onun aslında ne kadar tatlı olduğunu fark etti, rakunu andıran gözleri ve her şeyiyle. “Sikik,” diye fısıldadı Abby ve küfür dudaklarından dökülür dökülmez biraz daha kızardı.

Adam ona kocaman gülümsedi. “İşte şimdi bir yere varıyoruz.” Feribot, adanın kuzey kıyısını işaretleyen şamandırayı geçti, ama sis o kadar yoğunlu ki, Adam uçurumları bile güçbela ayırt edebiliyordu. “Gerçekten yabancılarla sevişebileceğini mi düşünüyorsun?”

Bu sorunun onu hazırlıksız yakaladığı belliydi. “Tabii ki, bunu yapabilirim.”

“Bence yapamazsın. Sen öyle bir kız değilsin.”

“Sen benim nasıl bir kız olduğumu nereden biliyorsun ki?” diye sordu Abby, sesinde hafif bir öfke vardı.

“Şey, neredeyse on yıl ağabeyimle çıktın. Sanırım bir fikrim var.”

“Beni hiç tanıımıyorsun. Grant de beni hiç tanımadı. Kimse tanımiyor.”

“Abby, hadi ama, bu doğru değil. Sen ve Grant çok uzun bir süre iyi bir ilişki yaşadınız.”

Abby başını iki yana salladı. “Hayır, yaşamadık. Ben de yaşadığınızı sandım, Cal’la da öyle, ama ben o ‘iyi ilişki’yi hiç yaşamadım.” Büyük gözlerini Adam’a çevirip sordu: “Peki ya sen?”

Bu soru kalbine saplanan bir ok gibi göğsünün ortasına gömüldü. “Kısa süre öncesine kadar ben de öyle sanıyordum ama hayır, ben de yaşamadım.”

“Sana ne oldu?”

Adam gülümseyip başını iki yana salladı. “Konuşmaya değmez.”

“Ben sana başımdan geçen kötü şeyleri anlattım,” dedi Abby hıçkırıkları arasından. “Adil olması için senin de bana anlatman gerekiyor.”

Adam’ın, memleketinden kimseye New York’ta başına gelenleri anlatmaya niyeti yoktu. Kardeşlerini görüp onların iyi olduğunu temin ettikten sonra şehre dönüp, işler daha da kötüleşmeden kariyerini kurtarmayı planlıyordu. Ama Abby ona sıvı çikolatayı andıran kahverengi gözleriyle bakarken bir anda, tüm acı hikâye dudaklarından döküldü. Anlatmayı bitirdiğinde, genç kadın ağzı açık onu izliyordu, ta ki bir hıçkırık onu bu transtan çekip çıkarana dek.

“Bu... bu... korkunç...”

Adam başını yana eğip sessizce ona bir kez daha denemesini söyledi.

“Sahiden çok sikik.” Bu sefer ne fısıldamış ne kızarmıştı

ve bu Adam'ın keyiflenmesine sebep oldu. "Onunla ne zamandır ilişkin vardı?"

"Üç yıldır beraberdik. İki yıldır da birlikte yaşıyorduk."

"İşten kimse bilmiyor muydu yani?"

"Hayır. Kendi şirketime koyduğum 'işyerinde ilişki yasak' kuralı gelip beni bulmasın diye sessizliğimizi koruduk. Anladığım kadarıyla, çalışanlardan biri bizi bir yerde görmüş ve biz öpüşüyormuşuz. Sonrasında da bizi kurula bildirmiş. En komik yanıysa, tabii bunların herhangi birini komik bulduysan, her şeyin gelip bir dışçı randevusunda kilitlenmesi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kurul başkanı ikimizi de yanına çağırdı. Ben dışçıydım. O ofisteydi. Ben dışçı koltuğundan kalkamadan, o beni kurduğum şirketten attıracak bir anlaşmaya evet demiş. Dışçılarım temizlenirken, kurduğum şirketi ve kız arkadaşımı kaybettim. Çok komik değil mi?"

"Hayır," dedi Abby, sesi kısık ve artık hıçkırıyordu. "Hiç komik değil."

"Aslında biraz komik." Eğer bunun komik olduğunu düşünmezse neler olabileceğinden korkuyordu.

"Böyle bir şey yaşadığına üzüldüm, Adam." Koluna koyduğu eli garip bir şekilde iyi hissettiriyordu. Son birkaç günde kendini inanılmaz yalnız hissetmişti. "O şirketi kurmak için çok uğraştın."

"On dört yıldır yaptığım tek hata dört yıl önce işe bir ortak almaktı." Tırabzanlara yaslandığı sırada feribot South Harbor'ın dalgakıranından geçiyordu. "En iyi kısmı bilmek ister misin?"

"En iyi kısım neymiş?"

“Yaptığımız işe dair gerçekten bilgisi olan tek kişi benim. O sadece işletme kısmında. Bense teknik kısım ile ilgileniyorum. Ne onun ne de kurulun ben olmadan ne yapacaklarına dair bir bilgisi var ve şirketi batıracakları şüphesiz. Bunu fark ettikleri sırada duvarda bir sinek olmak için neler vermezdim.”

“Çok yakında seni arayıp geri dönmen için yalvaracaklar.”

“Muhtemelen.”

“Dönecek misin?”

Adam başını iki yana salladı. “Ben o şirkete sahip olduğum her şeyi verdim ve karşılığı bu mu yani? Kışımı öpsünler.”

“Böyle düşündüğün için seni suçlamıyorum. Seni büyük çapta kazıklamışlar, hem de birden fazla yolla.”

“Evet.”

“Peki, ne yapacaksın?”

“Aslını istersen, emin değilim. Kazadan sonra eve gelip kardeşlerimi görmek istedim...”

Abby'nin gözleri sonuna kadar açıldı. “Ne kazası?”

“Yarış Haftası'nda olan tekne kazasını duymadın mı? Bir yük gemisi tekneyi ezmiş. Tüm erkek kardeşlerim ve Grant'in arkadaşı Dan o teknedeydi.”

“Aman Tanrım! İyiler mi?”

“İyi olacaklar. Grant ve Dan biraz daha ağır atlattılar ama Mac ve Evan iyi.”

Abby her an yeniden kusabilecekmiş gibi görünüyordu, dolayısıyla Adam onu tırabzanlara doğru çekti. “Derin nefes al.”

Genç kadın derin derin solurken bir yandan da gözlerini kırıştırıyordu. “Grant'le aramızdakiler biteli bir süre oldu ama onun ölmüş olabileceğini düşünmek...” Kalbinin üzerine koyduğu eli, hissettiği her şeyi açıkça gösteriyordu.

“İnan bana, haberleri aldığımdan beri ben de çok zor anlar yaşadım. Gerçekten şans eseri hayattalar. Üç erkek kardeşim de...” Olabilecekleri düşünürken irkildi.

Bir an sonra, Abby onu sımsıkı kucaklamıştı ve eski bir arkadaşın kollarının arasında olmak gerçekten güzel hissettiriyordu. Ardından Abby’nin göğüsleri göğsüne değdiğinde Adam’ın tüm düşünceleri kayboldu. O artık eski bir arkadaş ya da ağabeyinin eski sevgilisi değildi. O artık kollarının arasındaki seksi, kıvrımlı bir kadındı ve inanılmaz güzellikte göğüsleri vardı. Bunları daha önce hiç fark etmiş miydi? Hatırladığı kadarıyla hayır. O, oldum olası Grant’in sevgilisi olmuştu, dolayısıyla Adam da ona hiç o gözle bakmamıştı.

Abby’yi bırakıp geri çekildi ve o anda, koyu saçlarının nasıl ışıldadığını fark etti. Görüldüğü kadar yumuşaklar mı diye merak etti.

Bu beklenmedik geri çekilişten dolayı şaşırان Abby sendeleyince Adam düşmesin diye ona uzandı. Elleri onun omuzlarındayken Abby’nin gözleri bir kez daha Adam’ın yüzüne odaklandı. Adam kendi kendine onun Abby olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. O neredeyse ağabeyinin karısı olacaktı. Ellerini Abby’nin omuzlarından çekip en sonunda dalgalarını geçen feribota şükrederek derin bir nefes aldı.

Feribot iskelele yanaşırken yan yana dikildiler.

“Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?” diye sordu Abby uzun süren garip bir sessizliğin ardından.

“Tabii ki. Sen de söylemezsin, değil mi?”

Abby başını iki yana salladı. “Eğer olan biteni bilen biriyle konuşmak istersen Beachcomber’da olacağım.”

“Sizinkilerle kalmayacak mısın?”

“Dünyada olmaz. Annem başka bir adamın peşinden gitmek için başarılı bir işten vazgeçmemin aptallık olduğunu söylemişti. Şu an ihtiyacım olan son şey, bana her gün erkekler hakkındaki kararlarımın ne kadar güvenilmez olduğunu hatırlatması.”

“Eh, ben de ne yapacağımı bulana kadar bir iki gün annemlerde kalacağım. Eğer konuşmak istersen...”

“Çok nazıksın. Teşekkürler, Adam. Her şey için teşekkürler. Sen gerçekten... Çok iyisin.”

“Şu an her şeyin korkunç göründüğünü biliyorum, ikimiz için de. Ama bu en kötüsü olmalı, öyle değil mi?”

“Eğer sen öyle diyorsan,” dedi Abby bıkkınlıkla iç geçirip, alt güverteye indiler.

Adam’ın tek bir sırt çantası olduğundan Abby’nin üç bavulundan ikisini taşımasına yardım etti ve feribot iskelesinden Beachcomber Oteli’ne giden yokuşta onları sürükledi. Otele ulaştıklarında bir çalışan yardıma geldi.

“İyi olacak mısın?” diye sordu Adam.

“Tabii. Ben sağ kalanlardanım. Hep kaldım.”

Eğer bunları söylerken paramparça görünmeseydi, Adam bunu yutabilirdi. Şakacıktan çenesine vurdu. “Biraz daha dayan.”

“Sen de.”

Oradan çıkıp ailesinin North Harbor’daki evine yöneldi. Köşeyi dönmeden önce arkasını döndü ve hâlâ bıraktığı noktada, Beachcomber’ın merdivenlerinde dikilmiş otele bakan Abby’yi gördü, sanki bir adım daha atmak için gereken gücü arıyormuş gibiydi.

İkinci Bölüm

*K*asabada ilerlerken, Sand&Surf Otel'i'nin, etrafında uçuşan bayraklar ve verandadaki sallanan sandalyelerde oturmuş South Harbor manzarasını izleyen müşterileriyle tekrar çalışmaya başladığını gördü. Şehrin sembollerinden biri olan bu otelin yeniden açıldığını görmek onu gülümsetti. Kuzeni Laura'yı görmek ve ağabeyi Mac'le ortağı Luke'un yaptığı yeniliklerin hepsini öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

İkinci bir tabela, otelin içindeki Stephanie'nin işlettiği restoranın açık olduğunu gösteriyordu. Adam, restoranın açılış gecesiyle ilgili inanılmaz övgüler duymuştu ve kasabada kaldığı sürede burada bir şeyler yemeyi gerçekten çok istiyordu.

Yolundan biraz sapıp kız kardeşi Janey'nin evine doğru ilerledi. Kapıyı çaldı, uzun bir süre bekledi, içeriden gelen adım seslerini duymadan önce neredeyse vazgeçip gidiyordu.

Hamilelikten göbeği iyice büyüyen küçük kız kardeşi, ağabeyini verandada görünce mutluluktan küçük bir çığlık attı. "Burada ne yapıyorsun? İçeri gel!"

Adam sırt çantasını verandada bırakıp sürgülü kapıyı sonuna kadar kaydırdı. “Seni kucaklardım, şımarık, ama kollarımın kavuşacağını sanmıyorum.”

“Lütfen dene,” dedi Janey dolu gözlerle ve Adam’a uzandı.

Bu bir günde duygusal kadınlardan payına düşeni çoktan aldığından, kız kardeşinin dev göbeğini kucaklamak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Janey’nin özel bakıma muhtaç kedi ve köpeklerden oluşan topluluğu bacaklarının etrafına dolanıp Adam’ı kokladılar. Janey’nin omzu üzerinden Alman kurdu Riley’nin her zamanki gibi diğerlerine katılmadan önce, onları köşeden izlediğini fark etti. “Kimse bana üçüzlere hamile olduğunu söylememişti,” dedi Janey’nin şiş göbeğine bakarak.

“Kapa çeneni. Bu komik değil.”

“Evet, komik.”

“Tamam, belki biraz komik.” Janey başını salladı. “Burada ne işin var?”

“Bizim çocukları görmek istedim, annemle babamı da. Herkes iyi mi?”

“İyi olacaklar ama çok korkunç bir gündü. Sana anlattım...”

Adam kolunu kız kardeşinin omzuna koyup sarı saçlarına bir öpücük bıraktı. “Neden bahsettiğini anlayabiliyorum. O benim de aldığım en kötü telefonlardan biriydi.”

“Ne yaptık...”

“Janey, yapma. Lütfen. Bu konuyu açma bile.”

“Haklısın. Devam edersek iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum.” Gözünden akan bir damlayı nazikçe sildi. “Özür dilerim. Son zamanlarda tam bir duygusal karmaşadan ibaretim.”

“Üçüzlere hamile olmak kolay değil, kızım.”

Janey şakayla onun karnına vurdu ama normalden biraz daha sert yapmıştı.

“Ah! Acıdı!”

“İyi. Acısın diye yaptım zaten. Burada olduğuna inanamıyorum. Ben de tam seni arayacaktım.” Adam’ın elini tutup dizüstü bilgisayarının durduğu masaya yönlendirdi. “Derslere kaydolmaya çalışıyorum ama olmuyor. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Belki de bu bir işarettir.”

“Neyin işareti?” diye sordu Adam, kız kardeşi onu çalışma sandalyesine itelerken.

“Okula dönmemem gerektiğinin.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

“Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin? Kimseye derken gerçekten *kimseye*.”

“Tabii ki söz veririm.”

Janey başparmağının kenarını kemirdi. “Okula dönmek istemiyorum.”

“Janey...”

“Anne olmak istiyorum. Bebeğime bakmak istiyorum. Joe’nun işi sayesinde paraya ihtiyacımız yok.”

Adam onun elini tutup sıktı. “Janey, dur. *Dur*.” Kız kardeşinin dikkatinin üzerinde olduğundan emin olana kadar bekledi. “11 Eylül’den sonraki konuşmamızı hatırlıyor musun? Sana daha fazla New York’ta kalmak istemediğimi söylediğimde bana ne dediğini hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal.”

“Ben dün gibi hatırlıyorum. Bana ciddi bir travma geçir-

diğimi ve böyle bir durumdayken, duygularıma dayanarak büyük kararlar vermemem gerektiğini söyledin.”

“Sana yardım edebildiğime sevindim ama bunun benimle ne alakası var?”

Adam elini Janey’nin karnına koydu ve yeğeni onu bir tekmeyle ödüllendirdi. “Bu olay kadınlar için ciddi bir travma. Hem duygusal hem fiziksel. Büyük kararlar vermek için doğru bir zamanda değilsin.”

“Ne zaman bebeği önce uzun okul günlerinde, sonra da uzun çalışma gecelerinde yalnız bırakacağımı düşünsem kendimi hasta hissediyorum. Midem bulanıyor.”

“Sen bunları yaparken bebekle kim ilgilenecek?”

“Joe.”

“Yani bebeğin onunla her an ilgilenecek bir ebeveyni başında olacak, öyle mi?”

“Sanırım öyle.”

“Peki, bebekler ömürlerinin ilk iki yılına dair ne hatırlar?”

“Pek bir şey değil.”

“Düşünmeden hareket etme, Janey. Çok uzun zaman boyunca veteriner olmak istedin ve artık buna gerçekten çok yakınsın. Şimdi bırakma. En azından karar vermek için önce bebeğin doğumunu bekle.”

Janey öyle iç geçirdi ki Riley gelip burnuyla onun elini dürttü. Onun başını okşarken, “Tamam,” dedi Janey, “sen kazandın. Bir şeylere karar vermek için bekleyeceğim.”

“Sonrasında pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum.”

“Aptal site hiçbir şey yapmama izin vermiyor.”

Adam, klavyenin üzerine koyduğu parmaklarıyla elinden

geleni yaptı. Birkaç dakikanın ardından, “Aha,” dedi. “Sorunu bulduk; ‘http’den sonra ‘s’ eklemen gerekiyor çünkü bu güvenli bir site.”

“Bana tek bir harfin ömrümün bir saatimi yediğini mi söylüyorsun yani?”

“Benim dünyama hoş geldin.” Birkaç klavye dokunuşuyla kız kardeşini ders seçme sayfasına yönlendirdi. “İşte oldu.”

“Sen bir tanesin. Teşekkürler. Bunun için ve akıl verdiğin için.”

“Ağabeyler bu günler içindir.”

“Benim dünyamda genelde onlar dört baş belası.”

Bu yorum günlerdir ilk kez Adam’ı güldürdü. “Seni görmek güzeldi, şımarık.”

“Seni de. Annem ve babam eve geldiğin için sevinçten çıldırarak. Eminim annem eve hoş geldin yemeği verir, dolayısıyla bu akşam yemek pişirmem gerekmeyecek. Oley.”

“Sana yardımım dokunduğuna sevindim. Hey, bil bakalım feribotta kime rastladım?”

“Kime?”

“Abby’ye.”

Janey’nin gözleri, yakın arkadaşının bahsiyle sonuna kadar açıldı. “Cal’la ikisi ziyarete mi gelmişler? Bana buraya geleceğinden hiç bahsetmedi.”

“Tam olarak değil. Görünüşe göre Cal’la ilişkileri bitmiş.”

“Benimle *dalga* mı geçiyorsun?”

“Hayır. Feribotta hafif çakırkeyifti ve herkese erkeklerle işinin sonsuza kadar bittiğini anlatıyordu.”

“Aman Tanrım! O hiç içmez ki! Eğer gün içinde bir şeyler içiyorsa durum gerçekten kötü olmalı. Şimdi nerede kalıyor?”

“Kendisine bir yer bulana kadar Beachcomber’da olacakmış.”

“Gidip onu görsem iyi olacak.”

“İyi bir fikir. Oldukça kötü durumda.” Adam, Janey’nin evcil hayvanlarını okşamak için bir dakika ayırdı, kız kardeşinin bundan hoşlandığını biliyordu. “Stephanie’yle Grant ne yaptılar?”

“Shore Point Yolu’ndalar. Yirmi iki numarada. Ned’den aldıkları evdeler. Annemle babama geçerken uğrayıp Grant’i görebilirsin. Hepimiz onun için biraz endişeleniyoruz. Kazadan sonra diğerleri gibi toparlanamadı.”

“Neler oluyor?”

“Kimse bilmiyor, Stephanie bile. Grant konuşmuyor.”

“Uğrarım.” Janey’nin alnını öptü. “Seninle de akşam yemekte görüşürüz.”

Janey onu sıkı sıkı kucakladı. “Burada olduğuna çok sevindim.”

Adam, kız kardeşinin evinden ayrılırken, adaya döndüğü için mutlu olduğunu fark etti. Burada herkes sevecen, şakacı, sık sık çileden çıkarıcı ve en önemlisi sadıktı. Geçen hafta, sadakatin önemine dair ömründe hiç olmadığı kadar çok düşünmüştü.

Grant’in yeni evi, Janey’ninkiyle anne babasının evinin arasında kalıyordu, yine de oraya gitmek için biraz rotadan sapmak gerekiyordu. Önden iki, arkadan tek katlı olan binaya gitmek için ayaklarınızın altında çıtırdayarak ezilen yoldan yürümeniz gerekiyordu. Garaj yolunda hiç araba olmadığından evde birinin olup olmadığını çıkarmak zordu ama

Adam yine de kapıyı çaldı. Kimse cevap vermeyince Adam kapıyı açmayı denedi ve kilitli olmayan kapı açılıverdi. Başını içeri uzattı. “Hey, Grant! Evde misin?”

Cevap yoktu.

Grant’i yemekte göreceğini düşünen Adam kapıyı çekti ve yola döndü.

“Adam?”

Yolu yarılamıştı ki arkasından gelen sese dönüp Grant’in ön verandada dikildiğini gördü. Bu kadar uzaktan bile ağabeyinin cehennemi yaşamış gibi görüldüğünü düşündü. Saçları diken dikendi ve günlerdir tıraş olmadığı belliydi, insanı en çok dehşete düşürse, mavi gözlerinin suratının içine göçmüş gibi görünmesiydi. Bebeksi yakışıklılığı silinip gitmişti.

Kaygı tüm bedenini ele geçirirken Adam eve döndü ve sırt çantasını merdivenin başında bıraktı.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Grant eliyle uykulu görünen yüzünü ovuştururken. Saat biri geçmişti ve ağabeyi yeni mi uyanmıştı?

“Bunu,” dedi Adam ve merdivenden çıkıp kardeşini kucakladı. “Seni görmek çok güzel.”

“Ah, evet, seni de,” diyen Grant, isteksiz bir şekilde Adam’ın sarılışına karşılık verdi.

Adam bir sebepten onu bırakmak istemiyordu. “Ödümüzü patlattınız.”

“İyiiz.” Grant bir kere daha onu sıkı sıkı kucakladıktan sonra geri çekildi. “İçeri gel.”

Grant’in söylediklerinin aksine, Adam ağabeyinin iyi olmadığını görebiliyordu. Ağabeyine iyi diyebilmek imkânsızdı. “Stephanie nerede?”

“Restorandadır herhalde. Ben uyandığımda gitmişti.”

Eğer Adam yanlış tahmin etmiyorsa, Grant sadece iki dakika önce uyanmıştı. “Evini sevdim.” Adam konforlu salona ve salonun sonundaki mutfığa baktı. Etrafta bir sürü koli vardı, bazıları açıktı ve içindekiler etrafa yayılmıştı ama bazı kolilere dokunulmamıştı bile.

“Teşekkürler. Hâlâ yerleşiyoruz.” Bir dolabı açtı ve kahve kutusunu çıkarırken filtreler kayıp yere düştü. Grant onları almak için eğildi. “Kahve ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Ben kahvemi saatler önce içtim.”

“Öyle mi? Saat kaç ki?”

“Biri geçiyor.”

Grant bunu duyduğuna gerçekten şaşırılmışa benziyordu. “Gerçekten mi? Vay canına. Bu gerçekten garip.”

“Günün tamamında uyumadın sonuçta,” dedi Adam orta yolu bulmaya çalışarak.

Grant omuz silkip içine bir kaşık kahve koyduğu kahve makinesini çalıştırdı. “Son birkaç gündür uyumak benim için çok zor. Hâlâ alışmaya çalışıyorum.”

“Korkunç olmalı. Kaza...”

“Evet.”

Bu tek kelimelik cevap Adam’ın huzursuzluğunu iyice artırdı. Senaryo yazarı olan ağabeyi iyi bir hikâyeyi anlatma fırsatını asla kaçırmazdı. “Konuşmak ister misin?”

“Hayır.”

Bu da çok garipti. Onun tanıdığı Grant her konuda insanları canlarından bezdirene kadar konuşma özelliğine sahipti.

“Ne kadar buradasın?” diye sordu Grant tezgâha yaslanıp.

“Birkaç günlüğüne.”

“Annem geldiğini biliyor mu?”

“Henüz değil.”

“Onu çok mutlu edeceksin. Sanırım hepimiz senin, eve hoş geldin yemeğine katılacağız.”

“Eğer yapacak başka işlerin varsa, gelmek zorunda değilsin.”

Grant bir kez daha omuz silkip Adam’ın endişesini biraz daha artırdı. Normal koşullarda, Grant’in şimdiye kadar şaşırtıcı bir hakaretle çıkagelmesi gerekirdi. Adam, Abby’yi gördüğünden bahsedip bahsetmeme konusunda düşündü ve şimdilik bir şey söylememeye karar verdi. Eğer bir şey ağabeyini rahatsız ediyorsa, eski kız arkadaşının adaya döndüğünü ve üstelik yeniden bekâr olduğunu söylemek ona pek yardımcı olmazdı.

“Sanırım başkası ona burada olduğumu söylemeden gidip annemi görsem iyi olacak.”

“İyi fikir.”

“İyi olduğundan emin misin?”

“Dahâ iyi olmamıştım.”

Grant, Adam’ın duymak istediklerini söylüyordu ama gözlerinde bir şey vardı. İyi değildi ve öyle ya da böyle, Adam onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenecekti.

Yarış Haftası dolayısıyla tıklım tıklım olan Beachcomber’da, biri rezervasyonunu iptal ettirdiğı için boşalan tek

odayı tutan Abby yatağa uzandı. Eve dönmek aklındaki tek şey olduğundan Yarış Haftası aklının ucundan bile geçmemişti. Yarış Haftası, Gansett'te yazın başlangıcının resmi olmayan ilanı gibiydi.

Abby's Attic'i işlettiği zamanlarda, bu yılın en yoğun haftası olurdu. Sevimli mağazasını ve onun için ne kadar uğraştığını düşününce gözleri yeniden yaşardı. Tam artık daha fazla ağlayamayacağını düşündüğü sırada gözyaşları yeniden gelmeye devam ediyordu.

Feribotta Adam McCarthy'ye ağladığı için kendisinden nefret ediyordu. Rezalet! Kim bilir Adam onun hakkında ne düşünüyordu. Peki, iki adamla yaşadıklarının ardından yalnız bir şekilde bu adaya döndüğünü öğrenince herkes ne diyecekti?

Neden gidebileceği onca yer varken buraya dönmüştü? Herkes, beraber geçirdikleri on yılın ardından Grant McCarthy'yi istediği duruma sokamadığını biliyordu, bu on yılın beşini beraber Los Angeles'ta geçirmişler ve onun senaryo yazarlığı hayalini kovalamışlardı. Şimdi, Cal Maitland'la mihrapta buluşma planında da başarısız olmuştu, üstelik annesi felç geçirdikten sonra onunla birlikte Teksas'a gitmeden önce iki kez düşünmemişti bile. Geçen sonbahar adada yapmayı planladıkları düğünü ertelemişler ve sonrasında bir daha hiç yeni bir tarih koymamışlardı. Bu da adaya dönmesinin sebeplerinden biriydi.

Başka nereye gidebileceğini bilmiyordu. İyisiyle kötüsüyle, Gansett Adası onun eviydi ve eğer bir kez daha hayatını sıfırdan inşa edecekse arkadaşlarının yanında olmayı tercih

ederdi, üstelik bu arkadaşlarından birkaçı onun son romantik başarısızlığıyla ilgili dedikodunun suyunu çıkaracağı halde.

“Ah, Cal, bu nasıl oldu?” diye fısıldadı tavana bakarken. Burada, adadayken çok mutluydular ama onun doğup büyüdüğü kasabaya gittikleri anda her şey dağılmıştı. Hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Gün geçtikçe rahat ilişkilerinin huzuru kaçmış, en sonunda Abby ya bir an önce oradan çıkması gerektiğini ya da Cal’ın hayatında ikinci planda olmayı kabullenmek zorunda kalacağını fark etmişti. Grant’in şanlı kariyerinde arka planda geçirdiği yılların ardından, böylesinin bir seçenek olmadığını da biliyordu.

Dışarıda bir yerlerde her şeyden öne kendisini koyacak, ona hak ettiği gibi davranacak bir adam vardı. Öyle bir adam yoksa da sorun değildi. Sevdği adamdan bir parça mobilya gibi muamele görmektense yalnız kalmayı tercih ederdi, dolaşısıyla artık erkeklerden tamamen vazgeçiyordu. Bu, sevdiği insanın sizi geri plana atmasından daha kolay olmalıydı.

Göğsünden bir hıçkırık yükseldi çünkü bu zamana kadar evleneceğini umuyordu, işin aslı, uzun bir zaman önce evlenmiş olmayı umuyordu. Genç bir anne olmanın hayalini kurmuştu ve şimdi, otuz iki yaşında, elinde başarısız bir başka ilişkiden başka hiçbir şey yoktu.

Kapısındaki bir tıklama doğrulmasına sebep oldu, yüzünü zaten maskarasıyla lekelenmiş koluna sildi ve parmaklarını uzun, koyu renk saçlarından geçirip onları biraz olsun yola getirebildiğini umdu.

“Kim o?”

“Janey.”

Abby kapıyı açınca eski dostu Janey McCarthy'yi karşısında buldu, üç kat merdiven çıktığı için nefes nefese kalmıştı. Arkadaşını hamile görmek Abby'nin duygularını bir kez daha tetikledi ve ne olduğunu anlamadan bir kez daha gözyaşlarına boğuldu, Janey'ye onu rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu. Dev karnı birilerine sarılmasını imkânsız hale getiriyordu, dolayısıyla genç kadın bir koluyla Abby'ye sarılıp onunla birlikte odaya girdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

“Şşş, sakın ol, o kadar kötü olamaz,” dedi Janey yatağın ayakucuna yan yana oturduklarında. “Cal senin için deli oluyordu. Bunu hepimiz gördük.”

Gözyaşları arasında konuşamayan Abby başını iki yana salladı.

Janey onun dizine vurdu. “İstedğin kadar ağla tatlım. Ben bir yere gitmiyorum. Bana ihtiyacın olduğu sürece buradayım.”

Abby, bu yüzden Gansett'e döndüğünü düşündü. Her acımasız dedikoducuya karşılık beş gerçek arkadaş ona destek olur ve en son yaşadıklarından sonra toparlanmasına yardım ederdi. Janey'nin çantasından çıkardığı mendilleri alıp yüzünü ve burnunu sildi.

“Ne oldu?” diye sordu Janey hafif bir sesle.

“O... O orada değişti. Biz değiştik. Yürümedi.”

“Üzgünüm, Abby. Onunla mutlu olduğumu biliyorum.”

“*Mutluyduk*, burada. Adadan taşındığımız anda her şey mahvoldu. Eski kız arkadaşları sürekli etrafımızdaydı. Muhtemelen ben gidince çok mutlu olmuştur. Umduğu buydu.”

“Cal bu konuda ne dedi?”

“Onun eski bir aile dostu olduğunu. Annesi için endişelen-

diğini falan filan. Çok kalın kafalı davrandı ve aslında onun benden kurtulmak için orada olduğunu görmeyi reddetti.”

“Peki, neden Cal’ı terk ederek ona bu zevki yaşattın?”

“Çünkü Cal’ın da istediği buydu. Beraber oraya gidişimi-
zin ardından, benimle ilgili şüpheleri başladı, bunu görebili-
yordum. Ağabeyinle aynı şeyleri yaşamıştım ve bir kez daha
kalıp çok güzel bir şeyin çirkinleşmesini izlemek gibi bir ni-
yetim yoktu.”

“Ona gideceğini söylediğinde Cal ne dedi?”

Abby ellerine baktı ve peçeteyi didikleyip durduğunu fark etti. “Ona söylemedim.”

“Dur bir dakika... Öylece *gittin* mi yani? Ona tek kelime etmeden mi?”

“Büyük, çirkin bir yüzleşme fikrine katlanamadım. Hem ne önemi var ki? O kendi seçimini yaptı, ben de benimkini.”

“Abby...”

“Bu sabahın köründen beri yokum ve aramadı bile. Bu sana da bir şey anlatmıyor mu?”

“Eminim aramamasının iyi bir sebebi...”

“Ondan’ daha fazla bahsetmek istemiyorum. Bitti ve ben bir kez daha her şeye sıfırdan başlamak için buradayım.”

“Mağazayı yeniden açacak mısın?”

“Bilmiyorum.” Mağazasını sezon başlamadan önce açma fikri o kadar boğucuydu ki bunu düşünemiyordu bile. “Benim mağazamın yerinde Tiffany var.”

“Laura’nın Sand&Surf’teki hediyeelik eşya mağazası için birini aradığını duydum. Belki bu yaz orayı işletirsin ve sonrasında ne olacağına bakarız.”

Bu fikir Abby'nin çok ilgisini çekti. Meşgul kalmak için bir şeyler yapması gerekecekti. "Onunla bunu konuşurum."

"Güzel!" Her daim sonsuz derecede iyimser olan Janey bir planla çıkageldiği için halinden memnun görünüyordu.

"Sen nasılsın?" diye sordu Abby ve elini onun karnına koyup bebeğin hareketlerini avcunda hissetti, gözleri bir kez daha doldu.

"Kendimi devasa ve hantal hissediyorum."

"Çok güzel görünüyorsun."

"Joe da aynı şeyi söylüyor ama sanırım o zaten mecbur."

"Ona sahip olduğun için çok şanslısın."

"Biliyorum. Sen de gerçek aşkı bulacaksın. Bulacağından eminim."

Abby, Janey'nin kesinliği karşısında omuz silkti. "Artık bunu umursamıyorum. Bu sefer kendime odaklanacağım. Biraz rahatlayacağım ve daha öncesinde, mükemmel kız arkadaş olmaya çalışırken yapmaya fırsat bulamadığım şeyleri yapacağım. Yeter artık."

Janey şüpheyle arkadaşına baktı. "Bu da ne demek?"

"Ben de emin değilim ama bu yaz benim yazım olacak, o yüzden dikkatle izle."

"Şu an ödümü patlatıyorsun."

"Belki de herkesin ödünü patlatma zamanım gelmiştir artık. Yirmili yaşlarımı ağabeyinin benimle evlenmeye karar vermesini bekleyerek geçirdim ve otuzlarıma geldiğimdeyse Cal benimle evlensin diye bekledim. Bence biraz rahatlatmanın vakti geldi de geçiyor bile."

"Biraz rahatlamaktan kastın tam olarak ne, sormamda bir sakınca var mı?"

“Birincisi, artık küfretmeye başlayacağım. Partilere katılacağım, biraz içeceğim ve eğer her şey yolunda giderse belki de sadece eğlence olsun diye birileriyle yatarım. Öylece.”

Janey’nin çenesi şaşkınlıkla açıldı. “Seni bunlardan birini yaparken hayal edemiyorum.”

“Çünkü ben gerçek olamayacak kadar iyiyim. Ama artık olmayacağım. Sikeyim. İyi olmak bana istediğim hiçbir şeyi getirmedi, belki bir süreliğine kötü olursam aradığımı bulurum.”

“Abby...”

“Yapma. Lütfen yapma. Ne kadar öfkeli olduğumu anlam mümkün değil. Sana tapan bir kocan var ve beklediğin bir bebeğin, üstelik sana cuk diye oturan bir kariyerin. Her şey senin için çok iyi gitti, Janey.”

“Her şey mükemmel değil.”

“Olabilirdiğin yakın.”

“Evet, sanırım haklısın ama yine de...”

“Benim için endişelenme. Biraz eğlenmenin vakti sence de gelmedi mi?”

“Ben, ee, şey... Bana dikkatli olacağına söz verir misin? İncinmeden korkuyorum.”

“Zaten yeterince incindim ve bak, hâlâ hayattayım. Sanırım hızlı bir yazı kaldırabilirim.”

“Eğer öyle diyorsan,” dedi Janey ama hiç ikna olmuşa benzemiyordu.

Abby bunun üzerine biraz kafa yorunca birkaç ayı hiçbir şey düşünmeden yaşamının tam da ihtiyaç duyduğu şey olduğunu düşünüyordu, sonrasında hayatını yeniden rayına oturturdu. Yaz sonunda her şeyi önüne koyar ve yaptıkları-

na, yapmadıklarına bakar, ardından hangi adımı atacağını görürdü. O zamana kadar, eğlenecekti.

Grant'in evinden North Harbor'a yürürken Adam tanıdık birkaç kişiye başıyla selam verdi, ama durup kimseyle konuşmadı. Kafası ağabeyinin kopuk ve yorgun halinde kalmıştı, Grant günlerdir uyumamış gibiydi.

Bir şeyler kesinlikle yolunda değildi ve bunu düşünürken Adam'ın içi endişeyle doldu. Kardeşlerini istediği sıklıkta göremiyor olsa da onlarla olabildiğince sık konuşurdu ve onları çok iyi tanırdı. Aralarından birinin bir şeylere bu kadar takıldığını ve üstelik bu şeyi saklamak için elinden geleni yaptığını görmek çok üzücüydü.

Grant'in büyük bir kaza atlattığını biliyordu tabii ve ölme bu kadar yakın bir deneyim yaşadığından dolayı hâlâ kendini toplayamamıştı. Adam'ın anladığı kadarıyla, biri onlardan Yarış Haftası'nda bir teknedeki mürettebat eksikliğini tamamlamalarını istemişti, kaptanları Steve Jacobson'dı ve Jacobson'ın asıl ekibi bir mide virüsü yüzünden yarışa katılamıyordu. Tekne, kalm siste adaya dönmek üzere yola çıktığında bir yük gemisi onlara çarpmış ve Steve de hayatını kaybetmişti.

Adam'ın kardeşleri Atlantik'in soğuk sularında, hipotermi geçirmelerine sebep olacak kadar uzun süre kalmışlardı. Grant arkadaşı Dan Torrington'ın hayatını kurtardığı için takdir ediliyordu ki Dan aralarından en ağır yaralananı;

kaburgaları ve bir kolu kırılmıştı. Belki de Grant'in henüz anlatamadığı başka bir şeyler daha olmuştu.

Adam, gerekirse onu bıktırarak ağabeyini rahatsız edenin ne olduğunu öğrenene kadar durmamaya karar verdi. New York'ta döneceğı bir işi yoktu, dolayısıyla hayatındaki en önemli insanlara ayırabileceğı oldukça bol zamanı vardı. Grant kendisiyle uğraşmaktan vazgeçip konuşmaya karar vere ne kadar onun başını ağrıtmak hiç de zor olmayacaktı.

Adam gülümsedi. Ağabeyinin başını ağrıtırma planını sevmişti.

"Mac! Hey, Mac, sen misin?"

Adam, homürdanmamak için kendini zorladı. Ömrü boyunca en büyük ağabeyiyle karıştırılmıştı. Mac kendisinden neredeyse on santim uzun olmasına rağmen Adam ikisinin inanılmaz benzerliğini inkâr edecek değildi. Arkasını döndü ve bu sefer onu ağabeyine benzetenin Joan teyze olduğunu fark etti. Öz teyzeleri bile onları ayırt edemiyordu!

"Ah, Adam! Çok üzgünüm! Kasabada olduğunu duymamıştım."

Adam, teyzesini kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Aynı annesi gibi, teyzesi de ufak tefek ve sarışındı, altmışlarının ortalarında olmasına rağmen hâlâ oldukça güzeldi. "Seni gördüğüme sevindim, teyze."

"Ben de, tatlım. Annen son yaşananlardan sonra evde olmana çok sevinecektir." Joan başını iki yana salladı. "Ne korkunç şeydi."

"Bunu düşünmek bile istemiyorum. Seninkiler nasıl?"

"Ah, iyiler, bildiğın gibi. Ufaklıklarla meşguller. Sen de dayı olacağın için heyecanlı olmalısın."

“Sabırsızlanıyorum. Harika bir duygu.”

Joan sevgiyle gülümsedi. “Sana bayılacaklarına şüphe yok. Ne kadar süre buradasın?”

“Henüz emin değilim.”

“Eh, ben seni tutmayayım. Seni görmek güzeldi.”

“Seni de.” Adam teyzesine sarıldı. “Kuzenlerime selam söyle.”

“Tabii.”

Adam, North Harbor’a giden son bir kilometreyi daha seri adımlarla yürüdü, Evan’la Grace’i görmek için eczaneye uğrama planından vazgeçmişti. Teyzesi onun kasabada olduğunu biliyorsa annesini görmek için acele etmesi gerekiyor demekti, aksi takdirde Joan’ın annesini arayıp haberi ileteneğinden şüphesi yoktu.

Ada sakinlerinin eve taktıkları isimle, McCarthylerin *Beyaz Sarayı* görüş alanına girdi ve Adam düşük tempolu bir koşu tutturdu. Tam telefon çalarken ön kapıdan içeri daldı.

Adam mutfağa girdiği sırada, “Tabii ki geldiğini biliyordum,” dedi Linda ters bir şekilde. Oğluna şakacıktan somurttukten sonra elini ona uzattı. “Bu yüzden mi aramıştın?” Linda bir an durduktan sonra, “Teşekkürler, Joan,” dedi. “Minnettarım. Görüşürüz.”

“Üzgünüm,” dedi Adam annesinin elini sıkarken suratında alaycı bir sırıtışla. “Onunla kasabada karşılaştıktan sonra koşabildiğim kadar hızlı koştum.”

“Kimse ada dedikodusu yaymak konusunda benim biricik kız kardeşim kadar hızlı olamaz.”

“Sürpriz yapmak istemiştım.”

Linda onu kucakladı. “Yaptın zaten. Ne harika bir sürpriz.”

Adam annesine sıkı sıkı sarıldı, evinin, annesinin parfümünün tanıdık kokusuyla ve onun kollarının arasında olmakla yeniden huzur bulmuştu. Annesi onu şefkatle sarmalayana kadar bunların hepsine aslında ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti bile. Yetişkin olduğundan beri ilk kez annesine bu kadar uzun süre sarılıyordu. Son birkaç günde cehennemi yaşamıştı, kardeşlerinden birini bile kaybetse ailesine neler olacağını düşünemiyordu bile, kaldı ki ölümün kıyısından dönen tek bir kardeşı değildi. Bir de tabii iş hayatında yaşadıkları vardı.

Annesi geri çekildiğinde, Adam, sebatkâr Linda McCarthy’nin gözlerindeki yaşları görüp şaşırdı.

“Özür dilerim,” dedi Linda gözlerini kurularak. “Son birkaç gündür çok kötüyüm. Üstlerine düşerek ağabeylerini çıldırtıyorum sanırım.”

“Sen mi? Bizi çıldırtmak mı? Asla!”

“Ah, kapa çeneni. Babana bugün hiçbirini kontrol etmeyeceğimin sözünü verdim ama bu sözü tutabilir miyim bilmiyorum.”

“Bunu senin yerine ben yapsam nasıl olur?”

“Ah, Adam! Yapar mısın gerçekten?”

“Tabii ki yaparım. Bu yüzden buradayım. Biraz da ben üstlerine düşüp iyi olduklarından emin olmak istiyorum.”

“Buna o kadar sevinirim ki. Benden bıktılar ama seni gördüklerine memnun olacaklardır.”

“Grant çok da memnun görünmedi.”

“Onu görmeye gittin mi?”

Adam başıyla onayladı. “Buraya gelirken uğradım. Yeni uyanmıştı ve darmadağın görünüyordu. Bu hiç ona uygun bir davranış değil.”

Linda bunu duyunca yüzü düştü. “En çok onun için endişeleniyorum. Mac ve Evan iyi görünüyorlar ama Grant... Bir şeyler yolunda değil.”

Adam tezgâhtaki kâsede duran elmalardan birini aldı ve ısırıldı. “Bu konuda Stephanie’yle konuştun mu?”

“Hı hı. Stephanie de Grant’te ters bir şeyler olduğunu düşünüyor ama bunu suda geçirdiği uzun güne bağlıyor. Dan’in hayatını Grant’in kurtardığını biliyor muydun?”

“Duydum. Belki de bize anlattığından daha travmatik bir şey yaşamıştır.”

“Nasıl travmatik olmaz ki? Tüm gününü buz gibi denizde, en yakın arkadaşını hayatta tutmaya çalışarak geçirmekten bahsediyoruz.” Linda irkildi. “Hayal bile edemiyorum. Baban kâbuslar görüyor, itiraf etmiyor tabii ama hemen her gece soğuk terler içinde uyanıyor.”

Adam bunu duyduğuna üzülmüş, ama yumuşak kalpli babasının üç oğlunu neredeyse kaybedişi karşısında bu kadar sarsılmasına hiç şaşırmamıştı. “Biraz zaman alacak, fakat her şey yoluna girecek. Biliyorum.”

“Umarım haklısındır, tatlım.” Annesi bir kez daha ona sarıldı, bu sefer öncekinden daha kuvvetliydi. “Burada olman gerçekten harika. Geldiğin için teşekkürler. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum.”

Bir noktada ailesine işte olanları anlatması gerekecekti, ama bugün bunu bir kez anlatmıştı ve bu bile yeterliydi. “Başka bir yerde olmam söz konusu bile değildi.”

Linda onu bıraktı ve saatini kontrol etti. “Vay canına, saat sandığımdan da geç olmuş. Öğle yemeği için Carolina’yla buluşacaktım. Buradayken arabamı kullanmak ister misin?”

“Cömert teklifin için teşekkürler ama sanırım ben pas geçeceğim.”

“Siz çocukların benim sarı böceğimden neden böyle kaçtığınızı anlamıyorum,” dedi annesi çantasını kapatırken.

“Çünkü o bir kız arabası ve hiçbirimiz onu sürerken görülmek istemiyoruz. Ben babamın kamyonetini alırım.” Göğsünü kabartıp kollarını esnetti. “Daha erkeksi.”

“Keyfin bilir. Kardeşlerini görünce onları yemeğe çağır. Barbeküde biftek yaparız.”

“Yanına fırında patates de olacak mı?” diye sordu en sevimli gülümseyişini takınarak.

“Doğal olarak,” dedi annesi gözlerini devirerek. Ardından oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu. “En sevdiklerin.”

“Eski odamı kiraladınız mı yoksa orada kalabilir miyim?”

“Tabii ki kalabilirsin. Rahatına bak. Kısa süre sonra dönerim.”

“Görüşürüz.”

Annesi kapıda durup ona döndü. “Seni çok seviyorum, Adam ve evde olduğun için gerçekten çok mutluyum.”

“Al benden de o kadar, anne.” Üstelik gerçekten öyleydi, evde, sevildiği, saygı duyulduğu bir yerde olmaktan ötürü mutluydu. Yaşadığı haftanın ardından bu tam da ihtiyacı olan şeydi.

Üçüncü Bölüm

Adam'ın ziyaretinden dolayı içi içine sığmayan Linda, eski dostu Carolina Cantrell'le buluşmak için kasabaya yollandı. Caro'nun oğlu Joe, Janey'yle evlendiğinden beri iki kadın daha da yakınlaşmıştı ve şimdi ilk torunlarını bekliyorlardı.

Linda, South Harbor Restoranı'na sadece beş dakika gecikmeyle ulaştı ve aslında, on dakika geç çıkmış olduğu göz önüne alınınca, bu hiç fena değildi. "Özür dilerim," dedi Caro'nun yanağına bir öpücük kondurup karşısına otururken. "Adam, öğlen feribotuyla adaya gelmiş, tam da ben evden çıkacakken eve girdi."

"Onu gördüğüne sevinmiş olmalısın."

"Hem de nasıl. Kazanın ardından kardeşlerini görmeye gelmiş."

Caro hüznle başını salladı. "Benim de düşünebildiğim tek şey bu. Bir yıkımın ne kadar kıyısından döndüğümüz."

"Ben bunu düşünmüyorum. Zavallı Steve'in ailesini ve onların yaşadıklarını düşününce..."

“Çok gençti.”

“Evan’la aynı yaştaydı. Buna katlanmak çok zor. Annesini aramak istedim ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Benim oğullarım kurtulurken onunki kurtulamadı.”

Caro masanın üzerinden uzanıp Linda’nın elini tuttu. “Anne anneye, eminim seninle konuşmak ona iyi gelirdi.”

“Belki de.” Linda’nın üzüntüsü geçmeye başlamıştı. “Her neyse. Beni buraya bu yüzden çağırmadın.”

“Haklısın.” Caro elini çekip kollarını önünde kavuşturdu, bir anda gerilmişti.

“Sorun ne? Yanlış bir şey mi var?”

“Hayır. Aslını istersen, ilk defa her şey yolunda gidiyor.”

Linda tek kaşını kaldırdı. “O da ne demek?”

Caro iç geçirdi ve dirseklerini masaya yaslayıp öne eğildi. “Geçen sonbahar sana bir adamdan bahsettiğimi hatırlıyor musun?”

Linda başını salladı. “İsmi vermediğin, senden genç bir adam eğer yanlış hatırlamıyorsam.” Caro’nun yüzünün aldığı renk Linda’yı güldürdü. “*Kızarıyor musun sen?*”

“Belki. Biraz.”

“Dökül artık. Aylardır bu genç adamın kim olduğunu merak ediyorum.”

“Seamus,” diye fısıldadı Carolina, o kadar kısık bir sesle söylemişti ki Linda neredeyse duymamıştı.

“*Seamus O’Grady mi?* Joe için feribot şirketini işleten Seamus yani?”

“Şşş, sessiz ol. Kimse bilmiyor. Şey, Joe ve Janey hariç. Onlar artık biliyorlar.”

“Bak bak bak... Arkadaşımız kendisine bir erkek arkadaş

buluyor hem de sıradan bir erkek arkadaş değil. Oğullarım kapıldığından beri piyasada kalan son sevimli, seksi ve zeki adam...”

“O benim *erkek arkadaşım* değil.” Caro konuşurken bu kelime onu dehşete düşürüyormuş gibi görünmüştü.

“Özür dilerim. *Âşığın* demeliydim.”

Caro burnunu kııştırdı. “O daha da kötü.”

“Sen ona ne diyorsun?”

“Onu bir kalıba sokmak çok zor.”

Linda kahkahayı bastı. “Bana her şeyi anlatmak zorundasın. Hiçbir detayı atlama, özellikle de Joe ve Janey’ye nasıl anlattığın kısmını. Joe nasıl karşıladı?”

“Beklediğimden çok daha iyi, aslını istersen. Oldukça şaşırdı ama her şey düşünülecek olursa durumu gayet güzel idare etti.”

Salatalarını yiyip buzlu çaylarını içerlerken Caro, Janey’nin Joe’ya olan biteni anlatması için kendisini nasıl cesaretlendirdiğini anlattı. “Joe da Seamus’la yüzleşmek için şirkete gitti. Janey’yle ikimiz onun Seamus’ı da David’e yaptığı gibi yumruklayacağından endişelendik, dolayısıyla peşinden gittik. Joe ondan böyle bir şey beklediğimize sinirlendi ama Janey ona geçmiş vukuatlarını anımsattı.”

Linda gülmeyi kesemiyordu. “Sana o kadar komik gelmediğinden eminim ama kulağa çok komik geliyor.”

“Oldukça acı vericiydi ama kızın harikaydı. Joe’yu sakinleştirdi ve bence Joe’nun bunu bu kadar rahat karşılamasınca Janey’nin payı çok büyük.”

“Janey’yle ilgili bu söylediklerin çok güzel ama Joe senin mutlu olmanı istiyor, Caro. Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum, ama...”

“Ama ne?”

Carolina onunla göz göze geldi, ağzındaki baklayı çıkarmak istiyor ama düşüncesi bile ona acı veriyormuş gibi görünüyordu. “Seamus evlenmek istiyor.”

“Aman Tanrım! Ne kadar heyecan verici!” Linda bu kelimeleri söylerken, Carolina’nın o kadar heyecanlı görünmediğini fark etti. “Değil mi?”

“Her şey çok karışık.”

“Karışık olan ne? O seni seviyor mu?”

“Besbelli.”

“Sen de onu seviyorsun?”

“Öyle görünüyor.”

“O zaman sorun ne?”

“Sana sorunun ne olduğunu söylemem mi lazım yani? O benden neredeyse yirmi yaş küçük, birinci sorun bu. Diğer bir sorun, çocuk istemediğini söylemesi ama ya bir gün bundan pişman olursa? Ayrıca insanlar ne diyecek?”

“Bence kadınların büyük kısmı kıskanacak ve erkeklerin büyük kısmı da sana yeni bir gözle bakmaya başlayacak.”

“Öğ! Bana yeni bir gözle bakmalarını istemiyorum.”

“Carolina,” dedi Linda gülerek. Uzanıp arkadaşının elini tuttu. “Onu seviyor musun? Onunla olmak istiyor musun?”

“Evet,” dedi Caro inleyerek. “Onu istiyorum, onu seviyorum, onsuz hayatım çok boş.”

“O zaman sorun ne?”

“Sırf onu seviyorum ve o da beni seviyor diye evlenmek zorunda değiliz, öyle değil mi?”

“Belli ki Seamus’a göre zorundasınız.”

Carolina koltuğuna yayıldı. “Bazen çok geri kafalı davranıyor.”

“Muhtemelen yetiştirilmesiyle alakalı bir durum.”

Caro, Linda’nın elini bırakıp kaşığıyla oynadı. “Onun yetiştirilmesinden bahsetmişken... Çoğu zaman ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Ne düşünüyormuşsun?”

“Annesini.”

“*Annesini mi?*” dedi Linda gülerek. “Ne olmuş annesine?”

“Onun gözünden bakmaya çalışıyorum. Oğullarımız elli altı yaşında bir kadınla evlenmek istediklerini söyleyerek çıkıp gelseler biz nasıl hissederdik? Ya da oğullarımız kendilerine asla çocuk veremeyecek bir kadınla evlenmek isteseydi? Kendimi annesinin yerine koyup onun adına kendimden nefret ediyorum.”

Linda bir an için Caro’nun söylediklerini düşündü ve onun doğru bir noktaya parmak bastığını inkâr edemeyeceğini fark etti. Oğullarından birinin baba olamayacağını öğrenmek onu üzerdi, ancak dört oğlundan üçünü kaybetmenin kıyısından yeni döndüğü için öncesinde hiç sahip olmadığı bir bakış açısıyla bu olayı görebiliyordu. “Geçen hafta olanlardan sonra içim rahat bir şekilde söyleyebilirim ki, oğullarımla ilgili umursadığım tek şey sağlıklı, mutlu ve sevildikleri bir yerde, kendilerini seven biriyle olmaları. Hayatta önemli olan tek şey bu, Caro. Başka neyin önemi var ki?”

“Çocukların. Çocukların önemi var ve Seamus harika bir baba olurdu.”

“Evet, olurdu ve eğer gerekiyorsa bir şekilde olacaktır da.”

Carolina korkuyla geri çekildi. “Bu yaşta anne olmaya hiç niyetim yok benim!”

“Rahatla,” dedi Linda gülerek. “Çok iyi bildiğin üzere, ebeveyn olmanın başka yolları da var.”

“Yani sence Carolina Cantrell’in seksi, *genç* Seamus O’Grady’yle, adanın göz alıcı İrlandalılarıyla evlenmesi büyük bir skandala yol açmayacak, öyle mi?”

“Bir, bilemedin iki haftalığına büyük bir skandal olacak tabii ki, fakat sonra insanlar bu gerçekle yaşamayı öğrenip hayatlarına devam edecekler. Tiffany’ye baksana. Onun mağazası, Blaine onlara kendi hayatlarına bakmalarını söyleyene kadar tüm kasabanın tek konuştuğu şeydi. Şimdi mağazayı kabullendiler, işler onun için iyi gidiyor ve başta ona karşı çıktığı bilinen insanların bazıları şimdi en iyi müşterilerinden oldu. Skandallar gelir ve gider. Aşk baki kalır.”

“Mantıklı konuşmandan nefret ediyorum. Beni çıldırtıyor.”

“Bu konuda çocuklarım da sana katılacaktır.”

Carolina inleyerek başını ellerinin arasına aldı. “Bu deliliği değerlendirdiğime gerçekten inanamıyorum. Otuz dokuz yaşında biriyle evlenmek mi! Cehenneme gidiş biletimi garantilediğim kesin.”

“Mac’le ikimiz de sana orada eşlik ederiz.”

Bu, Carolina’nın isteksizce kıkırdamasına sebep oldu.

“Sana başka bir şey daha söyleyeyim, seninle ilgili kötü konuşan kimseyi etrafımda barındırmayacağım. Otuz seneni yalnız geçirdin. Kimse mutluluğu senin kadar hak etmiyor.”

Caro gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırpıştırdı. “Teşekkürler, Lin. Joe, sen ve Mac olmasaydınız...”

“Eğer bu adamı seviyorsan biz de seveceğiz. Söz veriyorum.”

Söz konusu adam kapıdan içeri girdi ve Carolina’nın Linda’yla oturduğunu görünce mutlulukla gülümsedi.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Carolina, Linda’yı tekrar güldürerek. Seamus’a bakıp “Senin burada ne işin var?” diye sordu.

“Seni arıyordum, aşkım.”

Linda birisi için ayılıp bayılabileceğini hiç düşünmemişti, ama seksi İrlandalının arkadaşına bakışı kesinlikle hafif bir baygınlığı hak ediyordu.

Seamus ona başıyla selam verdi. “Bayan McCarthy. Sizi yeniden görmek güzel.”

“Arkadaşımla ikiniz belli ki bir şeyler yaşıyorsunuz, dolayısıyla bana yaşlı hissettirmek istemiyorsan, Linda demelisin.”

Bu yorum Carolina’nın surat asmasına sebep olurken Seamus’ın kocaman sırıtmasına yol açtı. Seamus masaya, Carolina’nın yanına ilişip Carolina’yı biraz yana kaymaya zorladı. Carolina kıpkırmızı olmuştu ve kendini rahatsız hissettiği aşikârdı ama Seamus ilişkilerini başkalarına gösterme konusunda rahat ve huzurlu görünüyordu.

“Benden bahsettiğini varsayabilirim o zaman?”

“Evet, sayabilirsin.”

Seamus öne eğildi, yeşil gözleri parıldıyordu. “Neler dedi? Hakkımda güzel şeyler söyledi mi?”

Linda, Carolina’nın bundan hoşlanmayacağını bilse de kendini gülmekten alamadı. “Söylemem.”

“Lanet.” Diğer masalardakilerin onları nasıl süzdüğünün

farkında bile değildi. Bir kolunu Carolina'nın omzuna attı, başına bir öpücük kondurup onu kendine çekti. "Dün gece seni özledim." Linda'ya döndü. "Bu sabahki toplantı yüzünden dün geceyi anakarada geçirmem gerekti. Onu benimle gelmeye ikna edemedim."

Caro dirseğiyle onun kaburgalarını dürttü.

"Ne var? Sırf beraber uyuyalım diye seni benimle gelmeye ikna etmeye çalıştım mı, çalışmadım mı?"

"Benim gitmem gerekiyor," dedi Linda masaya bir yirmilik koyup kalkarken.

"Gitmen gerekmiyor." Carolina, Linda gidince diğer masaların bakışlarını engelleyecek hiçbir şeyin kalmayacağını anlamış gibi, çaresizce ona bakıyordu. Bir saate kalmadan tüm kasabada Seamus'la ikisinin konuşulacağını anlamış gibi...

"Markete gitmeliyim. Adam eve geldi, herkes akşam yemeği için toplanacak. Şimdilik gitmem gerekiyor, ama söylediklerimi düşün, tamam mı?"

Carolina, Linda'nın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Biliyor musunuz," dedi Linda aklına gelen şeytani fikirle sırıtarak. "Akşam yemeğine siz de katılmalısınız. Joe ve Janey gelecek, ailenin geri kalanı da orada olacak."

Carolina'nın gözleri sonuna kadar açılırken Seamus, "Çok isteriz," dedi. "Saat kaçta?"

"Altı buçuk," dedi Linda, Carolina'nın kendisine ateş saçan bakışlarını görmezden gelerek. "O zaman, yemekte görüşürüz!"

“Umarım benim yüzümden gitmemiştir,” dedi Seamus yalnız kaldıklarında.

“Tabii ki o yüzden gitti. Sen uyuma düzenimizden bahse-derken burada kalacak hali yoktu.”

“Sen bizim uyuma düzenimizden ben buraya gelmeden bahsetmiş gibiydin halbuki.”

“Sorun o değil! Bana gülmeyi de kes. Tüm kasaba bizim hakkımızda konuşmaya başlamadan önce şuraya otur.”

“Oraya mı oturayım?”

“Karşıma otur,” dedi Carolina birbirine kenetlediği dişle-rinin arasından. Bazen, Seamus’ın gerçekten bu kadar kalın kafalı mı olduğunu ya da onu çıldırtmaya mı çalıştığını me-rak ediyordu. İçindeki ses daha çok onu çıldırtmaya çalıştı-ğını söylüyordu.

“Ama sen buradasın ve ben dün gece seni çok özledim. Sensiz uyuyamadım.”

“Eminim uyumuştundur.”

Seamus başını iki yana salladı. “Aslını istersen yorgunluk-tan ölüyorum. Beni evine götür de biraz kestirelim.”

“Saat öğlen iki!”

“Yani?”

Ned Saunders ve nişanlısı Francine Chester içeri girdi. Seamus’ın Carolina’nın dibinde oturup ona sarılmış olması karşısında bir an için donakaldılar ve sonrasında onlara el sallayıp bir başka masaya geçtiler. Yerlerine oturdukları gibi birbirlerine doğru eğilip fısıldaşmaya başladılar.

Carolina utancından alev aldığını hissediyordu, onların Seamus’la ikisinden bahsettiği şüphesizdi. “Gidebilir miyiz artık?”

“Benimle görölmekten utanıyor musun, Caro?”

Seamus o kadar kırılmış görünüyordu ki Carolina, Ned ile Francine’in kendilerine verdiği tepki üzerine böyle davrandığı için pişman oldu. “Hayır.”

“Gerçekten mi? Çünkü utanıyormuş gibi görünüyorsun.”

“Sorun o değil.”

“O zaman sorun ne?”

“Hadi gidelim. Evde konuşuruz.”

Seamus, isteksizce oturduğu yerden ayaklandı ve onu kaldırmak için elini uzattı.

Carolina onun elini tutup ayağı kalktıktan sonra elini bıraktı. Hesabı ödeyip lokantanın sahibi Rebecca’yla sohbet ederken Seamus’ın ve mekânın diğer müdavimlerinin bakışlarını üzerinde hissetti. Kapıdan çıktıkları anda bu dedikodu, söndürölmesi güç bir yangın gibi tüm adaya yayılacaktı.

Joe’nun bu dedikoduları duyduğunu düşününce Carolina’nın içi sızladı. Oğlu bunlara nasıl tepki verecekti?

Dışarı çıktıklarında, Seamus onu arabasına kadar izledi.

Carolina ona döndü ve Seamus’ın kendisini dikkatle süzdüğünü gördü. “Ne oldu?”

“Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim.”

“Ben... Şey... Geliyor musun?”

“Gelmemi istiyor musun?”

“İstedigimi biliyorsun.”

Seamus gülümsedi ama onun gözlerine bakmadı, daha çok kırılmış gibi görünüyordu. Carolina ona bunu yaptığı için kendisinden nefret ediyordu.

“Çalışmıyor musun?”

“Yarın sabaha kadar hayır.”

Seamus’ı saatlerce kendisine ayırabileceğini düşününce Carolina’nın bedeni ürperdi. “Ah.”

“Bu iyi bir ‘ah’ mı, kötü bir ‘ah’ mı?”

“İyi,” dedi Carolina aniden ona karşı bir açlık duyarak. Bu sırada Seamus’ın yakışıklı yüzü hoş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Çok, gerçekten çok göz kamaştırıcı bir adamdı, çok seksiydi ve belli ki... Carolina’ya aitti. Bu son kısım ona hâlâ çok uzak geliyordu. “Çok iyi.”

“Git. Peşinden geliyorum.”

Carolina, Seamus’m ardından geldiğini bilip, az sonra olacakları düşünürken arabasıyla eve kadar gitmeyi nasıl başardığından emin değildi. Bir zamanlar mutlu bir evliliği olmasına rağmen tüm bunlar ona çok yeniymiş gibi geliyordu, böyle şeyler yaşamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Üstelik tüm ilgisini ona veren bir adamla hiç olmamıştı.

Eve girdiği sırada kalbi çılgınlar gibi atıyordu, yine de su ısıtıcısını çalıştırdı. Çay, diye düşündü, *beni sakinleştirir*. Fakat Seamus’m elleri kalçalarındaydı, onu kendisine çekiyordu ve Caro’nun aklındaki çaya dair her şey silindi. Onun yumuşak dudakları boynunda geziyor, sertliğini kalçasına bastırıyordu. Çay kimin umurundaydı ki?

“Dün gece seni çok özledim. Senden uzak olmaya katlanamıyorum.”

Beraber dolu dolu yedi gece geçirmişlerdi ve Carolina ayrı kalacakları bir gecenin ikisine de iyi geleceğini düşünmüştü. “Ben de bundan hiç hoşlanmadım.”

Sözleri Seamus’ı farklı bir şekilde etkilemiş gibiydi, elleri

Caro'nun bedeninde, geçen sonbaharda beraber geçirdikleri ilk gecedekine benzer bir çaresizlikle, bir ihtiyaçla gezindi.

Utanmazca ona ihtiyaı olduğunu hisseden Carolina inlemek için kendini zorladı. Sadece birkaç dokunuşla bunu nasıl yapıyordu bu adam? Nasıl oluyordu da ona tüm endişelerini unutturabiliyordu? Seamus ona böyle dokunduğunda, ondan başka hiçbir şeyi düşünecek akly kalmıyordu. İçinden bir ses Seamus'ın bunu bildiğini ve kullandığını söylüyordu.

Arkasında dikilmeye devam ederken Seamus kotunun düğmelerini açtı ve kotuyla birlikte çamaşırını da dizlerine kadar sıyırdı.

“Seamus, bekle! Biri içeri girebilir...”

“Duyarız.” Sertliği bacaklarının arasına girdiği sırada, sıcak nefesi Carolina'nın kulakmemesini okşadı. Tüm bedeni rperirken ölümüne tahrik olmuştu. Her seferinde onu bu hale getirecek ne yapıyordu? Nasıl yapıyordu?

Seamus onun yanından uzanıp su ısıtıcısını kapattı. Seamus onu mutfak masasının üzerine eğdiğinde Carolina'nın hissettiği şaşkınlığın kelimelerle tarifi mümkün değildi.

Bunu drdurması gerektiğini biliyordu ama bir an sonra adamın elleri göğüs uçlarını sıkmaya başlamıştı ve sertliği arkasından bedenine girerken Carolina'nın yapabildiği tek şey nefes almaya devam etmek oldu.

“Ah, Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Seamus. “Bundan daha güzel bir şey varsa bile ben henüz onu bulamadım.”

Onunla tamamen aynı fikirde olduğundan, Carolina'nın masaya tutunup Seamus'a ayak uydurmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Her zamanki gibi ona karşı koymakta başarısız olmuştu.

“Mmm,” diye mırladı Seamus kulağına ve Caro’nun tüm tüyleri ürperdi. “Çok ateşli, çok ıslak, çok dar.”

Sevişirlerken Seamus ona tam olarak ne hissettiğini söylemekten asla çekinmiyordu ve bu, bazen utanç verici olsa da çoğunlukla inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı.

“Bunu duymak hoşuna gitti, değil mi?”

“Nereden anladın?”

“Çünkü daha da ıslandın.”

Carolina tam oracıkta ölmek istedi. Hissettiklerini dile getirmekten hiç çekinmeyen, kafasından geçenleri asla saklamayan bu adamla bir şeyler yaşayarak sınırlarını zorluyordu. Hiçbir şey onu Seamus’a ya da Seamus’ın ona karşı hissettirdiklerine hazırlamamıştı, elinden tutup gün ortasında onunla mutfak masasının üzerinde sevişecek bir adama nasıl hazır olabilirdi ki zaten?

Seamus’ın parmakları kalçalarına gömüldü ve temposu arttıkça Carolina iniltilerini tutamaz oldu, gel gitlerinin yoğunluğu, bedeninden her çekildiğinde ve kendini içine her ittiğinde onu bu dünyada olamayan bir yere sürükleyişi beraber oldukları her seferde olduğu gibi aklını başından alıyordu.

“Evet, aşkım, bana bunu benim kadar sevdiğini söyle.” Kalçalarını geri çekti. “Söyle bana.”

“Evet, evet, bunu seviyorum.”

Seamus hareketlerini sürdürürken uzanıp ona duyduğu arzuyla zonklayan klitorisini okşadı. “Bana beni sevdiğini söyle.”

“Seni seviyorum, Seamus. Seni seviyorum.” Kelimeler ağzından çıktığı anda orgazm onu buldu ve hem haz hem de

Seamus'ın onu sevdiğini bilmenin getirdiği mutluluk dudaklarından çığlığı andıran bir inilti olarak döküldü.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Seamus içine son bir kez daha yüklenip gırtlğından yükselen hırıltılı bir iniltiyle boşalmadan hemen önce. Uzun bir duraksamanın ardından, “Her şeyden çok,” diye ekledi. Carolina'nın üzerine uzandı, nefes alışları derindi ve erkekliğı bedeninin içinde zonklamaya devam ediyordu. Kollarını Carolina'ya sarmış, onu ezmemeye dikkat ediyordu.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Carolina.

“Ne için, aşkım?”

“Sana seninle görölmekten utandığımı düşündürttüğüm için. Utanmıyorum. Sadece... Tüm bunlar çok yeni. Alışmak için zamana ihtiyacım var.”

Seamus içinden çekildi ve doğrulması için ona yardım etti, Carolina buna minnettardı çünkü Seamus'ın yardımı olmadan ayakta durabileceğini sanmıyordu. “Acele etmene gerek yok. Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

“Söz mü?”

Seamus onu kollarının arasına alıp alından öptü.

“Ah, aşkım. İstedğim her şey buradayken nereye gidebilirim ki?”

Carolina rahatlayıp ona sokuldu, başkaları aralarında geçenleri anlamayabilirdi ama o, Seamus'sız bir hayat düşünemiyordu.

Şimdi, McCarthylerde yenecek yemeğin ardından, tam da Linda'nın söylediğı gibi beş şiddetinde bir skandalı adaya yaymış olacaktı. Madem öyle, bunun olup bitmesi için sabırsızlanıyordu. Çünkü Seamus'ı bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Diş Dünçü Bİlüm

Adam, eski odasına eşyalarını yerleştirdikten sonra babasıyla Mac'i görmek için yokuştan aşağı, marinaya yürüdü. Ama karşısına ilk çıkan eski dostu ve marinanın ortağı Luke Harris'ti.

"Bak sen, şehirden kim düşmüş buraya," diye şakalaştı Luke, Adam'ı kucaklarken. "Seni gördüğüme sevindim, dostum."

"Ben de seni. Burada işler nasıl gidiyor?" Marina insanlar, köpekler, bisikletler, kaykaylar ve diğer tüm kaotik şeylerle dolup taşıyordu. İşlerin yavaşlamadığını görmek onu rahatlatmıştı.

"Fena değil. Sen nasılsın?"

"Çocukları gördüğümde daha iyi olacağım. Sence nasıllar?"

"Mac hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Duyduğuma göre Evan stüdyoyu açmak için deli gibi çalışıyor. Baban her zamankinden biraz daha duygusal."

"*Daha* mı duygusal?"

Luke buna güldü. “Aynen öyle. Olanlar onu çok etkiledi.” İç geçirip başını iki yana salladı. “O gün hepimiz için çok uzundu ama sanırım bunu en ağır atlatan baban oldu, gidip onları arayamamak onu çok zorladı. Sis o kadar kalındı ki.”

“Eminim çİlgına dönmüştür.” Adam sevgili babasını düşününce içi sızladı, oğullarının kaderine dair bir şeyler duymak için saatlerce beklemenin ve hiçbir şey yapamamanın ne kadar ağır olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Bu, durumu basite indirgemek olur. O gün birkaç kez Chris Craft’la aralarına girmek zorunda kaldım.” Luke yıllar önce Koca Mac için yenilediğı klasik tekneden bahsediyordu. “O zamandan beri bana sinirli.”

“Bunun zor olduğunu biliyorum ama kişisel almamaya çalış.”

“Çalışıyorum.”

Bu tek kelimeyi söylerken aldığı hal, Koca Mac’i hiç sahip olmadığı babası gibi gören Luke’un ne kadar üzüldüğünü gözler önüne seriyordu. “Syd nasıl?” diye sordu Adam.

Luke’un ifadesi yumuşadı. “Harika.”

Adam, restorana doğru yürürlerken onu hafifçe dürttü. “Evlilik sana yaramışa benziyor, moruk.”

“Halimden gerçekten de memnunum.”

Adam bir anda durup Luke’a döndü. “Grant’le ilgili bir şey anlatmadın.”

Luke park alanına doğru baktı. “O iyi görünmüyor. Bir şeyler yolunda değil, Grant her nedense içine kapandı. Hepimiz ona ulaşmayı denedik ama konuşmayı reddediyor.”

“Buraya gelmeden önce onu gördüm ve haklısın, gerçekten de konuşmuyor.”

“Belki de buralarda oluşun onu çözer. Siz ikiniz hep yakın oldunuz.”

“Daha gençken öyleydik ama artık eskisi gibi değiliz,” dedi Adam ve bu söylediklerinin ne kadar doğru olduğunun farkına vararak pişmanlıkla doldu. İşine o kadar odaklanmıştı ki ilişkilerine eskisi gibi özen göstermeyi bırakmıştı. Şimdiyse o zamanlar çok önem verdiği şeylerin hiçbirinin aslında o kadar da önemli olmadığını hissediyordu.

Marinanın restoranına adım atıp içeride Grant’in nişanlısı Stephanie’nin kasayla cebelleştğini gördüler.

“*Adam!* Bu gerçekten de sen misin? Şu an tam da ihtiyacımız olan adam! Gel buraya. Acele et.”

Luke ona halden anlar bir gülümsemeyle bakıp Adam’a ilerlemesini işaret etti.

“Sana da merhaba, Steph.” Genç kadının hızlı kucaklamasına aynı şekilde karşılık verdi. “Sorun ne?”

“Bu geri zekâlı şey işlemler sırasında kendini yeniden başlatıp duruyor. Ne olur bunu düzeltebileceğini söyle.”

“Önce bir bakmam lazım.” Kargo şortunun cebine uzanıp günde on iki saatini bilgisayar başında geçirmenin zorunlu kıldığı gözlüklerini taktı.

“Bir ineğe göre seksi sayılır,” dedi Steph onu dikkatle inceledikten sonra.

“Sağ ol ya. Yardımıımı istiyor musun, istemiyor musun?”

“Üzgünüm. Sadece buna ayıracak hiç vaktim yok. Kendi restoranıma dönmem gerek ama onları böyle sallantıda bırakmam. Bir de gidip Grant’i görmeliyim.”

Adam bilgisayarla uğraşırken, “Biraz evvel onu görmeye gittim,” dedi.

“Kalkmış mıydı?”

“Ben oraya gidince kalktı.”

Stephanie'nin derin iç çekişi her şeyi anlatıyordu.

“Neler oluyor?”

“Biliyorsam ne olayım. Konuşmuyor. Tüm gece yatakta bir o tarafa bir bu tarafa dönüyor. Şayet uyursa ki bunu genelde gün içinde yapıyor, terli bir şekilde, soluk soluğa uyanıyor. Çalışmıyor, yazmıyor, hiçbir şey yapmıyor. Bunların hepsi kişiliğine o kadar aykırı ki.”

“Sen de endişeleniyorsun?”

“Çok endişeleniyorum, ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Herkes ona zaman tanımamı söylüyor, fakat bir hafta geçti ve hâlâ toparlanmaya başlamadı bile. Fiziksel olarak iyi görünüyor, yani sorun bu değil.”

“Annem denizde bir şey olduğunu, ancak Grant'in bundan bahsedemediğini düşünüyor.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum ama oldukça travmatik bir şey olmalı. Adada bir psikolog olmaması çok üzücü. Bir psikolog çok işimize yarayabilirdi.”

“Benimle bile konuşmuyorken neden bir psikologla konuşacağını düşünüyorsun ki?”

“Belki bu sana ya da bize söylemek istemediği bir şeydir, bilmemizi istemediği bir şey.” Birkaç tuşa bastıktan sonra kasanın ön belleğini temizlemeyi başardı ve yeniden çalışmasını sağlayacak kadar hafızayı boşalttı. “Oldu.”

Stephanie'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Ne yaptın?”

Onun tepkisiyle eğlenen Adam gözlüklerini çıkardı. “Sa-
hiden umurunda mı?”

“Hayır, gerçekten hiç umurumda değil. Umursadığım tek
şey yeniden çalışıyor olması. Çok teşekkür ederim!”

“Benim için bir zevkti. Grant’le ilgili nasıl yardım edebili-
rim? Onu konuşturmayı deneyeceğim, yapabileceğim başka
bir şey olursa beni ara, olur mu?”

“Ararım. Teşekkürler, Adam. Bu noktada alabileceğim
her türlü yardıma razıyım. Mac ve Evan da olanlardan bah-
setmek istemediğinden bana pek faydaları dokunmuyor ve
Dan’sen gerçekten iyi değil. Kaburgaları çok acıyor. Janey’in
hamileliği ilerledi, hormonları onu işlevsiz bırakıyor, annen
Grant’i çıldırtıyor ve baban bu konuda ne zaman konuşma-
ya başlasa ağlıyor ve bu da Grant için her şeyi daha da zora
sokuyor.” Ellerini havaya savurdu. “Sen tam da ihtiyaç duy-
duğumuz kişi olabilirsin.”

“O kendini toparlamadan hiçbir yere gitmeyeceğim, söz
veriyorum”

Stephanie onu bir kez daha kucakladığında Adam şaşır-
dı. “Ailenle ilgili böyle dobra dobra konuştuğum için özür
dilerim.”

Adam gülüp onun sırtına vurdu. “Bana zaten bilmediğim
bir şey söylemedin ve yardımcı olabildiğime sevindim.”

“Gitmem gerekiyor ama önce sana telefon numaramı ve-
reyim, bu sayede haberleşebiliriz.”

Birbirlerine numaralarını verdikleri sırada Mac ve Koca
Mac içeri girdi, ikisi de kocaman sırtıyordu.

“Bir misafir geldiğini duyduk,” dedi Mac.

Babaları dosdoğru Adam'a yürüdü ve onu öyle sert kucakladı ki Adam'ın gözleri doldu. Kendini bildi bileli, babası aynı tıraş losyonunu kullanıyordu ve bu koku, onun için evi anımsatan kokular arasında baskın olanlardan biriydi.

"Seni görmek çok güzel, oğlum," dedi Koca Mac, Adam'a daha dikkatli bakmak için bir adım geri çekilirken. "Yorgun görünüyorsun. Uyku problemleri mi?"

"Son bir haftadır evet."

"Al benden de o kadar."

Koca Mac normalden biraz daha dağınık görünüyordu, ama her zaman taktığı pilot gözlükleriyle uykusuzluğunun ve yorgunluğunun asıl boyutlarını ultraviyole camların arkasına saklamıştı.

Mac babalarını şakayla karışık dürterek uzaklaştırdıktan sonra Adam'a sarıldı. "Selam, küçük kardeşim." Her zamanki gibi Adam'ın saçlarını karıştırdı ve bu, her zamanki gibi Adam'ı sinirlendirdi. "Gelip bizi görmem ne kadar kibar bir davranış."

"Benim gitmem gerekiyor," dedi Stephanie onlara. "Görüşürüz."

"Hoşça kal, Steph."

"Balık çorbası içer misin, oğlum?" diye soran Koca Mac boş masalardan birini işaret etti.

"Hayır demem. Saatlerdir bir şey yemedim. Feribot bugün kusanlarla doluydu."

"Ne kadar rüzgârlı bir gün olduğunu düşününce, şaşırmadım," dedi Koca Mac tezgâhın arkasındaki genç kadını çağırıp üç balık çorbası söylediği sırada.

“Hemen getiriyorum, Bay McCarthy.”

“Teşekkürler, tatlım.” Koca Mac gözlüklerini gri saçlarının üstüne itti.

Adam babasının kıpkırmızı ve çökmüş gözlerinin karşısında dehşetini saklamak için soluğunu tuttu.

“Bana öyle bakma,” diye homurdandı Koca Mac. “Yaşananların ardından bu hale gelmeyi ben istemedim.”

Mac masadan kalkıp sandalyesini itti. “Maddie ve çocuklarla öğle yemeği yemek için eve gidiyorum. Bir saate dönerim.”

Mac gittikten sonra, Adam babasına “Onun nesi var?” diye sordu.

“Beni böyle görmeye katlanamıyor, bense bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.” Gözyaşları Koca Mac’in gözlerini doldururken yaşlı adam, Adam’ın omzunun üzerindeki bir noktaya odaklandı. “Çok uzun bir gündü. Ne kadar denersem deneyeyim, atlatamıyorum. Ya çocuklarıma bir şey olsaydı diye düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Babasının gözyaşları Adam’ın boğazını düğümlerken elini Koca Mac’in güneşten kavrulmuş koluna koydu. “Herkes iyi, baba. Kendini olmamış şeyler yüzünden deli etme.”

“Haklısın, aynı şeyi annen de, Janey de, Mac de söylüyor ve haklılar. Ama işte, dile kolay.” Omuz silkti. “Her neyse, çorbalarımız geldi. Bana New York’tan bahset.”

“Ah, şey,” dedi Adam gülerek. “Bak sana kafanı dağıtacak başka bir konu vereyim.” Yaşlı babasının hatırına memnuniyetle, çirkin hikâyeyi ikinci kez anlattı.

Stephanie marinadan ayrıldı ve arabasını hızla kasabaya sürdü. Son zamanlarda sürekli acelesi vardı, bir işten diğerine yetismeye çalışırken neredeyse başka hiçbir şeye zamanı kalmıyordu. McCarthyler için çalışmayı sürdürürken kendi restoranını açmanın biraz çılgınca olacağını tahmin ediyordu ancak tekne kazası hiç hesapta olmayan yeni korkular eklemişti.

Grant'i birinci sıraya koymak istese de Yarış Haftası'nın getirdiği çılgın tempo ve Anma Günü'nün biraz durulmuş olsa da devam eden kalabalığı bitmeden başını kaşıyacak zamanı olmayacaktı. Eğer önündeki birkaç günü atlatırsa Grant'e odaklanıp onu konuşturmayı deneyebilir, onu bu kadar rahatsız edenin ne olduğunu öğrenebilirdi.

Eve uğramak yerine Grant'i aradı.

"Selam, bebeğim," diye açtı Grant telefonu her zamanki gibi.

Grant'in ilişkilerini normal tutmak için ne kadar çabaladığını görebiliyordu ama geçen hafta, sekiz saat boyunca Grant'i kaybederse nasıl yaşayacağını düşünerek geçirdiği o korkunç günden beri hiçbir şey normal değildi. "Selam. Bugün nasılsın?"

"İyiyim."

"Gece uyandığımda yanımda değildin."

"Ah, özür dilerim. Uyuyamayınca bir yürüyüşün iyi geleceğini düşündüm. Seni endişelendirmek istememiştim."

"Ben senin için hep endişeleniyorum."

"Endişelenme. Ben iyiyim. Gerçekten."

"Grant..."

"Restoranda her şey yolunda mı?"

Nişanlısının olanlarla ilgili onunla konuşmayı reddetmesi sinirlerine dokunuyordu. Direksiyonu biraz daha sıktı. “Evet.”

“Akşam yemeği için eve gelecek misin?”

“Sekize doğru. Kalabalığı sağ salım atlattığımızdan emin olmam gerekiyor, sonra geleceğim. Sana restorandan bir şeyler getirmemi ister misin?”

“Tabii, kulağa güzel geliyor. Bizimkiler bu akşam Adam için yemek veriyor, belki oraya uğrarım ama sekizde evde olurum. Evde görüşürüz.”

Telefon kesildiğinde Stephanie, Grant’in onu sevdiğini söylemeden kapatmış olmasının önemsiz olduğunu kendine tekrarlıyordu. Evet, bu onun normalde asla yapmadığı bir şeydi ama önemli değildi. Sand&Surf Oteli’nin lobisine girdiği sırada bunu düşünüyordu, düşüncelerine o kadar dalmıştı ki az kalsın Grant’in kuzeni Laura McCarthy’ye çarpıyordu.

“Hey, hey, biraz yavaşla.” Laura onu durdurdu.

“Üzgünüm. Bugünlerde sürekli acelem var.”

“Daha ne kadar hem McCarthylerin restoranını hem de burayı birlikte götürmeyi düşünüyorsun?”

“Marinada çalışmayı seviyorum. Bay ve Bayan McCarthy bana hep çok iyi davrandı ve şimdi de ailemin bir parçası olmak üzereler. Sezonun başındayken onları bırakamam.”

“Eminim kendi işini yürütmek zorunda olduğunu anlarlar.”

“Amacım bu yılı atlatıp sonrasında bir değerlendirme yapmak.”

“Kendini öldürmeden nereye kadar dayanabileceğine bakacaksın demek.”

“Deneyeceğim.”

Tam birbirlerinden ayrılacakları sırada otelin ön kapısı açıldı ve Grant’in eski kız arkadaşı Abby Callahan içeri girdi. Bugün gitgide daha iyi oluyordu.

“Abby!” dedi Laura. “Burada ne işin var?”

Abby, Stephanie’ye tereddütle baktı ki bunun Stephanie’nin gerginliğine gerginlik katması kaçınılmazdı. “Buraya döndüm gibi duruyor.”

Stephanie soluğunu tuttu. *Buraya mı dönmüştü?*

“Bu iyi haber mi yoksa kötü haber mi?” diye sordu Laura.

“İkisinden de biraz,” dedi Abby tedbirli bir şekilde. “Cal’la ayrıldık. Janey hediye eşya mağazasını işletecek birini aradığından bahsetti, dolayısıyla bir uğrayıp bu konuda sana yardımcı olabilir miyim diye sormaya geldim.”

Stephanie biri bedenine elektrik vermiş gibi hissetti. Grant’in eski sevgilisi adaya dönmüştü, yeniden bekardı ve muhtemelen ondan otuz metre ötede, aynı otelin içinde çalışacaklardı, öyle mi? *Biri beni şu an vursun. Lütfen.* “Ah, eve döndüğünü duyduğuma sevindim, Abby. Cal konusunda da üzgünüm. Şimdi işime dönmeliyim.” Stephanie restoranı işaret etti. “Eminim yakında görüşürüz.”

“Nişan ve restoran için seni tebrik ederim,” dedi Abby tatlı, samimi bir gülümseyişle. “Senin için çok mutluyum. Tabii Grant için de.”

“Teşekkürler.” Bir anda, oradan ayrılmak Stephanie için aciliyet kazanmıştı. “Sonra görüşürüz.” Restorana doğru yavaş, sakın adımlarla yürüdü. Görüş alanından çıktığında hızla ofisine yöneldi ve kapıyı arkasından kapattı. Avuçlarını

masanın üzerine bastırıp derin nefesler aldı ama bunların onu sakinleştirmek konusunda en ufak bir yardımı olmuyordu.

Abby adaya döndü. Cal'la ayrılmışlar. Grant'in ilk aşkı yeniden müsait. Ve Grant benimle kazada olanları konuşmayı reddediyor. Stephanie'nin zihni senaryolar üzerine senaryolar üretirken her yeni senaryo bir öncekinden daha acımasız oluyordu. Grant eski aşkını görünce onu geri isteyecek miydi?

"Hayır." Titreyen parmaklarını saçlarından geçirdi. "Böyle bir şey olmayacak." Ama ya olursa? Stephanie ne yapardı?

Neden her şey kontrolünden çıkıyormuş da onun kontrolü yeniden kazanmak için yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordu?

"Cal'ı duyduğuma üzüldüm," dedi Laura, Abby'ye.

"Ben de üzüldüm. Burada harika giden bir şey ne yazık ki Teksas'ta yürümedi."

"Bu çok kötü. Sen iyi misin?"

Abby omuz silkti, daha fazla ağlamayacaktı. Yeterince ağlamıştı zaten. "Sanırım iyi olacağım. Er ya da geç."

"Eh, eğer biraz mücadeleye varsan seni meşgul edebileceğimden eminim. Mac ve Luke'un mağazaya son birkaç dokunuş yapmasını bekliyoruz ama sana yeri gösterebilirim, sen de neyin ne olduğuna dair bir fikir edinarsın."

"Yolu göster."

Mac sürgülü kapıdan içeri girdiği sırada Maddie koltukta uzanmış Hailey’yi emziriyordu. Onun yakışıklı yüzüne tek bir bakış atmak bile bir şeylerin yolunda olmadığını anlamasına yetmişti. Fakat düşününce, kazadan beri hiçbir şey yolunda değildi ki zaten. Başta, sessiz kalmaya zorlandığı için huysuz davranmıştı. Ama işe döndüğünden beri sessiz, huysuz ve uzak davranıyordu.

Maddie konuyu açmak istemiyordu. Onun yerine, Mac’in kendiliğinden gelip onunla konuşmasını beklemeyi tercih ediyordu.

“Evde ne yapıyorsun?”

“Burada yaşıyorum.” Mac gülerek yanlarına gelip onu ve Hailey’yi öptü. “Uyudu mu?”

“Sanırım.”

“Onu yatağına taşımamı ister misin?”

“Harika olur, teşekkürler.”

İri elleriyle minik bebeği öyle büyük bir sevgiyle kaldırdı ki Maddie’nin gözleri doldu. Onu hayatından çok seviyordu, kocasının canının acıması ve bu konuda onunla konuşmuyor, konuşamıyor olması onu çok üzüyordu.

Mac bebeği üst kata taşıdı.

Maddie önce Mac’in aşağı inmesini beklemeyecekti ama sonra onun peşinden çıkmaya karar verdi. Emzirme sutyenini düzelterip kendine çekidüzen verdikten sonra merdivenlere yöneldi. Üst kata çıkarken parmaklarıyla, dağınık saçlarını biraz olsun yola sokmayı denedi. Mac de o da son bir haftada pek uyumamışlardı ve artık yorgunluğunu gizleyemiyordu. Kim bilir Mac ne haldeydi.

Bebek odasından çıkıp Maddie'nin kendisini beklediğini gören Mac'in şaşırması belli oluyordu. "Thomas nerede?" diye sordu.

"Öğleden sonrayı Tiffany ve Ashleigh'yle geçiriyor."

"Onun için eğlenceli olmalı."

"Hı hı." Mac'in eline uzandı ve onu yatak odalarına çekti.

Mac karşı koymadan gelmiş olsa da Maddie onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Buraya." Mac'in elini bırakmadan yatağa uzandı ve onu da yanına çağırdı.

Mac onun yanına uzandı. Yakınında olmasına rağmen çok uzakta görünüyordu, Maddie'ye ona duyduğu özlemle kavrulduğunu hissediyordu. Aralarındaki bu sıradışı gerginlik onun için çok zorlayıcıydı.

Uzanıp kocasının elini tuttu. "Seni gün ortasında eve getiren ne?" diye sordu uzun bir sessizliğin ardından.

Mac başını çevirip ona baktı. "Seni ve Hailey'yi gördüm."

"Geldiğine çok sevindik. Marinada her şey yolunda mı?"

Mac başını salladı. "Adam burada."

"Ah, gerçekten mi? Geleceğini biliyor muydun?"

"Hayır."

"Onu gördüğüne sevinmiş olmalısın."

"Evet."

Maddie'nin tanıdığı ve âşık olduğu Mac, kardeşlerini gördüğü için sevinçten çılgına dönerdi, Adam'ın sürpriz ziyareti-ne verdiği bu hevesten yoksun tepki bile onu endişelendirmeye yetip artıyordu. "Ne kadar kalacaktı?"

"Söylemedi. Babamla öğle yemeği yiyorlardı, belki babama söylemiştir."

“Onlarla yemeğe kalmadın mı?” Bu da oldukça sıradışıydı.

“Söyledim ya. Sizinle bir şeyler yemek istedim.”

“Aç mısın?”

“Hayır, pek değil.” Uykusu gibi iştahı da o günden beri kaçıp gitmişti. O günden beri sevişmemeleri de işlerin yolunda olmadığının başka bir göstergesiydi.

“Mac...”

“Hm?”

“Keşke benimle konuşsan.”

“Seninle *konusuyorum*.”

“Kastettiğim bu değil, sen de biliyorsun.”

Mac onun elini bıraktı ve kalkıp oturdu.

“Özür dilerim,” dedi Maddie onu zorladığından dolayı pişmanlık duyarak. “Gitmeni istemiyorum. Lütfen. Eğer hazzı değilsen konuşmak zorunda değiliz. Ama gitme.”

Mac ne yapacağını düşünürken yanağındaki damar seğiriyordu. Ardından yeniden yatağa uzandı.

Maddie onun yanında kalmasına sevinmişti ama bunu göstermemeye çalıştı.

“Özür dilerim,” dedi Mac. “Bu kadar hassas olmamaya çalışıyorum.”

“Özür dilemek zorunda değilsin. Sana yardım etmek istiyorum. Bana izin verir misin?”

“Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.”

“Belki aklından geçenleri döksen en azından bir nebze rahatlırsın.”

Mac gözlerini tavana dikti. “Saatler boyunca kardeşlerimin nerede olduğunu bilememenin ya da onların öldüğünden

neredeyse emin olmanın bana nasıl hissettirdiğinden bahsedemem. Bahsedemem çünkü eğer bahsedersem...”

Maddie gözyaşlarını durdurmak adına gözlerini kırıştırdı, bir kez olsun Mac için, onun kendisi için olduğu kadar güçlü durmak istiyordu. “Ne olur, Mac? Söyle bana.”

“Ben korkuyorum... ben... milyon parçaya ayrılıp bir daha asla eskisi gibi bir araya getirilemeyeceğimden korkuyorum.”

Elini Mac’in hızla atan kalbinin üzerine koydu. “Parçalarına ayrılmana izin vermeyeceğim. Buna müsaade etmeyeceğim. Bana tutun. Sana yardım etmeme izin ver.”

Mac kollarını ona doladı ve başını Maddie’nin saçlarına gömdü, göğsünden hıçkırıklar yükseliyordu.

Maddie ona sıkı sıkı sarıldı, bir elini sırtında gezdirirken diğeriyle saçlarını okşuyordu. “Sorun yok, bebeğim. Ben buradayım. Dök içini. Her şey yolunda. Kardeşlerin güvende. Herkes iyi.”

Mac acısını yaşarken sessizdi, ancak gözyaşları Maddie’nin yüzünü ve boynunu ıslatıyordu.

“Senin için çok zor olmalı. Onların ağabeyisin ve onlara yardım edemedin. Benim için, çocuklar için, annenle baban için ve Janey için de endişelendiğinden eminim.”

Kocası cevap vermedi, ama ona daha sıkı sarıldı.

Maddie başını çevirdi, böylece onu öpebilecek bir konuma gelmişti. “Şimdi her şey yolunda.” O pozisyonda ne kadar süre kaldıklarını bilmiyordu, birbirlerine sarılmışlardı ve Mac’in bedeni, göğsünden yükselen hıçkırıklarla birlikte sarsılıyor, bugüne kadar içinde tuttuğu acı dışarı sızarken Maddie’ye acı

vermek istemediği belli oluyordu. Bu zayıf anında bile önce onu düşünüyordu.

“Üzgünüm,” dedi Mac uzun süren sessizliği bozarak.

“Üzölme. Lütfen.”

Geri çekilen kocası, dikkatle yüzüne baktı.

Kocasının gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü, yorgunluktan çökmüş bu halini görmek Maddie’nin kalbini kırıyordu, ama bunu ona belli etmedi. Onun yerine kocasının gözyaşlarını sildi ve dudaklarının üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Seni çok seviyorum,” dedi. “O gün sen olmasan hayatımın nasıl olacağını düşünerek uzun saatler geçirdim. Umarım bir daha asla böyle bir şey yaşamayız. Asla.”

“Her şey benimle ilgiliymiş gibi davranmak istemezdim. Bunun senin için de korkunç olduğunu biliyorum.”

“Benim için korkunç olanın senin hissettiklerine kıyasla hiçbir önemi yok. Hep benim için, çevrendekiler için güçlü olmak zorunda değilsin, biliyorsun, değil mi?”

“Değil miyim?” diye sordu Mac suratında minik bir gülümseyişle. Ve bu bile, son bir haftadır aralarına giren mesafenin ardından, uzun süre nefesini tuttuktan sonra serin havayı ciğerlerine çekmeye benziyordu.

“Hayır, değilsin. Bazen yüklerini senin için ben taşıyabilirim.”

“Az önce bunu yaptın zaten, bebeğim.” Karısını yumuşak ve tatlı bir öpüşün içine çekti. “Teşekkürler.”

Maddie onu yeniden kendisine çekti, başını göğsüne yasladı. “Gözlerini kapatıp biraz uyumayı dene.”

“İşe dönmem gerekiyor.”

Maddie uzanıp onun telefonunu her zaman durduğu yerden aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Mac, Maddie bir arama yaparken.

“Selam, Luke, ben Maddie. Mac öğleden sonra işe gelmeyecek. Haber vermek istedim.”

Kocasını poposunu çimdiklediğinde gülümsedi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Luke.

“Olacak.”

“Tamamdır. Eh, Mac’e söyle, endişelenmesini gerektiren bir şey yok. Ben onun yerine bakarım.”

“Teşekkürler, Luke. Yarın sabah siz görüşürsünüz.” Aramayı sonlandırıp telefonu uzakta bir yere fırlattı. “Sorun yokmuş. Endişelenmeyecekmişsin.”

“Bugün patron sensin, tatlım.”

“Biliyorum. Şimdi gözlerini kapat ve biraz dinlen. Ben buradayım.”

Mac, Maddie’nin kollarında gevşerken derin bir nefes verdi.

Uzun bir iyileşme sürecinin ilk adımını atmış olmalarından dolayı biraz da olsa rahatladığını hisseden Maddie’ye gözlerini yumdu. İkisi de yorulmuş, tükenmenin eşiğine gelmişti. Uyku onlara iyi gelecekti.

Beşinci Bölüm

Öğle yemeğinden sonra Adam babasının kamyonetini ödünç alıp Evan'ın yeni stüdyosuna doğru yola koyuldu. Babasının verdiği yol tarifiyle Southeast Feneri'nin yanından geçip Ned Saunders'ın sahibi olduğu arsalardan birine yöneldi. Otlar o kadar uzamıştı ki, Adam az kalsın arsanın içine giden yolu kaçıracaktı.

Toprak yolda ilerlerken otların, arabanın cilasının canına okuyup okumadığını düşündü, eğer öyleyse babası buna çok üzülürdü. *Aman*, diye düşündü. Bunun için Evan'ın ot biçmekten aciz olmasını suçlayabilirdi. Evan'ın başını belaya sokmak bir zamanlar hayatının birinci önceliği idi. Bazı şeyler asla değişmiyordu.

Yolun sonunda sedir ağacından çatısı olan bir ahır vardı. Hırpalanmış bir kamyonet ve Adam'ın nerede görse tanıyacağı, Mac'e ait eski bir motor ahırın önündeydi. Adam müziği takip ederek içeri girdi ve taze kesilmiş odun kokusuna ka-

rışan boya kokusu burnunu doldurdu. Büyük odaya yayılmış mikrofon ayaklıkları, büyük hoparlörler ve diğler ekipman her yerdedi.

Camekânın arkasında duran Evan'ı görebiliyordu. Kendisine doğru eğilmiş adamla bir şeyler konuşuyor, müziğın yüksek sesinin doldurduğu odada elleriyle ve mimikleriyle iletişim kurmaya çalışıyordu.

Konuşmalarını bölmek istemese de Adam, kardeşlerini görmek için çok uzun bir yoldan gelmişti. Evan'ın başını kaldırmasını bekledikten sonra ona el salladı.

Evan'ın gözleri sonuna kadar açıldı ve yüzüne şaşkınlık yayıldı. Yanındaki adama bir şey söyledi ve kulaklıklarını çıkarıp boynuna astı. Birkaç basamaktan inip ana stüdyoya geçti ve Adam'ı kucakladı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu müziğın yüksek sesini bastırmak için bağırarak.

“Seni ve diğlerlerini görmeye geldim. Kötü bir kaza geçirdiğınızı duydum, iyi olduğunuzu gözlerimle görmem gerekiyordu.”

“Ben iyiyim. Mac de iyi. Grant biraz garip ama o hep garipti zaten.” Evan, Adam'ın duymak istediğı şeyleri söylemişti, fakat gözleri başka bir hikâye anlatıyordu. Yorgun olduğu belliydi, yıpranmış görünüyordu, ama her şey yolundaymış gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu. “Sen nasılsın?”

“Seni gördüm, daha iyi oldum.”

“Ay canım, yoksa beni umursuyor musun?”

Adam omuz silkti. “Seni değil. Sadece Mac'le Grant'i.”

“Ah, iyi. Bir anlığına endişelenmiştim.”

Büyürlerken Evan’la ikisi sokak köpekleri gibi sürekli di-
dişirlerdi ve hâlâ fırsat buldukça gürüşmekten geri durmaz-
lardı ama birbirleri için yapmayacakları hiçbir şey yoktu ve
buna, gerektiğinde birbirlerine yalan söylemek de dahildi.

“Bana etrafı gösterecek zamanın var mı?”

“Sadece o kadar zamanım var. Önümüzdeki hafta ilk sa-
natçımız gelmeden önce halledilmesi gereken tonlarca iş bek-
liyor.”

“Seni meşgul etmem.”

“Gel Josh’la tanış, ses mühendisim. Nashville’den buraya
taşınıp benimle çalışması için onu ikna ettim. Bana kontrol
paneliyle ilgili temel bilgileri anlatıyordu.”

Adam, Josh Harrelson’la tanışmak için ses odasına çıktı,
Josh da Evan gibi Starlight Plak Şirketi’nin iflasıyla mağdur
olanlardandı.

“Josh, bu ağabeyim, Adam. New York’tan geldi.”

Josh, Adam’ın elini sıktı. “Kaç ağabeyin var, ahbap?”

“Bu sonuncusu,” dedi Evan gülerek. “Çok fazla kuzenim
var ama. Adam’a hızlıca etrafı gezdireceğim. Hemen dönerim.”

“Acele etme,” dedi Josh. “Benim yapacak çok işim var.”

Evan, Adam’a ilk kattaki üç stüdyoyu gezdirdi. “Duvarla-
rımız ses geçirmez, o yüzden aynı anda üç farklı kayıt yapabi-
leceğiz. Burada ofisim var, gerçi hiç kullanmıyorum ama. Ah,
bunlar da bulduğumuz logolar. Bir baksana.” Üzerinde üç
farklı logonun olduğu bir panoyu Adam’a gösterdi. Logola-
rın her birinde Island Breeze Plak yazısı vardı. “Aralarından
beğendiğin var mı?”

“Arka planında ada ve sörf tahtası olanı beğendim.”

“Ben de. Sanırım onu seçeceğiz.”

“Sana bir şey söyleyeceğim. Girişteki otları kesmen lazım. Burayı bulmak çok zor.”

“Bu hafta Alex Martinez gelecek. Onu hatırladın mı?”

“Tabii, ağabeyiyle aynı sınıftaydık.”

Adam onları birbirine tamamen zıt karakterleri nedeniyle çok net hatırlıyordu. Alex tam bir sabah insanıyken, ağabeyi tam bir gece kuşuydu. “Alex adadan taşındı sanıyordum.”

“Taşınmıştı ama annesi hastalanınca geri döndü.”

“Annesinin nesi var?”

“Alzaymır.”

Birlikte üst kata çıktılar. “Siktir ya. Bu çok kötü.”

“Hem de çok. Sanırım Paul’un hem işini sürdürecektir hem de annesine bakacak zamanı yoktu, dolayısıyla Alex kendi işinden istifa edip buraya döndü.”

Adam onun için üzüldü. Ulusal Konservatuvar’da çalışırken istifa edip ot biçmeye dönmek zor olsa gerekti.

“Annem bu akşam senin için parti veriyor mu?”

“Bana öyle söyledi.”

“Ben yetişemeyebilirim ama eminim Grace gelecektir.”

“Aranız nasıl?”

“Daha iyi olamazdı.”

Evan ona üst kattaki dört yatak odası ve iki banyoyu gezdirdi, burası stüdyoya gelen sanatçıların kalacağı alandı. “Tüm yaz için rezervasyonlarımız doldu. Aslını istersen, ekime kadar hiçbir boşluğumuz yok.”

“Bu harika, Evan. Tebrikler. Her şey harika görünüyor.”

Evan, “Teşekkürler,” derken saatine baktı. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama işe dönmem gerekiyor.”

“Sorun yok. Umarım ben buradayken beraber biraz zaman geçirebiliriz.”

“Evet, kesinlikle, çok isterim. Seni görmek güzeldi,” dedi Evan, Josh’un yanına gitmek için merdivenleri aceleyle inerken.

Adam stüdyodan ayrılırken Evan’ın her şey yolundaymış gibi davranmak için fazla çabaladığını düşünmekten kendini alamadığını fark etti. Evan’ı en az kendi kadar tanırdı ve tüm içgüdüleri ona küçük kardeşinin iyi olmaktan çok uzak olduğunu söylüyordu.

Abby’nin telefonu saat beş gibi çalmaya başladı ve Cal’dan gelen ilk ve ikinci aramayı reddederken en ufak bir tereddüdü yoktu. Ona bıraktığı notu bulmuş olmalıydı, belki onu terk ettiği için üzölmüştü. Belki de rahatlamıştı. Kim bilir ikincisi daha muhtemeldi. İkinci aramanın ardından dayanamayıp sesli mesajını açtı.

“Selam bebeğim. Şimdi annemden döndüm ve neredesin merak ettim. Yemekte ne istersin? Beni ara.”

Abby homurdandı. Evin en göz önündeki yerine koyduğu notu bile görmemişti. Onu tanıyorsa, doğrudan buzdolabına gidip bir bira almış sonrasında da spor kanalını açıp kanepeye yayılmıştı. Bu tanıdık sahne, içinde bir özlem dalgasını harekete geçirince tüm düşüncelerini silkeledi. Kararını vermişti ve bununla yaşayacaktı.

Cal’ın ikinci, daha çaresiz mesajını dinlediği sırada içindeki huzursuzluk büyüdü. Ona kendisini terk ettiğini söylemesi

mi gerekecekti yani? Öyle olmamasını umuyordu. Notu yazmak bile yeterince zor olmuştu. O sözleri söylemenin fikri bile boğazının düğümlenmesine sebep olunca mesaj çekti.

Mutfak masasının üzerine bir not bıraktım.

Ah, üzgünüm, görmemişim. Hemen okuyorum.

Notta yazanları çok iyi bildiği için kalp atışları hızlandı ve Cal'ın ona cevabını beklerken elleri terledi. Telefonu üçüncü kez çalmaya başladığında bu sefer aramayı cevapladı. Her şey sarpa sarmadan önce beraber ve mutlu geçirdikleri bir yılın hatırına bu kadarını ona borçluydu.

“Sen *ciddi misin?*” Cal'ın sesindeki öfke telefonda hissediliyordu.

“Gerçekten buna şaşırdın mı?”

“Tabii ki şaşırdım!” Eski nişanlısının Teksas aksanı, sinirlendiği zamanlarda daha belirgin hale geliyordu. “Hiçbir şey söylemeden beni terk ettin. Bu da ne demek oluyor Abby?”

“Ben oraya geldiğimden beri hiçbir şey yolunda değildi. Bunu sen de biliyorsun.”

“Burada bir krizle uğraşıyorum! Eğer sana yeterince ilgi gösteremediysem üzgünüm!”

“Sorun bu mu sanıyorsun? Bu kadar bihaber olduğunu bilmiyordum.”

“Böyle gizemli konuşmayı bırakıp bana bunun ne demek olduğunu söyler misin?”

“Candy'yle aranızda henüz sona ermemiş bir şeyler var.” Diğer kadının adını söylemek Abby'nin midesinin bulanmasına sebep oldu. “Benim böyle bir şeyle aşık atacak halim yok.”

Uzun bir sessizlik olunca Abby, Cal'ın telefonu kapattığını

düşündü ama tam o sırada Cal konuştu. “Candy’yle sona ermemiş şeyler. Anladım. Bu yüzden *senden* benimle evlenmeni istedim, çünkü Candy’ye karşı bir şeyler hissediyorum.”

“Onu hâlâ düşündüğünü kendin itiraf ettin! Benim gözlerim var, Cal. Onun yanındayken nasıl davrandığını görüyorum. Bana asla ona baktığın gibi bakmıyorsun ve ben ilişkilerimdeki ikinci kadın olmaktan çok sıkıldım.”

“Bu konuyu benimle konuşmadığına *inanamıyorum*.”

“Seninle konuştum. Bana ona hissettiklerinin önemsenecek şeyler olmadığını söyledin. Ben sana katılmıyorum. Başka konuşulacak ne vardı ki?”

“Çok şey! Bana bir şans bile vermeden gittin!”

“Sana bir sürü şans verdim. Görmezden gelinmeye bir yere kadar katlanabiliyorum.”

“İşte döndük buraya. Annem hasta. Bana ihtiyacı var. Eğer görmezden geldiğini düşündüysen üzgünüm.”

“Sana ihtiyacı olan tek insan annen değil. Candy’nin de sana ihtiyacı var. Onunla olmalısın. Sizin bir geçmişiniz var hem annen de onu seviyor.”

“*Ben* onu sevmiyorum! Ben seni seviyorum!”

“Onu seviyorsun. Eğer aksini söylersen kendine ve bana yalan söylemiş olursun.”

“Aman Tanrım, bana kimi sevdiğimi söylediğine inanmıyorum!”

Abby gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. “Yüzüğü komodin en üst çekmecesine bıraktım.”

“Yani bitti mi? Bu kadar mı?”

“Üzgünüm Cal. Ama bunu daha önce de yaşadım.”

“Beni gerçekten Grant McCarthy’yle mi kıyaslayacaksın?”

“Durum benzer. Seni kıyaslamıyorum.”

“Benzer falan değil. Seni seviyorum ve sana bir söz verdim, bunu Grant için söyleyemezsin. Ama eğer bana karşı aynı şeyleri hissetmiyorsan, bu konuda yapabileceğim bir şey yok.”

“Ben de aynı hissediyorum. Hissediyordum.”

“Hissediyordun?”

“Candy’ye nasıl baktığını izlemek benim için oldukça zor-du, aramızdakilerin yürümeyeceğini kabullenmek de. Hepsi oldukça... yıpratıcıydı.”

“Sana onunla aramızda bir şey varmış izlenimi vermeyi asla istemedim. Yemin ederim onunla ilişkim biteli yıllar oluyor.”

“Eminim buna inanmak işine geliyordur.”

Cal sinirle soludu. “Neredesin?”

“Nerede olabilirim? Gansett’teyim.”

“Gitmeden önce benimle konuşmalıydın.”

“Belki de evet ama kendim için en iyi olanı yapmaktan beni vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum.”

“Bu senin için en iyi olan değil. Benim için de değil.”

“Aramızdakiler yürümediği için üzgünüm. Umarım annen daha iyi olur.”

“Bu daha bitmedi.”

“Hoşça kal, Cal.” Abby aramayı sonlandırdıktan sonra yüzünü yastığına gömüp hıçkırıklarını onun üzerine döktü. Kimsenin onu duyacağı yoktu ama bir kez daha bir başkasını seçen bir adam yüzünden ağladığı gerçeği onu utandırıyordu. Ömrü boyunca bir kadının kalbi kaç kez kırılmalıydı?

Cal’in söylediklerine rağmen, Abby gerçeğin ne olduğunu

bilecek kadar Cal'ı Candy'yle yan yana görmüştü. O bunu henüz itiraf etmeye hazır olmasa bile Abby her şeyin farkındaydı ve hayatını Cal'ın bir şeyleri fark etmemesi ihtimali üzerine kurmayı düşünmüyordu. İşler iyice çirkinleşmeden o ilişkiyi bitirmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kendine acıdığı için kendinden tiksindiğini hissetti, yüzünü silip banyoya yürüdü ve gözlerini soğuk suyla yıkadı. Aynada kızarmış gözleri ve burnunu görünce yüzünü buruşturdu.

Kapının tıklaması üzerine yüzünü kurulayıp parmaklarını saçlarından geçirdi. Kapıdaki her kimse, onun ağladığını anlayacaktı. Kapıyı açtığı anda karşısında annesini buldu. Ne güzel bir gündü böyle!

"Ah, Tanrım," dedi Constance, Abby'ye sürtünerek odaya girerken. Her zamanki gibi, gri saçlarının her teli olması gereken yerdeydi ve pembe ayakkabılarıyla üzerindeki özel tasarım takımın yakası uyum içindeydi.

Abby her zamanki gibi, annesinin yanında kendini çok kötü hissetti. Neredeyse bütün hayatını annesinin mükemmellik anlayışını yakalayabilme çabasıyla geçirmişti ve zamanın çoğunda başarısız olmuştu.

"İçeri geç. Lütfen."

"Ne oldu?"

"Çok fazla şey. Hiçbirinden bahsetmek istemiyorum."

"Ağlamışsın."

"Hadi ya, bilmiyordum."

"Alaycılığın hoşuma gitmiyor, Abigail."

"Burada olduğumu nereden duydun? Hangi odada kaldığımı nasıl öğrendin?"

“Burası küçük bir kasaba. Laf çabuk yayılıyor. Sen burada ne yapıyorsun? Neden bizim yanımıza gelmedin?”

Abby kaşlarını kaldırdı ve annesinin, yüz ifadesinden cevabı anlamasını bekledi.

“İster inan ister inanma, ben Cal’ı seviyordum. İlişkinizin yürümesini çok isterdim. Evliliği ertelediğinizde endişelenmiştim...”

“Annesi *felç geçirdi*, anne. Ne yapmamı isterdin? Anneyle olmayı tercih edecek bir adamı zorla nikâha mı götürseydim?”

“Öyle bir şey demedim. Sadece geçmişten ders çıkarıp onunla gitmeden önce evlenmeni dilerdim.”

“Belli ki hiçbir şey öğrenmemişim ama bunu bana hatırlatmaktan asla çekinmediğin için teşekkürler. Ben farkında değildim.”

“Dilin uzamış senin.”

“Öyle mi dersin?”

Belki de Cal’la ilişkinizi düzeltebilirsiniz. Biraz zaman ve mesafe...”

“Hiçbir şeyi düzeltmeyeceğiz. Bitti.”

Constance derin bir iç çekip Abby’nin yatağına oturdu. “Ne yapmayı planlıyorsun?”

“Şu an için çok bir planım yok. Kendime bir daire bulacağım ve bu yaz Sand&Surf’teki hediyelik eşya mağazasını işleteceğim. Yaz bittikten sonra durumumu yeniden değerlendirim.”

“Keşke mağazanı kapatmasaydın.”

Abby çığlık atmak istedi ama kendini tuttu. “Söyleyip üzerinden atmayı düşündüğün başka bir şey var mı?”

“Ben senin düşmanın değilim.”

“Öyle olduğunu söylemedim. Ama bariz olanı dile getirmenin bir faydası dokunmuyor.”

Constance ayağa kalkıp pembe desenli çantasını omzuna attı. “Baban ve ben senin için her şeyi yaparız. Bunu bildiğini umuyorum.”

“Biliyorum,” dedi Abby yeniden ağlamamak için gözlerini hızla kırıştırarak. Ailesi her zaman iyi niyetliydi, standartları Abby’ye göre biraz yüksek olsa da böyleydi bu. “Teşekkürler.”

Constance onu hızla kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Seni özledim. Böyle bir durumda bile olsa, burada olduğuna mutluyum.”

“Teşekkürler, anne.”

“Bizi ziyarete gel.”

“Gelirim.”

Constance kapıdan çıkmadan önce durup Abby’ye döndü. “Bunu yaşadığın için üzgünüm ama sen güçlü bir insansın ve bunu atlatacaksın.”

Abby bu beklenmedik iltifata verecek bir cevap bulamadan annesi gitti. Ailesinin yüksek beklentileri karşısında kendisini hep bir başarısızlık abidesi olarak görmüştü. Onların kendisini sevdiğini biliyordu, fakat önce evlenmeden Grant’le Los Angeles’a taşındığında, ardından da Cal’la olabilmek için Teksas’a gittiğinde onları hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Geçmişe gömüldüğüm yetti,” dedi kendine ve banyoya gidip makyajını yeniledi. “Bu yaz benim yazım ve biraz eğlenmeye başlamanın vakti geldi. Lanet olsun.” Kendi yansı-

masına gülümsedikten sonra, “Sikerler,” dedi ve alışık olmadığı kelimenin dudaklarından dökülmesinin hemen ardından kıkırdamaya başladı.

Sabretmekle ilgili söz neydi? Kelimelerin ona doğal gelmeye başlaması biraz zaman alacaktı, ama sonuçta oraya varacağını, muradına ereceğini biliyordu. Bu gecedен itibaren, her şey farklı olacaktı.

McCarthylerin evindeki yemek her zamanki gibiydi, Adam gürültünün, çocukların, yemeğin ve ortamdaki sevginin her anının tadını çıkarıyordu. Onu seven insanlarla sarmalanmışken sevgisini hak etmeyen birine harcadığı zamanın ne kadar manasız olduğunu anlaması çok kolaydı.

Ailesinin sonsuz gürültüsünden bir anlığına uzaklaşabilmek için barbekünün başında durma görevini üstlendi. Kazanın ardından anne babası ve kardeşlerine uğraşacak yeterince sorun çıkmıştı zaten, bir de onun saçmalıklarıyla uğraşmalarına gerek yoktu. Adam problemlerini olabildiğince uzun süre kendine saklamayı düşünüyordu. Gerçi babasına söylediğine mutluydu. Kendi köşesinde sağlam bir kayanın olduğunu bilmek ona iyi hissettiriyordu. Eh, Abby’ye de anlatmıştı. O da destek olmuştu üstelik ve Adam buna minnettardı.

Sasha’yı ve ilişkilerinin ne zaman Sasha’nın gözünü bile kırpmadan onun yerine parayı seçtiği bir yola saptığını düşünmeyi bir kenara bırakabilirdi. Tüm bunlar olurken Adam’ın ruhu bile duymamıştı.

Sasha'yı burada hayal etti, onu yazın buraya getirmeyi düşünüyordu. Şu ana kadar onunla ilişkisini ailesinden saklamıştı, çünkü bir kız arkadaşı olduğunu duyan annesinin kendisini nasıl kaptıracağını biliyordu. Kardeşlerinin her biri birbiri ardına âşık olması ona ilişkisini gizlemesi için biraz zaman tanımıştı.

Sasha... Adam onu özlediği için kendisinden nefret ediyordu, onun da kendisini özleyip özlemediğini merak ediyor, yaptıkları için pişman olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Yaşadıkları daireyi hayal etmekten kendini alamıyordu, beraber aldıkları onca şeye ne olacaktı? Birlikte planladıkları hayata ne olacaktı?

Aldıkları şarap kadehleri ya da koltuklar umurunda değildi. Umurunda olan Sasha'ydı ve onun da aynı hisleri paylaştığını sanmıştı. Tamamen hazırlıksız yakalandığı nokta bu olmuştu; beraber yaşadığı, seviştiği, beraber uyuduğu, beraber çalıştığı kadının en sonunda paylaştıkları hiçbir şeyi düşünmeden sırtına sapladığı bıçağı akli almıyordu.

“O bifteği pişiriyor musun yoksa ineği yeniden öldürmeye mi karar verdin?”

Koca Mac'ın sesi Adam'ı düşüncelerinin içinden çekip aldı ve barbekü çatalını tekrar tekrar bifteğe sapladığını fark etti.

“Bugün anlattıklarını düşünmeden edemiyorum,” dedi Koca Mac. “İncindiğin için üzgünüm, oğlum.”

Adam haberleri ailenin geri kalanıyla paylaşmaya hazır olana kadar babası kimseye bir şey anlatmayacağına söz vermişti. “Olur böyle şeyler.”

“Böyle şeyler olmaz. Birileri sana kazık attı ve ben an-

lattıklarını duyduğumdan beri senin bu konuda ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum.”

Adam bifttekleri ters çevirip dumandan uzaklaştı. “Hiçbir şey.”

“Sıfırdan kurduğun şirketin ellerinin arasından kayıp gitmesine izin mi vereceksin?”

“Tam olarak öyle yapacağım.”

Koca Mac tırabzanlara yaslandı, bir elinde birasını tutuyordu. “Neden?”

Önceden olsa babasının bu sert bakışı altında titrerdi. “Çünkü onun için savaştacak kadar umursamıyorum.”

“On dört yıl boyunca kanını ve terini döktüğün şirketini umursamıyor musun?”

“Hayır.”

“İlk soruma dönüyorum. Neden?”

“Sana söyledim.”

“Bahaneleri kes ve bana gerçeği söyle.”

“Bu bir işaretti.”

“Neyin işareti?”

“Bir değişim vaktinin geldiğinin.”

“Peki, bu değişim neye yönelik olacak?”

“Henüz bilmiyorum.”

“Eğer bir iş istersen her zaman marinada çalışabilirsin.”

Adam babasına gülümsedi. “Teklifine minnettarım ama tüm bunların güzel yanı, bana kamyon dolusu para ödemek zorunda olmaları. Üstelik bunu yapmak için sadece altmış günleri var. Sonrasında, canım ne isterse yapabilirim.”

“Canın ne istiyor?”

“Henüz bilmiyorum. Bulurum herhâlde.” Adam babasına baktı. “Anneme söyleme, olur mu? Kaza onu yeterince üzdü zaten. Bir de benim için endişelenmesini istemiyorum.”

“Sana kimseye anlatmayacağımı söylemiştim ve anlatmayacağım da.”

“Sana söylediğim için de şimdiden üzgünüm, çünkü bunu kendine dert edindiğini görebiliyorum.”

“Dert edinmek baba olmanın doğasında var.” Koca Mac kalın kolunu Adam’ın boynuna koyup ona sarıldı. “Bunu da atlatacağız, ahbap.”

Adam tek kelime edecek durumda değildi, dolayısıyla başını sallayıp en sağlam sığınağı olan adama sımsıkı tutundu. “Teşekkürler, baba.” Babası onu bıraktığında Adam içeri baktı ve Carolina Cantrell’in mutfağı Seamus O’Grady’nin kolunda girdiğini gördü. “Baba?”

“Efendim?”

“Carolina... Onunla *çıkıyor mu?*”

“Kiminle?”

“Seamus’la?”

Koca Mac başını çevirip bakınca gözleri büyüdü. “Bak sen şu işe.”

“New York’ta asla bu kadar harika şeyler olmuyor,” dedi Adam gülerek. “Carolina işkence çekiyormuş gibi görünüyor.”

“Seamus halinden oldukça memnun gibi, sence de öyle değil mi?”

“Hem de nasıl. Bugün Janey’yle görüştüm, bana bundan bahsetmedi.” Adam pişmiş etleri bir tabağı koyup tabağı babasına uzattı.

“Belli ki annen de bana anlatmamış,” dedi Koca Mac. “İçeri girip detayları öğrenelim mi, ne dersin?”

“Bir dakika içinde geliyorum.”

“Benden öğüt istemedin ama ben yine de vereceğim.”

“Vermesen hayal kırıklığına uğrardım.”

Koca Mac gülümsedi. “Uzun zamandır evinden uzakta-sın. Burada geçireceğin birkaç hafta kendini toplayıp ne yapacağına karar vermen için harika bir fırsat olabilir.”

“Neden buradayım sanıyorsun?”

“Dışarıda durma. İçeride seni seven ve senin için her şeyi yapacak bir ev dolusu insan var.”

“Teşekkürler, baba.”

Adam yalnız kaldığında mini buzdolabından bir bira çıkarıp açtı ve tırabzanların kenarında dolanırken birasını da yanında götürdü. Güneş Salt Pond’un üzerinden batıyordu. Otele ve marinaya baktı, iskelede ve otelin yokuşunda kardeşleriyle geçirdiği yazlardan kalma anılar zihnine süzüldü.

Güzel zamanlardı. Hayatının en iyi zamanlarıydı. Kardeşleri gibi, o da büyürken bu adadan uzak bir hayata özlem duymuştu. Ama kardeşleri gibi, o da gerçek dünyanın soğuk, acımasız bir yer olduğunu öğrenmişti. Gansett Adası’nda soğuk ya da acımasız hiçbir şey yoktu. Onun yerine bu ada, bütün yetişkin hayatını adadığı işi ve birlikte bir gelecek planladığı kadın hayatından çıktıktan sonra, ne yapacağına karar vermek için konaklayabileceği güvenli bir kucaktı.

Tam bunları düşündüğü sırada ceptelefonu gelen mesaj bildirimiyle çınladı. Önceden telefonuna zincirle bağlıymış gibi yaşadığı için ilk başta mesajı görmezden gelmek istedi. Fakat

merakına yenik düşüp telefonu şortunun cebinden çıkardı. Mesajın Sasha'dan olduğunu görünce gözlerine inanamadı.

Çok üzgünüm, Adam. Bir hata yaptım. Konuşabilir miyiz? Seni özledim, seni seviyorum. Lütfen?

Adam mesajı görmezden gelmiş olmayı diledi. Sasha onu *sevdiğini* mi söylüyordu? Bunu göstermek için garip yollar seçtiğini söylemek yanlış olmazdı. Ona bunları yazmak istedi ama kendini tuttu. Günlerdir çektiğı acının tadına biraz da o baksın istiyordu. Muhtemelen şimdi, işin teknik kısmını yapan Adam olmadan gerçekten mahvolduklarını anlamıştı, dolayısıyla da aralarını düzeltmeyi deniyordu.

Çok geçti. Artık çok geçti. Önce telefonuna gelen mesajı sildi. Ardından Sasha'yı telefonundan tamamen sildi. Ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Keşke onu kalbinden ve zihninden silmek de bu kadar kolay olsaydı.

"Oğlum?" Babası içeriden başını uzattı. "Bir şeyler yiyecek misin?"

Adam açlığın bedenini kavurduğunu hissetti, hem yemeye hem de sevgi dolu ve zaman zaman yorucu ailesinin eşliğine açtı. "Evet, geliyorum."

Altıncı Bölüm

McCarthylerin yemek masasında, Seamus'ın sandalyesi kendisinininkine neredeyse bitişikken, Carolina lokmalarını yutmakta zorluk çekiyordu. İlişkilerini ortalık yerde yaşamak bir şeydi. Ancak bunu burada yapmak bambaşka bir şeydi. Janey ve ağabeylerinin yetiştirilmesine yardım etmişti ve Mac, Adam ve Koca Mac'in yüzündeki şaşkınlık onun için taşıması ağır bir yükü. Evan ve Grant yemeğe gelemediği için minnettardı ama onların da gün bitmeden bu haberi duyacaklarından en ufak şüphesi yoktu.

Belli ki Linda konuştuklarından kimseye, hatta kocasına bile bahsetmemişti. Dolayısıyla, oğlu Joe, anaokulunda Mac McCarthy'yle arkadaş olduğundan beri hayatının parçası olmuş bu gençlerle göz göze gelmek ya da ağzındaki lokmalarını yutmak imkânsıza yakındı. Şimdi onun hakkında ne düşüneceklerdi? Anne babaları tatile gidince başlarında kalan, beraber tatillere gittikleri, doğum günlerini paylaştık-

ları, mezuniyetlerinde bile bulunan bu kadın onların yaşında biriyle yatıyordu.

Bedeni adeta ona dar gelmeye başladı ve vücut ısısı gitgide arttı, boğazının daraldığını hissediyor yemek yemesi imkân-sızlaşıyordu. Çatalını bırakıp peçetesiyle ağzını sildi.

“Carolina?” dedi Maddie masanın öbür ucundan. “İyi misin?”

Seamus bu soruyla birlikte ona döndü ve gözleri sonuna kadar açıldı. “Sorun ne, aşkım?”

Carolina konuşamıyormuş gibiydi. Yapamadığı şeyler listesine, ciğerlerine yeterli oksijen almak da eklenmişti.

“Alerjik bir reaksiyon gösteriyor,” dedi Janey göbeğinin izin verdiği en hızlı şekilde yerinden kalkarak.

“Linda,” dedi Grace, “alerji ilacı getir. Acele et.”

“Carolina!” dedi Seamus. “Bir şey söyle, aşkım. Beni korkutuyorsun.”

“Anne!” Joe masanın etrafından dolaşıp yanına gelirken sesi panik halindeydi.

Janey, herkesin toplandığı yere yaklaştı. “Ona biraz yer açın.” Grubu iteleyip Carolina’nın etrafında bir boşluk oluşmasını sağladıktan sonra mendillerden birini buzlu suya batırıp onun yüzünde gezdirdi.

Yanan tenindeki buzlu su cennetteymiş gibi hissettiriyordu.

“İyisin, Caro. Nefes almaya çalış.”

Carolina gelininin mavi gözlerine odaklanıp kesik kesik nefes aldı.

“İşte böyle.”

Linda ilaçla döndü. “Sadece sıvı olan var.”

“Daha iyi,” dedi Grace. “Daha kolay yutar.”

Carolina, içer içmez boğazını rahatlatan ilacı alırken dikkatini sadece Janey’nin üzerinde tuttu.

“Yüzündeki ve boynundaki o kırmızı lekeler ne?” diye sordu Seamus.

“Kurdeşen,” dedi Janey.

Bu kadar ilgi odağı olmaktan dolayı kendini korkunç hissederek Carolina boğazını temizleyip birkaç derin soluk aldı. “Ben iyiyim, millet. Sizi paniğ’e soktuğum için üzgünüm.”

“Sence sebebi neydi, Caro?” diye soran Linda üzerine eğildi.

“Hiçbir fikrim yok. Daha önce hiç kurdeşen dökmedim.” Artık teni de kaşınmaya başlamıştı. “Eğer sizce de sakıncası yoksa sanırım eve gitmek istiyorum.”

“Tabii ki, tatlım.” Linda her zamanki gibi kusursuz bir ev sahibiydi. “Tekrar ihtiyacın olur belki, ilacı da yanına al.”

“Evde ilacım var.”

“Biz de seninle gelelim mi?” diye sordu Joe.

“Hayır, bebeğim. Ben iyiyim.”

“David’i görsen sence de daha iyi olmaz mı?”

“Gerek yok. Gerçekten iyiyim.”

Joe başını sallayıp annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. “Tamam o halde. Sabah arayıp nasıl olduğuna bakarım.”

“Bunun için üzgünüm,” dedi Carolina. Ardından Adam’a döndü. “Eve hoş geldin partini mahvettiğim için beni affet.”

“Mahvolan bir şey yok,” dedi Adam, Carolina’yı kucaklayarak. “Endişelenme. Sen iyi ol, yeter.”

Carolina Joe’ya, Janey’ye, Koca Mac’e ve Linda’ya sarıldı.

Seamus onun için arabanın kapısını tuttu, o yerine yerleştikten sonra da sürücü tarafına geçti.

“Orada ödümü patlattın, aşkım.”

“Üzgünüm. Ne olduğunu hiç bilmiyorum.”

“Benim aklıma birkaç şey geliyor.”

Caro ona baktı ve Seamus’ın sinirli olduğunu fark edince şaşırdı. “Ne gibi?”

“Orada benimle birlikte olduğun için o kadar gerildin ki kurdeşen döktün.” Bunu McCarthylerin garaj yolundan çıkarken söylemişti.

Carolina’nın buna nasıl cevap verebileceğine dair bir fikri yoktu. “Yediğim bir şey dokundu.”

“Hayır, dokunmadı. Mac, Adam, Maddie ve Grace bizi bir çift olarak ilk kez gördüler, sen de onların bizimle ilgili düşündüklerine o kadar kafanı taktın ki bedeninin bunu kaldıramadı.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Ne zamandan beri aşırı utanmışımızda kurdeşen döküyoruz?”

“Yani aşırı utandığını kabul ediyorsun. Harika.”

“Öyle bir şey demedim!”

“Evet, dedin. Daha önce biftek, patates ya da salata yüzünden hiç kurdeşen döktün mü? Bence de dökmedin.”

“Kurdeşen döktüğüm için *beni* suçladığına inanamıyorum!”

“Düşüncelerinin kurdeşen dökecek kadar seni gerdüğünü inkâr ettiğine inanamıyorum.”

Tam olarak böyle olmuştu ve Caro bunun aksini iddia edemezdi, o yüzden denemedi bile. Onun yerine yolun kalanında sessizliğini korudu. Zaten tüm cildi kaşınıyordu ve Seamus’la

tartışamayacak kadar da rahatsız hissediyordu. Evine vardıklarında genç adam doğruca banyoya gidip küveti açtı.

“Yulaf var mı?” diye sordu mutfığa döndüğünde.

“Sanırım var. Neden?”

“Kaşıntıya iyi gelir. Banyo suyuna dök.” Mutfağının ortasında rahatsız bir şekilde dikilirken Carolina’ya bakmamak için özellikle çabaladığını fark etmemek imkânsızdı.

Caro dolaptan yulafla dolu kabı çıkardığı sırada ellerinin titrediğini fark etti. Bunun az önce yaşadıklarının devamı mı yoksa başka bir endişenin belirtisi mi olduğunu bilmiyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi Seamus.

Carolina onunla yüz yüze gelmek için döndü. “Nereye?”

“Bilmiyorum. Başka bir yere. Bunları kafanda çözdiğün zaman, aşkım, beni ara. O zamana kadar sana daha fazla stres yaşatmak istemiyorum.”

“Gitmeni istemiyorum. Lütfen gitme.”

“Kalmamı istemen benim için çok anlamlı ama bunu yapmam. Seni bu durumu kabullenmeye zorlayamam veya aklını çelip benimle aynı şeyi istemeni sağlayamam. Ne istediğini bulman gerek.” Bir elini onun omzuna koydu ve alnına bir öpücük kondurdu. “Bunu yaptığın zaman, eğer yaparsan, beni ara.”

“Bana adil davranmıyorsun.”

“Belki de davranmıyorum ama kendime adil davranıyorum. Şu an, yapmam gereken şey bu. Eğer yeniden kötüleşirsen Joe’yu ara.” Arkasını dönüp kapıya yöneldi.

“Seamus! Dur! Bu konuda konuşamaz mıyız?”

Tel kapı arkasından çarpıp kapandı, çakıllar adımları al-

tında çatırdadı ve ardından arabası garaj yolundan uzaklaştı. Caro uzun bir süre pencereden dışarıyı izledi, sonra küvetin dolduğunu hatırlayıp suyu kapatmak için banyoya gitti.

Yulafı suyun üzerine döktü ve kıyafetlerini çıkarıp suya girdi. Suyun serinliği kaşınıp, yanan tenine iyi gelse de sızlayan kalbine bir faydası yoktu.

Belki de en sonunda Seamus'ı kendinden uzaklaştırmayı başarmıştı. Bunu düşündüğü sırada, en sonunda her şeyi tutan set yıkıldı ve hıçkırıkları banyo duvarlarında yankılandı.

Grant bekleme odasında oturmuş, gün sona ermeden David Lawrence'ı görmek için bekliyordu. Bacağını yukarı aşağı sallıyor ve tırnaklarını kemiriyordu. Çocukluğundan kalma bu alışkanlık geçen hafta yeniden hortlamıştı. Bu noktada, onu rahatlatacak her şeyi yapmaya razıydı. Uyumaya ihtiyacı vardı ve bu yüzden çalışma saatlerinin dışında olmasına rağmen kliniğe gelmişti, eve gitmeden önce David'i yakalayabilmeyi umuyordu.

Dünkü gibi bir geceyi daha kaldıramazdı. Beyninde asla durmayan düşünceler, asla unutamayacağı görüntüler, korku, dehşet, şok... Tüm bunlar uyanık olduğu saatlerde onu tüketiyordu ve bu da yetmiyormuş gibi gece uykularına da sızıyordu, Grant birazcık rahatlayabilmek için her şeyi yapmaya razıydı.

Muayenehanenin kapısı savrularak açıldı ve hemşire Victoria Stevens dışarı çıktı. Çantası ve araba anahtarları elindeydi ama onu bekleme odasında görünce durdu.

“Grant? Burada ne yapıyorsun?”

“Eğer bir dakikası varsa David’i görmek istiyorum.”

“Bugünlük hastalarla işi bitti. Yarın sabah gelebilir misin? Eminim seni araya sıkıştırır...”

“Onu bugün görmek zorundayım. Şimdi.”

Victoria ona süzdü. “Bir saniye izin ver. Hemen dönerim.”

Grant beklerken küçük odada volta attı, David’in kendisini görmeyi reddetmesinden endişeleniyordu, daha da kötüsü onu birkaç saatliğine bayıltacak bir şey vermeyi reddetmesinden. Birkaç saat boyunca zihninin kapanması gerekiyordu ve denediği hiçbir şey işe yaramamıştı.

Victoria geri döndü. “Grant? Arka tarafa geç.”

David’in ofisine giden koridorda Victoria’nın arkasından yürürken rahatlamayla inlememek için kendini zor tuttu.

“Selam, Grant,” dedi David masasının önündeki sandalyeyi işaret ederken. Masada bir yığın evrak ve dosya birikmişti. “Geç, otur.”

“Beklememi ister misin?” diye sordu Victoria.

“Sorun yok, gidebilirsin,” dedi David.

“Sabah görüşürüz. Hoşça kal, Grant.”

“Görüşürüz.”

David koltuğuna oturdu. “Sorun ne?”

Grant, şayet kız kardeşini aldatmamış olsa şimdi ailesinden olacak bu adama baktı. Onu uzun zamandır tanıyordu ve eğer başka bir doktoru seçme şansı olsa seçimini tanımadığı birinden yana kullanmayı tercih ederdi. Ama adadaki tek doktor David’di.

“Grant? Her şey yolunda mı?”

“Beni uyutacak bir şeylere ihtiyacım var.”

“Bana neler olduğunu anlat.”

“Uyuyamıyorum ve uyuduğum zamanlarda bile hâlâ etrafın farkındayım, yarı uyanık oluyorum, sürekli yorgunum. Eğer biraz uyuyabilirsem, gerçek bir uyku yani, her şey çok daha iyi olacak.”

“Seni uyanık tutan ne?”

“Ne bileyim ben? Ağzıma sürmediğim zamanlarda bile bir demlik kahve içmiş gibi oluyorum.”

David kalkıp Grant’i muayene bölümüne yönlendirdi.

“Bana bir şeyler versen, ben de gitsem olmaz mı?”

“Nabzını, tansiyonunu ve diğer bazı gerekli değerlerini ölçmek zorundayım.”

Grant sedyenin ucuna ilişip derince iç geçirdi, David kalbini dinlerken, tansiyonunu ölçüp nabzına bakarken sabit durmak için kendini zorladı.

“Nabzın biraz yükselmiş ama onun dışında iyisin.”

“Yani beni uyutacak bir şeyler verecek misin?”

David tabureye oturdu. “Bana aklından geçenleri anlat. Gözlerini kapadığında ne görüyorsun?”

Bu, Grant’in cevap veremeyeceği tek soruydu. Dehşeti kelimelere dökmesinin bir yolu yoktu. Dolayısıyla başını iki yana salladı. “Aslını istersen, hiç. Ama uykuya dalamıyorum. Uyumaya gerçekten çok ihtiyacım var.”

“Korkunç görünüyorsun.”

“Öyle diyorlar.”

“Sana yedi günlük uyku ilacı yazacağım. Ama sonrasında neler olduğuyla ilgili konuşacağız, tabii uyanık geçirdiğin her

saniye aynı şeyleri yeniden yaşamaya devam etmek istemiyorsan.”

David’in sözleri Grant’in en derin korkusunu ortaya çıkarmıştı. Bir gün insanlara... ailesine gerçekte neler olduğunu anlatmak zorunda kalmak...

“Grant? Sorun ne?”

“Hiç.” Ona huzursuzluk veren düşünceleri üzerinden atmayı denedi.

“Eczane çoktan kapandığı için sana bu gecelik elimizdeki numunelerden birini vereceğim. Sabah reçetenle ilacını alabilirsin. Ama bir hafta sonra seni tekrar burada görmek istiyorum. Sekreterim sabah seni arayıp randevunu ayarlar.”

Grant tokalaşmak için elini uzattı. “Çok teşekkürler. Seninle ailemizin arasının şeyden beri biraz garip olduğunu biliyorum. Her neyse işte. Gerçekten minnettarım.”

“Yardımcı olabildiğime sevindim. Kendine bir iyilik yap ve içini kemiren neyse seni yiyip bitirmeden bunu biriyle paylaş.”

David’in içini bu kadar net görebilmesinden dolayı kendini rahatsız hisseden Grant odadan ayrılırken, elindeki numune ilacı hayatı buna bağılmış gibi tutuyordu. Bu gece, uyuyabilecekti. Bu gece, en sonunda biraz huzur bulacaktı. Bu gece, olanları biraz olsun unutabilecekti. Eğer uyuyabilirse, belki yarın bu kadar acı verici olmazdı.

Stephanie, endişeyle içeri girdiği sırada McCarthyler tatlılarını yiyorlardı. “Grant burada değil mi?” diye sordu hızla mutfığa göz gezdirirken.

“Hayır, tatlım,” dedi Linda. “Seninle olduğunu sanıyorduk.”

“Onu bu sabahtan beri görmedim ve burada olup olmadığını öğrenmek için aradığımda telefonuna cevap vermedi. Nerede olduğunu bilmiyorum.”

Grace ayağa kalkıp Stephanie’nin yanına yürüdü, bir kolunu ona dolayıp yemek masasına götürdü. “İyi olduğundan eminim,” dedi.

“İyi değil. İyi olsa sizlerle olma fırsatını asla kaçırmazdı.”

“Evan da öyle,” dedi Grace. “Ama en azından arayıp stüdyodan çıkamadığını söyledi.”

“Grant’in mazereti ne?” diye sordu Stephanie. “Kazadan beri çalışmıyor.”

Adam önündeki sahneyi izlerken hissettiği dehşet artıyordu. Masadakileri gözleriyle süzerken Maddie’nin uzanıp Mac’in elini tuttuğunu gördü.

Tüm gözler Mac’in üzerinde toplanmıştı, sanki ailenin tamamı sessizlik içinde ona ne yapmaları gerektiğini soruyordu.

Maddie onun elini sıktı.

Mac birbirine kenetlenmiş ellerine baktı, karısının verdiği destekten güç alıyormuş gibi görünüyordu. “Orası çok zorluydu,” dedi neredeyse bir fısıldar gibi yumuşak bir sesle. “Hepimiz kendi cehennemimize düştük, ama aynı zamanda diğerlerine olacakları düşünerek saatler geçirdik. Zamana ihtiyacı var. Zaman gerekiyor. Söyleyebileceğim tek şey bu.”

Linda başını sallayıp yanağından süzülen gözyaşını sildi.

“Bunu kendi yöntemleriyle atlatmaları için onlara zaman tanımalıyız, bu bizim için ne kadar zor olsa da,” dedi Mac.

“Sen kaçmıyorsun ya da kendini işe gömmüyorsun ama sen de aynı şeyleri yaşıyorsun,” dedi Janey.

“Bu benim için zor olmadığı anlamına gelmiyor!”

Janey ağabeyinin olağandışı sertlikteki cevabına hazırlıksız yakalanmıştı. “Aksini iddia etmek istememiştim.”

“Üzgünüm, şımarık,” dedi Mac. “Sana çıkışmamalıydım, ama her hareketimizi izlemeniz, size ihtiyaç duymamızı beklemeniz işleri daha da zorlaştırıyor. Eğer size ihtiyacımız olursa, söyleriz.”

“Yani Grant’in nerede olduğunu bilmemem bir sorun değil mi?” diye sordu Stephanie.

“Ben gidip onu ararım,” dedi Adam.

“Teşekkürler, Adam.” Stephanie’nin sesi yorgun geliyordu.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sordu Linda, Stephanie’ye.

Steph başını iki yana salladı. “Teşekkürler ama aç değilim.”

“Endişelenmemeye çalış,” dedi Grace. “Muhtemelen yemeği unutup yürüyüşe filan çıkmıştır.”

“Evet,” dedi Steph. “Eminim öyle olmuştur.”

O da herkesin duymak istediklerini söylüyordu ama Adam onun kendi sözlerine zerre inanmadığını görebiliyordu. Annesiyle babasının da bunu görüp görmediğini merak etti.

Diğerleri kısa süre sonra dağıldılar ve Adam annesinin mutfağı toplamasına yardım ederken babası marinayı kontrol etmek için aşağı indi. Annesi ondan beklenmeyecek kadar sessizdi.

“O iyi, anne.”

“Hayır, değil. Evan da değil. Mac’se diğerleri için güçlü durmaya çalışıyor ama o bile iyi değil. Hiçbir şey yolunda değilken her şey iyiymiş gibi davranmak zor.”

“Mac’in dediği gibi. Zaman alacak.”

“Onlarla konuşması için adaya bir psikolog getirtmeli miyiz?”

“Eminim buna bayılırlar,” dedi Adam gülerek.

“Kevin amcayı aradım,” dedi Linda. Bahsettiği kişi Koca Mac’in en küçük kardeşiydi.

“Anne!”

“Ne var? Travma sonrası stres bozukluğuyla ilgili yaptığı çalışmalarda oldukça başarılı oldu. Onun tavsiyesine ihtiyacım vardı.”

Adam tezgâha yaslanıp kollarını önünde kavuşturdu. “Ne tavsiye etti peki?”

“Sana neden yleyeyim ki? Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorsun.”

“yle bir şey demedim.”

“Bir şey yapmak zorundaydım! ylece oturup acı çeken çocuklarımın hiçbir şey olmamış gibi ortalıkta dolaşmasına göz yumamam.”

“Bana Kevin Amca’nın ne söylediğini söyle.”

Annesi de tezgâha yaslandı ve kamburunu çıkardı. “Mac’in de söylediği şeyler. Olanları sindirene kadar onlara zaman ve rahatlık tanımalıymışız. Kendi yöntemleriyle yaşadıklarını kabullenmelerine izin vermeliymiz.”

“Peki, hangi noktada müdahale edebilecekmiz?”

“Ben de aynı şeyi sordum. Kevin birkaç hafta tanımamızı ve eğer iyiye gitmezlerse adaya bir ziyarette bulunacağını söyledi.”

“Onu aradığını babama söyledin mi?”

“Onu aramak babanın fikriydi. Aramayı benim yapmamı istedi çünkü kendisi ağlamadan bundan bahsedemiyor.”

“Onun da Kevin’a ihtiyacı olabilir.”

“Bence de.”

Adam annesini kucakladı. “Bunun çok üzücü olduğunu biliyorum ama onlar etraflarından sevgi ve destek gören güçlü adamlar. İyi olacaklarına inanıyorum. Eninde sonunda.”

“Umarım haklısındır. Hepsi için endişeleniyorum ama Grant gerçekten iyi değil.”

“Gidip onu arayayım.”

“Teşekkürler, tatlım. Nerede olduğunu bilirim çok daha iyi hissedirim.”

“Bu yüzden buradayım, anne.” Tek sebep bu değildi ama annesinin şu an için tüm endişelerini göz önüne aldığı anda, onunla paylaşacağı tek sebep buydu. “Endişelenmemeye çalış ve uyumayı dene.”

“Tamam.”

Annesinin alnına bir öpücük kondurup montuna uzandı.

Grant’in klinikten ayrılışının üzerinden uzun bir süre geçmişti ve David ona uyku ilaçlarını vermekle doğru şeyi yaptığını umuyordu. Grant’in kafasını kurcalayan bir şeyler olduğu kesindi ve kafasındakilerin yanı sıra uykusuz kalmanın ona iyi gelmediği de aşikârdı. Birkaç gün içinde Grant’i arayıp ilaçların bir faydasının olup olmadığını öğrenmeyi aklına yazdı. Belki o zamana kadar, Grant düşünceleriyle ilgili konuşacak duruma gelmiş olurdu.

Victoria ofisinin kapısında belirdi. “Çok gizli olmayan hayranın burada, sana hediyeler getirmiş.” Bunu gülümseyip göz kırparak ve neredeyse fısıltıyla söylemişti.

David bunu kimseye itiraf edemeyeceğini biliyordu, kaldı ki kendisiyle bu konuda dalga geçmeye yer arayan Victoria’ya söylesin, ancak Daisy’nin gün sonlarında kliniği ziyaret etmesini dört gözle bekler olmuştı. Daisy, eski erkek arkadaşının ona saldırmasının ardından kendisini tedavi eden David’e karşı bir bağlılık geliştirmişti. “Gittiğini sanmıştım.”

“Park alanında *arkadaşına* rastladım ve Grant’le işin bite-ne kadar da onunla bekledim.”

“Çok naziksin. Teşekkürler.”

“Onu ümitlendirmiyorsun, öyle değil mi?” diye fısıldadı Victoria.

“Tabii ki hayır. Biz arkadaşız.”

“*Sadece* arkadaş mısınız?”

Victoria’nın soruları David’in sinirini bozuyordu. “Evet.”

“Bunu ona da söyledin mi?” diye sordu hemşire bu sefer. Tek kaşı sorgulayıcı bir şekilde yükselmişti.

“Onu içeri yolla.”

“Peki, efendim.”

“Onu içeri yolla, *lütfen*.”

“Benim bu odada yapmayacağım hiçbir şey yapmayın.”

David, sanki liseli bir oğlan çocuğuymuş gibi yüzünün utançla kızardığını hissetti. “*Victoria!*” dedi kısık bir homurtuyla.

“Gidiyorum, gidiyorum!”

Victoria’nın imaları David’i hassas noktasından vurmuş ve David buna bozulmuştu. Klinikte geçen uzun günün ar-

dından dağılan saçlarını parmaklarıyla düzeltmeye çalıştı ve ayağa kalkıp gömleğine çeki düzen verdi. Neden Daisy için hazırlanıyordu ki?

Daisy bir dakika sonra köşeden görüldü, yüzünden asla eksik olmayan tatlı gülümseyişi ve tereddütlü adımlarıyla ilerliyordu. Uzun, sarı saçları geriye doğru atılmıştı ve kocaman, mavi gözleri ışık saçıyor gibiydi. Genç kadının yüzünde Truck'ın saldırısından kalma sarı lekeler hâlâ vardı ama her geçen gün biraz daha iyi görüldüğü su götürmez bir gerçektir.

Onun yaraları iyileştikçe ürkekliğinin de azalışını izlemek David'e keyif veriyordu. Birkaç gün boyunca işten sonra onu kontrol etmeye evine gitmiş, sonra bunu yapmaktan kendini alıkoymuştu. İyileşiyordu ve her gün kontrol edilmeye ihtiyacı yoktu.

David onu ziyaret etmeyi bıraktığında, şaşırtıcı bir şekilde Daisy ona gelmeye başlamıştı. Kendisine bunun bir anlamı olmadığını, Daisy'nin eski sevgilisiyle yaşadıklarının ardından sıradışı bir arkadaşlık geliştirdiklerini söylüyordu. Hepsi bu kadardı. Tabii David'in Daisy'yle konuşmayı iple çektiği gerçeğini, kafasındaki düşüncelere Daisy'nin ne diyeceğini bilmeyi ne kadar istediği görmezden gelirse.

“David? İyi misin?”

Yorgun doktor gözlerini dikmiş, genç kadını izlediğini fark edince arka arkaya birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Evet, üzgünüm. İçeri gel. Otur.” Daisy'nin kendisine ilk ismiyle hitap etmesini sağlamak için çok çabalamıştı ve en sonunda ondan karşılık aldığına sevinliyordu.

“Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?”

David sandalyesine oturdu. “Hiç etmiyorsun. Birkaç evrak işiyle uğraşıyordum.” Masasını kaplamış kâğıtları işaret etti. “Asla bitmiyor.”

“Sana arkadaşlarımdan birinin benim için pişirdiğı etli güveci getirdim.”

Koku ona ulaşınca David’in ağız sulandı. “Zahmet etme-seydin.”

“Eğer sürekli yemek yemeyi unutursan hastalarına iyi bakamazsın.”

“Annem gibi konuştun.”

Daisy’nin yumuşak kıkıltısı David’i çok ama çok mutlu etmişti. “İçimden bir ses bunun bir iltifat olmadığını söylüyor.”

“Annem de beni azarlamayı sever.”

“Benim yaptığım bu mu? Seni azarlıyor muyum?”

“Emin değilim. Azarlıyor musun?”

“Ben... ben muhtemelen gelmemeliydim.” Daisy yeniden güvensiz haline dönmüştü ve David onun güçlkle kazandığı özgüvenini kırdığı için kendisinden nefret etti.

“Neden geldin, Daisy?”

Genç kadın altdudağını dişlerinin arasına kısırdı.

David’in bakışları onun ağızına odaklandı. Kadının ağız, küçük suratına fazla gelen bir şehveti barındırıyordu. Genç doktor son günlerde bu dudakları, bu ağız çok fazla düşündüğünü fark etti. Neyi vardı böyle? Daisy hastalarından biriydi, sevdiğini düşündüğü adam tarafından ölesiye dayak yemiş bir hastaydı. David’in onun ağızıyla ilgili fanteziler kurmasına ihtiyacı olmayan bir hastaydı.

“David?”

“Özür dilerim, ne dedin?”

Daisy ayağa kalktı. “Gitmeliyim.”

David yerinden fırladı. “Hayır, gitme.”

“Ben, eee...”

“Lütfen kal. Neden geldiğini söylüyordun.”

“Bu sefer dinliyor musun?”

David gülümseyerek masanın etrafından dolanıp masaya yaslandı, böylece Daisy koltuğa yeniden oturduğunda ona daha yakındı. “Evet.”

“Diyordum ki, beni görmeye geldiğin zamanlarda seninle konuşmak çok eğlenceliydi. Belki sen de eğlenmişsindir diye umuyordum.”

“Eğlendim.” Genç kadının elindeki yemek kabına baktı. “Gerçekten çok güzel kokuyor.”

Daisy başını yana eğip David’in suratını inceledi, eğlendiği belliydi. “Bana gerçeği söyle, yemek yemeyi yine unuttun, değil mi?”

“Belki. Mide virüsü kapalı hastaları mide virüsleri yüzünden su kaybına uğrayan hastalar izledi. Birkaçını yatılı aldım, yani bu gece buradayım.” Abuk sabuk konuştuğunu fark edip durdu. “Ama senin sorduğun bu değildi.”

“Aslını istersen, bu cevap daha iyiydi. Yaptığın iş ilgimi çekiyor.”

“Ah, gerçekten mi?”

Daisy başını sallayıp yemek kabını ona uzattı. “Mikrodalgada iki dakika yetecektir.”

“Teşekkürler. Gerçekten minnettarım.”

“Hiç önemli değil.” Zarifçe omzunu silktilti.

“Tabii ki önemli. Çok düşüncelisin.”

Gülümseyişi tatlı yüzünü aydınlattı ve David, onu gülümsettiiğini fark edince hissettiğı şefkat ve özlem dalgasının altında kaldı. “Acelen var mı?”

“Hayır. Haftaya işe dönene kadar yapacak hiçbir şeyim yok.”

“O halde, belki yemek yerken bana eşlik edersin.”

“Çok isterim.”

Adam ailesinin evinden ayrılıp kasabaya yürürken yol boyunca ağabeyi ve diğerkardeşlerinin uğrak mekânlarını kontrol etti ama hiç kimse Grant'i görmemişti. Kasabayı geçerken dalgakıranın sonuna kadar yürüyüp Grant'in karanlıkta oraya tek başına gidecek kadar aptal olup olmadığına bakmayı düşündü, ama sonra bunu yapmamaya karar verdi. Şayet Grant oradaysa, kendi başının çaresine bakabilirdi. Adam aptalca bir şey yüzünden kendi güvenliğini tehlikeye atmayı düşünmüyordu.

Sand&Surf'e ulaştığında içeri girip Grant'i aradı. Kuzeni Laura resepsiyonda çalışıyordu ve onu görünce mutlulukla haykırdı. Hızla yerinden kalktı ancak kalktığı gibi oturması bir oldu.

“Sorun ne?” diye sordu Adam onu kucaklamak için resepsiyonun arkasına geçerken.

“Mide virüsünden sonra yavaş toparlıyorum,” dedi Laura yüzünü buruşturarak. “Fazla yavaş.”

Onu daha yakından inceleyen Adam, kuzeninin teninin

normalden çok daha beyaz olduğunu fark etti. “Bütün adayı sarmış diye duydum.”

Laura başını salladı. “Ben de o talihsizlerdendim ama iyileşmem daha uzun sürdü. Diğerleri yirmi dört saatin ardından toparladı. Ya ben? Ama tabii sen buraya benim şikâyetlerimi dinlemeye gelmedin. Hoş geldin yemeğine gelemediğim için üzgünüm. Danışmadaki çalışanımız arayıp hasta olduğunu söyledi, ben de onun yerine bakıyorum.”

“Gansett’in en yeni çiftinin halka arzını kaçırdın.”

“Kimden bahsediyorsun?”

“Seamus O’Grady ve Carolina Cantrell.”

Laura’nın gözleri sonuna kadar açılırken ağzı şaşkınlıkla aralandı. “Hadi canım! Ciddi misin?”

“Evet. Gerçi bence Seamus bu konuda Carolina’dan daha rahat. Carolina yemeğin ortasında kurdeşen döktü.”

“Yüce Tanrım! Ne büyük bir haber! Janey bana söylemedi!”

“Janey kimseye söylememiş, belli ki. Joe ve Janey bile yeni öğrenmişler ve onlar dışında bilen tek kişi annemmiş ki o da haberi bugün almış.”

“Çok ilginç. Gidip Janey’den detayları öğrenmem gerekiyor. Peki, sen adada ne yapıyorsun?”

“Her şey yolunda mı diye bakmaya geldim. Son zamanlarda burada oldukça çılgın şeyler yaşandı.”

“Gerçekten,” dedi Laura başını iki yana sallarken. Sarı atkuyruğu onunla birlikte iki yana savruldu. Mavi gözleri doldu. “Korkunç, bitmek bilmez bir gündü.”

Adam, ikinci kız kardeşi yerine koyduğu kuzenini kucakladı.

“Ne zaman düşünsem gözyaşlarımı tutamıyorum,” dedi Laura gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle silerken.

“Bu gece Grant’i görmedin, değil mi?”

“Hayır, buraya hiç uğramadı.”

“Normalde uğrar mı?”

“Eğer Steph çalışıyorsa gelip yemek yer ya da bir şeyler içer. Bu gece Stephanie’yi de görmedim gerçi.”

Laura’nın nişanlısı Owen Lawry omzunda gitarıyla ön verandadan içeri girdi. “İşim bitti bebeğim. Gidip bir şeyler yemek ister misin? Ah, selam, Adam! Ne var ne yok, dostum?”

Adam eski arkadaşıyla kucaklaştı. “Aksi ağabeyimi arıyorum.”

“Hangisini?”

“Grant.”

“Bugün onu hiç görmedim. Sam’s’e baktın mı? Ya da Celtica’ya?”

Adam başını salladı. “Sık gittiği her yere baktım. Kimse onu görmemiş. Telefonunu da açmıyor.”

Owen ve Laura bakıştılar.

“Ne var?” Adam midesinin kasıldığını hissediyordu.

“O... kazadan beri biraz garip,” dedi Owen. “Kendisi gibi değil.”

“Ben de hep öyle duydum ve gördüm. Eğer onu görürseniz beni arayın, olur mu?”

“Tabii,” dedi Owen. “Ararız.”

“Abby’yle değildir, değil mi?” diye sordu Laura yumuşak bir sesle.

Adam bir anda irkilerek kuzenine baktı. Bunu hiç düşün-

memişti. “Benim bildiğim kadarıyla, Grant onun burada olduğunu bile bilmiyor.”

“Yine de,” dedi Laura, “bakmaktan zarar gelmez.”

“Tamamdır.”

“Buralardayken,” dedi Laura, “bir ara gelip rezervasyon sistemimize bakar mısın? Bizi çıldırtıyor.”

“Memnuniyetle.”

“Teşekkürler.” Laura eliyle ağızını kapatıp masaya yaslandı.

Owen ona yaklaşıp omzunu kavradı. “Bebeğim? Sorun ne?”

“Midem bulanıyor. Yine.”

“Ah, lanet olası grip. Hadi seni yukarı çıkaralım. Holden’ı annemden alırım, gelip burayla ilgilenir.”

“Annen bu akşam Charlie’yle çıkıyor.” Adam’a açıklamak için ekledi, “Bir süredir Stephanie’nin babasıyla görüşüyorlar.”

“Buralarda bir aşk salgını yaşanıyor gibi görünüyor. Onlar adına sevindim.”

“Biz de seviniyoruz,” dedi Owen, Laura’ya elini uzatırken.

“Sarah gelene kadar burayla ben ilgilenirim,” dedi Adam.

“Teşekkürler.” Laura onu hızlıca bir kez daha kucakladı. “Burada olman harika, kuzen.”

“Burada olmak da harika. Çabuk iyileş.” Adam’ın, Laura ve Owen’ın kol kola merdivenlerden çıkışını izlerken hissettiği özlem göğsünü sızlattı. O da buna sahipti, en azından öyle olduğunu sanmıştı. Adam, kuzeniyle arkadaşını beraber ve birbirlerine sıırıslıklaam âşık görünce, onların sahip olduğu şeye özlem duydu. Tüm kardeşleri geçen birkaç senede aradıklarını bulmuştu.

Beş çocuklu bir ailede, kuzenleri ve arkadaşlarıyla birlikte büyürken yalnız kalmaya hiç fırsatı olmamıştı ve son on dört senedir de kurduğu işini büyütüp, yükseltmekle çok meşguldü. Şimdiyse, Sand&Surf Otel'i'nin resepsiyon masasına yaslanmış dururken yıllardır hissetmediği bir yalnızlıkla sarmalandı.

“Geldim, Adam!” Sarah Lawry birkaç dakika sonra merdivenlerden inerken seslendi.

Adam daldığı düşüncelerden sıyrılıp resepsiyona yaklaşan kadına baktı. Sarah koşarak geldiği için soluk soluğaydı.

Sarah onun yanağına bir öpücük kondurdu. “Burada olman çok güzel. Resepsiyona baktığın için de teşekkürler.”

“Beni buradan göndermek için koşarak geldiysen yeteneklerime hiç güvenmiyor olmalısın.”

Sarah gülüp onun koluna vurdu. “Sana güvenim tam ama Laura senin burayla ilgilenmekten daha önemli işlerle meşgul olduğunu söyledi.”

“Benim için sorun değil.”

Stephanie'nin üvey babası Charlie Grandchamp otele girdi. Gri saçları ifadesini sertleştiren bir şekilde kısacık kesilmişti ancak Sarah'yı görünce adamın tüm hareketleri bir anda yumuşadı ve mavi gözleri ışıldadı. Bunun başka açıklaması yoktu.

Sarah'nın kırmızıya dönüşen suratı Adam'a çok sevimli geldi. “Grant'in kardeşi Adam'ı tanıyorsun, değil mi?” diye sordu Sarah, Charlie'ye.

“Tabii.” Charlie, Adam'ın elini sıktı. “Seni görmek güzel.”

“Seni de.” Sarah'yla Charlie'nin birbirlerine nasıl baktıklarını izlerken, Adam bir kez daha böyle tatlı ve içten bir şeyin parçası olmaya duyduğu özlemle içinin sızladığını hissetti.

“Eğer sizin planlarınız varsa ben burada kalabilirim,” dedi Adam.

“Sorun değil,” dedi Charlie.

“Gece vardiyasında çalışan kız yarım saate gelecek,” dedi Sarah.

Charlie kabarık minderli sandalyelerden birini lobiden alıp resepsiyona taşıdı. “Ben bekleyebilirim.”

Adam onlara veda edip Grant’i aramaya çıkmak üzereyken Stephanie içeri girdi.

“Selam, millet,” dedi babasını öpmek için eğilirken. “Ne var ne yok?”

“Sarah’nın işinin bitmesini bekliyoruz,” dedi Charlie.

“Grant’ten iz var mı?” diye sordu Adam.

Stephanie başını iki yana sallarken dudakları mutsuzlukla büzüldü. “Orada mı diye bakmak için eve gittim. O evde değildi ama telefonu evdeydi, bu yüzden aramalarımızı açmıyormuş. Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Restorani kontrol edip oradan Beachcomber’a geçecektim.”

“Ben yaparım,” dedi Adam.

“Teşekkürler, Adam. Eğer onu bulursan bana bir mesaj at.”

“Tabii ki.”

“Eminim bir şeyi yoktur, tatlım,” dedi Charlie kızına. “Muhtemelen yürüyüşe falan çıkmış, sonra da ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştir.”

“Tabii,” dedi Stephanie. “Eminim öyledir.”

Adam onun gözlerindeki ve ağzındaki gerginlikten endişelerini belli etmemeye çalıştığını görebiliyordu ve bu da ağabeyini bulmak konusundaki kararlılığını artırıyordu.

Yedinci Bölüm

Güneş ufukta batarken, Kara Ballard yolcu teknesini McCarthylerin Gansett Adası marinasındaki yüzen iskeleye yanaştırdı ve yolcularının inmesine yardım etti. Suda geçen uzun bir günün ardından biraz akşam yemeği ve biraz da huzur istiyordu. İlk isteği kolayca yerine getirilebilirdi ama ikincisi için aynı şeyi söylemek kesinlikle mümkün değildi.

Geçen hafta boyunca, işten çıkıp akşam yemeği için bir şeyler almış, ardından Dan Torrington'ın kaldığı eve gidip onun gün boyunca aldığı notları temize çekmesine yardım etmişti. Şansına Dan solaktı, dolayısıyla yazmakta sıkıntı yaşamıyordu ama kolundaki sert alçı bilgisayarda bir şeyler yazmasına izin vermiyordu.

Onun yerine yazabilecek bir bilgisayar programı alma konusunda konuşmuşlardı ancak Kara aynı zamanda düzenlemelere de yardım ediyordu, dolayısıyla böyle çalışmak Dan'in daha çok işine geliyordu. Kitabın teslim tarihi yakla-

şırken Dan’ın alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olduğu açıktı.

Kara onun yazdıklarını temize çekmeye gönüllü olmuştu ancak Dan kazadan beri huysuzdu ve hiç kendisi gibi davranmıyordu. Kara’nın bunun için onu suçladığı yoktu. Genç adam gerçekten travmatik bir deneyim yaşamıştı ama bazı anlarda, Kara ona yaralanmalarının kendi suçu olmadığını hatırlatmak istiyordu. Yapmaya çalıştığı tek şey Dan’e yardım etmektir ama onun buna herhangi bir şekilde minnet duyduğu şüpheliydi.

Bu öğleden sonra kısa bir süreliğine, Dan’dan bir günlüğüne ayrı kalıp geceyi kendisine ayırmayı düşünmüştü fakat sonra Dan’ın akşam yemeğinde ne yiyeceğini düşünmeye başladı ve ardından yaklaşan teslim tarihi yüzünden endişeye kapıldı, sonra da teknesini McCarthylerin ana iskelesine yönlendirdi.

Eve uğrayıp hızlıca bir duş alarak üzerindeki güneş kremiyle bütün gün maruz kaldığı tuz serpintilerinden kurtuldu. Altına bir şort, üzerine de askılı bir bluz geçirdikten sonra her ihtimale karşı yanına bir kapüşonlu aldı ve sipariş vermek için Mario’s’u aradı. Kısa sürede Dan’ın favorisinin *parmesan* peynirli İtalyan sosuyla pişirilmiş *fettuccine* makarnası olduğunu öğrenmişti ve ona farklı bir şeyler sipariş etmesi için ısrar etmesinin de hiçbir anlamı yoktu, Dan hep aynı şeyi yiyor ve sürekli hesabı ödemek konusunda ısrar ediyordu.

Böylece, beraber geçirdikleri geceden ve o geceyi takip eden sabahki garip ayrılışlarından asla bahsetmedikleri sıradışı bir rutine girmişlerdi. O sabah Dan, Grant ve kardeşleriyle bu-

luşup tekneyle denize açılmış ve sonrasında olanlar olmuştu zaten. Yaptıkları muhteşem seks hiç yaşanmamış gibiydi.

Kara kendisine bunun sebebinin Dan'ın zorlu bir iyileşme sürecinden geçmesi olduğunu söylüyordu ama bir yandan da kazadan önceki Dan'ın ne zaman geri geleceğini –tabii gelirse– merak etmekten kendini alamıyordu. Dan, o sıralar Kara'nın varlığından sersemliyordu, ya da en azından öyle gibi davranıyordu. Onu kendisiyle çıkmaya ikna edene kadar başının etini yemişti ve Kara en sonunda Dan'e evet dediğinde mükemmel bir ilk buluşma geçirmişler ve ardından da birlikte olmuşlardı; bu konularda kendi kurallarını yıktığı şüphesizdi.

İlk buluşmalarının ertesi sabahı aralarında geçen rahatsız edici konuşma, Dan'ın denizde kaybolduğu uzun gün boyunca onu yiyip bitirmişti. Ayaklarını yerden kesen sekse rağmen Dan'le bir ilişki istemediğini söylediği için tekrar tekrar pişman olmuştu. Dan'e aralarında hiçbir şey olamayacağını söylemişti ve Dan de onu, kendisini kullanmakla suçlamıştı.

Kara, o gittikten sonra büyük bir duygu karmaşasının içine düşmüştü. Onunla geçirdiği gece, uzun süreli ilişkilerini, kız kardeşine âşık olduğu için bitiren erkek arkadaşından sonra yaşadığı ilk birliktelikti ki bu dile getirilemez olayın üzerinden iki sene geçmişti. Bir haftanın ve Dan'ın yaşayıp yaşamadığını bile bilmediği o korkunç günün ardından, artık onunla arasındaki yoğun bağdan korktuğunu biliyordu.

Böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı; evlenmeyi planladığı adamlarla bile. Dan onu olabilecek her şekilde sarsmıştı, önce onu kendisiyle çıkmaya ikna etmek için dur durak bilmeden çabalamasıyla, ardından da daha önce hiç benzerini yaşama-

dığı sevişme becerileriyle. Daha önceki sarsıntısından yeni toparlanan Kara, bir kez daha kendisini sarsacak birini istemişti. Onu itmişti.

Dan ona çok fazlaydı; ilk günden beri öyleydi. Ama sonra kaza gerçekleşmişti ve Dan ağır yaralanmıştı. O gece Kara'yı sayıklamıştı ve Kara da o günden beri, işte geçirdiği saatler hariç Dan'le birlikteydi. Geceleri çoğunlukla Dan'in kanepesinde uyuyordu.

Yedi gününü bu rutin içinde geçirmesinin ardından, enerjisi bitmek üzereydi ama Dan'in kitabının teslim tarihine kadar yetişmesi için elinden geleni yapacaktı. Belki de kitap tamamlandığında, filizlenmeye fırsat bulamayan ilişkilerini ne hale getirdiklerinden konuşabilirlerdi. Dan ona hâlâ çok fazlaydı ve hep öyle kalacaktı. Kaza neyi değiştirmiş olursa olsun, bunu değiştirmemişti.

Mario's'tan siparişleri aldı ve Dan'in Ned Saunders'tan, adanın gayrimenkul kralı ve taksi şoföründen kiraladığı eve ulaştı. Küçük ev, adanın güney kıyısında ormanlık alandaydı. Uzaktan gelen dalgaların kayalara çarpma sesleri Kara'ya sahile ne kadar yakın olduklarını fısıldıyordu.

Elinde poşetlerle eve girdi ve Dan'in salondan gelen sesini takip ederek evin içine yürüdü. Yakışıklı avukat kırık kolu bir yastıkla desteklenmiş, etrafına kâğıtlar dağılmış bir halde koltukta oturuyordu ve sanki onları çekiştirip duruyormuş gibi saçları diken dikendi ayrıca yüzündeki sıkkın ifade de bunlara ekleniyordu. Bu dağınıklık içinde bile bir günah kadar baştan çıkarıcıydı. Kara'ya gülümseyip onu eliyle yanına çağırdı, her zamanki gibi genç kadını görmekten dolayı mutlu olmuşa benziyordu.

Kara onun kendisini gördüğü için mi, yoksa sadece herhangi birini gördüğü için mi mutlu olduğunu çıkaramıyordu. Dan'ın bu evde geçirdiğı günler uzun ve yalnızdı.

“Aradığın anahtarların başucu çekmecende, zevk verici oyuncaklarının yanında olduğunu söyledi.” Dan telefonu kendisinden uzaklaştırdı ama hattın diğerk ucundaki kadın öyle bağıırıyordu ki Kara bile onu duyabiliyordu. “Elçiye zeval olmaz.” Kara'ya alaycı bir şekilde sırtarak karşı konulamaz gamzelerini oraya çıkardı. “Tam olarak böyle söyledi.” Dan, aramayı sonlandırana kadar beş dakika daha hattaki kadınla uğraştı. “İşte bu yüzden boşanma davalarına bakmaktan nefret ediyorum.”

“Boşanma davalarına bakmadığını sanıyordum.”

“Normalde bakmıyorum. Ama Tiffany Sturgil'e kendi davasında yardım ettikten sonra buralarda bana talep arttı.”

“Onun eski kocası adanın avukatı değıl miydi?”

Dan sakalını okşadı. Sol eliyle yazmasına rağmen sağı eliyle tıraş oluyordu ve sağı eli de alçıda olduğundan, bunu yapmasına Kara yardım ediyordu. “Öyle, ama meclis toplantısında Blaine ona ağızının payını verdiğinden beri işleri azaldı. Aramaları artık bana geliyor.”

“Kitabın teslimi yaklaşırken daha fazla dava alamazsın.”

“Biliyorum, anne, ama Tiffany arkadaşına yardım etmemi istedi, ben de ediyorum.”

Bunu söylerken omuz silkip sevimli bir gülümsemeyle ona bakmıştı ki bu, Kara'nın en başta ona kanmasının sebeplerindendi; hatta geceyi onunla sevişerek bitirmesinin de suçlularından sayılabilirdi. “Bir şeyler yiyelim mi?”

“Açlıktan ölüyorum. Hiç gelmeyeceksin sanmıştım.”

“Seni beklettiğim için üzgünüm ama biliyorsundur belki, benim de yürütmem gereken bir işim var.”

Dan koltuktan güçlükle, yavaşça kalktı.

Onu böylesine acı çekerken görmeye dayanamayan Kara, başını çevirip yemekleri masaya yerleştirmeye koyuldu.

Dan’ın elini sırtına koymasıyla birlikte Kara şaşkınlıkla donakaldı. Beraber geçirdikleri gecenin sabahından beri birbirlerine dokunmamışlardı.

“Yürütmen gereken bir işin olduğunu biliyorum, söylemek istediğim şey gelişini dört gözle beklediğimdi.”

“Ah.” Kara ona bakmak için arkasını döndü ve büyüleyici yüzünde iyileşen kesik ve çürüklere baktı. “Öyle mi?”

“Tabii ki öyle. Aksini neden düşünesin ki? Her gün seninle geçirdiğim saatler için yaşıyorum.”

Kara ona baktı, onu doğru duyup duymadığından emin olmaya çalışıyordu.

“Neden bu kadar şaşkınsın?”

Dan’ın, aklından geçenleri bu kadar kolay görebilmesinden nefret ediyordu. Geçen kış Luke ve Syd’in evinde tanıştıklarından beri hem de. Dan onu ilk saniyede çözmüştü. “Bilmiyorum. Artık hiçbir şeyi bilmiyorum.”

Dan onun elini tutup dudaklarına götürdü. “Neyi bilmiyorsun?”

Dudakları tenine dokunduğunda kolundan yukarı tırmanan zevke rağmen, Kara elini çekti. “Yemek yiyip işe koyulalım. Yapacak çok şeyimiz ve hepsini yapmak için çok az zamanımız var.”

Dan'ın incinmiş ifadesi, Kara onunla aralarında hiçbir şey geçmesini istemediğini söylediğinde beliren ifadeyle aynıydı. Neden onun acısını kendi içinde hissediyordu? Neden meseleyi çözmek için bir şey yapamıyordu? Aralarında hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam etmişler ve kendilerini bu garip iş arkadaşlığında bulmuşlardı.

Kara bunun ne anlama geldiğini ya da Dan'ın ona yemek getirip notlarını temize çekmesi hariç kendisinden ne istediğini anlamıyordu. Peki, o Dan'den ne istiyordu? Bu da denklemin bilinmeyenlerindendi. Aralarında hiçbir şey geçmesini istemediğini sanıyordu, ardından kaza olmuştu ve uzun bir gün boyunca onun ölü mü diri mi olduğunu bilmeden denizden gelecek haberleri beklemişti. O gün, her şeyi değiştirmişti.

“Aç değil misin?” diye sordu Dan masaya oturduğunda.

Kara ona bir bira getirip her gece yaptığı gibi birasını onun için açtı. “Açım.”

“Keşke seni neyin rahatsız ettiğini söylesen,” dedi Dan iki lokma arasında.

“Hiçbir şey.”

Dan yüzünü buruşturdu, ağzını peçetesiyle sildikten sonra sandalyesinin arkasına yaslandı. “O kelimeden nefret ediyorum.”

Kara, bu kelimeyi bir daha kullanmayacağına söz vermişken sözünü tutmadığına pişman oldu. “Özür dilerim. Öyle demek istemedim.”

“Seviştikten sonra benden hiçbir şey istemediğini söylediğindeki gibi mi yani?”

Kara'nın yüzü kızardı. Çatalını indirdi, iştahı bir anda

kaçmıştı. “Bunu neden yapıyorsun? Kazadan beri aramızda geçenlerle ilgili tek kelime konuşmadın...”

“Çünkü ben neler olduğunu *bilmiyorum!* Sorarak seni korkutup kaçırmak da istemiyorum.”

“Sen... Ben... Ben de bilmiyorum. Her şey çok farklı ve ben emin değilim.”

Dan onun elini kendi avcuna aldı. “Neden emin değilsin, tatlım?”

Dan’ın “tatlım” kelimesini kullanması Kara’nın midesinde kelebeklerin uçuşmasına sebep oldu. “Sen, biz. Bu. Bu her neyse. Sana sırf bu yüzden bir ilişki istemediğimi söyledim. Bu belirsizlik ve kafa karışıklığı beni çok yoruyor.”

Dan onu elinden tutup çekti. “Gel buraya.”

“Buradayım zaten.”

“Daha yakına gel.”

Hâlâ belirsizliklerle ve kafa karışıklığıyla dolu olmasına rağmen ayağa kalkıp Dan’ın onu kucağına çekmesine izin verdi. “Canını yakmak istemiyorum.”

“O zaman ani hareketler yapma.”

Dan’ın kucağına taştan bir heykel gibi yerleşen Kara, onun ses tonuna gülümsemekten kendini alamadı.

Dan sağlam kolunu ona sardı. “Öp beni.”

“Konuşuyorduk.”

“Hâlâ konuşuyoruz. Şimdi öp beni.”

Her zamanki gibi Dan’e boyun eğen Kara öne eğilip onu öptü.

“Bundan daha iyisini yapabildiğini biliyorum.” Eliyle Kara’nın boynundaki saçları kenara itip dudaklarıyla bir dizi

baştan çıkarıcı öpücük kondurdu. “Ama sanırım geçen hafta daha iyisini hak edecek hiçbir şey yapmadım.”

“Öyle söyleme. Acı içindeydin.”

“Bu seni ihmal etmem için iyi bir bahane değil.”

“Beni ihmal etmedin.” Kara şu an, Dan’ın başından geçenlerin ortasında kendisini düşündüğü için suçlu hissediyordu.

“Evet, ettim. Senin yumuşak mizacından yararlandım.”

“Bu doğru değil. Sana yardım etmeyi ben istedim.”

“O gün, senin evinden ayrıldığımda... Gerçekten üzgündüm.”

Kara yüzünü buruşturdu, Dan’e öyle davrandığı için kendini kötü hissediyordu. Tam bunu söyleyeceği sırada Dan onu bir öpücükle susturdu.

“Seninle bir daha olamama fikri beni deli ediyordu. Tekneye bindiğimizde aklımda sadece bu vardı. Grant bana neyim olduğunu sordu. Ona akşamdan kalma olduğumu söyledim ama ertesi sabah beni çarpan alkol değil, kalbimdeki sızıydı.”

“Üzgünüm. Ben öyle demek istemedim. Ne demek istediğimi de bilmiyorum. Geceyi seninle geçirdikten sonra şaşkına dönmüştüm. Olayı yanlış değerlendirdiğimi biliyorum.”

“Bunu iskeleden ayrıldıktan bir saat sonra ben de anladım. Adı her neyse, onunla ve kız kardeşinle yaşadıklarının ardından, aramızda olanların senin için çok önemli olduğunu fark ettim. Belki de ben seni terk edemedim sen beni terk ediyorsundur, diye düşündüm.”

Dan, Kara’nın hislerini öyle doğru ifade etmişti ki, Kara hareketsiz kalmaya bu kadar odaklanmasaydı, bu sözler karşısında utançtan kıvranabilirdi.

“Yaklaştım mı?” diye sordu Dan ona bakarak.

Kara başını salladı.

“Kazadan önceki anlara dair hatırladığım son şey, seni aramak için telefonuma uzandığım. Sana beraber geçirdiğimiz gecenin ardından ne düşünürsen düşün, ne hissedersen hisset, her şeyin yoluna gireceğini söyleyecektim. Sana tek-neden inince seni görmeye geleceğimi söyleyecektim ve sana, seninle geçirdiğim gecenin ömrümün en güzel gecesi olduğunu söyleyecektim.”

Kara, Dan’ın söylediklerini sindirmeye çalışırken, zihni bir dişlinin çarkları gibi kesintisizce dönüyordu.

“O aramayı yapabilmiş olmayı çok isterdim. Belki o zaman, son bir haftayı benimle ilişkini sorgulayarak geçirmez-din ve ben de ince buz tabakasının üzerinde yürüyormuş gibi davranmaz, seni yakınımnda tutmak isterken kendimden uzaklaştıracığım diye korkmazdım.”

Kara çok dikkatli bir hareketle tek kolunu ona sardı, alnı-nı onunkine yasladı. “İşleri güzel batırdık.”

Dan buna güldü, hemen ardından acıyla tısladı. “Beni gül-dürme.”

“Üzgünüm.”

“Klinikte gözümü açtığımda aklımdaki tek düşünce sen-din. Sen geldiğinde, seni yatağın başucunda gördüğümde kendimi çok daha iyi hissettim. Sanki yeniden nefes alabili-yormuşum gibiydi.”

“Blaine gelip beni görmek istediğini söylediğinde, inana-madım. Beni bir daha asla görmek istemeyeceğini düşünüyordum.”

“O kadar şanslı değilsin.”

“O gün çok korktum,” diye fısıldadı Kara. “Kazayı, senin kayıp olduğunu duyduğumda... Sanki biri ayağımın altındaki zemini çekip aldı ve ben birden... Seninle işleri hangi noktada bıraktığımdan ve sarf ettiğim sözlerden dolayı ne kadar üzgün olduğumu sana söyleme fırsatı bulmayı ne kadar çok istediğimden başka hiçbir şey düşünemez oldum.”

“Üzülmene gerek yok. Anlıyorum.” Dan elini Kara’nın saçlarının arasında gezdirip onu sakinleştirdi. “İlişkimizi keşinleştirmeye ne dersin?”

Kara güldü. “Benim gibi duygusal bir döküntüyle böyle bir şey yaşamak istediğinden emin misin?”

“Gayet eminim.”

“O zaman tamam. Ama uyarmadı deme.”

“Uyardın ve ben hâlâ seni istiyorum. Seni geçen kış, Luke’un evinde ilk gördüğümünden beri istiyorum. Beraber geçirdiğimiz geceden beri daha da çok istiyorum. Bu lanet olası kaburgalarım iyileşir iyileşmez kaldığımız yerden devam edeceğiz.”

“Uyarın için teşekkürler.”

“Hiç sorun değil.”

“Kitabını bitirmen gerekiyor.”

“Biliyorum.”

“İşe koyulmalıyız.”

Dan ona daha da sıkı sarıldı. “Hı hı.”

“Dan...”

“Hımm?”

“Yemek? İş?”

“Öp beni.”

“Seni öptüm.”

“Bu sefer daha güzel öp.”

Dan uslanmaz bir adamdı ve Kara onu çok sevimli buluyordu. Bunu fark edince şok oldu. Bu nasıl olmuştu? Onu ne zaman sevimli bulmaya başlamıştı? Dürüst olması gerekirse bunun cevabı, Dan’ın ona en sevdiği gazozu getirip onu kendisiyle çıkmaya ikna ettiği gün olurdu.

“Yine ne oldu?” diye sordu Dan, kaşları endişeyle çatılmıştı.

“Hiçbir şey,” dedi Kara, parmaklarını onun darmadağın saçlarından geçirip onları düzeltmeyi denedi.

“İlk defa bu kelimedenden nefret etmedim,” dedi Dan gülümseyerek, gamzeleri ortaya çıkınca Kara’nın kalbi eridi.

Genç kadın başını eğip onu olabildiğince yumuşak ve tatlı bir öpücüğün içine çekti, genç adamın canını acıtmamaya özen gösteriyordu.

Dan’ın saçından tutarak onu iyice kendisine çekti, dudakları aralandı ve dili dudaklarında gezindi.

Kara ona biraz daha sıkı sarıldı ve daha önce benzerini hiç yaşamadığı bir teslimiyetle öpücüğünde boğuldu. Dan’ın onu savunmasız bırakmak için kesinlikle kendine has yöntemleri vardı, “adı her neyse”nin bıraktığı izleri hem zihninden hem kalbinden silip atmıştı.

“Vay canına,” dedi Dan dakikalar sonra soluklanmak için ayrıldıklarında. “Bana yaralarımı unutturuyorsun.”

Dudakları karıncalanmaya devam eden Kara alnını onun kine dayadı. “Eğer daha ileri gitmeye kalkışırsan hatırlayacağından eminim.”

“Peki, bunu yine yapabilir miyiz?”

“Önce işlerini bitirmelisin.”

“O zaman işe koyulalım!”

Koca Mac marinaya ulaşınca ana iskeleye yürüdü, tüm teknelerin bağı olduğundan, elektrik kablolarının ait oldukları kuru yerlerde durduğundan, hortumların kapalı, herkesin gece uykusu için yerinde olduğundan emin olmak istiyordu.

İskelenin uzak ucunda, on iki metrelik bir sürat teknesi demirliydi ve içindeki bir avuç genç Yarış Haftası partisi veriyordu. Neden her sene Yarış “Haftası” daha ve daha uzun sürüyordu? Tekne yarışları her çeşit insan ve tekneyi buraya çekiyordu, bunun gibi yarışla alakası olmayan sürat teknelelerini bile.

“İyi akşamlar,” dedi Koca Mac teknenin kış güvertesinde dikilen adamlardan birine. “Kaptanınız buralarda mı?” Kaptanı günün erken saatlerinde görmüştü, ama şu anki kalabalıkta gözüne çarpmıyordu.

“Hey, Tony! Marinadaki adam seni arıyor.”

“Marinadaki adam” geçen kırk yılda alıp elden geçirdiği köhne binalar ve yıkılmakta olan iskelelerle çıkardığı işten inanılmaz gurur duyuyordu.

Kaptan, kabinden çıkıp uykulu gözlerine uyan bir gülümseyişle ona doğru geldi. “Selam, Bay McCarthy. Nasılsınız?”

Müdavimleri ona Koca Mac derdi, ama bu genç adamın ona saygı göstermesi hoşuna gitmişti. “Burada saat on bir

kuralı olduğunu size hatırlatmak istedim. Eğlencenize bakın ama on bire kadar bitirmiş olun.”

“Ah, oluruz tabii, endişelenmeyin.”

“Polis şefi arkadaşım her gece huzurun bozulmadığından emin olmak için buraya birilerini gönderir.”

“Sizi anlıyorum. Uslu olacağız.”

“Çok teşekkürler. İyi akşamlar.”

“Size de efendim.”

“Efendim” kısmı biraz fazla oldu, diye düşündü Koca Mac kendi kendine gülerek ardından iskelenin ucuna yürüyüp suya baktı, yüzlerce teknenin güvertesinde yanan ışıklar karanlıktaki yıldızlar gibiydi. Steve Jacobson kendi ekibindeki hasta elemanlar yerine yarışacak birilerini tanıyıp tanımadıklarını sormaya geldiğinde Mac’le tam burada dikiliyordu.

Koca Mac, sürekli çalışan oğlunu Steve’le gitmesi için yönlendirmişti. Mac, Evan’ı, Grant’i ve Dan’i ikna etmişti ve hepsi birlikte, hevesle suya açılmışlardı. Trajediyle sonlanacağını bilmeden suda geçirecekleri günü hepsi iple çekiyordu.

Karanlık iskelede yalnız başına dikilen Koca Mac dirseklerini sütunlardan birine yasladı, gözlerinden durmaksızın akan yaşları sildi. Ağlamayı bir gün kesebileceğini umuyordu ama emin değildi. Çocuklarını biraz fazla sevdiğinin hep farkındaydı. Bu aşırı sevginin onları delirttiğini de biliyordu, özellikle de daha genç oldukları ve daha kolay utandıkları dönemlerde.

Çocuklarının şansına, Koca Mac başka türlü sevmeyi bilmiyordu. Üçünü birden kaybetmek şöyle dursun, çocuklarından birine bile bir şey olabileceği düşüncesiyle geçen bir

gün, içindeki bir şeyi kırmıştı ve kırılan her neyse kolay kolay düzeleceğe benzemiyordu.

“Ah, selam,” dedi Luke. “Burada olduğunu fark etmemiştim.”

Koca Mac yüzünü sildi ve bir oğul gibi gördüğü Luke’la yüz yüze gelmek için arkasına döndü. “Bu geç saatte burada ne işin var?”

“Senin gibi ben de 11D’deki arkadaşlarımızı kontrol etmeye geldim.”

“Ben onlarla konuştum. Sanırım anlaştık.”

“Ah, iyi. Eminim sen benim asla olamayacağım kadar diplomatik yaklaşmışsındır.”

“Sen de iyi iş çıkarırdın.”

“Sabah görüşürüz o halde.”

“Tabii.”

Luke başını salladı, ardından arkasını dönüp yürümeye başladı. Sonra bir anda geri dönünce Koca Mac şaşırdı. Luke ellerini kalçalarına koyup Koca Mac’e baktı.

“Aklını kurcalayan bir şey mi var, oğlum?”

“Özür dilerim... Bana kızgın olduğunu biliyorum ve bunun için iyi bir sebebin var ama...”

“Sana kızgın olmak mı? Neden bahsediyorsun sen? Ömrümün tek bir dakikasını bile sana kızgın geçirmedim.”

Ana iskeleden gelen ışıklar sayesinde, Luke’un yanağının seğirdiğini, çenesinin kasıldığını gördü ve bir şeylerin onu gerçekten üzdüğünü anladı. “Yani geçen hafta, oğullarını aramak için denize açılmana engel olduğum için bana kızgın olduğunu inkâr mı edeceksin?”

Luke kaza günü, Koca Mac'in kendi teknesiyle oğullarını aramak için denize açılmasına karşı koyduğunda az daha birbirlerine giriyorlardı.

Koca Mac çenesindeki sakalı okşadı, bunu düzeltmek için ne söyleyebileceğini düşünüyordu. "Beni durdurman hoşuma gitmedi, evet ama doğru şeyi yaptığının farkındayım. Sahil güvenliğinin kaybolan bir başka tekneyle uğraşmaya ihtiyacı yoktu."

"Diğerlerinin kayıp olması yeterince kötüydü zaten. Sana da bir şey olmasına izin veremezdim. Sis çok kalındı. Çok kalın."

Koca Mac bir adım öne atıp elini Luke'un omzuna koydu. "En azından birimizin aklının yerinde olmasına minnettarım. Eğer sana kızgın olduğum izlenimi yarattıysam da özür dilerim. O anın sıcaklığıyla öyle davranmış olabilirim ama şimdi her şey yolunda. Değil mi?"

Luke başını salladı, ifadesinden ne kadar rahatladığı anlaşılıyordu.

"Sen benim çocuklarımdan birisin, Luke Harris. Sana asla kızgın kalamam. Asla."

"Lanet olsun... Böyle mi olacak yani?"

Koca Mac onu kucakladı. "Korkarım böyle olacak."

Luke da onu aynı derecede sıkıca kucaklayarak karşılık verdi ve Koca Mac'in sırtına vurdu. "Tanrı'ya şükür herkes iyi."

"Evet. Tanrı'ya şükür. Ve sana da. O gün doğru şeyi yaptın, gerçi hep doğru şeyi yapıyorsun. Sen iyi bir adamsın ve seni çocuklarımdan biri saymakla gurur duyuyorum."

Luke geri çekildiğinde Koca Mac genç adamın gözlerinde

bir iki damla yaşın parıldadığını görür gibi oldu. Son zamanlarda hep birlikte zırlıyorlardı. “Bunun benim için anlamını tahmin bile edemezsin.”

“Evine, karına git, oğlum. Burada her şey yolunda.” *Gerçekten de öyle*, diye düşündü Koca Mac, Luke’un park alanına yürüyüşünü izlerken. Her şey yolundaydı. Bunu kendine söylemeyi sürdürürse günün birinde gerçekten inanacağını umuyordu.

Koca Mac marinadan döndüğü sırada Linda mutfakta bir kadeh şarabın tadını çıkarıyordu. “Aşağıda her şey yolunda mı?”

“Evet. Yarış Haftası’ndan kalma birkaç tekne partilerini sürdürüyor, gidip bütün marinayı bütün gece ayakta tutmayacaklarından emin olmak istedim.”

“Önceden herkesi ayakta tutan biz olurduk, hatırlıyor musun? Arkadaşlarımızla beraber güneş doğana kadar eğlenirdik.”

“Eski zamanlardı.”

“Eğlenceli zamanlardı.”

Koca Mac kendine bir bira açtı ve Linda’ya katıldı. “Evet, öyleydi. Beş çocuk çıkagelip her şeyi mahvetmeden önce.”

Linda ona gülümsedi. İkisi de ömürlerinde o beş çocuğu, onların kuzenlerini ve arkadaşlarını büyütmekten daha eğlenceli bir şey yapmamışlardı.”

“Marinada Luke’a rasıladım. Zavalıcık, çocukların pe-

şinden gitmeme engel olduğu için ona kızgın olduğumu sanıyormuş.”

“Ah, olamaz. Bunca zamandır mı? Ne dedi?”

Koca Mac konuşmalarını kısaca ona anlattı. “Ona asla kızgın kalamayacağımı söyledim.”

“Seni çok seviyor.”

“Biliyorum ve duyguları kesinlikle karşılıklı. Gecenin o saatinde marinayı kontrole gelmesi bile onun ne kadar iyi bir çocuk olduğunu gösteriyor. On dört yaşındaki o hevesli ergeni işe almakla ne kadar doğru bir şey yaptığımı bana her gün hatırlatıyor.”

Linda elini kocasının elinin üzerine koydu. “O da şanslıydı. Hem bir işi hem de babası oldu.”

Birbirlerine gülümsediler.

“Grant için endişeleniyorum,” dedi Linda. “Çok endişeleniyorum.”

“Ben de.”

“Denizde ona bir şey oldu. Büyük bir şey.”

“Korkarım haklısın.”

“Adam onu aramaya çıktı.”

“Ah, iyi,” dedi Koca Mac rahatlamayla iç geçirerek. “Güzel. Ben de onu aramayı düşündüm ama benim onu bulmamı istemeyeceği sonucuna ulaştım. Şeyden beri onları gıcık ettiğimin farkındayım...” Durdu, gözleri doldu, derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Kazadan beri. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Ne kadar şanslı olduğuma odaklanmaya çalışıyorum. Herkesin iyi, güvende olduğuna. Bunun dışında...”

“Zavallı Steve’i ve ailesini düşünmekten kendimi alamıyorum. O aile bizimki olabilirdi. Şans eseri kurtulduk.”

Koca Mac ona katılarak başını salladı. “Önceden yaptığım gibi onların peşinden gidememek benim için çok zor. Kendime sürekli onların artık küçük çocuklar olmadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum.”

“Biliyorum, aşkım.” Çocuklarının arkasından gidememesi, o kara günde de Koca Mac’i en çok zorlayan şey olmuştu. Eski alışkanlıkları yıkmak çok zordu. “Sana ne daha iyi hissettirir, biliyor musun?”

“Ne?”

“Bugünlük yatağa erken girip bir film izlemek. Senin seçmene izin vereceğim. Biraz James Bond kafanı dağıtacaktır.”

“Film izlemek istemiyorum.”

Linda ona baktı. “Ne istiyorsun?”

“Seni.” Ayağa kalkıp Linda’yı kendine çekti. “Sen kafamı James Bond’dan çok daha iyi dağıtırısın.”

Kocasının kelimelerinden tuhaf bir şekilde etkilenen Linda, onun gözlerindeki açlığı görünce kendisini ona bıraktı. Bir saniye sonra Mac’in kolları onu sımsıkı sarmıştı, dudakları dudaklarının üzerindeydi. Öpücükleri ilk günden beri Linda’nın nefesini kesiyordu ve bu gece de bir istisna değildi.

Aklı yerine geldiği an geri çekildi. “Mac, bekle. Yukarı çıkmalıyız. Adam evde. Her an geri gelebilir. Bizi görürse onu ömrünün sonuna kadar yaralamış oluruz.”

“Acele et,” dedi Mac onu merdivenlere yöneltirken kalçasına bir çimdik atarak.

Linda gülerek onun kollarının arasından sıyrılıp üst kata fırladı.

“Tiffany’nin mağazasından aldığın o zamazingo hâlâ sende mi?”

“Ee, şey, evet. Bu tarz şeyleri kullandıktan sonra iade edemiyorsun.”

“Güzel. Ona da ihtiyacımız olacak.”

Mac, Linda’nın gömleğinin düğmeleriyle uğraşmak yerine eteğinden tutup sıyrırken Linda’nın kalbi hızlandı ve nefesi boğazına düğümlendi.

Koca Mac’in gözleri, hayal gücüne hiç yer bırakmayan tamamen şeffaf sutyenin görüntüsüyle sonuna kadar açıldı. “*Bunu* nereden aldın?”

“Tiffany’dan tabii ki,” dedi Linda sırtarak. “Hoşuna gideceğini düşündüm.”

“*Bayıldım*. Yatırımcıya ihtiyacı var mıymış sor bir bakayım. O dükkânı ayakta tutmalıyız.”

Linda güldü, adanın polis şefi Blaine Taylor, saçlarını yaptırdığı kuaförde onu bulup oğullarının kayıp olduğunu söylediğinden beri ilk kez kendisini bu kadar hafif ve umursamaz hissediyordu. Kocasının çalışırken giydiği solmuş tişörtü çekiştirip onu çıkarmasına yardım etti ve her yaz yaptığı gibi kocasının güneş yanıklarına kıkırdadı. Koca Mac’in yüzü, boynu ve kollarının alt yarısı kararırken gövdesi hep bembeyaz kalıyordu.

Mac şakadan somurttu. “Güneş yanıklarımınla dalga geçme.”

“Âdeti bozmak olmaz.”

Kaşlarını yukarı aşağı oynatan Mac, “Esas sen bana güneş yanıklarını göster,” dedi.

Linda işe giderken giydiği kumaş pantolonu yavaşça çıkarıp sutyeniyle uyum içindeki şeffaf külotunu gözler önüne serdi.

Koca Mac ona uzanırken bir ısıık çaldı.

“Acele etme, denizci.” Linda onun şortunun düğmelerini açarak kısa sürede onu çıkardı.

Birbirlerine sarılarak yatağı düştüler. Mac’in öpücüğü hevesli, çaresiz ve ateşliydi, hem de çok. Yaşlanmak ona sadece seksilik katmıştı. Linda’nın parmakları bir zamanlar oğullarınıniki kadar siyah olan gri saçlara dolandı. Gri onu daha da çekici kılmıştı.

Bu gece Mac vermekten çok almaya istekli görünüyordu ve bu Linda’nın canına minnetti. Kocası oldum olası cömert bir âşık olmuştu ve Linda, ona karşılık verebildiğı böyle fırsatları iple çekiyordu. Ona ihtiyacı olan her şeyi istediğı her zaman vermek istiyordu.

Mac öpücüklerini kesip bir eliyle karısının göğsünü avuçladı. “Lin...”

“Efendim, aşkım?”

“Seni çok seviyorum.”

“Biliyorum.” Kollarını ona sardı, başını göğsüne çekti. Mac ona göre o kadar iriydi ki Linda onun yanında kendini hep kırılgan ve minik hissederci. Oysa şimdi kırılgan olan kocasıydı ve Linda ona destek olmak için elinden geleni yapmaya hazırđı. “Ben de seni seviyorum. Hepimizi sevmeni seviyorum.”

“Hepinizi çok fazla seviyorum.”

Linda ona bakmak için geri çekildi. “Öyle bir şey yok.”

Mac’in gülümseyişi yumuşadı ve büyük elleriyle karısının yüzünü tuttu. “Tanıdığım en güzel kız,” dedi. Onu öperken gözlerini açık tuttu.

Dudaklarının nazik hareketleri kadar sözlerinden de etkilenen Linda, kollarını Mac'in boynuna dolayıp kendisini öpüşlerine bıraktı. Onunla bu kadar ilgilenmesi yetmişti. Mac kontrolü eline aldı, sutyenini ve külotunu yılların el alışkanlığıyla çıkardı.

Kocasının dudakları bedeninin alt kısımlarına doğru iniyordu. "Neyi sürekli düşünüyorum, biliyor musun?" diye sordu Koca Mac.

"Neyi?" Sesi bir inilti gibi çıkmıştı çünkü göğüs ucu kocasının dişlerinin arasındaydı.

"Ya şehirdeki havalı yaşamını bırakıp benimle yaşamak için adaya gelmeseydin?"

Linda, Mac'in saçından bir tutama asılıp sırtını yükseltti, böylece ona yakınlaşmıştı. "Başka bir seçeneğim var mıydı ki? Kör kütük âşık olmuştum. Hâlâ da körkütük âşığım."

Mac, mavi gözlerinde alaycı ışıklar dans ederken, "Bana mı?" diye sordu. Yaşadıkları dehşetin ardından kocasının her zamanki neşesinin izlerini görmek Linda'da ağlama isteği uyandırdı ama bunun yerine, işi şakaya vurdu.

"Hayır, adaya."

Mac itiraz ederek homurdandı ve bir eliyle Linda'yı gıdıklamaya başladı, diğer eli de onun göğsündeydi ve parmaklarıyla göğüs ucunu sıkıyordu.

Bu ikisinin birleşimiyle Linda, kocasının saçlarına biraz daha asıldı, kahkahalarla zevk çılgınlıkları arasında sıkışıp kalmıştı. "Mac! Dur! Dayanamıyorum."

Mac bir kez daha göğüs ucunu sıkı, nazikti ama ısrarcıydı. "Kime âşık olduğunu söyle."

“Sana, Tanrım, sadece sana. Seni ilk gördüğüm andan beri sana âşığım.”

Kocası onu sanki ağırlıksızmış gibi kaldırıp kendisine çekti ve içine girdi.

Onun kuvveti, onu sımsıkı tutup her hareketini kontrol etmesi Linda’yı baştan çıkarıyordu. Yatakta onun tarafından yönetilmeyi seviyordu, Mac de hayatlarının geri kalanını Linda’nın yönetmesine izin veriyordu. Bu dinamik kırk yıla yakın bir süredir ilişkilerini kusursuzca yürümüştü ve beraber geçirecekleri uzun yıllarda da işleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

“Tanrım, Lin,” dedi Mac ürpererek. “Bu çok iyi. Çok iyi.”

Hep iyiydi, diye düşündü Linda kocasının yüzüne öpücükler kondururken.

Mac dudaklarını birleştirmek için yüzünü biraz çevirdi. “Beni seçtiğin için çok mutluyum, bebeğim.”

“Sanki başka seçeneğim varmış gibi.”

“İstedğin herkesi elde edebildin.”

“Sadece seni istedim.”

“Dünyadaki en şanslı adam benim.”

Böylece kelimeleri tükendi, ardından da bedenleri, kelimeleri olmayan bir lisanı onlar için dillendirdi. Mac onu öyle seviyor, sevgisini öyle gösteriyordu ki, her şey bittiğinde Linda soluksuz kalmıştı.

“Vay canına,” dedi Mac uzun bir süre soluklanmak için sessizliğe gömüldükten sonra. “Hâlâ harikayız, değil mi?”

Linda titrek bir kahkaha patlattı. “Tabii ki.”

Mac uzanıp onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

“Çok şanslıydık biz. Harika çocuklar, harika bir iş, harika arkadaşlar, harika bir ev, harika bir hayat. Geçen hafta, şansımızın en sonunda tükendiğini düşündüm.”

Linda onunla yüz yüze gelebilmek için yan döndü. “Şansımız tükenmedi ve söylediklerinin hepsi de şans değildi. Çok çalıştık. Hem işimizde hem evimizde. İyi bir anne baba olmak için çok çabaladık.”

“Doğru ama yine de... Bir insanın ne kadar şanslı olmaya hakkı vardır?”

“Böyle düşünmeyi bırakmak zorundasın, Mac. Bunu arkanda bırakmanın bir yolunu bulmalısın. Hepimiz bulmalıyız.”

“Deniyorum, bebeğim. İnan bana. Bu düşünmek istediğim en son şey bile değil ama yine de her gün, her an kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı düşünmekten kendimi alamıyorum.”

Kocasının dikkatini dağıtmaya kararlı olan Linda onun üzerinden tırmanıp başuçlarındaki çekmecelerine uzandı ve Tiffany’nin mağazasından aldığı titreyen zamazingoyu çıkardı.

Kocasının gözleri, Linda’nın elindekini görünce ışıldadı.

“Aklında ne var, sevgilim?”

Linda kocasının göğsüne öpücükler kondururken, “Bir zamanlar, bizi bütün gece ayakta tutan tek şey partiler değildi. Mac doğmadan önceki yazımızı hatırlıyor musun? Evliliğimizin ilk yazını?” dedi.

Mac onun omuzlarına masaj yapmaya başladı ve elleri sırtında aşağı kaydıkça kaydı, en sonunda kalçalarını avuçladı.

“Ah, evet. En güzel yazımızdı.”

“Kesinlikle öyleydi.” Kocasının dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Peki, *bu yazı* en güzel yazımız yapmaya ne dersin?”

“Bahsi geçen en güzel yaz elindeki şeyi ve Tiffany’nin ihtiyacımız olacağını düşündüğü diğer şeyleri de kapsıyor mu?”

Linda bağırarak güldü. Kısa süre öncesine kadar kocasının yatak odasına girecek oyuncaklara karşı çıkacağını sanıyordu. Ömründe bir konuda bu kadar yanıldığı olmuş muydu? “Sen nasıl istersen.”

Koca Mac güçlü kollarıyla ona sarıldı. “Bu kulağa harika geliyor.”

“Her şey yoluna girecek, Mac.”

“Sen yanımda olduktan sonra gireceğinden eminim, Lin.”

Linda bir an durup kocasının kollarının sıcaklığının tadını çıkardı, ardından endişelerini biraz daha uzaklaştırabilmek için işe koyuldu.

Sekizinci Bölüm

Adam, Sand&Surf'ten ayrılıp Beachcomber'a girmek için yolun karşısına geçti. Bu otel, Gansett Adası'ndaki bir kart-postalı andıran kasabalarının en simgesel beyaz binasıydı. Lobiden geçip bara girdi, etrafa hızlıca göz attı ama Grant'i görmedi.

"Selam, Adam," dedi barmen Chelsea. Liseye birlikte gitmişlerdi. "Kasabaya döndüğünü duymamıştım."

"İşler nasıl gidiyor, Chelsea?"

"Yarış Haftası çılgınlığı bittiği için hepimiz mutluyuz."

O bu kelimeleri söylerken barın öbür ucundan bir gürleme yükseldi. "Orada neler oluyor?"

"Birkaç denizci Abby Callahan'a tekila *shot*'ları atmayı öğretiyor. Oldukça eğlenceli. Onun daha önce tekila içtiğini bile sanmıyorum."

Chelsea konuşmaya devam ederken Adam bar taburesinden kalkıp barın uzak ucuna, Abby'nin bir erkek çemberinin

ortasında dikildiğı yere yürüdü. Abby başparmağıyla işaret-parmağı arasına tuz dökerken tüm erkekler tezahürat yapıyordu. Üzerindeki göbeğı açık kolsuz bluz bedeninin had-dinden fazla olan kıvrımlarını gözler önüne sermiş, dudak-larındaki parlak kırmızı ruj güzel ağzını daha dikkat çekici kılmıştı. Koyu saçlarıysa omuzlarında dans ediyordu. Abby, yaşayan bir seks rüyası gibiydi.

Abby'nin Grant'le çıktığı onca yılda, Adam onunla ilgili hoş bir kız olduğundan başka hiçbir şey düşünmemişti. Muh-temelen, Abby, ağabeyinin eski kız arkadaşı olduğu içindi. Ama şimdi ona bakarken, Abby'nin ateşli bir kadın olduğunu fark ediyordu. İnanılmaz ateşliydi ve tekiladan bir *shot* daha atmak üzereydi. Şaşkınlığından sıyrıldı ve harekete geçti.

Abby'nin çevresindeki kalabalığı itip ilerledi ve bardağı tutan elini kavrayıp bardaktaki tekilayı seyircilerin üzerine boca etti.

Adamlardan biri itiraz etti. “Hey, birader, ne yapıyorsun sen?”

“Parti bitti,” dedi Adam, Abby'nin kolunu çekip az önce itiraz eden adamı göğsünden iterken.

Abby, Adam'a direndi. “Kes şunu!”

“Benim karım insan içinde böyle davranamaz, o kadar,” dedi Adam hırslı bir sesle.

“Vay canına,” dedi az önce itiraz eden adam ellerini hava-ya savurup. “Evli olduğuna dair bir şey söylemedi.”

“Çünkü çocuklarından uzakta tatil yaparken biraz yoldan çıkıyor,” dedi Adam yumuşak başlı bir sırıtışla. “Ama kim onu suçlayabilir ki? Altı yılda altı çocuk herkesi delirtirdi.”

“*Altı çocuk mu?* Siktir be. Bir içki ister misin?”

“Ben iyiyim, teşekkürler. Hadi, *sevgilim*. Bu gece bu kadar yeter. Yeni arkadaşlarına hoşça kal de.”

Abby mırıltıyla birkaç kelime söyledi ve beraber bardan çıkıp lobiye girerlerken Adam’a ölüm tehditleri içeren gözlerle baktı.

Adam bardan çıkmadan hemen önce, göz ucuyla Chelsea’nin eğlenen ifadesini yakaladı.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” Abby kolunu Adam’ın elinden kurtardı. Konuşurken dilinin dolanması, Adam gelmeden önce birkaç *shot* attığının göstergesi gibiydi.

“İçmek konusunda iyiye gidiyorsun ama küfretmekte hâlâ ilerlememişsin, öyle değil mi?”

“Her şeyi mahvettiğine inanamıyorum! Eğleniyordum! Şimdi hepsi evli olduğumu sanıyor, hiçbiri benimle yatmayacak! Çok sağ ol ya!” Adam’ı itti ve ardından dengesini kaybedip yalpaladı.

Adam bir kolunu ona sarıp onu merdivenlere yöneltti. “Onlardan biriyle yatmak istemiyorsun.”

“*Evet istiyorum!* Bunu kalın kafana neden sokamıyorsun?”

“Çünkü seni tanıyorum, Abby. Sen öyle biri değilsin.”

“Sen beni hiç tanıımıyorsun ve ben artık öyle biri olmak istiyorum. Sen her şeyi mahvederken olamam ama.” İlk kata ulaştıklarında Abby’nin gözleri büyümüş ve dalgınlaşmıştı.

“Kusacak mısın?”

Birkaç kere derin nefes alan kadın başını iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

“Odan hangisi?”

“Sana bunu söyleyecek değilim. Evine git, Adam. Beni kendimden kurtarmana ihtiyaım yok.”

“Pişman olacağın bir hata yapmadan önce birinin seni kurtarmasına ihtiyaın var.”

Abby’nin gözleri öfkeyle ışıldıadı. “Beni benden daha iyi tanıdığın fikrine nereden kapılıyorsun, bilmiyorum,” dedi lobideki herkesin onu duymasına yetecek kadar yüksek bir sesle. “Eğer içip küfretmek ve anlamsızca seks yapmak istiyorsam, bu *sadece beni ilgilendirir!*”

“Ben seninle anlamsızca seks yaparım, bebeğim,” diye bir erkek sesi geldi aşağıdan.

“Gözlerini karımdan ek!” diye gürledi Adam. Diğer adamın, “zgnm,” diye mırıldandığını duyar gibi oldu ama emin de değildi.

“Ben onun karısı değilim!”

“Hadi yr,” dedi Adam ona. “Sen odana girmeden ben şuradan şuraya gitmeyeceğim.”

“Sen gittikten sonra burada kalacağımı nereden çıkardın?”

“Gideceğimi kim söyledi?”

“Kimse seni davet etmedi.”

“Olay ıkartıyoruz. Odanda konuşalım.”

Abby bir yandan somurturken kolunu Adam’dan kurtarıp merdivenlere yöneldi ve sarsak adımlarla yukarı çıkılmaya başladı. Adam onu iki basamak geriden takip ediyordu, eğer düşerse onu yakalayabileceğinden emindi. nc kata geldiklerinde 323 numaralı odanın önünde durdular.

“Geldik işte. Gidebilirsin artık.”

Onu böyle zgn ve yalnız bırakmak istemeyen Adam,

konuşmayı sürdürmenin bir yolunu düşünüyordu. Ama bir şey bulamadan önce telefonunun mesaj sesi öttü. Grant için endişeleniyor olmasa bakmayacağı mesajı açtı.

Stephanie, Grant restorana geldi, yazmıştı. Yürüyüşe çıkmış, telefonunu evde unutmuş. Sorun yok. Yardımın için teşekkürler.

Problem değil. İyi olmasına sevindim.

“Bu iyi oldu,” dedi Adam hem kendine hem de Abby’ye. Anne ve babasına bir mesaj atıp Grant’in iyi olduğunu söyledi.

“Ne iyi oldu?”

“Grant, Stephanie’nin restoranına gitmiş. Onu birkaç saatir bulamıyorduk.”

“Neredeymiş?”

“Yürüyüşe giderken telefonunu evde unutmuş.”

Abby bir kadına hiç yakışmayacak bir homurtu çıkardı. “Grant mi? Saatlerce telefonu olmadan bir yere mi gitmiş? Bak sen. Hollywood’dan gelecek bir aramayı kaçırmاسın sonra dünyanın sonu gelir.”

Adam onun ağabeyiyle ilgili bu çok doğru tespitine güldü. “Çok haklısın.” Üstelik haklı olması, Grant’in kişiliğine ne kadar aykırı davrandığının bir başka işaretiydi.

Abby kapının pervazına yaslandı. “Onun için endişeleniyorsun.”

“Hepimiz endişeleniyoruz.”

“Eğer yapabileceğim bir şey varsa...”

“Çok nazıksın, teşekkürler.” Konuşurken bir kez daha dili dolandı, Adam onu bu ruh halindeyken bırakıp gitmek istemiyordu. Neden onun dertlerini sahiplenmişti ve neden,

onu güvenle odasına ulaştırdıktan sonra bile gitmek istemiyordu? "Sasha aradı."

Abby i geçirip dudaklarını büyüleyici bir şekilde bzd. "Gerçekten mi? Ne dedi?"

Adam onun seksi dudaklarına o kadar odaklanmıştı ki soruya cevap verecek kadar kafasını toplayabilmesi bir dakikasını aldı. "şey. zgn olduğunu. Benimle konuşmak istediğini. Beni sevdiğini, vesaire vesaire."

"Sen ne dedin?"

"Hiç," dedi Adam omuz silkerek. "Mesaj attı. Cevap vermedim."

"Verecek misin peki?"

Koridorda bir kapı açıldı ve uyku sersemi bir kafa koridora uzandı. "Kusura bakmazsanız? İnsanlar uyuyor."

"Ah," dedi Abby. "zgnm." Adam'ın büyülenmiş gözlerinin önünde uzanıp sutyeninin içinden kart anahtarını çıkardı. Adam'ın kendisini izlediğini görünce kıpkırmızı oldu. "Ne var? Yanımda anta götürmek istemedim."

"br tarafta da kimliğin mi duruyor?"

Omzunun üzerinden bakan Abby ona dil çıkardı. "İlla bilmek istiyorsan, kimliğim arka cebimde."

Abby'nin dilinin dudakları arasındaki hareketini izlemek Adam'ın içinde bir şeyleri uyandırmış, kasıklarına akan kanın hızını artırmıştı, üzerindeki ceketi ıkarpı ne tuttu. Bu da neyin nesiydi? Adam bir kez daha kendisine onun Abby olduğunu hatırlatmayı denedi, hani şu sıralar ciddi problemler yaşayan ve küçük kardeşinin, eski kız arkadaşının peşinden koşmasından hoşlanmayacak ağabeyiyle *neredeyse* evlenmenin eşiğinden dönen kız.

Küçük otel odasının büyük bölümünü dev bir yatak kaplıyordu. Oturacak başka bir yer olmadığından yatağın kenarına ilişti ve ceketini ne olur ne olmaz kucığına koydu. “Burası sıcak,” diye mırıldandı.

“Bu adadaki otellerde klima yok.” Abby bir pencere açıp serin esintinin odaya dolmasına izin verdi.

Abby yatakta onun yanına oturup yüksek topuklu ayak-kabıllarını çıkardı ve emekleyerek yastıklara uzandı. “Sasha’ya cevap verecek misin?”

“Hayır.”

“Eninde sonunda onunla yüzleşmen gerekmeyecek mi? Siz beraber yaşamıyor muydunuz?”

“Yaşıyorduk. Geçmiş zaman.”

“Eşyaların ne olacak?”

“Bilgisayarlarım yanımda. Umurumda olan tek şey de bu. Geri kalanı almak için birilerini gönderirim.”

“Peki ya işin?”

“Hepsi onun olsun. Benim payımı satın almak zorundalar ve bunun için işlemleri başlattılar zaten ama onun da ötesinde, benim için bitti gitti. Onu bir daha görmek istemiyorum.”

“Beni şirketinle ilgili bilgilere boğarken sırtınla değil yüzünle konuşmayı tercih ederim.”

“Özür dilerim.” Adam arkasını döndüğünde onu yan yatmış, başını eline dayamış bir şekilde buldu. Bu pozisyonda yatarken göğüs dekoltesi derinleşmişti. Gözlerini onun göğüslerinden almaya zorladı ve başını kaldırdığında, Abby’nin bundan eğlenmiş ve şaşırılmış bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü.

“Onu bir daha görmeme fikri seni üzüyor mu?” diye sordu.

Adam, Sasha'dan bahsetmek istemese de Abby'nin konuşmaya devam etmesini istiyordu. Onu konuşturabilirse Abby onu kovmaz, bara geri dönüp kendine bela aramazdı. "Komik aslında. Bir hafta önce olsa, onu bir daha asla görmeme fikri benim için hayal edilemez bir şey olurdu. Şimdiyse... Öyle değil."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Sen Cal'ı tekrar göreceğini düşünüyor musun?"

"O ilişkimizin bitmediğini söylüyor ama benim için bitti."

"Onunla konuştun mu yani?" diye sordu Adam. Yüzüstü uzandı ama aralarında yeterli mesafeyi bırakmaya özen gösterdi. Bir anda, mesafenin çok önemi varmış gibi hissetmişti. İkisinin de ihtiyacı olan son şey, eski bir dostla ateşli bir ödeşme seksiyapmaktı.

"Akşamüzeri aradı. Ona bıraktığım notu görmemiş. Akşam yemeği için ne yapacağımızı sormak için aramış."

"Ona nattan bahsettin mi?"

Abby başını salladı ve çenesi dikkatli bakmayan bir gözden kaçacak ufak bir titreyişle sarsıldı. "O... beklediğimden daha üzgündü. Ben umursamayacağından çok emindim."

"Ama umursadı."

"Evet."

"Onu terk ettiğine pişman mısın?"

"Hayır! Candy'yle aralarında olup bitenleri inkâr etmeye devam edebilir ama ben ne gördüğümü biliyorum ve bir kez daha yanrolde olmak istemiyorum. Candy... Onu düşünmek bile midemi bulandırıyor."

"Bir saniyeline şeytanın avukatı olabilir miyim?"

Abby onu dikkatle süzdü. “Zorundaysan...”

“Cal’a ya da Candy’ye kızgın mısın?”

“İkisine de kızgınlım. Candy’nin beni bile bile Cal’a asılmasına, Cal’ın olup bitenlerin farkında değilmiş gibi davranmasına.”

“Cal’ın gerçekten olup bitenlerin farkında olmama ihtimali nedir?”

“Olabilir,” diyerek ona başını salladı Abby. “Ama eğer öyleyse... Ben öyle bir adamla evlenmek istemiyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Anlıyorum.” Adam uzun bir süre durakladı. “İkimiz de başımıza gelenleri hak etmedik. İkimiz de sağlıklı ilişkiler yürütebilmek için elimizden geleni yaptık ve sonra başkaları gelip bunu bozdu.”

“Çok doğru!” Abby’nin haklı kızgınlığı ortaya çıkarken koyu gözleri parladı. Ardından yüksek sesle geçirdi. İkisi de kahkahalara boğuldu. O kadar yüksek sesle gülüyorlardı ki yan duvar gümledi ve yan odadakiler onlara susmaları için bağırdı. Bu onları ikinci bir kahkaha krizine sürükledi, ama bu sefer daha sessizlerdi.

En sonunda sakinleştiklerinde sırtüstü uzanmış, tavanı izliyor, soluklarını düzenlemeye çalışıyorlardı.

Abby aralarındaki çarşafın üzerinden elini uzattı ve Adam’ın elini tuttu. “Teşekkürler.”

Adam ona baktı ve Abby’nin gözlerinin bu sefer gülmekten yaşardığını fark etti. “Ne için?”

“Pişman olacağım bir şey yapmama engel olduğun için.”

“Sorun değil. Ama yani, Adam, *altı çocuk mu?* Sahiden mi? Aklını mı yitirdin?”

“Yani elinden gelenin en iyisi bu mu?”

Abby gülmemek için dudağını dişledi. “Siktiğim aklını kaçırmışsın. Bu çok açık.”

“Ah, işte şimdi oldu!” dedi Adam, onun kelimeleriyle garip bir şekilde gurur duyuyordu. “Seni çok iyi tanıyormuş gibi davranmak istemedim. Seni yeterince tanıyorum, eğer ne demek istediğimi anlıyorsan. Evlenmeyi planladığın adamdan ayrıldın. Cal’ı terk ettiğin gün bir başkasıyla yatağa girmek senlik değil.”

“Ama işte, buradayız,” dedi Abby şu an birlikte yatakta olduklarını belirterek. Gülümsüyordu, Adam da gülümsemeden edemedi.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum ve haklısın. Öyle bir kız olmak istesem de Cal’ın yerine birilerini bulmadan önce bir iki gün olanları sindirmek için kendime izin vermem gerekiyor.”

Abby’nin, Cal’ın yerine birini aradığını düşünmek, sorgulamak istemediği nedenlerden dolayı Adam’ı rahatsız etmişti. “Neyi kaçırdığını düşünüyorsun? Bambaşka biri olmak isteme sebebin ne? Şu an olduğun kişiyle ilgili yanlış hiçbir şey yok.”

“Böyle söylemen çok tatlı ama benimle ilgili yanlış olan çok fazla şey var. Aynı hatalara tekrar tekrar düşüp onlardan hiçbir ders çıkaramıyorum. Anlıyor musun?”

Abby’nin elini tutmaya devam ettiğini fark etmesiyle birlikte Adam’ın kalp atışları hızlandı. Genç kadının elinin teni yumuşak ve sıcaktı. İkisi de bu bağı koparmaya cesaret edemiyor gibi görünüyordu. Adam bir anda kuruyan dudaklarını yaladı. “Tanımadığın bir adamla yatağa girmenin kendinde yanlış olarak gördüğün şeyi düzelterecğini mi düşünüyorsun?”

“Muhtemelen hayır ama en azından bir sonraki adımımın ne olduğuna karar verene kadar biraz eğlenmiş olurum.”

“Bana neyi kaçırdığını düşündüğünü söylemedin.”

“Söyleyemem. Çok kişisel.”

“Belki birine anlatsan ve bu konuda biraz konuşsan karakterine bu kadar aykırı, böyle çılgınca bir şey yapma isteğinden vazgeçersin.”

Abby elini hızla çekip doğrulduğunda Adam şaşırdı. “Biraz çılgınca davranmanın nesi var? Sen şehirde çılgınlıklar yaparken ben ağabeyinle evcilik oynuyordum ve kendisi kariyerine o kadar takmıştı ki benimle ilgilenmedi bile. Sen New York’taki her kadınla yatarken ben parçalanmış hayatımı yeniden inşa edip bana âşık olduğumu düşündüğüm, en sonunda benimle ilgileneceğine inandığım bir adamı sevmekle meşguldüm, oysa onun da akli başkasındaymış! *Sen ise gelmiş neyi kaçırdığımı düşündüğümü soruyorsun, öyle mi?*”

Adam ona hayranlık duyarak bakakalmıştı, Abby’nin sinirinde insanın şaşkınlıktan taş kesilmesine sebep olan bir şey vardı.

“Neye bakıyorsun sen?”

“Sana. Öfkelendiğinde içinden bambaşka biri çıkıyor.”

“İyi, dalga geç anca. Neyse. Zaten bugün daha da boktan olamazdı.” Kendini yeniden yatağa bıraktı, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı.

Adam ona yaklaştı, bunun ne kadar yanlış olduğunu haykıran onlarca, yüzlerce sebebe rağmen ona doğru çekildiğini hissediyordu. Abby’nin yüzündeki saçları geri itti. “Aksine, öfkelendiğinde ne kadar göz alıcı olduğuna dair aklımdan müstehcen düşünceler geçiyordu.”

Abby'nin göğsünden yukarısı kırmızıya döndü ve kırmızılık yanaklarına yerleşti. "Kes şunu," diye fısıldadı. "Benimle ilgili böyle şeyler düşünmüyorsun. Düşünüyormuş gibi yapma."

"Daha önce hiç aklımdan geçmedi," diyerek onu onayladı Adam. "Sen ağabeyimin kız arkadaşydın. Ulaşılmazdın."

Abby tereddütlü bakışlarla onu hızla süzdü. "Peki şimdi?"

"Şimdi seninle ilgili müstehcen şeyler düşünüyorum."

"Bana acıyorsun."

"Sana acımıyorum. Hayal kırıklığına uğradığına üzülüyorum. Ama sana acımıyorum, tekrar söylüyorum."

"Acııyor musun?"

Adam başını iki yana salladı. "Peki, sen bana acıyor musun? Çünkü cevabın evetse seni suçlayamam. Nasıl biri kız arkadaşının kendi şirketini çalmasına izin verir ki?"

"Ben de sana acımıyorum. Bence Sasha'yı ve şirketi artık umursamadığın için onlar için savaşmayı bıraktın ve buradasın."

Abby'nin kendisini bu kadar doğru anlaması Adam'ı bir kez daha şaşkınlığa uğrattı. Olay kesinlikle buydu. Babasına günün erken saatlerinde anlatamadığı da buydu. Artık umurunda değildi, o kadar. Şirketi kurmasını sağlayan yetenek ve bilgi birikimine hâlâ sahipti. Kimse bunları ondan alamazdı. Şirketin yeri doldurulabilirdi, Sasha'nın da. "Haklısın," dedi Abby'yle göz göze gelerek. "Kesinlikle haklısın. Onu ya da şirketi ancak bu kadar az umursayabilirdim. Artık umurumda değiller."

Abby'nin gülümseyişi yüzünü aydınlattı ve Adam'ın içinde Sasha'nın ihanetiyle soğuyan yerleri ısıttı. "Daha iyi hissediyorum," dedi Abby. "Teşekkürler."

“Ben de. Asıl sana teşekkürler. Bir de unutma diye söylüyorum, New York’taki *her kadınla* yatmadım.”

Abby’nin uykulu gözleri kapandı ve dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi. “Yarısıyla, o zaman?”

“O olabilir bak.”

Abby’nin gözleri şaşkınlıkla sonuna kadar açıldı, ardından Adam’ın suratındaki alaycı sırıtışı görünce ifadesi yumuşadı. “Siz McCarthy erkekleri, fazla yakışıklısınız. Eminim sen de payına düşeni almışsındır.”

“Sanırım,” dedi Adam bir omuz silkişle, Abby’nin ona çaktırmadan ettiği iltifat hoşuna gitmişti.

“Eminim ne yaptığını biliyorsundur.” Genç kadın elleriyle ağzını kapattı. “Bunu yüksek sesle söylemek istemedim.”

Adam onu inceledi, bu cümlenin devamını getirmeye cüret edip edemeyeceğini düşünüyordu. Mantıklı yanı ona bunun peşini bırakmasını söylüyordu. Diğer yandan merakı ağır bastı. “Yatakta mı?”

Abby’nin yüzü kan kırmızısına döndü ve başını çevirip salladı.

Adam’ın zihni Abby’nin söyledikleri üzerine çalışırken kafasının üzerinden adeta dumanlar çıkıyordu. Abby yatakta neyi nasıl yapması gerektiğini bilmeyen adamlarla mı olmuştu? Bu adamların arasında kendi ağabeyi de mi vardı? Bunu düşünür düşünmez aklından attı. Oraya girmeyecekti.

“Bunu söylememeliydim,” diye fısıldadı Abby.

“Bana ne demek istediğini söyle.”

Abby başını iki yana salladı.

“Abby...”

“Anlamazsın.”

“Önce bir dene.”

Abby inleyerek elleriyle yüzünü örttü. “İşte bu yüzden içmemeliyim. *Asla*. Ben daha ne düşündüğümü bile fark edemedim kelimeler ağzımdan çıkıveriyor ve bunların çoğu dile getirilmemesi gereken şeyler.”

Adam, Abby’nin dudaklarının hareketlerine odaklanmak için çok uğraşıyordu. Zihninde beliren görüntüler çok müstehcendi. Abby gözlerini elleriyle örtmüş olduğundan, onun seksi dudaklarını incelemek için kendisine biraz izin verdi. “Hadi ama... seni yargılamayacağım. Söz.”

“Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum.”

“Hani, yeni Abby nerede?”

Bunun üzerine genç kadın isteksizce gülümsedi ama elleri hâlâ gözlerinin üzerindeydi. “Ben... Ben sorun yaşıyorum. Bilirsin ya...”

“Gelmekte mi?”

“Kahretsin,” dedi Abby öksürerek. “Olduğu gibi söyle. Öylece. Harika.”

“İkimiz de yetişkiniz, öyle değil mi?”

“Eğer sen öyle diyorsan.”

Adam gülüp Abby’nin ellerinden birini çekti ve bırakmadan, “Neden bunun senin yaşadığın bir sorun olduğunu düşünüyorsun?”

“Birkaç teorim var.”

“Dikkatle dinliyorum.”

Abby diğer elini de indirdi ve dönüp Adam’a baktı. Yüzünde son derece sevimli bir ifade vardı. “Bu işte. Sorun bu. Kimse bütün dikkatini bana vermedi. Böyle olmayınca da...”

“Sen sona ulaşamıyorsun.”

“Evet.” Gözleri Adam’ın omzunun üzerindeki bir noktaya sabitlendi. “Cal’ın en olmadık zamanlarda bile telefonu çalıyordu, acile ya da doğuma çağrılıyor ya da klinikte çıkan bir krizle ilgilenmesi gerekiyordu. Teksas’tayken aynı anda hem çalışıp hem annesiyle ilgileniyordu. Sürekli acele etmemiz gerekiyordu, elimizdeki zamanı nasıl kullanabilirsek kullanıyorduk ve aceleye getirmek benlik bir şey değil.”

“Biliyorlar mıydı?” diye soran Adam, bahsettiği adamlardan birinin ağabeyi olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyordu.

Abby başını iki yana salladı. “Rol yapmakta inanılmaz ilerledim.”

“Ah, lanet olsun, Abby.”

“Boktan, değil mi? Kimseye söylemeyeceğine yemin etmek zorundasın, Adam. Bana söz ver.”

“Söz veriyorum.”

“Grant’e bile söylemeyeceksin.”

“Özellikle Grant’e söylemeyeceğim.”

Birbirlerine gülümseyişlerindeki bir şey, Adam’ın Sasha’nın ihanetine birazcık minnet duymasını sağladı. O beklenmedik ihanet olmasa, bu tapılası derecede tatlı, şaşırtıcı derecede seksi kadınla bu anı yaşıyor olmayacaktı. “Onları incitmekten o kadar korktum ki beni tatmin edemediklerini düşünmelerine izin vermektense rol yapmayı seçtim.”

“Peki sen hiç, kendi kendine...”

“Ah, sanırım az önce utançtan öldüm.”

“Yani?”

“Evet!”

“Yani yapabildiğini biliyorsun.”

“Evet.”

“En azından şimdi neden yapılacaklar listende anlamsızca seks yapmak olduğunu anlıyorum.”

“Kesinlikle.”

“Ama tabii...”

“Ne?”

“Grant için de Cal için de gerçek duyguların vardı ve yine de o noktaya ulaşamadın. Sana umursamadığın biriyle bunun olacağını düşündürten ne?”

Abby’nin kocaman, kahverengi gözleri Adam’a kendini korkunç hissettiren yaşlarla doldu.

“Özür dilerim. Bunu söylememeliydim.”

“Denemek zorundayım. Görmüyor musun? Denemezsem daha iyisini bulamam.”

Adam, buna verecek iyi bir cevabı olmadığından susmayı tercih etti. Uzun bir süre tavanı izledi ve tekrar Abby’ye baktığında, yanağında kurumuş yaşlarla uyuyakaldığını gördü. Gözyaşları Adam’ı üzüyordu.

Arka cebinden yarı yarıya çıkan telefonu Adam’ın dikkatini çekti.

Yavaş ve dikkatli hareketlerle, fikrini değiştirmekten korktuğı için uzun uzadıya düşünmeden ve bunun ahlaki yönünü hiç sorgulamadan telefonu aldı. Şansına, telefonda herhangi bir şifre yoktu ve aslında, Adam bir noktada Abby’yle bu konuda konuşmalıydı. Ayarlara girip telefonu ayarladı, böylece artık her istediğinde onun nerede olduğunu bilecekti.

Vicdanı şiddetle karşı çıksa da onunla geçirdiğı sürede

bir karar vermişti. Eğer biri bu yaz Abby çılgınlık yaparken onun yanında olacaksa, yatakta ve dışında, bu Adam olacaktı. Şimdi yapması gereken tek şey onu buna ikna etmek ve ağabeyinin bundan asla, asla haberi olmamasını sağlamaktı.

Owen, Holden'ın altını değiştirip onu beşiğine yatırdı. Ufaklık ona sonuna kadar açtığı, güven dolu gözlerle baktı ve bu her zamanki gibi Owen'ın dizlerinin sevgiden titremesine sebep oldu. Kendinden küçük altı kardeş büyümüş biri olarak, bir başkasına ait bir bebeği sanki kendisininmiş gibi seveceği hiç aklına gelmezdi. Ama şimdi, onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Holden'ın biyolojik babasının adaya onu ziyarete geldiği ayda bir gün hariç, bebek Owen'la Laura'ya aitti ve Owen, kendi kanından bir çocuğu Holden'ı sevdiğinden daha fazla sevebileceğine inanmıyordu. Bebeğin ona sokulmasını seviyordu, parmağını sıkışını, diş çıkarırken dişlerini kaşımak için başparmağını kullanmasını seviyordu. Onu beslerken Holden'ın kendisini izlemesini seviyordu ve gazını almakta Laura kadar iyi olmayı da.

Artık bez değiştirmede de ustalaşmıştı ve eğer zorunda kalırsa bunu karanlıkta bile yapabilirdi. Holden hayatına girdiğinden beri, Owen kendi çocukluğunu ömrünün hiçbir döneminde düşünmediği kadar sık düşünür olmuştu ve çoğunlukla insanların nasıl masum bir çocuğu incitebileceğini merak ediyordu. Kısa bir zaman sonra, babasının aleyhinde, mahkemede ifade vermesi gerekecekti.

Craig Lawry'yi on yılı aşkın bir sürenin ardından yeniden görme fikri Owen'a huzursuz ve hasta hissettiriyordu, o yüzden bunu düşünmemeye çalıştı. Ama annesine, aile içi şiddet davasında destek olmak için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Kardeşleri de bu konuda onun gibi düşünüyordu. Hepsi, babalarının onları incittiği gibi bir başkasını incitmeyeceğinden emin olmak için, zorunda kalsalar ateşte bile yürürlerdi.

Holden sırtüstü yatırıldığı yerden tombul bacaklarıyla üzerindeki battaniyeyi attı. Owen gülümseyerek battaniyeyi bebeğin üzerine tekrar örttü. "Oyun zamanı sona erdi, ah-bap. Uyku vakti." Bebeğin tepesindeki müzikli dönencesini açtı ve onun yumuşak, sarı saçlarını okşadı. "Sabah erkenden görüşürüz."

Owen'ın sabaha kadar çalışıp akşamüzerine kadar uyuduğu günler uzun bir süre önce geride kalmıştı. Şimdilerde en sevdiği güne başlama şekli bebekle uyanmaktı. Diğer seçenekse bebeğin annesiyle güne başlamaktı. Holden uykuya dalınca Owen yatak odasına, Laura'yı kontrol etmeye girdi.

Laura yatakta uzanmış tavanı izliyordu. Yüzü bembeyazdı ve bu, geçen hafta, mide virüsü adayı sarstığından beri böyleydi. Ada sakinlerinin hemen hepsi bir ya da iki gün içinde kendini toparlamıştı. Bir hafta geçmiş olmasına rağmen Laura hâlâ kendine gelememişti, yine de hem çalışmak hem de bebeğe bakmak konusunda ısrarcı davranıyordu.

"Uyudu mu?" diye sordu.

"Uyumak üzere." Owen onun yanına uzanıp elini tuttu. Beraber yedi ay geçirmiş olsalar bile onun elini istediği zaman tutabileceğini, ona dokunabileceğini, onunla sevişebileceğini

bilmek kalp atışlarını hızlandırıyordu. Laura onundu ve hayatında bugüne kadar hiç kimseye ona ve Holden'a verdiği kadar değer vermemişti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi. Sanki tanıştığımızdan beri midem hiç iyileşmemiş gibi geliyor."

Owen gülümseyerek onun elini öptü ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için uzandı. "Tanıştığımızdan beri miden kötü değil. Önce hamileydin ki bu sayılmaz, sonrasında da virüs kaptın."

"Neden herkes iyileşmişken ben hâlâ hastayım?"

Owen kendisinin de aynı şeyi merak ettiğini belli etmedi. "Sen..." Tam ağzını açmışken ne söyleyeceğini unuttu ve başka bir fikir aklına geldi. Bunu daha önce nasıl düşünememişti?

"Ne var?"

Laura'yla göz göze gelmek için kendini zorladı. "Senin... Senin yeniden hamile olma ihtimalin var mı?"

Laura'nın yüzünde kalan birazcık renk de akıp gitti. "Hayır! Hamile olamam! Holden daha üç aylık!"

"Şey, seni endişelendirmek istemem ama olabilirsin. Bunu Victoria'dan öğrenebiliriz ama bana imkânsız olduğunu söyleme. Çok dikkatli olduğumuz söylenemez."

Laura'nın dolan gözlerinden bir damla yaş yanaklarına süzüldü. "Olamam," diye fısıldadı.

Laura'nın hüznü Owen'ın içine dokunuyordu. Yan dönüp kollarını ona sardı. "Eğer hamileysen, bu kesinlikle dünyanın sonu değil. Ağustosta evleniyoruz, bebek doğmadan çok önce yani. Her şey yolunda, tatlım."

"Hayır, değil. Sezonun en yoğun günlerinde zamanımı sabahdan öğlene kadar kusarak geçiremem."

Owen, Laura'nın, oğlununkine benzeyen sarı saçlarına bakıp gülümsedi. "Belki bu sefer Holden'daki kadar kötü olmaz."

"Bu kesinlikle neden kendimi ölüyormuşum gibi hissettiğimi açıklar. Aman Tanrım, Owen! Bu nasıl oldu?"

"Eğer bilmiyorsan sana ben söyleyecek değilim."

"Komiklik yapma," dedi Laura hıçkırıklar arasında. "Bu durumda komik olan hiçbir şey yok."

"Evet, var."

Laura onun omzuna vurdu. "Senin için söylemesi kolay. Hamile kalınca sabahtan akşama kusan sen değilsin."

Laura'nın hoşuna gitmeyeceğini bildiğı bir kahkahayı zor tutan Owen kollarını biraz daha sıktı. "Seni yerden kaldıran benim."

"Bir bebeğe daha hazır değilim! Elimdekine zor yetiyorum."

"Harika bir annesin ve üstesinden gelemeyeceğini hiçbir şey yok."

"Böyle söyleyeceksin tabii. Bunu bana sen yaptın."

Owen geri çekilip Laura'nın yüzüne baktı ve ağlamaktan şişen suratını inceledi. En azından yanaklarına biraz renk gelmişti. "Bu, birine yaparken en çok eğlendiğim şey oldu."

"Şaka yapmayı kes."

Owen, Laura'nın büzülen dudaklarına bir öpücük kondu. "Sanki dünya sona erecekmiş gibi davranmayı kes."

"Bütün yazı midem ağzımda geçirmek istemiyorum," diye inledi Laura. "Bu korkunç bir şey."

"Biliyorum, tatlım, ama ben hemen yanı başında olacağım, aynı geçen sefer olduğum gibi ve bunu da birlikte at-

latacağız. Hem birkaç ay sonra, Holden'ı sevdiğimiz kadar seveceğimiz başka bir bebeğimiz olacak.”

“Yüzde yüz emin olmadan kendini kaptırma bence.”

Laura haklıydı haklı olmasına ama Owen içten içe yanılmadığını biliyordu. Bu, Laura'nın son zamanlarda neden bu kadar kötü hissettiğini açıklıyordu. “Hadi elimizdekilere bir bakalım, olur mu? Birinci kanıt; bir haftadan uzun süredir geçmeyen halsizlik.” Elini kadının düz karnına koydu, burada büyüyen bir yaşama dair bir belirti yoktu... henüz. Laura şubatta Holden'ı doğurduktan hemen sonra, eski formuna kavuşmuştu. Owen'ın eli onun karnından göğsüne yükselip göğüslerinden birini avuçladı.

“Yapma. Acıyor.”

“A ha! İkinci kanıt; hassas göğüsler. Üstelik normalden biraz büyükler, eklemekten geçemeyeceğim. Şikâyet ettiğim yok, yanlış anlama.”

Laura gözleri yeniden yaşla dolarken burnunu çekti. “Owen.”

Owen onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. “Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Seni kusarken bile seviyorum. Eğer hamileysen, sana ve Holden'a çok iyi bakacağıma söz veriyorum, yani endişelenecek hiçbir şeyin yok.”

Laura başını defalarca Owen'ın göğsüne çarptı ve Owen bir süre sonra gülerek onu durdurmak zorunda kaldı.

“Ne zaman kesinleştirebiliriz?” diye sordu.

“Yarın,” dedi Laura boğuk bir sesle.

“Ben sevişmek istiyorum.”

“Sevişeceğini seviştin zaten. Beni bu belaya sokan da bu oldu.”

Owen kahkahalara boğuldu. Laura’yla beraber kurdukları hayat, bebekleri Owen için sonsuz bir neşe kaynağıydı. şimdi belki de bir bebekleri daha olacaktı. şiddet ve korku içinde büyümüş bir adam için, hayat daha iyiye gidemezdi.

Dokuzuncu Bölüm

Stephanie, restoranındaki barda oturan Grant'i dikkatle süzdü, Grant önündeki tabağa dokunmuyor, birasını ağır ağır içiyordu. Normalde olsa şimdiye kadar tabağındakileri silip süpürmüş ve ikinci birasını içmeye başlamış olurdu. Ayrıca barda oturan diğer insanlarla manasız sohbetlere girişmemesi, en iyi yaptığı şeyi yapıp hikâyeler anlatmaması, başını öne eğip kimseyle muhatap olmaması, onun kişiliğine aykırı bir durumdu. Barmen Cissy'yle bile uğraşmıyordu ki Cissy, geçen aylarda hem Stephanie'nin hem Grant'in arkadaşı olmuştu.

Cissy ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Stephanie omuz silkti. Grant'in nesi olduğunu bilmemek onu üzüyordu ama Grant konuşmuyordu, en azından ona bir şey anlattığı yoktu. Bugün nereye kaybolduğunu da öğrenmek istiyordu. Abby'nin adaya döndüğünü duyup onu görmeye gitmiş olabilir miydi?

Bu düşünce bile Stephanie'nin midесinin düğümlenmesine yetiyordu. Yeniden bekâr olduğuna göre, Abby'yle barışmak isteyecek miydi? *Hayır. Tabii ki hayır. Seni seviyor, gerzek. Seninle nişanlı o. Ama ya... Kes şunu. Kes.*

"Selam, tatlım." Üvey babasının sesi onu rahatsız edici düşüncelerinden sıyırdı. "Yaşlı baban için bir masan var mı?"

"Bu akşam Domenic's'e giderek beni aldatacağınızı sanıyordum."

Charlie kıkırdadı. "Sarah'nın geç saatlere kadar çalışması gerekti, dolayısıyla rezervasyonumuzu kaçırdık."

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Sarah.

"Sana beraber olduğumuz sürece nerede olduğumuzun bir önemi olmadığını söyledim." Charlie kolunu Sarah'ya doladı ve Sarah irkilerek ondan uzaklaştı.

Sonrasında ne yaptığını fark eden Sarah, dehşete düşmüşçe benziyordu. "Özür dilerim," diye mırıldanırken yüzü utançla kızarmıştı.

"Bir kez daha deneyelim," dedi Charlie kolunu yavaşça kaldırıp onun omuzlarına atarken. "Böylesi daha iyi mi?"

Sarah başını salladı ve Stephanie onları oturacakları masaya yönlendirdi. Sarah'yla Charlie'yi birbirine çok yakıştıyordu. Onlar birbirinde güvenli bir sığınak arayan iki yaralı ruhtu. Yaralı ruhlardan bahsetmişken... Charlie'yle Sarah'ya masa ayarladıktan sonra bara yöneldi, bir kez daha Grant'le konuşmayı deneyecekti.

Grant'in yanındaki bar taburesine oturdu. "Şefimle ilgili endişelenmem gereken bir durum mu var?"

"Ne?"

Stephanie başıyla Grant'in tabağını işaret etti.

"Ah, hayır. Her şey her zamanki gibi harika. Sadece ben aç değilim."

"Bugün annenin yemeğinde seni özledik."

"Ah, kahretsin. Adam'ın hoş geldin yemeğini tamamen unuttum."

"Sana ulaşamayınca hepimiz endişelendik."

"Üzgünüm. Ben... Unutmuşum."

Stephanie, Grant'in ailesiyle vakit geçirme fırsatını, özellikle de hemen herkesin olduğu bir etkinlik söz konusuysen, kaçırmamasının ne kadar sıradışı olduğundan bahsetmemeyi seçti. Grant'in şu an bunu duymayı istemediğini biliyordu. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Sen?"

"Olabilir."

"Tabii. Sen hazırsan ben de hazırım."

Grant'i o kadar yorgun görmek Steph'in kalbini acıtıyordu. Grant'i geceleri uyanık tutan her neyse, onu fazla etkilediği su götürmezdi. Onun yükünü paylaşmak için yapmıyacağı hiçbir şey yoktu ama Grant paylaşmamayı seçiyordu ve Stephanie onu daha fazla huzursuz etmemek için sormaktan vazgeçmişti. "Beş dakika bekler misin?"

Müdürüyle ve garsonuyla konuşmak için Grant'in yanından ayrılıp onları bu gecelik restoranla ilgilenmeleri için bırakırken, bir şeye ihtiyaçları olursa kendisini aramalarını tembihledi. Normalde bu kadar erken ayrılma alışkanlığı yoktu ama Grant'le biraz zaman geçirmesi gerektiği açıktı.

Grant'i bardan topladı. Grant, Cissy için cömert bir bahşiş bıraktı.

“İyi geceler, çocuklar,” dedi Cissy.

“Sana da.”

Stephanie arabasını eve sürerken Grant tek kelime etmedi, o da bu konuda Grant’ın üzerine gitmedi. İçini kemiren soruları, endişeleri kendisine saklıyordu.

Eve vardıklarında salon ve mutfağın tamamına yayılan kolilerin arasında zikzaklar çizerek ilerlediler. Stephanie bu kolileri her gördüğünde yapılması gereken ne kadar çok iş olduğunu anımsıyordu. Keşke bunlarla uğraşacak zamanı olsaydı.

Grant bir bardak su almak için mutfağa girdi.

Stephanie onun peşinden gitti ve bir hap yuttuğunu görünce, “Ne içiyorsun?” diye sordu.

“Uyku ilacı.” Grant ona döndü, yorgunluğu ağır bir battaniye gibi omuzlarını çökertiyordu. “Çaresiz zamanlar...”

“Onu nereden buldun?”

“David’den.”

“Demek oraya gittin.”

“Evet. Sizi endişelendirdiğim için çok üzgünüm.”

“Ah,” dedi Stephanie rahatlamayla iç çekerek. En azından Abby’yle değildi. “Ben sanmıştım ki...” Başını iki yana salladı. “Boş ver.”

“Ne sanmıştın?”

Stephanie başını bir kez daha iki yana salladı. “Önemli değil.”

“Nerede olduğumu düşündün, Steph?”

“Bilmiyordum. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Endişelendik. Bir süredir endişeleniyoruz.”

“Bir başkasıyla olduğumu düşünmedin, öyle değil mi?”

“Olmadığını umdum.”

Grant öfkeyle ofladı. “Gerçekten mi? Birkaç saatliğine radarından çıkıyorum ve sen bir başkasıyla olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Sıradan bir başkası değil.”

Grant şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Kim?”

“Abby burada.”

Nişanlısının samimi şaşkınlığı Stephanie’nin içine biraz daha su serpti. “Öyle mi? Cal’la mı gelmişler?”

“Belli ki ilişkileri bitmiş.”

“Hah. Bu şaşırtıcı.” Stephanie’yle göz göze geldi, mavi gözleri ölü ve ifadesizdi. “Sen de benim onunla beraber olabileceğimi mi düşündün?”

“Aklımdan geçti.”

Grant başını hayretle iki yana salladı. “İnanılmaz.”

Stephanie’nin midesi acıyor, kalbi hızla atıyordu. “Ne düşünmeliydim? Kazadan beri kendinde değilsin, sessizliğe gömüldün, uyumuyorsun, yazmıyorsun, benimle konuşmuyorsun. *Kimseyle* konuşmuyorsun. Sonra da tam da eski kız arkadaşının adaya döndüğü gün ortadan kayboluveriyorsun. Şansa bak ki, kız yeniden bekâr. Sen benim yerimde olsan ne düşünürdün?”

“Bunu değil! Biz *nişanlıyız*. Sana bağlılık sözü verdim. İlk fırsatta gidip seni aldatacak değilim. Bana biraz güven, olur mu?”

Stephanie bağırıp çağırmak, onun göğsünü yumruklamak istiyordu. Onu konuşturacak her neyse, onu yapmak istiyordu. Şimdilik, en azından bir konuda konuştukları için minnettardı. “Üzgünüm. Haklısın. Bunu düşünmemeliydim.”

“Evet, düşünmemeliydin.”

Stephanie’nin güvensizlikleri geçmişte aralarında sorunlara yol açmıştı şimdiyse ilişkilerinin ihtiyacı olan son şey daha fazla sorundu. “Zayıf yönlerimi biliyorsun. En kötüsünü düşünmek benim doğamda var.”

“Yapma. Abby benim umurumda değil. Sen benim umurumdasın.”

Şansını denemeye karar veren genç kadın ona doğru yürüyüp ellerini boynunda birleştirdi. “Ben senin umurunda mıyım?” diye sordu şu an sergileyebildiğı en sempatik gülümseyişle.

Nişanlısının dudakları, kazadan beri ilk kez bir gülümsemeye en çok benzer şeye dönüştü. “Öyle olduğunu biliyorsun. Seni seviyorum.”

Grant’in kolları belini sardığında, Steph şükranlarını haykırmamak için kendini zor tuttu. “Ben de seni seviyorum. Acı çektiğini görmekten de nefret ediyorum. Keşke benimle konuşsan, Grant. Bana orada neler olduğunu anlatsan. Sana yardım etmeme izin versen.”

Grant’in gülümseyişi soldu ve donuk ifadesi geri döndü. “Yapamam. Yapamam işte.”

“Teklifim ortada. Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun, istediğın zaman.”

İç geçiren genç adam Stephanie’ye sınıksıkı sarıldı. “Bu bile iyi geliyor, bebeğim. Teşekkürler.”

“Sarıl bana.”

“Senden başka kimseyi istemiyorum, Steph. Hayatımda ne olursa olsun, bu değışmeyecek, tamam mı?”

“Tamam.” Gözlerini kapattı ve duygularına teslim oldu. Grant’e sarılmak, ona bu kadar yakın olmak, sadece ona özgü olan kokusunu içine çekmek o kadar iyi hissettiriyordu ki. “Hadi yatağa gidelim.”

Sessizce hazırlanırken Stephanie gözücuyla onu izliyordu. Dişlerini fırçaladığı sırada kalbi normale dönmüş, midesindeki düğüm Grant’in sözleriyle çözülmüştü. Bu küçük zafere razıydı.

Kazadan beri normalde yaptıkları gibi çıplak yatarak her fırsatta sevişmiyorlardı ama Grant’in yatağa çıplak girdiğini gördüğünde kalbi mutluluk ve umutla çırpındı. Üzerindeki tişörtü çıkartıp kirli sepetine attı.

Grant’in yanına süzüldü, çarşafın serinliği tenini ürpertmişti.

Grant uzandığında, Stephanie ona sokuldu ve onun teninin sıcaklığıyla mutlu bir şekilde iç çekti. Grant’i bulamadığı günün ardından, yanında olması bile onu ısıtmaya yetiyordu.

“Bu iyi geldi,” dedi Stephanie.

“Mmm.”

“Sen... bilirsin ya...” Bunu nasıl dile getireceğini bilmiyordu çünkü daha önce hiç sorması gerekmemişti.

“Yorgunum.”

“Ah, tamam.”

Grant onun omzunu sıktı. “Üzgünüm.”

“Sorun yok.” Dudaklarını Grant’in göğsüne bastırdı. “Her şey yolunda.” Konuşurken bir yandan da göğsünü ve karnını okşuyor, onu biraz yatıştırabilmeyi umuyordu. “Grant?”

Grant’ten gelen cevap derin bir horultuydu.

Stephanie onun sonunda uyuyabilmesinden dolayı mutlu olsa da huzursuz ve özlem dolu hissediyordu.

Abby ölmek istiyordu. Bunun tek sebebi ağrıyan başı ya da Sahra Çölü'nden daha kuru olan ağzı değildi. Hayır, ölmek istiyordu çünkü Adam McCarthy'ye orgazm olmakla ilgili problemini anlatışının her acı verici detayını hatırlıyordu.

İnleyerek yüzünü yastığa gömdü. Belki soluğunu yeterince uzun tutarsa onunla bir daha yüz yüze gelmesine gerek kalmadan ölürdü. Ona ne olmuştu da Adam'a tüm bunları anlatmıştı?

Üstelik şikâyet ettiğı adamlardan biri onun ağabeyiydi. Yüce Tanrı! “Ah, lütfen. Al canımı. Şu an al canımı. İyi bir hayatım oldu ama acımı şimdi sonlandırmana ihtiyacım var.”

Dua ettikten sonra gerçekleşmesini bekleyerek durdu. Hiçbir şey olmayınca biraz daha inleyip konuşmalarının hayatlarında ters giden şeylerden nasıl olup da *oraya* ulaştığını anımsamaya çalıştı.

Hepsi Adam'ın suçuydu. Fazlasıyla tatlı davranmıştı; dinlemeye hevesliydi. Tüm sırlarını dökmeyi çok kolaylaştırmıştı.

Yatağı fazladan konulmuş yastıklardan birini aldı ve yüzüne bastırarak iki koluyla birden kucakladı. İnsan kendini boğabilir miydi ki? Cevabı bulmayı çok istiyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Adam. *Olamaz*. Lütfen, Tanrım, gönder onu buradan! Nereden çıktı ki!

Adam yastığı yüzünden çekti. “Ne yapıyorsun?”

“Güneşten saklanıyorum.” Ona bakamıyordu. Bunu yapamazdı. O... başka kimsenin bilmediği sırlarını biliyordu. Ona en derin, en karanlık sırrını söylemişti. “Sen burada ne yapıyorsun? İçeri nasıl girdin?” Bunları söylediği sırada kahve kokusu akşamdan kalmalığının içine sızıp ağzını sulandırdı ve kuru ağzı buna minnettar kaldı.

“Hiç gitmedim.”

“Ah. Yani sen...”

“Uyuyakaldım.”

“Kahve nereden geldi?”

“Aşğıdan.”

“İçeri tekrar girmeyi nasıl başardın?”

“Kart anahtarını aldım. Onu *boxer*’ımın içine sakladım.”

Abby, bu fazla detaylı paylaşımın utancından ölmek istemesine rağmen kahkahasını bastıramadı.

Adam karton bardağı ona uzattı. “Kahveni nasıl içtiğini bilmediğim için şansımı deneyip şeker ve krema ekledim. İster misin?”

Hem de nasıl. “Evet, lütfen. Teşekkürler.” Tekilanın ardından muhtemelen nefesi bir ölününki gibi kokuyor olmalıydı, kahve bunu daha da kötüleştiremezdi. Adam’ın sabahın bu saatinde bu kadar yakışıklı görünmesi adil miydi? Saçları seksi bir şekilde dağılmıştı, Abby kendi saçlarının kafatasına yapıştığından emindi. Çenesine yayılmış kirli sakal ona bir sebepten, tıraşlı halinden daha fazla yakışıyordu. Tanrı’nın kutsadığı DNA’ları sayesinde o ve kardeşleri seksilikte paylarına düşeni almışlardı. Buna şüphe yoktu.

Elinde kahvesiyle Abby'nin yanına oturdu, sırtına yastık koyup bacaklarını uzattı.

Abby bunu kimseye asla söyleyememişti ama, dört Mc-Carthy kardeşi arasında en yakışıklı Adam'ı buluyordu. Grant'le çıktığı zamanlarda bile böyle düşünürdü ve bu yüzden kendini suçlu hissederdi. Grant harika bir adam olsa da Adam'da bir şeyler onu fazlaca etkiliyordu ve bu da sahip olduğu derin, karanlık sırlardan biriydi, sonsuza kadar kendinde tutmayı planladığı bir sırdı. Diğerini de paylaşmayı planlamamıştı aslında... Bahsi geçmişken, kendini açıklama gereği duyuyordu.

Yapma. Her şeyi daha beter hale getireceksin.

Ama bir şeyler söylemek zorundayım! Kişisel konularda aşırıya kaçtığım için özür dilemeden dün konuşulanları nasıl arkamda bırakabilirim?

Daha. Beter. Olacak.

Nasıl? Nasıl daha beter olabilir ki? Bu mümkün mü ki?

"Adam."

Onu tam kahve içerken yakalamıştı. "Hm?"

"Dün gece söylediklerim..."

"Bütün sabah bunu düşündüm."

Abby'nin boğazına kaçan kahvenin tamamı beyaz çarşafa saçıldı. Öksüren, öğüren ve acınası bir şekilde oksijen için dilenen Abby çırpınıyordu.

Adam tekrar nefes almaya başlayana kadar onun sırtına vurdu.

"Çok utandım."

"Oda servisi bundan çok mutlu olmayacak," dedi Adam çarşaftaki kahve lekesine bakarak.

“Bu senin hatan! Nasıl olur da dün sana anlattıklarımı bütün sabah düşündüğünü çok normalmiş gibi söyleyiverirsin?”

“Çünkü normal?”

“Belki senin için öyle. Tüm bunları sana anlattığıma pişman olabileceğim hiç aklına gelmiyor mu?”

“Ben anlattığına memnunum. Sorunun kaynağına inmezsem sana nasıl yardım edeceğim ki?”

“Dur bir dakika... Yardım etmek mi?” Sorunun kaynağına inmekle ilgili erotik görüntüler gözünün önünden geçerken kendini toplamaya çalıştı. “Bu seni ilgilendirmez!”

Adam yüzündeki kendini beğenmiş bir sırıtışla, “Ben ilgilendirdiğine karar verdim,” dedi ve Abby o sırıtışı silebilmek için o güzel yüze bir yumruk indirebilmeyi ne çok istediğini düşündü.

“Öyle mi? Eh, teklifin çok nazik olsa da...”

“Teklifimi geri çevirmeden önce bir duymak istemez misin?”

“Hayır! Kesinlikle teklifini duymak *istemiyorum*.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun,” dedi Adam kederli bir sesle. “Bense senin Bayan-Her-Şeye-Cüret-Eden olduğunu sanıyordum, büyük maceralara falan atılacaktın.”

“Bayan kim? Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, büyük maceralara atılacağım ama bunların seni niye ilgilendirdiğini anlamıyorum.”

“Benim de sana anlatmaya çalıştığım bu zaten. Dinlemeye hazır mısın?”

“Başka seçeneğim var mı ki?”

“Her zaman.”

Onun bu tek kelimeyi söyleyişindeki samimiyet Abby’nin

içinde bir şeylere dokundu. Adam'ın aklında ne olursa olsun, seçim onundu. Kendisini asla zorlamayacaktı. Bunun farkındaydı gerçi ama bu hatırlatmaya da minnettardı. “İyi. Teklifin neymiş?”

Adam kahvesini yatağın başucundaki komodinin üzerine koyup uzandı ve Abby'nin elini tuttu. “Sanırım ikimiz de biraz macera yaşaman gerektiğİ konusunda hemfikiriz. Ayrıca, yapmaya hazır olmadığın şeyleri de biliyoruz, her ne kadar söylerken basit olsa da. Tanımadığın adamlarla yatmak onlardan biri. Eğer birkaç içkiden sonra bana anlattıkların seni bu hale getirdiyse, hiç tanımadığın bir adama bedenini açtığın bir gecenin ardından hissedeceklerini düşün.”

Bunu düşünmek Abby'nin midesinin bulanmasına sebep oldu, gerçi bu sabah midesi bulanmaya zaten müsaitti.

“Dolayısıyla ben senin suç ortağın olmak istiyorum. İstedığın her şeyi yaparız, yatakta ve dışında. Çıplak yüzmeye gider, motosiklete biner, dövme yaptırır, kusana kadar tekila içer, sabahlar ve senin kaldırabileceğın kadar orgazm yaşarız. Ne istersen, ne zaman istersen.”

Abby şüpheyle ona baktı, merakı tetiklenmişti. “Benim için dövme yaptırır mısın?”

Adam başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. “Takıldığın tek nokta bu mu? Söylediğim şeyleri duydun mu?”

“Duydum.”

“Ve?”

“Senin bundan ne çıkarın olacak?”

“Ciddi misin? Bunu bana gerçekten soruyor musun?”

“Evet!”

“Son zamanlarda aynaya baktın mı bilmiyorum ama sen seksi ve göz alıcı bir kadınsın ve biraz gevşeyip eğlenmek istiyorsun. Damarlarında kan akan hangi adam bunun bir parçası olmak istemez ki? Hem ben de Sasha’yla ve şirketle olanların ardından biraz eğlenmeye hayır demem.”

“Ağabeyinle çıkmış olduğum gerçeği senin için önemli de-ğil mi?”

“Önemli tabii. İşin aslı, bu iki şartımdan biri.”

Abby onunla yüz yüze gelebilmek için yan döndü ve o anda, sutyeninin olmadığını fark etti. Bu ne ara olmuştu? “Söyle bakalım.”

“Birinci şartım, aramızdaki bu anlaşmayı gizli tutmak. Kirli detayları Janey ya da Laura’yla paylaşmak yok. Görüş-tüğümüzü Grant’in duymasını istemiyorum ama bunun tek sebebi onu üzmemek istememem. Şu an aklını meşgul eden yete-rince şey var. Zamanı geldiğinde ona anlatırım.”

“Burası küçük bir ada. Eğer beraber görülürsek lafı ona da ulaşacaktır.”

“Olabilir ve eğer olursa bununla ben ilgilenirim. Bu sıra-da, yaşadıklarımızı aramızda tutmayı tercih ederim.”

“Yeterince adil. İkinci şartın ne?”

Adam’ın duruşu bir anda ciddileşti. “Ben paylaşmam. Eğer benimleysen, benimlesindir. Başka kimseyle görüşemez, başka kimseyle yatamazsın.”

Abby onun bu sert tavrı karşısında sindi. Şu an ne kadar iğrenç görünüyordu Tanrı bilir. Dün maskarasını çıkarmadı-ğı için muhtemelen yüzü bir rakunu andırıyordu. Ama Adam ona seksi ve göz alıcı olduğunu söylemişti. Bunu gerçekten

kastetmiş miydi yoksa anlamsızca seks yapmak istediğini söyleyen bir kadınla sevişmek işine mi geliyordu?

“Bu teklifi yapma sebebin benim kolay biri olduğumu düşünmen mi?” Bu sözler ağzından çıkarken beyni onları sesli dile getirmenin kötü bir fikir olabileceğini fark etmişti.

Adam’ın gözleri öfkeyle karardı. “Senin kolay biri olduğunu düşünmüyorum. Bunu bir saniye için bile düşünmedim. Bunu düşünen sensin. Ben değilim.”

Abby gözlerini yumup tekilanın arkasında bıraktığı sisin içinden düşünmeye çalıştı. Güvenebileceği bir suç ortağının olması kötü bir fikir değildi. Eğer Grant’le geçirdiği yıllar ona Adam ve ailesiyle ilgili bir şey öğrettiyse, o da Koca Mac McCarthy’nin harika çocuklar yetiştirdiğiydi.

Adam McCarthy’nin bütün dikkatini verdiği insan olmak nasıl bir şey olurdu? Şu an bir işi yoktu, ailesi ve Abby’yle zaman geçirmekten başka uğraşacak bir şeyi de yoktu. Eğer isterse. *Eğer isterse...* Bu düşünce bacaklarının arasını sızlatırken göğüs uçlarını sertleştirdi.

Adam bunu fark etmiş miydi? Gözlerini açtığında Adam’ın göğüslerine baktığını gördü. Fark etmişti ve belli ki bu onun da hoşuna gitmişti; tabii Abby onun şortunun önündeki şişkinliği tamamen yanlış yorumlamıyorsa. Bu teklifi gerçekten değerlendiriyor muydu? Öyle görünüyordu. Adam’ın ısrar etmiyor olması hoşuna gidiyordu. Teklifini yapmış ve düşünmesi için Abby’yi rahat bırakmıştı. Ama düşünürken elini hâlâ bırakmadığını fark etti.

Onunla göz göze gelmek için başını kaldırdı. “Önce gidip dövme yaptırabilir miyiz?”

Adam'ın gülümseyişi bütün yüzünü aydınlattı ve mavi gözlerinde mutlu parıltılar belirdi. "Ne istersen yapabiliriz. Bu anlaştık mı demek oluyor?"

"Evet. Anlaştık."

Adam, Abby'nin eline bir öpücük kondurdu. "Güzel. Şimdi gidip biraz eğlenelim."

Dövme makinesinin iğnesi koluna girip çıkarak Gansett Adası'nın dış hatlarını çizerken, *siktir*, diye düşündü Adam. Ağlamamak için dudağını dişledi. Canının bu kadar yavaşcağını hiç düşünmemişti. Uzun bir tartışmanın ardından bu dövme yaptırmaya karar vermişlerdi. Tanrı'ya şükür dövmecinin önerdiği daha büyük modeli seçmemişti. Bu bile yeterince büyüktü.

Burnundan nefes alıp ağzından vermeye odaklandı ve etkilemeye çalıştığı kadının önünde ağlamamak için elinden geleni yaptı. Bu sırada Abby, yanındaki koltukta, sırtının alt tarafına bir kırmızı gül dövmesi yaptıırıyordu. Gözleri kapalıydı ve dudaklarında minik bir gülümseyiş vardı. *Bu acının içinde nasıl gülümseyebiliyordu?*

"İyi misin?" diye sordu Abby'ye dövme yapan Duke, elini Abby'nin çıplak sırtına koyarken. Duke. Bu nasıl bir isimdi böyle? Adamın inanılmaz kasları vardı ve kollarının tamamı dövmelerle kaplıydı. Abby kendi dövmesini seçerken Duke'un dövmeleri hakkında sorular sorup durmuştu.

Adam, Duke'a ellerini çekmesini söylemek istedi ama bu,

dudağını dişlerinin arasından çekmesini gerektiriyordu. Dolayısıyla onları izledi, inleyip sızlanmayı kesmeye odaklandı. Abby söz konusuyken bu kadar sahiplenici davranması da neyin nesiydi?

“İyi misin, Adam?” diye sordu ona dövme yapan Jeff.

“Hı hı.”

“İnsanlar ne kadar acıdığını ilk fark ettiklerinde çok şaşı-
rıyorlar. Dolayısıyla ses çıkarmaktan çekinme.”

“Sandığım kadar acımıyormuş,” dedi Abby, Adam’a gülümseyerek.

Adam acıdan bayılacakmış gibi hissederken Abby’nin mutlulukla ışıldaması biraz ilginçti. Acı eşiğı yüksek olmalıydı. Adam önceden kendisinin de acıya dayanıklı olduğunu düşünürdü. Şimdiyse işin aslını öğrenmişti.

“Ne yazık ki, kimse onu görmeyecek,” dedi Adam günün daha erken saatlerinde yaptıkları anlaşmayı kastederek. Üstelik Abby’yi dövmeyi daha görünebilir bir yere yaptırmaması konusunda ikna etmeye bile çalışmıştı.

“Ben onun orada olduğunu bileceğim. Bu yeterli. En azından şimdilik.”

Adam onun bir daha dövme yaptırmak istemeyeceğini umuyordu. Bir kere bile ona yetip artmıştı.

“Dış hatlarını bitirmek üzereyim,” dedi Jeff. “Sonrasında sadece içini doldurmak kalacak. Bu biraz zaman alacak, o yüzden rahatına bak.”

Harika. Daha güzel şeyler düşünmeye çalıştı, mesela Abby’yle sevişebileceğı gibi. Ama iğne teniyle tekrar buluştuğunda Adam bu koltuktan bir an önce kalkmaktan başka hiçbir şey düşünemez hale geldi.

“Çok eğlenceliydi!” dedi Abby, Ocean Yolu’nda ellerinde dondurmayla yürürlerken.

Adam istemeyerek de olsa dondurmayı yemek için kendisini zorluyordu. Bir buz poşeti ve birkaç ağrıkesici kesinlikle daha çok işine gelirdi.

Abby resmen yanında zıplıyordu. “Sen de *bayılmadın* mı?”

Kendine dövme yaptırtmasından çok, Abby’nin karakterine aykırı bir şey yapmaktan duyduğu heyecandan zevk alıyordu. “Daha önce hiçbir şeye bu kadar bayılmamıştım.”

“Alay mı ediyorsun?”

“Belki, biraz.” Gözlüklerinin arkasından ona baktı. “Senin acımadı mı?”

“Of, hem de çok acıdı ama dövme yaptırdığım için o kadar heyecanlıydım ki acıyı neredeyse hissetmedim. Bu sana bir anlam ifade etti mi?”

“Eh, sanırım evet.”

“Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

“Böyle bir şey söylemedim.” Dondurmasının geri kalanını çöpe atıp Abby’nin dondurmasını yalayışını izledi. “Bir sonraki planımız nedir?”

“Motosikletlerle ilgili bir şey mi demiştin?”

“Evet, dedim. İstersen gidip Mac’ten ya da Evan’dan alabilirim ya da kiralayabilirim. Bir tercihin var mı?”

“Sen nasıl istersen.”

“Kiralamak daha hızlı.”

“O zaman hadi kiralayalım. Sen dövmeleeri ödediğine göre ben de bunu ödeyebilirim.”

“Öyle bir şey olmayacak. Ben hallederim.”

Abby yürümeyi kesip ona döndü. “Neden benim de bir şeyleri ödememe izin vermiyorsun?”

“Çünkü. Ben böyle biri değilim. Bir kadını dışarı çıkarıyorsam, ben öderim.”

“Taş devrinin sona erdiğini biliyorsun, değil mi?”

“Öyle bir duyum aldım, evet ama yine de ben ödeyeceğim.” Abby’nin somurtmasını görmezden gelip elini tuttu ve onu yanında sürükleyerek, Gansett Adası Feribot İşletmesi’yle aynı park alanını paylaşan araba kiralama yerine yürüdü. Oraya vardıklarında Adam kendileriyle ilgilenen çalışana, “Elinizdeki en büyük, en belalı, en hızlı motosikleti istiyorum,” dedi.

“Şanslısınız,” dedi genç adam. “Elimizde son bir tane kaldı.”

“Yaşasın!” dedi Abby. “Gerçekten hızlı gidiyor mu?”

“Evet, ama ben adanın yollarında hız yapmanızı önermem.”

Adam, “Merak etmeyin,” diyerek çalışana güvence verdi. Evrakları imzaladıktan sonra kredi kartını uzattı ve birkaç dakika içinde motosikletin anahtarı ve iki kaskla oradan çıktılar. “Git altına bir kot giy. Seni Beachcomber’dan alırım.”

“Kot için hava fazla sıcak.”

“Güven bana, bebeğim, eğer kaza yaparsak altında kotun olduğu için şükredersin.”

“Ne yaptığını bildiğini sanıyordum.”

“Biliyorum ama bu aynı yolu paylaştığımız herkesin bil-

diğini garantilemiyor.” Burnunu kırıştırdı. “Ya kot giyersin ya bu iş yatar.”

“Bazen patronluk taslıyorsun.”

Adam motosiklete oturup kaskını taktı. “Bunu daha önce de duymuştum. Ortanca çocuk olmanın laneti.”

“Ne alaka?”

“Bana sürekli patronluk taslayan birileri vardı, ama artık büyüdüğüm için ben insanlara patronluk taslayabiliyorum.” Abby’yi işaretparmağıyla kendine çağırdı. “Özellikle de yataкта.” Adam, bu çirkin yorum karşısında kıpkırmızı kesilen Abby’ye gülümsedi. “On dakika içinde seni alırım.”

Dikiz aynasından burnundan soluyarak uzaklaşan Abby’yi izlerken güldü. Ardından on dakikasını Grace’in eczanesine uğrayıp kolu bedeninden kopmadan önce ağrıkesici alarak kullanmaya karar verdi.

Abby, aceleyle öfkeli adımlar atarak Beachcomber’a girdiği sırada kendisine de en az Adam’a olduğu kadar sinirliydi. Onun zorbalığı Abby’yi çıldırtıyordu ama onu daha da çıldırtan şey, bunun kendisini tahrik etmesiydi. Patronluk taslayan, bir şeyleri emreden adamlardan hoşlandığını kim bilebilirdi ki? Bir dövme yaptırmak istediğini söyledikten otuz dakika sonra, adadaki tek dövmeciye girmişlerdi bile.

Adam’ın dövmeyi görünen bir yere yaptırma teklifine direnmeyi başarabilmişti. Aklını kaçırdığı falan yoktu, ama dövme yaptırmanın acısından zevk almıştı. Sonraki dövmesini göz önünde bir yere yaptıracaktı. Biri görse ne olurdu ki?

Üçüncü kattaki odasına ulaştığında güçlükle nefes alıp vermeye başlamıştı, kendine kızgındı. Neden Adam'ı dinleyip dövme için daha görünür bir yere yaptırmamıştı? Kimse dövme yaptırdığını bilmeyecekse dövme yaptırtmanın ne anlamı vardı? Bavullarını karıştırıp solmuş bir kot çıkardı ve altına geçirdi.

Çılgınlama projesi buraya kadardı işte. Şimdi kimsenin varlığından haberdar olmayacağı bir dövmesi vardı, tabii sevişeceği adamlar bunu görebilirdi ama Adam'la bir anlaşma yapmıştı ve ondan başka kimseyle sevişmeyeceği kesindi. Onunla sevişme fikri Abby'nin kasıklarının karıncalanmasına sebep olmadığından değil, fakat başka insanların da artık daha cesur biri olduğunu bilmesini istiyordu. Sadece Adam'ın değil.

İlk fırsatta geri dönüp ikinci bir dövme daha yaptıracaktı ve bu seferkinin daha görülebilir bir yerde olduğundan emin olacaktı. Verdiği karardan dolayı kendinden memnun bir halde, otelin önündeki kaldırımın kenarında bekleyen Adam'la buluşmak için merdivenlerden indi.

Adam, Abby'nin yaklaştığını görünce gülümsedi ve Abby biraz önce hissettiği öfkenin yerini onunla çıkacağı maceralara duyduğu heyecanın aldığını fark etti. Merdivenlerin yarısına ulaştığında, onunla çıkmak konusunda muhtemelen biraz fazla heyecanlandığını fark etti. Kendisine bu işte duyguların yeri olmadığını hatırlatmak zorundaydı. Eğleniyorlardı, bir ilişkileri yoktu.

Abby onun yanına geldiğinde Adam kaskı ona uzattı ve düzgünce takmasına yardım etti. "Hazır mısınız?"

“Hı hı.”

“Bin ve kollarını belime sar. Sıkı tutun.”

“Ayaklarımı nereye koyacağım?”

Adam ona yolcu ayaklığının yerini gösterdi.

Abby kollarını ona sardığı sırada garip bir utanç hissetti.

Adam onun tereddüdünü sezip ona döndü. “Sorun ne?”

“Ben... Ben düşünüyordum...”

“Neyi?”

“Hakkında konuşmadığımız tek şeyi.”

“Ve o da...”

“Sınırlar.”

“Ne tür sınırlardan bahsediyoruz?”

“İlişkinin sınırlarından.” Ona bakmak için kendini zorladı. “Söz konusu seks olunca sınır tanımayacağımızdan bahsettik ama işlerin ciddileşmesiyle ilgili hiçbir şey konuşmadık. Ben bunu istemiyorum. Bilmeni istedim.”

“Bunu ben de istemiyorum, dolayısıyla kıvrınmana gerek yok. İkimiz de kötü sonlanan ciddi ilişkilerden yeni çıktık. Eğlenmekten başka bir şeyle işimiz yok.”

“Güzel,” dedi Abby anlaşmış olmalarından dolayı duyduğu rahatlamayla. “Bu konuda anlaştığımıza sevindim.”

“Aynı şeyleri düşünüyor, aynı şeyleri istiyoruz, Abs. Endişelenme.”

Adam’ın, isminin kısaltmasını kullanması ikisini de şaşırtmışa benziyordu. Daha önce Abby’ye kimse böyle seslenmemişti ve Abby, Adam’ın uydurduğu bu lakaptan hoşlandığına karar verdi.

“Gidelim mi?” diye sordu genç adam.

“Evet, lütfen.”

Adam motosikleti çalıştırdı ve kaldırım kenarından ayrı-
lıp kilitlenmiş kasaba trafiğine, oradan da adayı çevreleyen
daha açık yollara ıktı.

Abby saf mutluluk ve özgürlük hissiyle gülümserken
Adam’ın beline biraz daha sıkı tutundu. Elleri onun karnının
zerinde birbirine kenetlendiğinde, genç adamın bedeninin
kaslarla örülü olduğunu fark etti. Daha fazlasını araştırma-
mak için kendini durdurmak zorunda kaldı. Adam’ın dikka-
tini dağıtmak istemiyordu.

Adanın etrafında iki tam tur attıktan sonra, uçurumların
kenarındaki park yerinde durup motoru susturdu. Motosik-
letten indi ve kaskını çıkardı.

Abby kendi kaskının kayışıyla problem yaşayınca Adam
ona yardım etti. “Harikaydı. Bayıldım.”

“Eğlenmene sevindim.”

“Ama ben srmezsem gerçekten macera sayılmaz ki.”

“Daha önce hiç motosiklet srdn m?”

“Hayır.”

“Bununla başlayamazsın. Eğer Evan’dan alabilirsem
Mac’in eski motoruyla sana birkaç ders verebilirim.”

“ğrenmeyi çok isterim.”

Adam elini ona uzattı ve beraber, aşağıdaki sahile inen
merdivenlere yöneldiler. “Bugün burası bizim gibi grn-
yor. Bir hafta sonra turist kaynayacak.”

“Ben çalışırken turist istilası için yaşardım. şimdi sessizlik
ve huzur daha çok hoşuma gidiyor.”

Adam sahile inmeden önce Abby’yi durdurup merdiven-

lerde yanına oturması için çekiştirdi. “Ne iş yapacağına karar verdin mi?”

“Bu yaz Sand&Surf’teki hediyeelik eşya mağazasını Laura için işleteceğim. Sonrasına bakacağız. Gelecek sezonda Attic’i tekrar açabilirim ama bu yıl için geç kaldım.”

“Kendi işini yürütmenin ağır sorumluluğu olmadan bir yaz geçirmek senin için de iyi olabilir.”

“Ben de aynen öyle düşünüyordum. Senin bir planın var mı?”

“Pek sayılmaz. Birkaç kişi bana burada ufak tefek işler teklif etti. Beni birkaç haftalığına meşgul tutacağı kesin. Sonrasına bakacağız,” dedi Abby’nin sözlerini tekrarlayarak.

Adam’ın telefonu gelen mesajla öttü. “Lanet.”

“Sorun ne?”

“Dün gece anneme eve gelmeyeceğimi haber vermeyi unutmuşum.”

“Bu pek hoş olmamış.”

“Biliyorum. Ona nerede olduğumu haber vermem gerek-meyeli çok uzun zaman oldu. Alışkanlığımı kaybetmişim.”

“Annen hâlâ senin için endişeleniyor ama.”

“İkinizden de yeterince azar yedim. Bir daha olmaz.”

Adam annesiyle mesajlaşırken Abby ayakkabılarını çıkartıp suya yürüdü, parmaklarını serin dalgalara soktu. Adam kendisine katıldığı sırada kotunun paçalarını sıvamış ve biraz daha derine gitmişti. Parmaklarının arasındaki kumlar ona yaz mevsiminde olduklarını söylüyordu ve yazın bu kumsallarda olmak hayatta en sevdiği şeydi.

“Çocukken çıplak yüzmek için buraya gelirdik,” dedi Adam yanına ulaştığında.

“Bunu hiç yapmadım.”

“Hiç mi? Bir adada büyüdün ama hiç çıplak yüzmedin mi?”

“Hayır.”

“Gerçekten çok şeyi kaçırdın, değil mi?”

“İyi bir kız olmakla çok meşguldüm. İyi kızlar kötülere kadar eğlenmiyor.”

Adam’ın dudakları muzipçe büzüldü. “Yani artık karanlık tarafa geçtin.”

“Geçtiğimi biliyorsun ve bir daha asla geriye dönmeyeceğim. Şimdi her şey benimle ilgili. *Benim* istediklerimle.”

“Aferin sana.” Adam ona şakayla omuz attı. “İstediğin her şeye sahip olmalısın.”

“Sana daha fazla katılamazdım.” Söylemek istediği başka bir şey aklına geldi ama tereddüt etti.

“Ne var?”

“Sana onu sorarak yanlış bir izlenim vermek istemiyorum ama dün söylediklerinden sonra Grant için endişeleniyorum.”

“Anlıyorum. Stephanie, anneme Grant’in dün daha iyi uyuduğunu ve bugün biraz daha kendine geldiğini söylemiş.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Başını kaldırıp Adam’la göz göze geldi. “Onu sormamın garip olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hiç de bile. Çok uzun bir süre onunla beraberdin ve onu hâlâ umursuyorsun. Anlıyorum.” Abby’nin elini uttu. “Hadi yürüyelim.” Beraber sahilde gezindiler, kum tepelerinin ve okyanus manzarasının tadını çıkardılar. “Onu özleyiyor musun?”

“Uzun bir süre özledim. İlk yıl tam bir kâbustu. Onu o kadar çok özledim ki. Her gün, Los Angeles’tan ayrılarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşündüm.”

“Neden ayrıldın?”

“Bana hiç zaman ayırmıyordu. Sürekli çalışıyordu ve ben bir kız arkadaştan çok, dikkatini dağıtan bir unsur gibiydim. Annem onun benimle evlenip evlenmeyeceği konusunda başımın etini yiyordu. Bir süre sonra, ona evleneceğimizi söylemekten yoruldum.”

“Evlilikten bahsediyor muydunuz?”

“Zaman zaman, ama bir yere varmıyordu ve ben de gitmeye karar verdim. Bir parçam Grant’in ardımdan geleceğini sandı,” dedi acı bir kahkahayla. “Ama gelmedi. Bu da onun hayatındaki yerimi görmeme yardım etti. Bir sonraki sefer kasabaya döndüğünde, Mac’in düğününden önce, ben çoktan Cal’la çıkmaya başlamıştım. Tabii ki, bir başkasıyla olduğumu duyduğunda beni geri kazanmak için her şeyi yaptı ama çok geç kalmıştı.”

“Ona hâlâ âşık mıydın?”

Abby başını olumsuz anlamda salladı. “Aşkımızın ben onu terk etmeden çok uzun zaman önce öldüğünü kabullenmek uzun zamanımı aldı. Önceden, Grant’in kariyerini sevdiği kadar kimseyi sevemeyeceğini düşünürdüm ama sonra Stephanie’yle tanıştılar. Beraber harikalar.”

Adam onun elini bıraktı, yerden bir taş alıp okyanusa fırlattı. “Bu seni rahatsız ediyor mu? Seninle asla sahip olmadığı şeyleri bir başkasıyla yaşıyor olması?”

“Pek değil. Bizim birlikte olmamız doğru değildi. Bunu yıllar önce kabullendim. Eminim o da şimdiye kadar bu gerçeği fark etmiştir.” Abby gözücuyla Adam’a baktı. “Ağabeyin sana bunların hiçbirini anlatmadı mı?”

“Biz McCarthy erkeklerinin kız arkadaşlar konusunda birbirimizi sorgulamamak gibi yazılı olmayan bir kuralımız var. Tüm enerjimizi annemizin sorularını cevaplamaya harcıyoruz. Dahasına gerek yok.”

“Neden şaşırmadım?”

“Ne diyebilirim ki? McCarthy gelenekleri.”

“Aramızdaki bu anlaşmanın Grant’le olan ilişkine zarar vermesinden korkuyorum. Böyle bir şey olmasını istemem.”

“Belki onunla bu konuda konuşurum.”

“Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?”

“Eğer senin biraz daha rahat olmanı sağlayacaksa evet, yaparım.”

“Ona ne diyeceksin ki?”

“Takıldığımızı, biraz eğlendiğimizi, zor bir dönem geçirirken birbirimize yardım ettiğimizi. Böyle şeyler.”

“Nasıl tepki verir sence?”

“Dürüst davranmak gerekirse, şu anki endişeleri arasında bunun yeri bile yok. Onu rahatsız eden başka bir şey var.”

Abby, Grant’in umursamaması konusunda nasıl hissettiğinden emin değildi. “Biliyor musun, kızların gizli bir kız arkadaş kanunu var.”

“Neymiş o?”

“Eskilerle çıkmak yasak.”

“Erkekler genelde bu kadar sahiplenici olmazlar. Özellikle de aradan yıllar geçmişse ve hayatlarına başkalarıyla devam etmişlerse.”

“Yani kardeşlerinden biri Sasha’yla çıksa bu seni rahatsız etmez miydi?” diye sordu Abby gülümseyerek.

“Onları değerli eşyalarını bir yere kilitlemeleri konusunda uyarırdım ama onun haricinde umursayacağımı hiç sanmıyorum.”

Abby, değerli eşyaları saklama yorumuna güldü. “Üstelik ondan sadece birkaç gün önce ayrıldın.”

“Düşün işte. Dolayısıyla Grant’in bununla bir derdi olmasa gerek.”

“Eğer sen öyle diyorsan. Bu bir ilişki falan da değil zaten. Öyle olsa, farklı olabilirdi.”

“Kesinlikle.”

“Peki, ne zaman çıplak yüzmeye gideceğiz?”

“Bu genelde karanlıkta yapılır.” Adam yürümeyi kesip ona dönmüştü.

Abby iki yana uzanan sahilin ıssızlığına baktı. “Kim bilecek ki?”

“Sen ciddisin?”

Genç kadın kendini ona bakmaya zorladı, *keşke gözlük takmıyor olsaydı da gözlerini görebilseydim* diye düşündü. “Ölümüne ciddiylim.”

“Bunu hiç aydınlıkta yapmadım.”

“Yani ikimiz de yeni bir şey yapıyor olacağız.”

“Bilemiyorum, Abby. Yakalanabiliriz. Bu senin için sorun değil mi?”

“Tutuklanır mıyız? Parmak izimizi alırlar mı?”

Adam güldü. “Neden tutuklanmak hoşuna gidecekmiş gibi bir his var içimde?”

“Daha önce hiç yapmadığım başka bir şey daha. Sen tutuklandın mı?”

“Söylemem.”

“Tutuklanmışsın! Ne yaptın?”

Adam gülüp başını iki yana salladı. “Mümkün değil söyletemezsin.”

“Hadi ama! Sana dün gece anlattığın şeyden sonra, bana söylemek zorundasın.”

“Hayır,” dedi Adam adımlarını büyütüp Abby’den ve sorularından kaçarken.

Abby onu kovalamaya başladı ve yeterince yaklaştığında, onun sırtına atladı, Adam’ın hareket etmeye devam edeceğini düşünmüştü. Onun yerine, Adam kesilmiş bir ağaç gibi öne devrilip kuma gömüldü. Bir şekilde, Abby onun üzerindeydi ve olayların böyle gelişmesinden dolayı duyduğu şaşkınlıkla birlikte gülmeye başladı. Planladığı gibi gitmemişti.

“Lanet olsun, kızım,” dedi Adam tekrar konuşabildiğinde. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Abby kahkahalarla iki büklüm olmuştu.

“Bunu bu kadar komik bulmana sevindim. Bir daha asla yürüyemeyebilirim.”

Bunun üzerine Abby daha fazla gülmeye başladı. Ardından, bedenlerinin harika bir şekilde birbirine kenetlendiğini fark etti, Adam’ın bir uzvu bu yakınlıklarını açıkça onaylıyor gibi görünüyordu. Gözlüklerini alına itti. “Böylesi daha iyi.”

Adam kollarıyla onu sardı, Abby’yi kendine bastırıyordu. “Şimdi istediğin yerde olduğuma göre, benimle ne yapmayı planlıyorsun?”

Eski Abby olsa, Adam’ı yere devirip kıyafetlerini ıslattığı ve bir hanımefendi gibi davranmadığı için özür dilerdi. Yeni

Abby onun gözlerinin içine baktı ve kelimelere dökülmemiş cüretkârlık talebini kabul etti. Başını eğip onu öptü, gözlerini yummadı, onun yerine gözlerinin içine baktı ve dudakları başta tereddütle kıpırdadı.

“Bana tutuklanışından bahset.”

“Zorla beni.”

Abby onu bir şeylere nasıl zorlayacağını hiç bilmiyordu, o yüzden bir kez daha dudaklarından öptü ve Adam’ın konuşmayı kabul etmesini umdu.

“Elinden gelenin en iyisi bu mu?”

“Eğleniyor musun?” diye sordu Abby tereddütle. Adam bunun onun için ne kadar zor olduğu görmüyor muydu?

“Ah, evet. Harika. Sırtımda soğuk kum ve kucağımda sıcak, yumuşak bir kadın. Eğlenmeyecek ne var ki?”

“Üzerinden kalkmamı mı istiyorsun?”

“Kesinlikle hayır.”

Adam’ın gülümseyişi bulaşıcıydı. “Bana bilmek istediğim şeyi söyleyecek misin?”

“Beni gerçekten öpecek misin?”

“Bu, istediğim şeyi öğrenmemi sağlayacak mı?”

“Beni öp ve gör.”

“Oldukça sert bir pazarlıkçısınız, Bay McCarthy.”

Adam kalçalarını oynatıp sertleşmiş erkekliğini Abby’nin karnına bastırdı. “Oldukça sert.”

Adam’ı tahrik ettiğinin farkında olan Abby, bunu bilmenin getirdiği özgüvenle başını eğip Adam’ı bir kez daha öptü, bu sefer dudakları hafif aralıktı. Dudaklarını onunkilerin üzerinde birkaç kez kaydırıdıktan sonra Adam onu daha sıkı

tuttu. Bir sonraki seferde, dilini onun diline hafifçe sürtüp Adam'ı inletti.

“Abby,” dedi Adam iç geçirerek. “Benimle oynama.”

“Şu an yaptığım bu mu?”

“Bu olduğunu biliyorsun.”

Abby, Adam'a gülümsedi, ona takılmayı seviyordu. Öpüşmek hep bu kadar eğlenceli miydi? Hatırladığı kadarıyla, hayır. Sonsuza kadar sürebileceği gibi; hiçbir yere gitmeyebilecek, sadece eğlence için yapılan şeylerde farklı bir dokunuş vardı. Anı yaşıyorlardı ve bu harika hissettiriyordu.

Abby, Adam'a biraz merhamet etmeye karar verdi, onu tekrar öptü ve bu sefer, bunu gerçekten sonuna kadar yaptı, dilini onun ağzına kaydırды. Uzun bir süre, Adam'ın karşılık vermeyeceğini düşündü. Ardından Adam'ın parmakları saçlarına dolandı, onu kendisine bastırırken öpüşlerinin kontrolünü eline aldı.

Abby'nin dünyası, Adam'ın üzerinde yarattığı kabuğun altına sığırılmış gibiydi. Güneş gitmişti. Artık günün ortasında, birilerinin görme ihtimalinin olduğu bir yerde öpüşüyor olmalarının önemi yoktu. Adam'ın Grant'in kardeşi olmasının, şu an kırık kalplerini onarmaya çalışıyor olmalarının bir önemi yoktu. Adam onun dudaklarına ıslak, şehvetli öpücükler kondururken her şey silindi ve geriye, Abby'nin fazlasını, çok daha fazlasını istemesine sebep olan dudaklar kaldı.

Dilleri birbirine dokunup erotik bir dansa başladı, Abby'nin göğüs uçları sertleşti. Adam'ın onları görmemesini umuyordu.

Adam beklenmedik bir anda geri çekilip büyülenmiş bir ifadeyle Abby'ye baktı. “Vay canına.”

Abby gözlerini onun seksi ağzından başka bir tarafa çeviremiyor gibiydi. “Evet, vay canına.”

“Bunu tekrar yapabilir miyiz?”

“Bugün gitmem gereken bir yer yok.” Mac ve Luke Sand&Surf’teki hediyelik mağazasını tamamlayana kadar hiç işi yoktu. “Ya senin?”

Adam başını iki yana salladı ve daha fazla öpücük için eğildi, dudakları uyuşup bedenleri daha fazlası için isyan edene kadar öpüştiler. Adam, Abby’nin ne istediğini anlamış gibi bedenini düzeltti ve bir anda, sertliği Abby’nin bacak arasına bastırmaya başladı.

Adam’ın ona zorla giydirdiği kotun aralarına koyduğu engele sinirlenerek küfretti. İstediklerini alamadığı için elleriyle onun kaslı bedenini keşfetti. Ceketinin eteğinden ellerini içeri soktu, Adam’ın teninde gezinirken, Adam diliyle Abby’nin ağzını keşfediyordu.

Parmakları Adam’ın sırtına değdiğinde, Adam iç geçirip kalçalarını kasti, Abby’ye dokunuşlarının neler yaptığını anlatmak istiyor gibiydi.

Adam öpüşlerini kesti ve ilgisini Abby’nin boynuna verdi. “Tanrım, Abby. Her noktayı öpmek istiyorum ve bunu hiç beklemiyordum.”

“Neyi hiç beklemiyordum?”

“Bu. Sen. Biz.”

“Fazlasıyla ateşli, öyle değil mi?”

“Ah, evet, öyle de diyebilirsin.” Parmaklarını Abby’nin saçlarından geçirip saç diplerinin ürpermesine neden oldu.

“Eğer istersen serinlemek için yüzebiliriz.”

“Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?”

“Korkmuyorsun, değil mi?” Abby’nin suratında meydan okur bir gülümseyiş vardı.

“Belki biraz.”

“Neyden?”

“Beraberken çıplak kalırsak olabileceklerden. İlk seferi daha özel olsun istiyorum. Az önceki öpüşmemizin ardından, hareketlerimden sorumlu tutulamam.”

Adam’ın ona duyduğu çekimle, sırf doğru olan şeyi yapmak için savaştığını görmek Abby’nin şaşkınlıkla fark ettiği bir şekilde, inanılmaz baştan çıkarıcıydı. “Eğer bana neden tutuklandığını söylersen, odama döndüğümüzde beni bir kez daha öpmene izin veririm.”

Genç adamın gözleri arzuyla ateşlendi ve bu, Abby’nin de içinde bir şeylerin alev almasına sebep oldu. “Eğer öyleyse sana bir keresinde, bahar tatili için gittiğim Florida’da tutuklanışımı anlatabilirim. O sıralar reşit olduğum için annemle babam bunu bilmiyor.”

“Ah, şantaj malzemesi! Bayıldım.”

“Buna cüret etmezsin...”

“Bana cüret etmek için sebep verme.”

“Uyarımı aldım. Şanıma mahveder ve Mac’in ömürlük rüyasını gerçekleştirmiş olursun. Ailemin bildiği kadarıyla aramızda tutuklanan tek kişi o.”

“Joe’yla posta kutularını düzlediği için. Bu hikâye bir McCarthy efsanesi.”

“İşte bu yüzden, benim tutuklandığımı öğrenmemelerinin önemini anlıyorsun.”

Abby ona sokuldu. “Bana iyi davran o halde.”

“İçimde sana iyi davranmanın hiç zor olmayacağı gibi bir his var.”

Abby gülümsedi, bu günlerinden, Adam’la olmaktan dolayı mutluydu ve güneş batmadan önce başka neler olabileceğini görmeyi hevesle bekliyordu.

Onun Bilişim

Ned Saunders her gün saat on bir feribotu geldikten sonra postayı kontrol edip sonrasında Francine'le kahvaltı etmeye gidiyordu. Son zamanlarda posta, hayatının önemli bir parçası haline gelmişti. Her an bekledikleri posta gelebilirdi ve Francine'le ikisi hayatlarının geri kalanını planlamaya başlayabilirlerdi.

Arabasını eve sürerken içinde kaynayan öfkeyle homurdandı. Bobby Chester eski karısı Francine'den ki kendisi Ned'in hayatının aşkıydı, boşanmayı kabul edeli iki hafta olmuştu.

Bobby evrakları ne zaman gönderecekti? Onun Francine'in yeni adresini bildiğinden haberi vardı ve tekne kazasından önce Dan'i avukatı olarak tutmuştu ki Bobby verdiği sözlerden caymasın. Bunun üzerinden iki hafta geçmişti, bu gecikmenin sebebi neydi?

Dan yaralandığı için Ned onu rahatsız etmek istemiyordu ama beklerken çıldıracaktı. Diğer tarafta, Francine bu ko-

nuda daha kaderci davranıyordu ve zamanı geldiğinde –bu da her ne demekse– evrakların ellerine geçeceğini söyleyip duruyordu. Eğer evraklar yakında ulaşmazsa Ned anakaraya gidip Bobby’yle bir kez daha konuşmayı planlıyordu. Artık yetmişti.

Francine, ihtiyaçları olan her şeye sahip olduklarını, bir parça kâğıdın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylüyordu. Nadiren fikir ayrılığı yaşasalar da Ned bu konuda ona katılmıyordu. O bir parça kâğıt *her şeyi* değiştirebilirdi. Francine onun karısı olurdu. *Onun* olurdu ve Francine’in kızları, ailesi de onun ailesi olurdu. Hiç kimseye belli etmese de bunu her şeyden çok istiyordu. Dünyada hiçbir şeyi istemediği kadar çok.

Kalbi küt küt atarak Francine’le yaşadıkları eve giden uzun yolun başındaki posta kutusunun yanına geldiğinde arabasını yavaşlattı. Kutuyu açtı ve büyük, kahverengi bir evrak dosyası görünce heyecanla doldu. Bu o muydu? En sonunda...

Gönderen kısmında Providence’tan bir avukatın adresini görünce mutlulukla bağırdı. “*Şükürler olsun!*” Elinde evrakla gaza bastı ve toprak yolu hızla aştı, dizlerinin üzerinde, Ned’in yanına taşınmadan önce bu bahçede ilgisizlikten kurumuş camgüzelleriyle ilgilenen Francine’in yanında durdu.

“Sana ne oldu böyle, yaşlı adam?” diye sordu dizlerinin üzerine doğrulan Francine. Avuçlarındaki tozu temizlemek için ellerini çırpı. Yanağında kalan çamur Francine’i Ned’in gözünde daha da tatlı gösteriyordu.

Ned arabadan fırlayarak çıktı, bir yandan da elindeki evrakı sallıyordu. “*Boooşanmaa kâğıtları, bebeğim!*”

Francine'in şaşkınlıktan ağzı aralandı. "Gerçekten mi?"

"Sana yalan söyler miyim ben hiç? Aç şunu! İmzalayalım ve öğleden sonra feribotuyla geri yollayalım!" Francine'in elini tutup onu kendisiyle birlikte eve sürükledi. "Düğün marşının çaldığını duyabiliyorum! Senin yerine ben açayım mı?"

Nişanlısı gerginlikle ellerini kavuşturmuştu. Zavalılık Bobby Chester'in elinden çok çekmişti, özellikle de son zamanlarda boşanmayı kabul etmek için kızlarıyla yeniden vakit geçirme şartını öne sürdüğünde, bu Francine için çok zor olmuştu. Francine kızlarından böyle bir şey istemekten nefret ediyordu ama onlar bunu anneleri için kabul etmişlerdi. "Lütfen," dedi Francine. "Mutlu olurum."

Ned dosyayı yırtarak açtı ve avukattan gelen mektubu inceledi. Boşanma evraklarının yanında başka bir şey daha vardı. "Vay be. Cehennem donmuş olmalı."

"Ne? Ne var?"

"Piç kurusu torunları için üniversite fonu açmış. Her fonda yirmi beş bin dolar var."

"Dalga geçiyorsun."

Ned mektubu ve fonların detaylarını içeren belgeleri Francine'e uzattı. Thomas ve Hailey McCarthy'nin yanı sıra Ashleigh Sturgil için de açılmış fon vardı. Avukat, bu fonların gelecekte doğacak torunlar için de garantilenmiş olduğunu belirtmişti. Maddie ve Tiffany'ye gönderilen belgeler de ilgisikleydi.

Francine başını iki yana salladı, gözleri dolmuştu. "En sonunda," diye fısıldadı. "En sonunda onlar için bir adım attı."

"Ah, tatlım. Ağlama. Ağlamana dayanamadığımı biliyor-

sun.” Kollarını ona dolayıp sırtına vururken tuhaf görünüyordu. Francine ağladığında ne yapacağını hep şaşıırıyordu. Neyse ki bu çok sık olan bir şey değildi. Francine sağlam bir kadındı ve onu ağlatmak ciddi çaba gerektiriyordu.

“Özür dilerim,” dedi kadın burnunu çekip yüzünü silerek, yüzündeki toprak çamura dönüşmüştü.

“Gel buraya, bebeğim.” Ned onu lavaboya sürükledi, bir ıslak mendille yüzünü silip aynayı ona uzattı.

Francine gözyaşları arasından güldü. “Tanrım, rezaletim.”

“Rezaletsin ve seni seviyorum.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Vakti gelmiş de geçmişti bile, sence de öyle değil mi?”

“Evet, kesinlikle.”

“Kızlara haber vermen lazım.”

Francine başını salladı.

“Onları yemeğe çağır. Ben de iskeleden ıstakoz alırım. Güzel bir akşam olur.”

“Bunu yapman gerekmiyor, Ned.”

Ned, Francine’in çenesini kaldırıp onu öptü. “İstiyorum. Thomas’ın sevdiği tavuk *nugget*’lardan var mı hâlâ?” Buzluğu açıp biraz karıştırdı ve ufaklığın sevdiği tavukları aradı. “Hepsi bitmiş. Onlardan da biraz alayım ve Ashleigh’nin sevdiği elma suyundan da alayım.” Arkasını döndü ve Francine’in kendisini, güzel yüzünü aydınlatan güzel bir gülümsemeyle izlediğini görünce durdu. “Neye bakıyorsun, bebeğim?”

“Sana.”

“Ne yaptım ki ben?”

Francine onun yanına gidip ellerini göğsüne koydu, içini

eriten o tatlı ifadeyle ona bakmaya başladı. O kendisine böyle baktığında onsuz geçirdiği otuz küsur yıl silinip gidiyordu ve Ned kendini yeniden ilk aşkın acemiliğinde buluyordu. “Sen harika bir baba ve büyükbabası, hepimiz sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız.”

“Ah, şey...” Ned gözlerinin dolduğuna inanamıyordu. “Bunu söylemen çok hoş, sevgilim.”

“Her kelimesinde samimiyim ve ben de seni seviyorum.” Francine, Ned’in yüzünü iki eliyle kavrayıp dudaklarından öptü. “Evrakları imzalayayım, sen de onları öğleden sonra feribotuyla anakaraya yolla. Sonra da düğünümüzü planlamaya başlayalım, ne dersin?”

“Bence bu şu ana kadarki en iyi fikrin.” Bu sefer Ned onu öptü. Ne zaman dudakları buluşsa onun için ilk günkü kadar delirdiğini fark ediyordu. “Evrakları akşamüstü feribotuyla yollasak sorun olur mu dersin?”

“Bir şey olmaz. Neden?”

Ned kaşlarını yukarı aşağı oynattı. “Kutlama havamdayım.”

“Bak sen,” dedi Francine bir sırtışla. “Aklında belli bir şey var mı?”

“Benimle gelersen sana gösteririm.”

Carolina bütün sabahı yeni mücevher tasarımları üzerine çalışarak geçirmiş, ama her seferinde kendini pencereden dışarıyı izleyip kalemiyle oynarken bulmuştu. Böyle zamanlarda Seamus’la tanışmadan önceki huzurlu günlerine dönmeyi

istiyordu; genç adamın kendisine karşı bir şeyler hissettiğini bilmediği zamanlara.

Geçen sonbahara dönmek istiyordu, Joe'nun anakarada-ki evinde geçirdikleri gecenin öncesine. Seamus'ın bedenini sarmalamasının nasıl bir his olduğunu bilmediği zamanlara. Bilmemek daha iyiydi. Şimdi, nasıl çıkacağını bilmediği bir arafta sıkışıp kalmış gibiydi. Seamus'ın orada olduğunu bilmek, kendisine artık ihtiyaç duymadığını tekrar edip durduğu onca şeyi istemek...

Kocası öldükten sonra çok uzun bir süre yalnız kalmıştı. Henüz Joe yedi yaşındayken Pete'i bir araba kazasında kaybetmenin şokunu en sonunda atlattığında, heyecansız ama tatmin edici bir hayatla yetinmeyi öğrenmişti. Oğlu, işi, arkadaşları, adada çok sevdiği bir evi ve çok uzun süre Connecticut'ta kaldığı başka bir evi vardı. Kalıcı olarak adaya taşınmaya karar verince Connecticut'taki evini satmıştı.

Seamus çıkıp gelene kadar her şey iyiydi, o gelmiş ve düzenli hayatını altüst etmiş, cesur davranırsa sahip olabileceklerine dair ağzına bir parmak bal çalmıştı. Carolina da cesur davranmaktansa insanların ne diyeceklerinden korkup onu kendinden uzaklaştırmıştı, hem de bu sefer sonsuza dek.

Seamus kaç kez onu farklı bir şekilde cezalandırmak için dönecekti? Carolina kaç kez onu incitecekti, hangi noktada Seamus onu arzulamaktan tamamen vazgeçecekti? Onu sevmeyi bırakacaktı.

Bu son düşünce, Carolina'nın içini acıttı. Yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı, düşen damlalar yaptığı yeni tasarımların sayfasına aktılar. Başını ellerinin arasına aldığı anda kalemını düşürdü ve en sonunda, hüzne teslim oldu.

Bunların hepsi onun suçuydu. Seamus'ın kendisini baştan çıkarmasına izin vermemeliydi. En başından beri onun kendisi için fazla genç olduğunu biliyordu ama bu bile kendisini yakacağı şüphesiz ateşe yalınayak yürümesini engellememişti. Şimdiyse, onunla olmanın, onun tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bilirken Seamus'ın önerdiği hayata nasıl karşı çıkacaktı ki? Kalbi ve ruhu sürekli *evet, evet, evet* derken nasıl oluyordu da dudaklarından dökülen tek kelime *hayır* kalabiliyordu?

Hayır demeye devam edemezdi çünkü onsuz yaşamak artık imkânsız hale gelmişti. Pete'siz yaşamayı öğrenmişti çünkü başka seçeneği yoktu. Seamus'sız yaşamaya karar verirse bu tamamen kendi seçimi olacaktı ve bunu yapamazdı. Dolayısıyla bir karar verip hayatını eski haline çeviremezdi. Bu artık mümkün değildi. Seamus ona *aşkım* dediği her seferde, her kelimede, her gülümseyişte başka bir dünyanın kapılarını aralamış, Carolina'nın kalbini durdurmuştu.

Kafasından geçenleri tamamen algılayamadan ayağa kalkmış ve harekete geçmişti, karanlıkta körlemesine anahatarlarını kaptı, çantasını almadan, uykusuz geçirdiği gecenin ardından neye benzediğini umursamadan evden fırladı.

Kendini ya da bir başkasını öldürmemeyi başararak bir şekilde kasabaya ulaştı, feribot işletmesinin park yerine arabasını bıraktı. Seamus'ın adada bile olmayabileceği o ana kadar aklına gelmemişti, belki de anakaradaydı. Belki de feribotlardan birinin kaptanlığını yapıyordu ya da bir şeyler yemeye çıkmıştı. Eğer burada değilse, Carolina onu beklerdi. Eninde sonunda dönmek zorundaydı ve döndüğünde, Carolina onu bekliyor olacaktı.

Seamus'ın ofisine daldı ve Seamus'ın içeride olduğunu ama yalnız olmadığını görünce durakladı.

Odaya öylece daldığında, sarışın, uzun boylu, yakışıklı oğlu endişelenerek yerinden kalktı. “Anne? Neyin var? Sorun ne? İyi misin?”

Otuz yılı aşkın bir süre boyunca oğlunu hayatının merkezine koyan Carolina, bakışlarını ondan uzağa, onun arkasında oturan, suratındaki minicik gülümseyişle Carolina'nın neden burada olduğunu bildiğini söyleyen adama baktı. “İyi-yim, tatlım,” dedi tereddütle. “Eğer sorun yoksa Seamus'ı görmek istiyorum.” Gözlerini Seamus'tan çekip Joe'ya baktı. “Böldüğüm için kusura bakma.”

Joe meraklı bakışlarla annesini süzdü. “Sorun yok. Bizim işimiz bitmişti zaten. Beni sonra ara, olur mu?”

Carolina dalgın dalgın başını salladı ve dikkatini, sabırla bekleyen, Carolina'nın söyleyeceklerini duymak için dünyadaki her saniyeye sahipmiş gibi davranan Seamus'a çevirdi.

Joe annesinin yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra ofisten çıktı ve ardından kapıyı kapattı.

“Oğlunu meraklandırıyorsun, aşkım.”

Seamus'ın o kaba İrlanda aksanını duymak Carolina'nın kalbinin neşeyle çırpınmasına sebep oldu. “Biliyorum. Ben korkunç bir anneyim.”

Seamus gülerек yerinden kalkıp masanın etrafında dolaştı ve ona sarılarak başını omzuna yaslaması için eğildi. “Sen benim tanıdığım en iyi annelerden birisin.”

Carolina, Seamus'ın kendisini uzaklaştırmayacağını fark ettiğinde rahatlamayla iç geçirdi. Ona, en sonunda fikrini de-

ğıştirdiğini söylemeyecekti. Sırtında bir aşağı bir yukarı gezen eli Carolina'ya bunu söylüyordu.

“Kurdeşenin ne âlemde?”

“Kaşınıyor ama yulaf iyi geldi.”

“Kendini kötü hissederken seni yalnız bıraktığım için tam bir gtm ben.”

Carolina ona baktı ve güzel yüzü, aksanının melodik ritmi, en başından beri ondan gördüğü sevgi, kararlılığını biraz daha ateşledi. “Ben de, başkalarının hakkımızda ne düşündüğünü umursadığım için tam bir gtm.” Seamus'm gözleri, Carolina'nın kişiliğine uymayan bu açıklamayla sonuna kadar açıldı. “Umurumda değil, Seamus. Seninle olmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Eğer insanlar anlamıyorsa, umurumda değil.”

Cümlesini bitirdiği anda Seamus'ın dudakları derin, tutkulu bir öpücükle onunkileri buldu. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, Carolina nefes alamamaktan korktu.

“Ah, aşkım, meraklandırđın tek insan Joe değildi,” diye fısıldadı Seamus onu öpmeye kısacık bir ara vererek.

“zgnm,” dedi Carolina ona sıkı sıkı sarılarak. “Sana seninle aynı şeyleri hissedip hissetmediğimi sorgulattığım için zgnm.”

“Bunu hiç sorgulamadım, aşkım. Bir an bile. Sadece kendi isteklerine göz yumacağından endişelendim ama beni, seni sevdiğim kadar sevip sevmediğini hiç sorgulamadım.”

“Seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki.”

“Biliyorum.” Seamus yüzüne düşen saçları geri atıp Carolina'nın yüzünü dikkatle inceledi.

Carolina şu an nasıl görüldüğü üzerine kafa yormamaya çalıştı.

“Hiç uyudun mu?”

Başını iki yana salladı. “Hiç. Sen?”

“Gözümü bile kırpmadım.”

“Yine de sen bu kadar yakışıklı görünürken, ben...”

“Harikasın.”

Carolina şüpheyle burnundan soludu. “Âşık falan olmalısın.”

“Tamamen. Delice. Sonsuza dek.”

Yetişkin bir kadının biri için deli olması mümkün müydü? “Seamus,” dedi iç geçirir gibi.

Seamus onu kendine çekti ve Carolina başını onun göğsüne yasladığında, onun kalp atışlarını duydu. “Efendim, aşkım?”

“İşin bitti mi?”

“Bitmiş olabilir.”

“Eve gelip benimle kalır mısın?”

“Yapmak isteyeceğim başka hiçbir şey yok.”

Kesin kararını vermiş olmanın getirdiği rahatlamayla uzun bir süre başını kaldırmadı. Ardından Seamus’ın elini tuttu ve beraber ofisten çıktılar.

Joe, annesinin üzgün görüntüsünü aklından atamıyordu. Feribot işletmesinden uzağa amaçsızca yürürken, kendisi Ohio’dayken işleri yürütmesi için işe aldığı adamla annesi arasındaki ilişkiyi düşünüyordu.

Annesinin, oğlundan sadece birkaç yaş büyük bir adamla olması fikrine alışması birkaç gününü almıştı. Başta şok olmuş, sonrasında belki de Seamus'ın annesini kullandığı düşünceyle öfkeye kapılmıştı ama bunu düşündüğü anda kendisinden utanmıştı. Seamus en başından beri güvenilir bir adamdı ve o olmasa, Janey'yle birlikte Ohio'ya taşınması, karısı veterinerlik fakóltesinde okurken onun yanında olması imkânsız olurdu.

Elleri ceplerinde, başı önünde dalgın dalgın yürürken az kalsın kaldırımında birine çarpıyordu. Bir özür mırıldandı ve başını kaldırdığında karşısındakinin Mac olduğunu gördü. Joe güldü. “Üzgünüm, dostum. Önüme bakmıyordum. Kasabada ne yapıyorsun?”

“Sand&Surf'teki hediyelik eşya mağazasını tamamlamaya çalışıyoruz, kahveye ihtiyacım var. Bana katılmak ister misin?”

“Biraz kahveye hayır demem.”

“Ben ısmarlıyorum. Hadi gidelim.” Kasabaya yürürlerken Mac, “Bugün çalışmıyor musun?” diye sordu.

“Anakaradan gelen sabah feribotlarından biri bendeydi. Günün sonunda başka bir seferim daha var.”

South Harbor Restoranı'na girdiler ve feribot iskelesiyle kalabalık kasaba merkezini gören her zamanki yerlerine oturdular. Restoranın sahibi Rebecca onları dumanı tüten kupalarla karşıladı.

“Sizi görmek güzel, çocuklar,” dedi. “Uzun zaman oldu.”

“Fazla uzun,” dedi Mac, Joe'ya gülümseyerek.

Mac ve Maddie, Maddie'nin kasaba merkezindeki evin-

den taşınmadan önce, Mac'le Joe hemen her sabah kahve için buluşurdu. Ama artık her şey değişmişti. Zaman geçmişti. Hayatın akışı değişmişti.

“Anlat bakalım, kasaba merkezinde dünyanın tüm yükü omuzlarındaymış gibi başın eğik dolaşmanın sebebi neydi?”

“Annemle Seamus'ın meselesi...”

“Ah, anlıyorum. Bu konuda ne düşündüğünü merak ettim ama onların önünde sana sormadım. Onaylamıyor musun?”

“Sorun o değil. Seamus iyi bir adam. Ohio'ya taşındığımızdan beri sırtımı ona dayıyorum. O burada olmasa, ben Ohio'ya hiç gidemezdim.”

“Ama?”

En eski ve en yakın arkadaşı onu başka kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyordu, belki Janey hariç. “Annemin incinmesinden korkuyorum.”

“Yerinde bir endişe.”

“O çok uzun zamandır yalnız.” Kahvesinden bir yudum aldı ve ömrünün büyük kısmında ona eşlik etmiş tat damağına yayılırken ömrü boyunca kendisine bir kardeş kadar yakın olan tek adamla olmanın keyfine vardı.

“Bir de onca zaman sadece senindi,” dedi Mac tek kaşını kaldırarak.

“Sorun o değil.”

“Emin misin?”

Joe fincanına baktı. “Belki biraz öyledir.”

“Onu kaybetmiyorsun, Joe. Bunu biliyorsun.”

“Biliyorum ama... Ama bu tuhaf. Onun bunca zaman sonra biriyle olması. Üstelik adamın da neredeyse bizimle yaşıt olması. Tuhaf geliyor.”

“Muhtemelen bir süre böyle gelecek, mesela senin benim bebek kız kardeşimle evlenmen de bana öyle hissettirdi ama bir noktada alışıyorsun, sonra artık o kadar tuhaf gelmemeye başlıyor, tabii sonra sen gidip benim bebek kız kardeşimi hamile bırakıyorsun ve her şey yeniden tuhaflaşıyor.”

Joe kahkahalara boğuldu. Mac’in olayları ele alışını hep farklı olmuştu. “Umalım da altmış beş yaşındaki annem hamile kalmasın.”

“Bak işte, dostum, bu gerçekten garip olurdu.”

Joe ona katıldığını göstermek istercesine kahve kupasını kaldırdı. “Bunu sana söyledim mi söylemedim mi bilmiyorum ama geçen hafta ölmediğine çok mutluyum.”

“Ah, çok sağ ol.” Mac şakadan gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi yaptı. “Çok dokunaklı. Gerçekten.”

“Dalga geçmeyi bir kenara bırakırsan, hepiniz bir kenara, birinizi bile kaybetsek ne yapardık bilemezdim.”

“İnan bana, suda kardeşlerimden uzakta geçirdiğim saatlerde bunu ben de çok düşündüm. Maddie, çocuklarım...” Mac başını iki yana salladı, sanki bunu düşünmeye bile katlanamıyormuş gibiydi.

“Sen iyi misin, Mac?” Joe bir elini kaldırıp Mac’i cevap vermeden önce durdurdu. “Dün gece yemekte söylediklerini duydum. Bir şeyler yolunda olmasa benimle konuşurdun, değil mi?”

“Tabii, bütün içimi dökerdim, çünkü hep öyle yaparım.”

Bu alaycılık Joe’ya umut veriyordu. Onun tanıdığı ve sevdiği Mac şakacı bir adamdı. “İyi be. Ama eğer ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun.”

“Aynı şekilde.”

“Bu akşam neler yapıyorsunuz?” diye sordu Joe.

“Duyduğum kadarıyla Ned’le Francine’in evinde yemek varmış. Istakoz.”

“Seni şanslı köpek.”

“Ben şanslıyım. Bu sıralar bunu sürekli düşünüyorum. Geçen hafta olanlar bana hayatımın ne kadar mükemmel olduğunun bir hatırlatıcısıydı. Şimdilerde küçük şeylere takılmayıp ne kadar güzel bir hayatım olduğuna odaklanmaya çalışıyorum. Belki sen de deneyebilirsin.”

“Bana bundan daha kötü tavsiyeler de vermiştin.”

“O halde,” dedi Mac gülerek ve bir beşlikle birkaç birliği masaya bırakıp kalktı. “Laura arama ekiplerini görevlendirmeden önce otele dönmem gerekiyor. Sezon iyice yoğunlaşmadan işleri halletmek zorundayım.”

“Kahve için teşekkürler.”

“Ne zaman istersen.”

Mac, Rebecca’ya el sallayıp Sand&Surf’e giden yola koyuldu. Joe onun gidişini izlerken şanslı olmakla ve küçük şeylere takılmamakla ilgili söylediklerini düşündü. Annesini arayıp her şeyin iyi olup olmadığını sormak istedi ama onun Seamus’layken emin ellerde olduğundan hiç şüphesi yoktu, onların beraberlikleri hoşuna gitsin ya da gitmesin, Sezar’ın hakkını Sezar’a vermek gerekiyordu.

Annesiyle ilgili şu anda yapabileceği başka bir şey olmadığından, Joe’nun düşünceleri sevimli karısına kaydı, karısı bugün veteriner kliniğinde çalışıyordu. Ayağa kalkarken niyeti onu ziyarete gitmekti ama o sırada telefonu çalmaya başladı ve Joe ekranda kliniğin numarasını görünce şaşırdı.

“Ben Joe.”

“Selam, Joe, ben Doktor Potter. Müsait miydin?”

Doktorun sakince çıkan sesini duyan Joe, Janey’yle ilgili kötü bir haber olmadığını anladığında rahatlayarak bir soluk aldı. “Müsaidim. Her şey yolunda mı?” Kafeden çıkıp kliniğe doğru yürümeye başladı.

“Konu Janey.”

Joe yürümeyi kesti. “Ne oldu?”

“Son zamanlarda sana da biraz... moralsiz göründü mü?” Joe ona hemen cevap vermeyince Doktor konuşmayı sürdürdü. “Pek kendisinde değilmiş gibi ve ben de işin ona ağır geliyor olmasından endişeleniyorum. Belki de beni incitmemek için bir şey söylemiyordur. Bu yüzden ona sormak istemedim ve seni arayabileceğimi düşündüm.”

“Bana çalışmak istemediğine dair hiçbir şey söylemedi. İşin aslı, ona bu yaz kendisini çok yormamasının daha iyi olabileceğini söylediğim halde kliniğe dönmek konusunda çok heyecanlıydı.”

“Aha,” dedi Doktor düşünceli bir sesle. “Kesinlikle eski ışıltısından yoksun.”

Joe bunu fark etmediği için kendini kötü hissetti. “Gelip kocasıyla bir öğle yemeğine çıkmak ister mi diye bakayım.”

“Eminim bu hoşuna gidecektir. Umarım seni arayarak hadimi aşmamışımdır. Sadece Janey benim için çok önemli.”

“Biliyorum, Doktor ve siz de onun için çok önemlisiniz. Aramanıza sevindim.”

“Onu yemeğe çıkar ve öğleden sonra için de izin verdiğimi söyle. Çok çalışıyor.”

“Teşekkürler. Şimdi geliyorum.” Biraz daha hızlı yürümeye başladı, Sand&Surf’ün önünden geçip kasabanın eteğindeki veteriner kliniğine yöneldi.

“Hey Joe,” dedi resepsiyonist Lisa. “Janey arka tarafta, envanter sayımı yapıyor. Onu çağırayım ister misin?”

“Sorun yok. Ona sürpriz yapmayı tercih ederim.”

Lisa gülümsedi. “Tabii. Arkaya geç.”

Doktorun önünden geçerken kısa bir el hareketiyle onu selamlayan Joe, karısını elinde sekreter dosyası, burnunun ucunda gözlükleri ve tepesinde tutturduğu saçlarıyla malzeme dolabının önünde buldu. Göbeği laboratuvar önlüğünün önünden taşıyordu ve Joe onun hamileliğinin bu kadar ilerlemiş olmasına rağmen aynı anda hem bu kadar ciddi hem de bu kadar seksi görünmeyi nasıl başardığını merak etti. Zaman zaman, bütün ömrü boyunca isteyip sahip olabileceğine asla ihtimal vermediği kadınla birlikte olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

“Selam bebeğim,” dedi Joe.

Janey’nin gözleri onu görünce mutlulukla ışıldadı. “Sen de nereden geldin?”

“Her zamanki yerlerden, şirketten çıktıktan sonra ağabeyinle bir kahve içtim.”

“Hangisiyle?”

“Patronluk taslamayı seven baş belasıyla.”

“Sevgili ağabeyim Mac neler yapıyormuş?”

“Surf’te çalışıyormuş bugün, Laura için hediyeelik eşya mağazasını bitiriyor.”

“O, Luke ve Shane orada harika iş çıkardılar. Her şey mükemmel görünüyor.”

Janey konuşurken Joe onu izliyor, Doktorun bahsettiği durgun ruh haline dair bir şeyler arıyordu ama her şey yolunda görünüyordu. Janey ondan bir şeyler mi saklıyordu? Bu onun kişiliğine çok aykırıydı...

“Joe? İyi misin?”

“Ah,  z r dilerim. Ne dedin?”

“Otele ilgili gevezelik ediyordum.  nemli bir şey yoktu. Sen ne düşünüyorsun?”

Joe küçük depoya girip kapıyı arkalarından kapattı. “Seni.” Ellerini onun yüzünün iki yanına yerleştirip bir öpücük için öne eğildi. “Bir de bunu.” İkinci bir öpücük daha.

Laura neşeli bir şekilde sırttı. “İşteyim, *Joseph*.”

“Günün birinde buranın sana kalacağını duydum. Umurlarında olacağını sanmıyorum.”

Bunu duyan Laura’nın gülümseyişi biraz soldu. “Sanırım haklısın.”

Onu rahatsız eden her neyse bunu bulmaya kararlı olan Joe, “ ğle yemeğine ne dersin?” diye sordu.

“Saat daha on bir.”

“Eminim sen açlıktan ölüyorsun.”

“Bir şeyler yiyebilirim,” dedi Janey. “Ama bu yeni bir haber değil. Son zamanlarda midem dipsiz bir kuyu gibi. İzin ver doktorla konuşayım.”

“Ben çoktan onunla konuştum. Senin yerine izin aldım.”

“Siz benim arkamdan mı konuşuyorsunuz?”

Joe onun depodan çıkmasına yardım etti. “Tabii ki konuşuyoruz.”

Joe umduğu gibi, Janey’yi güldürdü. Düşününce, karı-

sını en son ne zaman gülerken gördüğünü hatırlamıyordu. Janey'nin bir sorununun olduğunu fark edememek Joe'nun canını sıkımişti. "Muhtemelen şaşırmamalıyım." Janey başını doktorun kapısından içeri uzattı. "Joe'nun beni yemeğe götürmesine izin verdiğin için teşekkürler. Bir saate dönerim."

"İyi eğlenceler," dedi Doktor, Joe'ya göz kırparak.

El ele klinikten ayrıldılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Janey.

"Eve gidelim ve sandviç yapalım. Sen de ben sana hizmet ederken ayaklarını dikip biraz dinlenirsin."

"Ah, kulağa harika geliyor."

Joe dayanamayıp karısının elini bırakıp kolunu ona sardı ve Janey'nin bekâr olduğu zamanlarda aldığı, kliniğe yakın küçük eve giderlerken onu iyice kendisine çekti. Bebek doğduktan sonra adada daha büyük bir eve ihtiyaçları olacaktı ama şimdilik, sıcak yuvalarında son aylarının tadını çıkarıyorlardı.

Eve vardıklarında ilk on dakikayı Janey'nin ev hayvanlarıyla ilgilenerek harcadılar ve karşılık olarak da onlarca ıslak öpücük aldılar. Janey, Pixie'nin sürekli kucağına atlama çabasına güldü, ufaklık her zamanki gibi Janey'nin tüm ilgisini istiyordu.

Janey onları bahçeye çıkarıp tekrar içeri soktukten sonra, "İzin verin biraz oturayım, çocuklar. Joe yemek hazırlarken hepimizin kulaklarını kaşıyacağıma söz veriyorum," dedi.

Janey kucağında köpeklerle kanepeye gömüldü, Joe mutfakta iki hindili sandviç hazırladı. Kendisine bir kola Janey'ye de bir bardak süt doldurdu ve her şeyi salona taşıdı. Köpek-

ler kuralları biliyordu ve onlar huzur içinde yiyebilsinler diye yerlerine geçtiler.

İlk birlikte olmaya başladıklarında Joe, Janey'nin köpeklerinin ne kadar uslu olduğunu görünce şaşırmıştı ama şimdi onları tanıdığı için böyle davranmaları normal geliyordu. Evdeki tüm hayvanlar, Janey onları sahiplenip gerçek sevgi ve ilgiyle hepsini tek tek iyileştirmeden önce şiddete uğramış ya da ihmal edilmişti.

Hepsi Janey onlara ne derse, ne zaman derse yapıyorlardı. Joe ona köpeklere fısıldayan kadın diyordu. Hayvanlar söz konusu olduğunda Janey'nin diğer insanlarda olmayan bir dokunuşa sahip olduğu kesindi ve bu da Joe'nun Janey'nin hayatı boyunca hayalini kurduğu veteriner hekim olmak için üniversiteye gitmesine bu kadar sevinmesinin sebeplerindendi.

“Çok güzel olmuş,” dedi Janey ısırtıklarının arasında. “Beni şımarttığın için teşekkürler.”

“Her zaman, bebeğim.”

“Muhtemelen saat iki gibi bir kez daha öğle yemeği yemem gerekecek.”

“Onu da hazırlarım.”

“İşyerime yemek getirmekten daha önemli işlerin var.”

“İşyerine getirmeme gerek yok. Doktor öğleden sonra için sana izin verdi.”

Janey'nin gözleri sonuna kadar açıldı. “Öyle mi? Neden?”

Joe kolasını bitirip boş tenekeyi sehpaıa bıraktı, ardından uzanıp Janey'nin elini tuttu ve parmaklarını kenetledi. “Çünkü senin için endişeleniyor. Bir şeylerin seni üzdüğünü düşünüyor.”

Janey somurtarak bakışlarını Joe'dan kaçırdı ve Alman kurdu Riley'ye baktı, Riley her zamanki gibi oturmuş Janey'nin her hareketini izliyordu. "Demek ki siz gerçekten benimle ilgili konuşuyorsunuz."

"Kötü bir amacımız yok. Beni aradı çünkü endişelenmişti ve konuyu kendisi açarak seni üzmemek istemedi. Seni çok sevdiğini biliyorsun. Gerçi seni en çok ben seviyorum, bu yüzden seni endişelendiren, üzen ya da keyfini kaçıran herhangi bir şey varsa bana anlatmanı istiyorum."

"Böyle mi söyledi?"

Joe onun elini dudaklarına götürüp öptü. "Hı hı. Ben de bu yüzden düşündüm, ben neden senin eskisi kadar hevesli olmadığını görmüyorum? Benden bir şey mi saklıyorsun, bebeğim?"

"Hayır! Ben öyle şeyler yapmam. Yapmayacağımı biliyorsun."

"Normalde yapmayacağını biliyorum ama doktor bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyorsa ve ben bunu fark edemiyorsam, merak etmeden duramıyorum. Sadece bu."

"Çok fazla şey olup bitiyor. Hamileliğim, kaza, kardeşlerim ve annemle Seamus... Hepsi... biraz fazlaydı." Çenesi, onu tüm dikkatiyle izlemeyen birinin kaçıracağı ufacık bir titreyişle sarsıldı ama Joe onu görmüştü.

"Sorun ne, hayatım? Konuş benimle. Kaza gerçekten ciddi bir olaydı ama tüm kardeşlerin iyi, ya da bir süre sonra olacaklar. Zamanla. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Janey başını salladı, gözleri dökmediği gözyaşlarıyla parlıyordu ve bu, Joe'nun kalbini acıtıyordu.

“Gel buraya.” Janey’nin elini bıraktı, kollarını açıp Janey’nin göğsüne sokulmasını bekledi ve dudaklarını alnına bastırdı. “Sorun ne?”

“Duymak istemeyeceksin.”

“O da ne demek? Tabii ki duymak istiyorum.”

“Sana bir kez söylemeyi denedim. Adam’a da söylemeyi denedim ama o da seninle aynı şeyleri söyledi...”

“Ne konuda, Janey?” diye sordu Joe, geçen her saniye paniği artıyordu.

“Bebek, okul, bazı şeylerle ilgili fikrimi nasıl değiştirdiğim.”

“Bu konuyu konuştuk...”

“*Sen* bu konuyu konuştun. Bitirmeye bu kadar yakinken okulu bırakırsam büyük bir hata yapacağımı söyledin.”

“Bu düşüncem hâlâ geçerli.”

“Peki ya *benim* ne istediğim? Bunun hiç önemi yok mu?”

Gafil avlanan Joe geri çekilip Janey’ye baktı ve onun ağladığını görünce çok şaşırdı. “Tabii ki var. Bu da nereden çıkıyor, Janey?”

“Bebekten ve benden.” Elini karnının üzerine koydu. “Hamile kalmam planlarımız arasında yoktu ama oldu ve şimdi... Şimdi her şey farklı. Bir yıl önce istediğim şeyi bugün artık istemiyorum. Farklı şeyler istiyorum.”

“Ne istiyorsun?”

“Anne olmak istiyorum. Burada, ailemle ve senin annenle olmak istiyorum. Bebeğimizin kuzeniyle büyümesini istiyorum, sadece yazı onlarla geçirmesini değil. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.” Bir hıçkırık Janey’nin göğsünden yükseldi ve sonra, açılan baraj kapıları gibi arkası geldi. “Eğer

okula dönersem, bütün gün okulda olacağım, bütün gece ders çalışacağım. *Her şeyi* kaçıracağım.”

Joe onun söylediklerini düşünürken gözlerinden süzülen yaşları sildi. Bunu nasıl kaçırmıştı? Onun bu kadar mahvolduğunu nasıl görememişti?

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Janey. “Geçen iki yılı Ohio’da geçirebilmek için çok fedakârlıkta bulundun...”

“Hiçbir fedakârlıkta bulunmadım. Seninleydim ve bu da istediğim tek şeydi. Feda edilen hiçbir şey yok.”

“Yine de ne demek istediğimi biliyorsun. Benim için çok fazla şeye katlandın ve sonuçta bütün bunlar boşa çıkabilir.”

“Boşa değildi, Janey. Şimdi, daha önce sahip olmadığın iki yıllık eğitimin var. Yolun yarısındasın.”

“Ama bitiş çizgisinden hâlâ çok uzaktayım. Ben okulu bitirdiğimde bebek ortalarda koşturup bize laf yetiştiriyor olacak. İki yılımı bu çocuğa yarım yamalak annelik ederek geçiremem, Joe. İstediğim bu değil. Onun hak ettiği bu değil.”

Joe parmaklarını onun yumuşak sarı saçlarından geçirdi, ne diyeceğini, nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. “Bunu daha önce fark etmediğim için üzgünüm. Bu kadar üzgün olduğuna ve bunu fark etmediğime inanamıyorum.”

“Senin bir suçun yok. Aylardır duygusal fırtınalar yaşıyorum. Victoria hormonlar yüzünden diyor.”

Uzun bir süre sessiz kaldılar ve birbirlerinin varlığında huzur buldular. Joe’nun kafasında planlar, sonuçlar, birinci sınıflara verdiği resim dersleri vardı. Bunların hiçbirisi, biricik karısının ihtiyaç duyduğu, istediği şeyin yanında önemli değildi.

“Ne yapacağız, Joe?” diye sordu Janey g bir sesle.

“Bana cevap oldukça aıkımış gibi geliyor.”

“yle mi?”

Joe başını sallayarak, “Bu yıl okulu donduracak, zamanını bebekle geçireceksin ve önümüzdeki yaz geldiğinde dönüp dönmemek konusunda nasıl hissettiğine bakacağız. Notların mükemmel, okul buna karşı çıkmayacaktır.” dedi.

“Sence Ohio’da geçireceğimiz zamanı uzatmanın bir sakıncası yok mu?”

“Eğer sen mutlu olacaksan, benim için hiçbir şeyin sakıncası yok. Planladığımızdan bir yıl uzun sürecekse ne olmuş yani. Okulu bitirmeni gerçekten çok istiyorum ama bunun tek sebebi, bitirmezsen bir gün bundan pişmanlık duyacağını düşünmem.”

“Muhtemelen duyarım,” dedi Janey i geçirerek.

“O zaman bu yıl ara verip anne olmana izin mi veriyoruz?”

“Bunu her şeyden çok istiyorum.”

“O zaman kararımız belli oldu.”

Janey mutlulukla gülümsedi ve Joe’yu, karnının izin verdiği kadar sıkı kucakladı.

Bir dakika sonra, Joe onun yeniden ağladığını fark etti. “Ne oldu? Kararımızı verdiğimize göre daha iyi hissededeğini ummuştum.”

“Daha iyiyim.”

“O zaman neden ağlıyorsun?”

“nk mutluyum,” dedi Janey gülerek. “ok mutluyum.”

Janey kendisine böyle baktığında, Joe ölecekmiş gibi hissediyordu. “nemli olan tek şey de bu.”

“Sen de mutlu olmalısın.”

“Eğer sen mutluyusan, ben mutluyum. O kadar.”

Janey eliyle Joe’nun yüzünü kavradı ve Joe, soluğunun kesildiğini hissetti. “Seni çok seviyorum. Dünyadaki en şanslı insan benim.”

“Hayır. Benim.” Janey’nin yüzündeki gözyaşlarını sildi ve onu öptü.

Janey gülümsedi ve eli boynuna kaydı. “Gerçekten bütün öğleden sonra boş muyuz?”

Joe onun dudaklarına doğru uzanıp mırıldanarak onayladı.

“Ne harika olurdu, biliyor musun?”

“Ne?”

“Yatağa gitsek.”

Joe ona baktı. “Ne için?”

Janey en seksi gülümseyişiyle ona baktı. “Güzel şeyler için.”

“Buna ikna olabilirim.”

Karısının kahkahası her zaman olduğu gibi içini ısıttı. “Seni ikna etmek çok kolay, Kaptan.”

“Söz konusu sen olduğunda. Kollarını boynuma dola ve sıkı tutun.”

Janey ona tutunduğunda, Joe kollarını onun kalçalarının altına koydu ve göstermelik inlemelerle oturduğu yerden kalktı. Janey onu çimdikledi. “Hiç komik değil.”

“Evet, komik.” Joe onu bir kez daha öpüp yatak odalarına götürdü, odaya girdiklerinde onu soydu ve yatağa soktu.

Joe yanına uzandığında Janey ona elinden geldiğince sokuldu. Aralarında olduğunu hatırlatmak isteyen bebek bir tekmeyle ikisini de güldürdü.

“Joe?”

Joe’nun elleri ve gözleri Janey’nin karnındaydı, bebeğın içerideki hareketlerini izlerken adeta büyülenmişti. “Efendim, aşkım?”

“Teşekkürler, sevgin için, bu hayat için, ihtiyaçlarımı anladığın için. Hepsi için. Teşekkürler.”

“Tanrım, Janey,” diye fısıldadı Joe. “Benim için bir zevk. Her bir anı. Asıl sana teşekkürler.” Ardından onu öptü ve sonrasındaki anlarda, *Janey’nin* bundan zevk alması için elinden geleni yaptı.

On Birinci Bölüm

Adam, Abby'yi Beachcomber'da bırakırken onu birkaç saat sonra arayacağına söz vermişti. İkisinin de yapması gereken işler vardı, Adam'ın biriyle görüşmesi gerekiyordu. Başta Abby'yle ilerleyen arkadaşlıklarını Grant'ten gizlemenin en iyisi olacağını düşünmüştü.

Ancak şimdi, bunu yeniden düşünecek zamanı olmuştu ve bunun işleri ele almak için en kötü yol olduğunu görebiliyordu. Kardeşleriyle aralarındaki ilişkinin bu kadar uyumlu olmasının püf noktası, birbirlerine karşı oyun oynamamalarıydı. Şu an Grant'in aklı başka şeylerle doluydu ve kardeşlerinden birinin kendisinden sır saklamasının faydası olmayacağı kesindi.

Adam bunu düşünerek Beachcomber'dan ayrıldı ve Sand&Surf'e uğradı, Laura'yı görmeyi ve problem yaşadıklarını söylediği rezervasyon sistemini onarmayı planlıyordu.

"Doktor randevusunda," dedi Sarah. "Zavalılık gibi atlatamıyor gibi görünüyor."

“Umarım iyidir.”

“Eminim iyileşir. Uğradığını ona söylerim.”

“Rezervasyon sistemiyle ilgili konuşmak istediğinde beni arayabilir.”

Sarah’nın gözleri ışıldadı. “Ah, yoksa onu tamir mi edeceksin?”

“Planım bu.”

“Tanrı’ya şükür.”

“Ne tür sorunlar yaşadığınızı söyleyebilersen, çözmek için bir şeyler düşünebilirim.”

“Yaşadığımız en büyük sorunlardan biri şu; birkaç nesildir buranın müdavimleri olan aileler var, buraya gelmek onlar için gelenek halini almış. Morton ailesi, mesela. Çocukluğumdan beri her yaz buraya gelirler. Her yıl kaliteli ve konforlu olan aynı odalarda kalmak isterler. Eskiden annem nereye gitse yanında taşıdığı bir not defterine bu talepleri kaydederdі fakat annemin ne bende ne de Laura’da olan fotografik bir hafızası var. Artık bilgisayar sistemine geçip müşterilerin bu isteklerini daha iyi yönetebilmemiz gerekiyor. Ne istediğimizi anlatabildim mi?”

“Tabii ki,” dedi Adam, bir yandan da kafasından bu ihtiyaçları karşılayabilecek bir program için kullanabileceği fikirler geçiyordu. “Bir süre düşüneyim, sonrasında seninle ve Laura’yla biraz daha konuşuruz.”

“Harika olur. Bize her ne şekilde yardım edebilirsen kabulumuz. Ona seni aramasını söyleyeceğim.”

“Teşekkürler, Sarah. İyi günler.”

“Sana da. Bilgisayar kurdumuzun dönmüş olmasına çok seviniyorum.”

Adam buna gülümsedi. “Bu söylediğin çok nazikti. Görüşürüz.” Sand&Surf’ten ayrılırken Sarah’nın kendisine olan güveniyle sarmalandığını hissediyordu ve bir yandan da ana hatları belli olan programın içeriğini düşünüyordu. Oldum olası müşterilerinin sinir bozucu minik problemlerini sonlandıracak yaratıcı çözümler bulmayı çok sevmişti. Kendi yaptığı bir şeyin bir işletmedeki problemleri çözdüğünü ya da gelişime yardımcı olduğunu bilmekten daha tatmin edici bir şey yoktu.

Adrenalin damarlarında akarken bir anda artık müşterilerinin, her gün sorunlarını çözmesi gereken insanların olmadığı aklına geldi. Şirketini kaybetmiş olduğu gerçeği tam o anda onu vurdu ve nefesi kesildi. Duyduğu acı fiziksel, sanki biri elini göğsünden içeri sokmuş da kalbini sıkıştırmış gibiydi. Sand&Surf’ün bitişiğindeki binanın önüne gelince durakladı, şansına burası şu anda boştu.

Adam orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Kalp atışlarının normale dönmesini ve soluklarının düzene girmesini bekledi. *Computronic Solutions Incorporated* ya da onların söylediği şekliyle “Diğer CSI”* gitmişti. Sıfırdan inşa ettiği, en başta Aşağı Manhattan’da yaşadığı çatı katının salonundan ibaret olan şirket artık ona ait değildi.

Dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldı, saçlarına asılırken bir yandan da CSI’yi şehrin en iyi programlama desteği sunan şirketleri arasına sokmak için verdiği emeği düşünüyordu. Babasının kendisine ait olanı geri almak için savaşmasına dair söylediklerini düşündü ve Abby’nin

* “*Computronic Solutions Incorporated*”, “*Bilgisayar Çözümleme Şirketi*” şeklinde açıklanabilir. Baş harflerin kullanımıyla ortaya çıkan CSI ise, İngilizcede aynı zamanda ‘Olay Yeri İnceleme’nin kısaltmasıdır. (ç.n.)

eğer savaşmaya gerek duymuyorsa umursamadığını söylediği tespitini.

Günlerin uyuşukluğu ve şoku silinirken Adam umursadığını fark etti, üstelik *çok, gerçekten çok* kızgındı. Sadece Sasha'ya da değil. O yalnızca bir parçasıydı. Kendi seçtiği kurul üyelerinin, günü gelir gelmez kendisini satmalarına da çok öfkeliydi.

Bir anda, kendisine ait olan için savaşmamanın aptallık olacağına karar verdi. Kaybettiklerini geri alamayacak bile olsa, onu kazıklayan insanların işlerini zorlaştırmak için elinden geleni yapacaktı.

Telefonunu cebinden çıkarırken dövme yaptırdığı kolu acıyla sızlayınca suratını buruşturdu. Rehberinde avukatının numarasını buldu.

“Adam,” dedi Rick Levinson telefonu açtığı anda, sanki Adam'ın aramasından dolayı rahatlamış gibiydi. “Senden ne zaman haber alacağımı merak ediyordum ben de. Nereledesin?”

“Yaralarımı sarıyordum,” dedi Adam gülerek.

“Ahbap, sağlam kazık yedin. Haberleri duyduğumda inanamadım. Aramanı bekliyordum.”

“Birkaç güne ihtiyacım vardı. Beni kazıklayan sadece şirket değildi.”

“Onu da duydum. Sasha'yla birlikte olduğunuzu bilmiyordum.”

“Kimse bilmiyordu. Bariz nedenlerden ötürü gizli tutmayı seçmiştik.”

“Gerçi birkaç kez sizi yan yana gördüğümde merak etmedim de değil. Aranızda bir şeyler olduğu belliydi...”

O şeyler her neydiyse, artık bitmişti. Adam, Abby'yle geçirdiği sabahı düşündü. İşte buna *bir şeyler* demek daha yerindeydi. Aralarında eğlenceli, seksi ve yine de saf olan bir şeyler vardı. Adam şimdiden, Abby'nin kendisine Sasha'nın yaptıklarını asla yapmayacağını biliyordu.

“Adam? Hâlâ orada mısın?”

Rick'in varlığını bile unuttuğunu o zaman fark etti. “Evet, buradayım.”

“Ne yapmak istiyorsun?”

“Benim olan şey için savaşmak istiyorum.”

“Harika. Bunu bir noktada söyleyeceğini önceden düşündüğüm için birkaç gündür bunu didikliyoruz. Bence davan oldukça sağlam olacak ve eğer onayını verirsen, dilekçeleri işleme koyabiliriz.” Rick izleyeceği yola dair Adam'a bilgi verdi. Uzun süreceği belli olan bu savaşta, Sasha'nın güvenirliliğini sarsmak ilk adımları olacaktı.

Adam, işlerin çirkinleşeceğini düşündü. Bir zamanlar fazlasıyla samimi hisler beslediği biri artık düşmanı olacaktı. Eğer şirketinin kontrolünü yeniden kazanırsa, CSI'ın zarar gören itibarını düzeltmesi gerekecekti. Sonrasında aklına başka bir soru geldi, bunun peşinden gitmeyip ne yapacaktı ki?

“Yap gitsin,” dedi Rick'e. Her zamanki gibi adım adım ilerleyecekti. Önce bu, sonra sıradaki.

“Seni haberdar ederim.”

Adam aramayı sonlandırdıktan sonra kendini toplamak için birkaç dakika daha bekledi ve Grant'in evine yöneldi. Grant beline sarılı bir havluyla kapıyı açmadan önce kapıyı dakikalarca çalması gerekti.

“Neler oluyor be?” diye sordu Grant, Adam’ı içeri almak için kapıyı açtığında.

“Yine günü uyuyarak geçiriyorsun sandım.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama sabah sekizden beri uyanığım ve işin aslı, biraz da çalıştım ki bu harika bir his.”

Adam da ona katılıyordu. Grant’in iyi olduğunu duymak gerçekten güzeldi. “Harika haber.”

“Aynen öyle. Bir şeyler içmek ister misin?”

“Varsa alkollü bir şeyler içerim.”

Grant onu gözlerinde soru işaretleriyle süzdü. “Bu da neyin nesi?”

“Az önce eski ortağımın ve eski kız arkadaşımın benden çaldığı şirketimi geri almak için dava açmaya karar verdim.”

“Bu kesinlikle gün ortası içkisini hak ediyor.” Grant mutfak dolaplarını karıştırıp bir şişe viski çıkardı. “Bu işini görür mü?”

“Yolla gelsin.”

Grant birkaç yudumluk içkiyi viski bardağına doldurup Adam’a uzattı.

“Bana katılsan da yalnız içmesem?”

“Bugün olmaz. En sonunda çalışmaya başlamışken olmaz.”

“İyi. Nasıl istersen.” Adam içkiyi kafasına dikti ve sıvının geçtiği yerleri yakışını hissetti.

“Biraz daha?”

“Belki bir dakika sonra.”

“Neler oldu?”

Her ne kadar Grant’le bunu konuşma niyetiyle buraya gelmemiş olsa da ona işteki sorunlarıyla ilgili her şeyi anlattı. En

sonunda, sözleri bittiğinde, Grant, Adam'ın bardağına uzanıp tekrar doldurdu ve dolu bardağı kardeşine itti.

Adam bunu da bir dikişte bitirdi.

“Daha iyi misin?”

“Şaşırtıcı bir şekilde, evet, iyiyim. Kendine yetecek kadar çok şeyle uğraştığını bile bile bu yükü de omzuna bindirdiğim için üzgünüm.”

“İnan bana, kendi dertlerimdense seninkilere odaklanmayı tercih ederim.”

“McCarthy kardeşlerin barmenlik yeteneği çift yönlü işler, biliyorsun. Ne zaman konuşmaya hazır olursan...”

“Aklımda tutacağım.”

Adam başını salladı ve ardından, Abby'den bahsedecekse o anın bu an olduğunu fark ettiğinde midesi büzüldü. “Seninle konuşmak istediğim başka bir şey daha var,” dedi Adam bu konuşmayı yapma kararını bir kez daha sorgulamasına yetecek kadar düşünmek için kendine fırsat tanımadan.

“Neymiş o?”

“Abby.”

Grant'in kaşları çatılırken ifadesinden kafasının karıştığı belli oluyordu. “Ne olmuş Abby'ye?”

“Dün feribotta birbirimize rastladık ve çirkin ayrılıklarımla ilgili dertleştik. Sonra dün gece, seni ararken ona bir daha rastladım.” Adam, Abby'yi bardan sürükleyerek çıkardığından ve sonrasında geceyi onun yatağında uyuyarak geçirdiğinden bahsetmedi. Bazı detayları atlamak daha iyiydi.

“Ve?”

“Ve sanırım ondan hoşlanıyorum. Onunla konuşmaktan

hoşlanıyorum ve o şu an neler yaşadığımı çok iyi anlıyor. Onunla takılmamı sorun eder misin diye merak ediyordum.”

Bu sefer Grant’ın kaşları sinirle çatıldı. “Takılmayı tanımla.”

“Gerçekten zorunda mıyım?”

“Evet, sanırım zorundasın.”

“Biliyorsun. Takılmak... Ve diğer şeyler.”

“Ah, bu açıklıyor. Yani bana eski kız arkadaşım ile aranda bir şeyler geçmesini sorun edip etmediğimi mi soruyorsun?”

“Şey, sayılır. Evet.”

“Tabii ki sorun ediyorum! Abby öyle bir kız değil. Öylesine adamlarla takılıp sonra yenilerine geçmez.”

Adam, Abby’nin geçirdiği son değişimlerden bahsetmemenin daha akıllıca olduğuna karar verdi. “Ben öylesine bir adam değilim, Grant. Ben benim. Onu asla kandırmayacağımı biliyorsun. İkimiz de yeni çıktığımız ilişkilerin ardından biraz eğlence istiyoruz. Ondan hoşlanıyorum. Sanırım o da benden hoşlanıyor. O kadar.”

“Ben onunla çıkarken de ondan hoşlanıyor muydun?”

“Biraz gerçekçi ol. Siz beraberken ona ikinci kez dönüp bakmadım bile ve sen de bunu biliyorsun. Kısacası, o artık senin kız arkadaşın değil. Sen Stephanie’yle mutlusun. Benim Abby’yle takılmamı neden umursayasın ki?”

“Onu incitmeni istemiyorum, Adam. Ben ona yeterince zarar verdim zaten. Bu yüzden takılacak başka birini bulmanı tercih ederim.”

“Ama ben *ondan* hoşlanıyorum. Nelerle uğraştığımı anlıyor. Eğlenmekten fazlasını o da istemiyor. Bu senin için gerçekten bu kadar ciddi bir tehdit mi?”

Stephanie arka kapıdan içeri girdiğinde ikisi de yerlerinden zıpladı. “Neden onu tehdit ediyorsun?” diye sordu suratında eğlenmiş bir sırıtişla parmak ucunda yükselip Grant’ın yanağına bir öpücük kondururken.

Grant bir koluyla ona sarıldı ve Adam’a uyarıcı gözlerle baktı.

“Kimseyi tehdit etmiyorum,” dedi Adam doğrudan Grant’e bakarak.

“Güzel,” dedi Steph. “Evimde didişmek yasak.”

“Doğru,” dedi Grant.

“O zaman ben gitsem iyi olacak,” dedi Adam. “Sonra görüşürüz.”

Grant onu ön kapıya kadar takip etti ve Adam’ın kolunu kavradı. “Adam...”

“AH!” Adam yeni dövme yapılmış kolunu çekip Grant’in elinden kurtardı.

“Ne oldu?”

“Kolum acıyor. Uzun hikâye.” Elini Grant’in göğsüne koyup sözlerini kesti. “Ne dediğini duydum, Grant.”

“O halde ne yapacaksın?”

“Biraz eğlenip zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

Grant başını salladı ama Adam garaj yoluna inen merdivenlerden geçerken hâlâ halinden memnun görünmüyordu.

Deniz kabukları Adam’ın ayaklarının altında çıtırdıyordu. Kasabaya dönmek için yola koyuldu. Ağabeyinin kendisini izlediği hissinden kurtulamadı.

“Bu da neyin nesiydi?” diye sordu Stephanie, Adam git-tikten sonra.

Grant ona döndüğünde, Stephanie onun sinirli olduğunu rahatlıkla görebildi. “Hiç.”

“Benden bir şeyler saklamak konusunda gitgide iyileşiyor-sun. Endişelenmeli miyim?”

Grant’in omuzları gevşedi. “Hayır.” Mutfğa dönüp vis-ki şişesinin kapağını kapattı. Bu, içeri girer girmez Step-hanie’nin fark ettiğı ilk şey olmuştu. Tabii kardeşlerin arasın-daki gerginlikten sonra.

“Viski için biraz erken değil mi?” diye sordu sıradan bir ses tonuyla Grant’in hassas durumunu daha da kötüleştir-mek istemiyordu.

“Adam içti. Ben değil.”

“Onun nesi var?”

“Şirketiyle ilgili bazı problemler yaşıyormuş. Düzeltmek için uğraşıyor ama onun için zor.”

“Ah. Peki, sen neden ona kızgındın?”

Grant tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve Stephanie’yi süzdü, sanki ne diyeceğini hesaplıyor gibiydi.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça Stephanie’nin huzursuzlu-ğu arttı. Ters giden en ufak şeyde en kötü senaryoyu düşün-mek istemiyordu ama Grant’le tanışmadan önce yaşadığı fı-rtınalı hayat ona bunu yapması için sebepler sunuyordu. “Boş ver,” dedi aralarındaki gerginliğin bir saniye daha uzamasına katlanamayacağını düşünerek.

“Bekle.” Grant durakladı, çenesi gerginlikle kasılmıştı ve bu oldum olası iyi bir işaret değildi. “Sana konuştuklarımızı

anlatmak istiyorum ama ne söylersem söyleyeyim, aslında istemediğim bir şeyi istediğimi düşüneceksin.”

“Ah, şey, eğer sorun buysa...”

Grant başını iki yana sallayıp derin bir iç çekti. “Abby’yle çıkmak istiyor.”

Stephanie bunu duymayı beklemiyordu ve bir anda, eve girerken Adam’ın söylediğini duyduğu şeyleri anımsadı. Bir soluk alıp sakinliğini korumaya çalıştı. “Neden bunun senin için sorun olduğunu düşündü?”

“Bu benim için bir sorun değil. Hiç değil. Önce beni dinlemen istiyorum. Beni dinliyor musun?”

Stephanie başını salladı ama aklında bir sürü şey dolaşıyordu ve bir anda avuçları terlemişti.

“Söyle. Beni dinlediğini söyle.”

“Dinliyorum,” dedi Stephanie kararsız bir şekilde. “Seni dinliyorum.”

“Buraya gel.”

Ondan uzak kalamadığı için Stephanie odayı geçip Grant’in önünde durdu. “Buradayım.”

“Daha yakına gel.”

Stephanie bir adım daha attı.

“Biraz daha,” dedi Grant, genç kadının kazadan beri görmediği seksi bir sırtıyla.

Stephanie’nin birbirine bastırdığı dişleri arasından mutlu bir iç çekiş yükseldi ve bütün gerginliği bir anda dağıldı.

Grant kollarını ona dolayıp gözlerinin içine baktı. “Seni seviyorum. Kardeşimin onunla çıkması umurumda değil. Ama eğer arkadaşımı incitirse bunu umursayacağım. Abby’nin in-

cindiğini görmek istemiyorum. Zaten bir sürü şey yaşadı. Tamam mı?”

“Sen...”

“Ne, Steph?”

Stephanie onun gözlerine bakmak için kendini zorladı. Soruyu sormak ona bakmaktan daha zordu. “Onu kardeşinle görmek senin için garip olmayacak mı?”

“Belki ilk seferde olacak. İkindide de. Sonrasında eminim daha az garip gelmeye başlayacak. Ama benim için sorun olacak bir durum yok ortada. Ya da bizim için. Söz veriyorum.” Başını eğip onu öptü, öpücüğü başta yumuşakken Stephanie’nin hevesli karşılığıyla alevlendi. Çok uzun bir hafta geçmişti.

Steph’in elleri Grant’in göğsünden boynuna kaydı. Asla ona yeterince yakın hissetmiyordu.

Grant’in kollarıyla onu sıkıca sarmasından ve dilinin darbelerinden Stephanie onun da aynı şeyleri hissettiğini görebiliyordu. “Seni özledim,” dedi Grant öpücükler arasında.

“Ben de. Seni çok özledim.”

“Kaşlarını  atmandan hoşlanmıyorum,” dedi Grant kaşlarının arasına bir öpücük bırakarak. “Aramızdakilerin sonsuza kadar sürmeyeceğini d ş nmenden hoşlanmıyorum.”

“Keşke böyle olmasaydım. Her şeyin harika olacağına inanmayı ne çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Sadece... Yapamıyorum. Adam’ı Abby’yle görüp onu geri istediğini fark ettiğin görüntüler beliriyor gözümün önünde.”

“Böyle bir şey olmayacak. Sana Adam’ın bir başkasıyla takılmayı seçmiş olmasını istemediğimi söyleyemem ama sandığın sebepten değil. Abby’nin çok fazla şey yaşadığını

gördüm. Kimsenin, özellikle de kendi kardeşimin onu incitmesini istemiyorum. Abby daha iyisini hak ediyor.”

“Adam iyi bir adam. Baban onu da hepiniz gibi doğru yetiştirdi. Siz McCarthylerden birinin eline düşen kadın şanslı bir kadındır.”

“Bu benim için doğru sayılmaz. Ona her zaman hak ettiği gibi davranmadım.” Stephanie’nin alnını ve burnunun ucunu öptü. “Seninleyken aynı hataları yapmamak için çok çabalıyorum. Bana izin verme, olur mu?”

“Olur.”

Grant onun boynuna sokulup Stephanie’yi çıldırtacağını bildiği öpücüklere boğdu. “Sensiz kaybolurum, Steph. O gün beni hayatta tutan sendin. Seni düşünmek, sana dönmek...”

Bu, onun suda geçirdiği uzun günle ilgili söylediği ilk şeydi ve Stephanie onu konuşmaya devam etmesi için zorlamamak için kendini güçlükle tuttu. Karnına baskı yapan sertliğe bakılırsa, Grant konuşacak havada değildi.

“Çok korktum,” dedi Stephanie onu kendi yaşadıklarıyla ilgili daha fazla konuşmaya zorlamaktansa, kendi hislerine yoğunlaşmayı tercih ederek. “Birlikte çok az zaman geçirdik ve düşünebildiğim tek şey o azıcık zamanın elimizde kalan tek şey olmasını istemediğimdi.”

“Beraber daha çok zamanımız olacak,” diyerek ona söz verdi Grant. “Biz her şeye sahip olacağız.”

Stephanie ona inanmayı her şeyden çok istiyordu.

“İşe dönmek zorunda mısınız?”

Grant’in gözlerinde kazadan beri görmediği ışıltıyı gören Stephanie, restoranda yapılacak milyon tane işi olsa da hiç-

birinin Grant kadar önemli olmadığını düşündü. “Zorunda değilim. Aklında ne var?”

Grant gülümsedi ve elleri tatlı bir okşayışla Stephanie’nin sırtına kaydı, oradan da kalçalarına inip onu kavrayarak kaldırdı.

Stephanie bacaklarını onun beline dolayıp yatak odalarına giderken Grant’e sıkı sıkı tutundu. Grant yarı yolda onu koridorun duvarına yaslayıp aptala çevirene kadar öptü. Tanrı biliyor ya, Stephanie bunu özlemişti. Sadece bir hafta olmuştu ama ona bir ömür gibi gelmişti.

Öpüşmeye devam ederek odaya girdiler ve Grant onu yatağa bırakıp kıyafetlerini hızla çıkardı.

“Acele et, Grant,” diye fısıldadı Stephanie onun altında kıvranırken. “Daha fazla bekleyemeyeceğim.” Sadece bedeninin üzerindeki bedenin baskısı bile onu orgazmın eşğine getirmişti.

Grant geri çekilip kendi kıyafetlerini de çıkardı, ardından tek bir hareketle kendi bedenini Stephanie’nin bedeninin en derinine itti.

Stephanie onun içine girmesiyle birlikte ilk doruğuna ulaştı ve zevkle inledi.

“Ah, Tanrım, bu çok iyi,” diye inledi Grant. Sert darbelerle Stephanie’nin bedenini saran dalgaların devamını sağlıyordu.

Stephanie gözlerini açtı ve Grant’in kendisini izlemekte olduğunu gördü. Artık daha yavaş hareket ediyordu.

“Bu harikaydı,” dedi dudaklarını onunkilere sürtüp Stephanie’yi ikinci bir uçuşumun kıyısına sürüklerken.

“Bunu bekliyormuşum.”

Grant güldü ve Stephanie’yi kendine bastırdı. “Çıkar şunu,” dedi kadının tişörtüne asılarak ve ardından önden kopçalı sutyenini açtı. “Daha iyi,” dedi göğsündeki tüyler Steph’in sertleşmiş göğüs uçlarına sürtünürken.

Stephanie ona daha sıkı tutundu, gözlerini yumdu ve yeniden birleşmiş olmalarının her saniyesinin tadını çıkardı. Onu tekrar göremeyeceğinden korkarak saatler geçirmişti, ona bir daha dokunamamak, onunla bir daha asla sevişememek, onunla bir daha asla konuşamamak, yanında uyuyan mükemmel yüzüne bakarak uyanamamak ödünü patlatmıştı.

Grant parmaklarını onun kalçalarına gömüp tempoyu yükselttiğinde, Stephanie onu kaybetse bundan sağ çıkamayacağını anladı. Onun hayatı da oracıkta biterdi, en azından Grant kadar sevdiği hayatı.

“Grant...”

“Efendim, aşkım?”

“Seni çok seviyorum. Her şeyden çok.”

“Ben de. Ben de.” Grant kendini onun içine itti ve Steph bir kez daha orgazmın zirvesine tırmandı. Grant’in boynuna gömüldüğü dudaklarından yükselen boğuk iniltisi Stephanie’nin zevkini de katlıyordu. Beraber yaptıklarında her şey daha güzeldi.

Sonrasında uzun bir süre onu bırakmadı ve sahip oldukları şeyler için duyduğu minneti düşündü. Geri kalan her şey silinip gitti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Grant onun oluktan sonra, ihtiyacı olan her şeye sahipti.

Laura ve Owen klinikten akşamüzeri güneşine çıktılar. Laura bacaklarının üzerinde zor duruyordu ve düşmemek için Owen'a biraz daha tutundu. "Biraz... biraz oturmam lazım." Elleri titriyordu ve teni yapış yapış olmuştu.

Owen onu kliniğin ana girişinin biraz ilerisindeki minik bir parka götürüp banka oturttu. O da en az Laura kadar şaşkın görünüyordu.

"Bir şeyler söyle," dedi Laura sessizlik içinde geçirdikleri uzun bir sürenin ardından.

"Ne diyeceğimi hiç bilmiyorum."

"Bu gerçekten oldu mu?"

"Sanırım oldu."

Laura'nın başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Öne eğilip ciğerlerine hava girmesi için derin nefesler aldı.

Owen onun sırtını ovdu. "Kusacak gibi misin?"

"Bilmiyorum. Belki. Sen?"

Owen gülüp aralarındaki gerginliği biraz olsun azalttı. "Henüz emin değilim."

Laura doğrulup oturdu ve Owen'a döndü. "Bunu *nasıl* yapacağız? Bana bunu söyleyebilir misin? Bir yılda *üç bebek* ve bir de oteli beraber nasıl götüreceğiz?"

Laura kelimelerinin kulağa biraz histerik geldiğinin farkındaydı, ama Victoria mide gribinin gerçekten de geçip gittiğini onayladığında, üstelik bu sefer *ikizlere* hamile olduğunu söylediğinde başka nasıl davranabilirdi ki? Victoria'nın söylediğine göre şimdiden altıncı haftasına girmişti ve transvajinal ultrasonografi iki güçlü nefes algılamıştı.

Owen, Laura'nın omuzlarına masaj yaptı. "Öncelikle, derin bir nefes al."

Onun gri gözlerine bakan Laura derin bir nefes aldı.

“Bir kez daha.” Owen’ı dinledi ve derin nefesler almayı sürdürdü. “Aynen böyle, Prenses. Ne olursa olsun, bir şekilde çaresine bakarız.”

Laura göğsüne yayılan gerginlikten, gözlerini dolduran yaşlardan nefret ediyordu. “Bir yıl önce hiçbir bağı olmadan, gönlünün istediği gibi gezip tozuyordun. Holden’ı ve beni kabbullenmen bile yeterince büyük bir şeydi. Ama bu... Bu çok fazla. Eski hayatına dönmek isteyeceksin, kaçacaksın...”

Owen onu susturmak için öptü. “Dur. Hiçbir yere gittiğim yok. Ayrıca bil diye söylüyorum, istediğim gibi gezip tozmak seninle ve Holden’la yaşamaya kıyaslanınca hayat bile değildi. Çok fazla falan değil. Hep bunu isterdim.”

“Bu doğru değil! Bunların hiçbirini istemedin sen!”

“Sahip olana kadar bunları ne kadar istediğimi ben bile bilmiyordum. Görmüyor musun?” Elini Laura’nın yüzüne koydu, onu kendine bakmaya zorladı. “Neleri kaçırdığımı bilmiyordum. Benim gibi büyüyen biri bunu nasıl bilebilir ki zaten? Seni seviyorum, Holden’ı seviyorum ve bebeklerimizi de seveceğime söz veriyorum.”

“Bu çok fazla,” dedi Laura. Gözlerinden yaşlar dökülürken başını iki yana salladı.

“Hayır, tam da kararında, tatlım.” Owen onun yanaklarını avuçladı ve parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. “Ne kadar şanslı olduğumuzu görmüyor musun?”

“Sana bir şey söyleyeceğim, bayım. Hamileyken sevişmeye doymaya bak, çünkü bu ikisi doğduktan sonra senin yanma yaklaşmayı planlamıyorum. Çok kolay hamile bırakıyorsun beni! Hem de aynı anda ikisine!”

Owen gülerek Laura'yı ayağa kaldırıp kollarını ona doladı. "Tabii ki yaklaşacak-sın. Bana karşı koyamıyorsun."

Laura bunu reddedemeyeceği için dirseğiyle kaburgalarını drtt. "İzle de gr." Yeni bir düşünce yeniden başının dönmesine sebep oldu. "Tanrım. Babama ne diyeceğim?"

"Bir kez daha büyükbaba olacağını. Sadece planladığı-mızdan biraz erken."

"Bütün bunlar senin suçun olduğuna göre, neden ona *sen* söylemiyorsun?"

Owen sıkıntılı bir yüz ifadesi takınıp Laura'yı güldürdü. "Zorunda mıyım?"

"Beni böyle iki bebekle bıraktığına göre, zorundasın."

Göğsünü şişiren Owen, "İyi iş çıkardım, değil mi?" diye sordu.

Her ne kadar Laura, Owen'ın bu şaşırtıcı habere verdiği tepkiden ötürü mutlu olsa da ona bunu gösteremezdi, dola-yısıyla somurttu. Bu beklenmedik gelişmenin ardından, yeni habere alışana kadar geçireceği sürede huysuz olmaya hakkı olduğuna karar vermişti.

Arabaya binmeden önce Owen onu kendisine bakacak şekilde çevirdi ve ısınmış metalin sırtını yakmamasına dikkat etti. "Bu harika haberi babana vermekten mutluluk duyuyorum," dedi burnuyla Laura'nın boynunu dürterek. "Hem fırsat bu fırsat, beni çok mutlu eden kızını ne kadar çok sevdiğimi de söylerim. Çok çok mutlu ediyorum."

"Konuşmaya devam et," dedi Laura boynunu eğip nişanlısına kolaylık sağlarken. "Belki düğünden önce seni affetmiş olurum."

Owen gülerek onun için kapıyı tuttu. “Yakında ağabey olacak minik bebeğimizin yanma gidelim hadi.”

Laura, Owen’ın bebekler konusundaki heyecanından dolayı hem mutlu olmuş hem de rahatlamıştı. Ama şu an düşünebildiği tek şey, dokuz ay sürecek mide bulantısı, bir yılda üç çocuk ve işletilmesi gereken bir oteldi. Owen’ın heyecanına denk bir heyecan hissetmesi biraz zaman alabilirdi ama eninde sonunda oraya varacaktı. En azından öyle umuyordu.

Abby duş alıp saçlarını kuruladı, dövmesine antibiyotik krem sürdü. Ona aynada bakabilmek için eğilip dönmesi gerekiyordu ve bu da minik bir dövmede bile yeterince cesur olamadığı, onu daha görünür bir yere yaptırmadığı için kendine kızmasına yol açıyordu.

“İşleri biraz ateşlendirmekte gerçekten harika iş çıkardın be kızım,” dedi kendi yansımasına. “Harika.” Tiksintiyle başını iki yana salladı. “Çok *belalı* oldun. İçki içemiyorsun, adam gibi küfredemiyorsun, insanların görebileceği bir yere bile dövme yaptıramıyorsun, sevişirken boşalamıyorsun. Grant’le ya da Cal’la işlerin yürümemesine şaşmamalı. Kendi kendini bile sıkıyorsun. Başkaları nasıl sıkılmasın ki?”

Değişmek istemekten bıkmıştı. Başka biri olmak isteyip bunu nasıl yapacağını bilememekten sıkılmıştı. Cal’layken aradığını bulduğunu düşünmüştü ama bu da yürümemişti. Şimdiyse buradaydı, başladığı yere dönmüştü ve hayatının son on senesine dair elinde kayda değer hiçbir şey yoktu.

“Eh, bu tam olarak doğru değil,” dedi Abby’s Attic’ten ayırdığı parayı düşününce. Sevimli, minik mağazasından adamın biri için vazgeçtiği aklına gelince midesi acıyordu, o yüzden bunu düşünmemeye karar verdi. Onun yerine, sahilde Adam’la öpüşmelerini, belki de yüzüncü kez kafasında yeniden yaşıadı.

Ne öpüşmeydi öyle. Daha önceki öpüşmelerinin hiçbirine benzemiyordu. Belki de bunun sebebi sahilde olmalarıydı, görülebileceklerini bilmek bunu diğer öpücüklerden farklı kılmıştı. Belki de eski erkek arkadaşının kardeşiyle öpüşüyor olduğu gerçeği hormonlarını hareketlendirmişti.

Hayır, diye düşündü. Sebep bunların hiçbirisi değildi. Sebep sadece Adam’dı, onun kendisine sanki farklı bir şeymiş gibi bakmasıydı, *sanki özel biriymiş gibi*. Ömürleri boyunca birbirlerini tanıdıkları için, her zaman birbirlerine arkadaş canlısı davranmışlardı ama feribotla eve dönüş yolculuğunda aralarında farklı bir şey olmuştu. Motosiklette onun arkasında oturmak heyecan vericiydi. Onunla el ele sahilde yürümek heyecan vericiydi. Onu öpmek... İnandırılmaz heyecan vericiydi.

Parmaklarını dudaklarında gezdirirken, onu tekrar öpmek için sabırsızlandığını fark etti. Belki buraya geldiğinde... Kısa bir an için, Grant’in Adam’a ne cevap vermiş olabileceğini düşündü. Şayet Grant karşı çıkarsa bu anlaşmalarını etkiler miydi? Öyle olmayacağını umuyordu, yoksa gidip Grant’le konuşması gerekecekti. Yıllar boyunca onu umursamadıktan sonra, yaptığı hiçbir şeye karışma hakkı yoktu, yaptığı şeye kardeşi de dahil olsa bile. Bunu düşününce gergin bir şekilde güldü.

Adam McCarthy'yle o işi yapmak düne kadar aklının ucundan bile geçmemişti, şimdiyse başka bir şey düşünemiyordu. Grant, Abby'nin bir erkekle ömrü boyunca yaşadığı en eğlenceli şeye karışmasa iyi ederdi. Cal'la ilişkilerinin en başı aklına gelince, daha önce de eğlendiğini düşündü. İlişkileri bir zamanlar gergin değil, eğlenceliydi de.

Her ne kadar Adam ona kabuğunu kırmasında yardım ediyor olsa da onun bunu kendisi yerine yapamayacağını biliyordu. Kendi kabuğunu kendisi kırmak zorundaydı, aksi takdirde anlamından bir şeyler kaybedebilirdi.

Daha fazla düşünmeden çantasını ve telefonunu kapıp kapıya yöneldi. Cesaretini kaybetmek istemediği için kasa-badan geçerken başını öne eğdi. Yürürken Tiffany'nin yeni mağazası *Naughty&Nice*'in önünden geçti, burası eskiden Abby's Attic'in yeri-ydi. Minik oyuncakçısının yerinde başka bir mağaza olduğunu görünce elinde olmadan bir pişmanlık duydu. Ama Tiffany'yi çok severdi ve başarılı olmasını gönülden diliyordu.

“Abby?”

Tiffany kaldırım-da Abby'ye yaklaştı, bir elinde kahve kupası, diğ-erinde mevduat hesabı cüzdanı tutuyordu. Her zamanki gibi inanılmaz zarifti ve turuncu elbisesiyle göz alıcı görünüyordu, Abby onun yanında kendini oldukça sönük hissetti.

“Sen olduğundan emin olamadım! Kasabaya döndüğünü bilmiyordum.”

Abby onu hızla kucakladı. “Mağaza harika görünüyor, Tiffany. Muhteşem bir başarı elde ettiğini duydum.”

“Birkaç zor haftanın ardından işler iyiye gidiyor gibi duruyor.”

“Tebrikler. Mükemmel iş çıkaracağından asla şüphe duymamıştım.”

“Teşekkürler. Bense çok şüpheliydim. Cal nasıl?”

“O... Şey. Bitti.”

“Ah, üzgünüm. Bunu bilmiyordum.”

Abby acı ve hayal kırıklığını üzerinden atmak umuduyla omuz silkti. İlişkisi, kendisine dürüst davranacak olursa, aylar önce bitmişti, dolayısıyla her gün biraz daha kolaylaşıyordu.

“İçeri gelip mağazaya bir göz gezdirmek ister misin?”

Dövmeciye giden yolu tereddütlü adımlarla yürüyor olabilirdi ama eski mağazasının neye dönüştüğünü görmeyi çok istiyordu. “Çok isterim.”

Abby, Abby’s Attic’i en ufak şekilde bile çağrıştırmayan mağazaya Tiffany’nin peşinden girdi. Onun mağazası sevimliyken Tiffany’ninki tamamen seks üzerineydi ve hatta bazı noktalarda, *teşhirci* seks üzerine. Ortamın kokusu, kumaşlar ve seçeneklerin çokluğu Abby’nin başını döndürmüştü. “Bu harika, Tiff. Gerçekten.”

“Sahiden öyle mi dersin?”

“Sahiden. Bayıldım.” Aklından gerçekten ne geçtiğini söylemek istemiyordu; bu mağazanın bir kadın olarak yetersiz hissettiği her noktayı su yüzüne çıkardığı gerçeği gibi. Tiffany’nin müşterilerine sunduğu seçenekler arasında nereden başlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kadınsı olmak konusunda kayıp vakaydı.

“Niye bu kadar üzgün görünüyorsun?”

Tiffany’nin zekice değerlendirmesinden dolayı şaşırان Abby onunla göz göze gelmek için kendini zorladı. “Buradayken kendimi hiç ait olmadığım bir yerde hissediyorum.”

“Nasıl yani?”

Abby dantel iç çamaşırı takımında parmak uçlarını gezdirdi. “Asla bir şeyleri ateşlendiren taraf olmadım.”

“Bak sen, bu çok kötü. Seninki gibi bir beden sergilenmeyi hak ediyor.”

Abby, bir kadından çıkması beklenmeyen bir sesle homurdanarak güldü. “Eminim.”

“Bana inanmıyor musun?” Tiffany kahvesini bırakıp büyük deneme kabininin perdesini açtı. Abby’yi içeri geçmesi için yönlendirdi. “Aynaya dön.”

Abby söyleneni yapıp kendisinden başka her yere bakmayı denedi; yansıması ona başka biri olmayı dünyadaki her şeyden çok isteyen ama bunu nasıl yapacağını bilmeyen bir kadını gösteriyordu.

“Biraz kişisel sınırlarını açacağım, sorun var mı?”

“Şey, yok. Sanırım.”

Tiffany, Abby’nin üstündeki gömleğin düğmelerini açıp sutyen takmaya başladığından beri aynı modeli giyen genç kadının kullanışlı beyaz sutyenini gözler önüne serdi. “Hmm,” dedi Tiffany. “Dövmeni sevdim. Yeni mi?”

“Bugün yaptırdım.”

“Aferin sana. D *cup* mısın?”

Abby’nin suratı kızardı, genç bir kızken aniden büyüyen göğüsleri hakkında ne zaman konu açılrsa utanırdı. “Evet.”

“Bekle bir dakika. Hemen döneceğim.”

Sonraki otuz dakikada Tiffany Sturgil, Abby Callahan'ın iç çamaşırlara ve onların seksi hissetmekteki rolüne dair bütün algısını değiştirdi. Fazla büyük göğüslerinin gece mavisi, dantel bir sutyen içinde nasıl durduğunu gördükten sonra, Tiffany'nin onu bir sürü seksi iç çamaşırı ve kıvrımlarını sergileyen birkaç elbise almaya ikna etmek için çok bir şey yapması gerekmedi.

“O elbisenin altına tanga giymelisin,” dedi Tiffany, Abby'nin üzerine tam oturan siyah elbiseye bakarken. Abby'nin bütün utangaçlığı, Tiffany'nin dekoltesi üzerinde harikalar yaratacağı konusunda ısrar ettiği sutyeni deneme- siyle birlikte silinip gitmişti. Tiffany'nin şu ana kadar söylediği her şey doğru çıkmıştı.

“Daha önce hiç tanga giymedim. Sürekli külotum popo- mun arasına kaçmış gibi hissedecektim gibi geliyor.”

Tiffany güldü. “İlk defa giyeceklerden hep böyle şeyler duyuyorum ama güven bana, bir kez tangaya alıştın mı bir daha asla geri dönmezsin.” Gece mavisi dantelden bir parça kumaşı, Abby'nin çok istediği ama sahip olamadığı hayatının bir sembolü gibi gözünün önüne kaldırdı.

Abby tangayı alıp deneme kabinine girdi, Tiffany'nin, sutyeniyle yarışır derecede sıkıcı, pamuklu külotunu görmesini istemiyordu. Tangayı üzerine geçirdi ve kumaş parçasının ait olmadığı yerdeymiş gibi hissettirdiğini düşünmeden edemedi. “Oraya bir şey kaçmış hissine alışmak ne kadar sürüyor?”

“En fazla birkaç gün.”

“Eğer sen öyle diyorsan...”

“Elbiseyi nasıl değiştirdiğine bak.”

Abby sırtını aynaya dönüp omzunun üzerinden baktı. Elbisenin duruşunun değiştiğini inkâr edemezdi. “Tamam, ikna oldum.”

“Eh, onu denedikten sonra olmasa da tangayı alacaktın.”

Tiffany’nin yavan bir ifadeyle sylelediği cümle zerine Abby güldü. Deneme kabininin perdesini açtı. “Sen biraz fazlasın.”

“Bunu her gün duyuyorum.”

“Bu işte çok iyisin.” Tiffany’yi kucakladı. “Hepsini alıyorum. Çok teşekkürler. İhtiyacım olan tam da buydu.”

“Benim için bir zevkti. Kasam bayram edecek.”

“Benim zgvenim çoktan ediyor.”

“ok güzel bir kadınsın, Abby. Seninle zaman geçiren her adam çok şanslı. Birkaç hayal kırıklığının seni yeni riskler almaktan alıkoymasına izin verme. Dünyadaki en mutsuz insanın bile aşkı ve mutluluğu bulabileceğinin en canlı kanıtı benim.”

“Blaine’den mi bahsediyoruz?”

Tiffany gülümseyip başını salladı.

“Bunu duyduğuma çok sevindim! Bir seferinde, sen ve ben tam bu mağazadayken o içeri girmişti ve siz ikiniz yalnızca birbirinize bakarak yangın çıkarmanın kıyısından dnmştnz.”

Tiffany’nin yüzündeki aşkla dolu gülümseme tüm hikâyeyi onun yerine anlatıyordu. “O harika biri, hayalini bile kurmadığım kadar.”

“Senin için çok mutluyum. Bunu hak ediyorsun.”

“Sen de. Sen de bulacaksın. Biliyorum.”

Abby, Tiffany’ye inanabilmeyi çok istiyordu ama böyle

konularda şüpheli olmayı öğrenmişti. Bazıları ömürlerini beraber geçirmeleri gereken insanla hiçbir zaman tanışamıyordu ve yalnız başlarına yaşıyorlardı. Eğer bu Abby'nin başına gelirse, yalnız yaşamının tadını çıkarmanın bir yolunu bulacaktı. Ama Tiffany'yle geçirdiği zaman onu iyimserlikle doldurmuştu. Belki, aşk onu da bulurdu.

Tiffany, Abby'nin aldıklarını, yardımcısı Patty'nin Beachcomber'a bırakmasını önerdi.

“Harika olur. Dışarıdayken uğrayacak bir yerim daha var.”

“Tamam o halde. Yine uğra, olur mu?”

“Uğrayacağım. Teşekkürler, Tiffany.”

“Benim için bir zevkti.”

Tanganın rahatsız hissini görmezden gelmeye çalışarak kasabadan geçen Abby, on dakika sonra dövmeciye varmıştı.

“Hızlı döndün?” dedi Duke o içeri girdiğinde. Koltuklardan birine uzanmış *Gansett Gazette* okuyordu. “Dövmenle ilgili bir sıkıntın yoktur umarım.”

“Yeni bir dövme istiyorum.”

Duke önce Jeff'e, ardından Abby'ye baktı. “Bundan emin misin?”

Başını sallarken kalbi hızla çarpıyordu. Buraya ilk gelişinde, daha az korkacağı bir dövme aradığı kitaba doğru ilerledi. O zaman gözüne takılan fakat yaptırmaya cesaret edemediği deseni aradı. “İşte bu,” dedi bulunca. “Ayak bileğime istiyorum.” Koyu mor sabah sefasına bağlanan sarmaşık, bacağının arkasına dolanacaktı.

Duke, Abby'nin ne seçtiğini görmek için yanına gitti. “Bu birkaç saat sürer.”

“Senin zamanın varsa, benim de var,” dedi kendini az öncesinden çok daha iyi hissederek.

“Böyle buyurun, hanımefendi.”

Abby koltuğa zıpladı, beklenmedik bir şey yapma kararından dolayı mutluydu. “Sen çalışırken birkaç arama yap-sam sorun olur mu?”

“Kıpırdamadan oturduğun sürece, ne istersen onu yap.”

Abby çantasından not defterini çıkardı ve Abby’s Attic’te beraber çalıştığı tedarikçilerle iletişime geçmek için hazırlıklarını başlattı. Laura ona Sand&Surf’teki hediyelik eşya mağazasında uygun gördüğü şekilde hareket etmesi için sınırsız yetki vermişti ve harekete geçme zamanı gelmişti.

On İkinci Bölüm

Abby üç saat sonra dövmeceiden çıktı, canı yanıyordu ama çok mutluydu. Bu seferki, yeri yüzünden çok daha fazla acımıştı ama en ufak bir pişmanlığı yoktu. Dövmesi harikaydı! Mor onun en sevdiği renkti ve çiçek göz alıcı görünüyordu.

Bir kez daha mesajlarını kontrol etti. Şimdiye kadar Adam'dan haber almayı ummuştı ama Adam aramamış, mesaj da atmamıştı. O dövmeceideyken güneş batmıştı ve gecenin ilk yıldızları gökyüzünde parlamaya başlamıştı. Gideceği yere çok kafa yormadan, otelin aksi yönünde yürümeye başladı, dalgaların nazikçe kıyıya vurduğu sahile çekildiğini hissediyordu.

Ayakkabılarını çıkardı ve suya yürüdü, yanan teni soğuk suya değince önce bir iç geçirdi. Annesi hep tuzlu suyun iyileştirici özelliği olduğunu söylerdi, o yüzden dövme yaptırdığı bacağını suda tuttu. Yarımaya yeni doğmaya başlamıştı ve kaybolan günışığında, bir gemi göze çarpıyordu.

Sahil bomboştu. Başka bir yer olsa, Abby böylesine yalnız olmaktan hoşlanmayabilirdi. Ama burası Gansett Adası'ydı ve sadece burada kendini güvende hissediyordu. Bu güven duygusu Abby'yi yeni bir maceraya atılma arzusuyla doldurdu. Alacakaranlığın silinmesini ve karanlığın yerleşmesini bekledi, ardından serin kuma yürüdü, telefonunu çantasına koyup sandaletlerinin üzerine bıraktı.

Cesaretini kaybetmeden kot ceketini çıkardı, ardından da kot pantolonunu, tişörtünü... İç çamaşırlarına gelince duraksadı. *Bu kadarı yeterli değil mi?*

"Hayır, değil. Eğer bir işi yapacaksan, doğru yap." Sutyenini açarken elleri heyecandan titriyordu, yakalanma korkusuyla sarmalanmış bir şekilde tangasını indirdi ve bir anda, ömründe ilk kez dışarıda tamamen çıplak kaldı. Kollarını açıp kendi etrafında döndü ve kişiliğine bu kadar aykırı bir şey yapıyor olmanın heyecanıyla dolup taşığını hissetti. Soğuk suya girerken keyifle gülümsedi, yalnız yüzmek konusunda annesinin yaptığı uyarılar bile silinip gitmişti.

Bir adada büyüyen biri için, başına gelebilecek tehlikeli şeyler çok küçük yaşta kafasına kazınmıştı. Belki de bu yüzden asla risk almıyordu. Belki de bu yüzden, şimdi, otuz iki yaşında, çıplak yüzmenin keyfine ilk kez varıyordu. Bu gerçekten de keyif vericiydi. Tenini yalayıp geçen soğuk su, bütün bedeninde şok dalgaları yaratıyordu ve en hassas noktaları bu dalgalar altında titriyordu. Göğüs uçları hem soğuktan hem de heyecandan sertleşmişti.

Beline kadar gelen sudan daha derine gitmedi, sırtüstü uzanıp yarım ayın gökyüzünde yükselişini ve suyun üzerine ışıkla-

rını bırakışını izledi. Milyonlarca yıldız gece gökyüzünü kaplamıştı, aralarında en sevdiği takımyıldızlarını buldu. Huzurlu bir sessizlikte süzölürken neden bunu daha önce yapmadığını düşündü. Şimdiden, bir sonraki seferi hevesle bekliyordu.

Adam, Abby'nin nerede olabileceğini bilmiyordu. Adam'a Joe ve Janey'yle yemek yedikten sonra onu göreceğini söylemişti ama saat neredeyse sekizdi ve Abby, Beachcomber'da değildi. Onu aramayı denedi ama son üç seferde olduğu gibi, arama doğrudan sesli mesaja düştü.

Dün gece onu nerede bulduğu aklına gelince midesi düğümlendi. Neden onu başka adamlarla görme düşüncesi bu kadar sinirine dokunuyordu? Sonuçta bir anlaşmaları vardı. Abby onun suç ortağı olmasını kabul etmişti, dolayısıyla onun başka adamlarla dolaşıyor olması fikri...

Beachcomber'ın lobisinden bir hiddetle çıktı ve ardından, kıskandığını fark edince durakladı. Ne kadar saçmaydı! İsimsiz, suratsız bir adamı kıskanıyordu. Ona neydi ki? Eğer Abby anlaşmalarını bozmak istiyorsa, bu onun kararıydı, ama en azından ona söyleyebilirdi.

"Aklını yitirdin sen," diye mırıldandı Beachcomber'ın merdivenlerinden inip Sand&Surf'e yürürken. Belki de Abby orada, mağaza üzerinde çalışıyordu.

İçeri girdiğinde, Laura kayıt masasındaydı. "Selam, kuzen," dedi. "N'aber?"

"Abby'yi gördün mü?"

“Bu gece hiç görmedim, neden ki?”

“Nedeni yok.” Adam, aralarında belirgin bir şey yokken bütün ailesinin o ve Abby’yle ilgili fısıldaşmasını istemiyordu. “Ona bir şey soracaktım ama nerede olduğunu bilmiyorum. Telefonunu da açmıyor.”

“Muhtemelen biraz çılgınlık yapıyordur,” dedi Laura gülererek. “Bu yaz amacı buydu.”

“Ben de duydum,” dedi Adam, Laura’nın yorumundan rahatsız olmuştu. “Sen nasılsın? Biraz daha iyi misin?” Kuzeni hâlâ normalden daha solgun görünüyordu.

“Biraz. Öğrendik ki, hasta değilmişim. Tam olarak yani.”

“Öyle mi?”

“Sır tutabilir misin?”

“Sormana bile alındım.”

Laura gülümseyerek işaretparmağıyla onu daha yakına çağırdı. “Hamileyim.”

“Aman Tanrım, bu harika!” Laura surat buruşturunca sormadan edemedi, “Öyle değil mi?”

“Çok beklenmedik oldu ve iki tane olmaları işleri kolaylaştırıyor.”

“İki.”

“Ben de öyle dedim.”

“Vay canına. İkizler.”

“Bir yılda üç çocuk. Vay canına hafif kaldı.”

“Eh, şey, tebrikler?”

“Teşekkürler ve senin adına çok sevindim derseni seni yumruklarım.”

“Bunu ben söylemedim.”

Laura gülerek onun koluna şakayla vurdu ama tam dövmesine denk gelmişti.

Aniden beliren acı nefesini kesti. “Yeni dövme,” dedi kenetli dişlerinin arasından. “Neden herkes orama vuruyor ki?”

“Dövme mi yaptırdın? Grmem lazım!”

Adam ceketini çıkarıp gömleğinin kolunu sıvadı ve günün birinde Gansett Adası’nın dış hatlarına benzeyecek kırmızı tenini gösterdi. O anda, yanık bir pizzaya benziyordu.

“Of. Acıyormuş gibi duruyor.”

“Sadece birazcık.”

“Vurduğum için özür dilerim. Peki, ama nereden ıktı?”

“Düşünmeden verilen bir karar diyebiliriz sanırım.”

“Sarah sana rezervasyon sistemi için ihtiyaçlarımızdan bahsetmiş sanırım?”

“Etti ve biraz düşündüm. Yarın sabah çalışmaya başlarım.”

“Bu harika, Adam. Teşekkürler.”

“Ben onu arayacağım. Ama, eğer Abby’yi görürsen ona beni aramasını söyle.”

Laura sanki daha fazlasını sormak istiyormuş gibi onu inceledi ama Tanrı’ya şükür, söylediğı tek şey, “Söylerim,” oldu.

“Tekrar tebrikler. Owen’a da iyi şanslar dilediğimi ilet.”

“Tabii.”

Kaldırımı döndüğünde bir dakika boyunca ne yapacağını düşündü ve telefonunu çıkarıp vicdanının karşı çıkışlarını duymazdan gelerek Abby’nin telefonunun konumunu buldu. “Bu saatte kumsalda ne yapıyor?” Kasabanın uzak ucuna yürüdü ve feribot park alanından geçerek yolunu kısalttı. Onu yalnız mı bulacaktı yoksa bir adamla mı?

Bu düşünce son yarım mili koşarak aşmasına sebep oldu. Kum tepelerini geçtiği sırada Abby'nin ay ışığında yüzdüğünü gördü. Onun çıplak olduğunu fark ettiğinde zihni bomboş kaldı ve damarlarında akan bütün kan kasıklarına yöneldi. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. Bu erotik sahnedeki gözlerini alamıyordu, bir yandan da onu yalnız bulduğu için rahatlamıştı. Yine de bu saatte, bu bomboş sahilde yalnız yüzdüğü için ona kızmadığını söyleyemezdi.

İşte o anda, şeytan aklına girdi ve fısıldadıkları Adam'ı güldürdü. Sessizce hareket ederek Abby'nin kuma bıraktığı giysilerini buldu ve onları alıp az önce arkasından çıktığı kum tepelerine doğru, Abby'nin eşyalarını bıraktığı yerden otuz metre uzağa yürüdü. Oturup beklemeye koyuldu, Abby'ye varlığını belli etmemek için gülme dürtüsünü sürekli olarak bastırıyordu.

Belki de ona eşek şakası yapmasının yeri değildi, ama başka planları varken Abby de saatlerce ona haber vermeden ortadan kaybolmamalıydı. Bunu hak etmişti ya da Adam kendine bunu söyleyip duruyordu. Söz konusu Abby olduğunda vicdanı tam bir baş belası olup çıkmıştı.

Genç kadının denizden çıkması için çok beklemesi gerekmedi. Abby sahilde eşyalarını aramaya koyuldu. Adam, onun kurulacak bir şey olmadan kıyafetlerini giymesi gerektiğini fark ettiğinde yaptığı şeye pişman olduğuna bahse girebilirdi. Gerçi şimdi daha büyük sorunları vardı, henüz fark etmediği sorunları.

Adam oturduğu yerden Abby'yi güçlükle görebiliyordu ama Abby'nin kıyafetlerini aradığı belliydi ve hareketleri git-

gide daha gergin bir hal alıyordu, bu da ona daha suçlu hissettiriyordu. Artık burada olduğunu duyurma vakti gelmişti.

“Bir şey mi arıyorsun?” diye seslendi.

Abby şaşkınlıkla ciyakladı. “Adam? Burada ne yapıyorsun?”

“Ben de sana aynı soruyu sorabilirim.”

“Kıyafetlerimi sen mi aldın?”

“Belki.”

“Aman Tanrım! Kaç yaşındasın sen, on iki mi?”

“Belli ki öyleyim.”

“Onları geri ver. Hemen şimdi.”

Adam gülümseyerek başını daha fazla belaya sokacak bir kahkahayı güçlkle bastırdı. “Gel al.”

“Bunu yapmayacağım.”

“Bendekilere ihtiyacı olan sensin, sanırım söz dinlesen iyi olur.”

“Bu hiç komik değil.” Sinirleniyordu ama Adam’a doğru yürümeye de başlamıştı.

“Evet, komik.” Adam’ın gözleri karanlığına alışmıştı ve pürüzsüz beyaz tenin, tatlı göğüs uçlarının ve bacaklarının birleştiği yerdeki koyu tüylerinin tadını çıkararak onu izliyordu. Abby önünde durup elini uzattığında ağzı kurudu.

“Kıyafetlerimi ver.”

“Al.”

“Adam!”

Abby’nin kıyafetlerini kumun üzerinde bırakıp kalktı, elindeki kumu silkeleyip ona yaklaştı. “Seni burada bulan sapığın biri değil de ben olduğum için çok şanslısın.”

“Senin sapığın biri olmadığından pek emin değilim.”

“Ben sapık değilim.” Ellerini Abby’nin omuzlarına koydu ve onu kendine çekti.

“Dokunma bana. Sana sinirliyim.” Kelimeleriyle hareketleri çatışırken Abby ona sokuldu.

Şu an Adam’ın tek düşünebildiği onun çıplak teninin her santimini okşamaktı. “Üşüdün mü?”

“Sence? Hem sen beni nasıl buldun?”

“Biri bana seni buraya doğru yürürken gördüğünü söyledi.” Başını eğip burnunu onun boynuna gömdü, yoluna çıkan ıslak saçları itti.

Abby ürperdi ve kolları Adam’ın beline dolanırken gözleri gözlerini buldu.

“Çok güzelsin,” dedi Adam, sesi sert ve boğuk çıkmıştı. Onu öpme arzusuna bir an daha karşı çıkamayacaktı. Soğuk dudaklarını dudaklarının arasına alırken onu içten dışa ısıtmayı planlıyordu.

Abby, öpücüğüne aynı aklıkla karşılık verince Adam şaşırıldı. Adam’ın dil darbelerine karşılık veriyor, erotik bir dansla ağzının içinde dolanıyordu. Bu öpücük diğerini gölgede bırakmıştı. Adam ellerini onun omuzlarından göğüslerine kaydırdı.

Adam’ın avuçları sertleşmiş göğüs uçlarını bulduğunda Abby iç geçirip öpüşmelerini kesti. “Adam...”

“Efendim, tatlım?”

Bir elini Adam’ın başının arkasına yerleştiren Abby onu göğsüne yönlendirdi, konuşmadan ne istediğini gösteriyordu. Adam isteklerini yerine getirmekten mutluydu, genç kadının göğüs uçlarından birini ağzına aldı ve dilini sertleşmiş göğüs ucunda dolaştırdı. En sonunda, biraz emdiğinde Abby inle-

di ve Adam'ın saçlarını acı verecek kadar çekti. Bu, Adam'ı durdurmuyordu tabii.

Abby'nin soğuktan titrediğini fark ettiğinde geri çekildi. “Hadi odana gidelim ve seni ısıtalım.”

“Bunu nasıl yapacağız?”

“Bekle ve gör.”

“Kıyafetlerimi çaldığın için sana hâlâ kızgınım.”

“Beni dilediğin gibi cezalandırabilirsin.”

“Öyle mi? Bunu biraz düşünmem gerekiyor.”

Adam ona kıyafetlerini verirken dantel sutyene ve tangaya bir süre öylece baktı. Düşünebildiği tek şey, onları üzerinden ne kadar kısa zamanda çıkarabileceğiydi.

“Bir lokma daha yiyemeyeceğim,” dedi Mac ıstakoz kabuklarıyla dolu masadan geri çekilirken. “Yalvarsam bile daha fazla yememe izin vermeyin.”

“Al benden de o kadar,” dedi Blaine.

Ned, konuklarının yemekten bu kadar zevk almasından dolayı mutlu bir şekilde kıkırdadı. Kendisi son lokmasına kadar bitirmeyi planlıyordu. Çocukları daha önce doyurmuşlardı ve Thomas'la Ashleigh şimdi içeride, yeni keşfettikleri *Küçük Deniz Kızı*'nı izliyordu.

Bebek Hailey annesinin kollarında uyukluyordu. Maddie yemeyi, kocasından çok önce bırakmıştı.

“Harikaydı Ned,” dedi Tiffany. “Teşekkürler.”

Diğerleri de teşekkürlerini mırıldanırken Francine onlara ıslak mendiller uzattı.

Mac'le Blaine masanın birer ucuna geçip masaya serdikleri gazeteyi ve üstündeki boş ıstakoz kabuklarını topladılar.

“Onları garaj yolundaki çöpe atabilirsiniz,” dedi Francine tel kapıyı onlar için tutarak.

Francine elinde çikolatalı keklerle masaya döndüğünde Ned onunla göz göze gelip bu yemek partisinin asıl sebebiyle ilgili konuşmaya başlaması için nişanlısını cesaretlendirdi. Mac'e, Blaine'e ve kendisine birer bira açıp hanımların şarap kadehlerini yeniden doldurdu.

Mac'le Blaine eve döndüler ve masaya oturmadan önce ellerini yıkadılar. Mac homurdanarak kendisini sandalyesine bıraktı. “Bu gerçekten iyiydi.”

“Böyle düşünmene sevindim,” dedi Ned, gerçekten de sevinmişti. Yıllar boyunca yalnız yaşadığı evinde bir aile yemeği veriyor olmak onun için mutluluk kaynağıydı. Bu yeni ailenin her halini seviyordu, ortalıkta koşuşturup her yeri birbirine katan çocukları, Maddie'yle Tiffany'nin sürekli tatlı tatlı didişmesini, ne zaman Francine'le kucaklaşırken ya da öpüşürken yakalansalar çocukların kendilerine takılmalarını... Hayatında hiç bundan daha mutlu olmamıştı ve sevdiği insanları mutlu görmekten başka istediği hiçbir şey yoktu.

Ned masanın altından Francine'in dizine dokundu. “Bu akşam sizi buraya çağırmamızın ıstakozlardan başka bir sebebi daha var.”

“Çikolatalı kekler mi?” diye sordu Tiffany kekin bir parçasını ikiye bölüp parçalardan birini Blaine'e uzatırken. Blaine onun her hareketini büyülenmişçesine izliyordu.

İkisi birbiri için deli oluyordu ve Ned onun eski kocasıy-

la yaşadıklarının ardından mutluluğu bulmuş olmasına çok seviniyordu.

“Babanız boşanma evraklarını göndermiş.”

“En sonunda,” dedi Maddie.

“Sahiden ama,” dedi Mac. “Zamanı gelmişti.”

“Gönderdiği tek şey bu değil ama.” Francine kızlarına kendi dosyasından çıkan ek dosyaları uzattı.

“Bu ne?” diye sordu Tiffany.

“Çocuklarınız için üniversite destek fonu açmış,” dedi Francine.

Maddie, omzunda uyuyan kızının üzerinden annesine baktı. “Dalga geçiyor olmalısın.”

“Hayır.”

Tiffany kendi dosyasını açtı ve içinden çıkan notu hızla okudu. Maddie kendi dosyasına dokunmamıştı, belli ki kız kardeşi kadar meraklı değildi.

“Ne diyor, tatlım?” diye sordu Blaine, Tiffany’ye.

“Beni görme şansına eriştiği için mutlu olduğunu ve onsuz geçirdiğim yıllar nedeniyle bana borçlu hissettiğini. Bunun hak ettiğimin yanında hiçbir şey olmadığını ama yapabildiğinin en iyisi olduğunu. Onu görmek istersek Ashleigh’yle beni görmeyi çok isteyeceğini. Yapmam gereken tek şey aramakmış, o da gelecekmiş. Beni sevdiğini söylemiş. Hep.” Sesi kesildi ve başını iki yana salladı.

Blaine kolunu ona doladı ve Tiffany başını onun omzuna yasladı.

“Seninkini açmamı ister misin, bebeğim?” diye sordu Mac, Maddie’ye.

Maddie'nin dudakları birbirine o kadar sıkı bastırılmıştı ki tek bir çizgi gibi görünüyordu. "Ben sonra bakarım."

"Hailey'yi almamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Bebeğini daha sıkı kavradı.

Ned, endişeli gözlerle bakan Mac'le göz göze geldi.

"Boşanmanız ne zaman sonuçlanacak?" diye sordu Tiffany.

"Ben evrakları imzalayıp öğleden sonra feribotuyla gönderdim," dedi Francine. "Babanızın avukatından gelen nota göre altı aya sonuçlanırmış."

"Kendine bir avukat tutman gerek," dedi Maddie. "Asla ödemediği nafakalardan sana ufak bir servet borcu var, gördüğün duygusal zarardan bahsetmiyorum bile. Torunları için destek fonu açması hoş bir davranış ama sana olan borcuna kıyasla bir hiç sayılır."

Ned, Francine'in elini tuttu. "Dan'le konuştuk. Annenle de konuştuk. Annenin Bobby'den istediği veya almaya ihtiyacı duyduğu hiçbir şey yok, boşanma hariç. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz."

"Yine de bu adil değil, anne," dedi Tiffany. "Bir çeşit anlaşma..."

"Ned haklı," dedi Francine. "İstedğim tek anlaşma Bobby Chester'la evli olmadığıma dair imzalı bir belge. Onunla evlendiğime asla pişman olmayacağım çünkü bu sayede siz doğdunuz. Ama artık hayatıma devam etme zamanı geldi ve evrakları imzalayıp hiçbir şey istememek buna giden en kısa yol."

Kızlar annelerinin söylediklerini düşünürken odaya sessizlik hâkim oldu.

Ned boğazını temizleyip cesaretini topladı. “Ben bir şey daha söylemek istiyorum. Sahipsiz değilsiniz. Yıllar içinde ev alıp satarken çok para kazandım ve hiç harcamadım. Mac ve kardeşleri benim varislerim ama siz kızları da vasiyetime ekledim. Çocuklarınızın okul masrafları için ölmemi beklemeniz bile gerekmiyor. Eğer babanızdan gelen parayı istemiyorsanız, geri gönderin. Çocuklarınız bundan zararlı çıkmayacak. Kendi aileme kavuşmak için çok, çok uzun bir süre bekledim ve sizin ihtiyacınız olan her şeyi yapmak için buradayım. Bu kadar. Bunu söylemek istiyordum.”

Francine de kızlar da ona bakakaldılar.

“Ne var?” diye sordu Ned uzun bir sessizliğin ardından.

Maddie, Hailey’yi Mac’e verip sandalyesinden kalktı. Ned’in yanına yürüdü. “Ayağa kalk.”

Omuz silken Francine’e bakan Ned, Maddie’nin dediğini yaptı. Kız onu olağanca kuvvetiyle kucakladığında neredeyse yaşlı bir aptal gibi ağlamaya başlayacaktı.

“Bize bakacak bir babamız olması için çok uzun süre bekledik. Teşekkürler.” Maddie yanağına bir öpücük kondurunca kızardı.

“Bir şey değil.”

Tiffany de yanlarına gelip Ned’e sarıldı. “Bugüne kadar sahip olduklarımızın kat kat fazlası.”

“Çocukları eve götürüp yatırmalıyız,” dedi Maddie, Mac’e.

“Tabii, hayatım, sen nasıl diyorsan.”

“Akşam yemeği için tekrar teşekkürler Ned. Ve anne.”

“Bizim için zevkti, tatlım,” dedi Ned kızların ikisinin de kendilerini seven iyi adamlarla güzel ilişkiler içinde olduğunu

bilmenin getirdiği rahatlıkla. Bu adamlar, babalarıyla yaşıyan bu son gelişimin ardından onlara ihtiyaç duydukları desteği vereceklerdi, Ned bundan emindi.

Birkaç dakika sonra, Francine ve Ned çocukları araba oturaklarına yerleştirip kemerlerini taktılar ve çocukların arkasından el salladılar.

“Kızları vasiyetine eklediğini söylememiştin,” dedi Francine ortalığı toparlamak için eve dönerlerken. Ev günlerce istakoz kokacaktı şüphesiz. “Beni büyülemeye devam ediyorsun, Ned Saunders.”

Aldığı iltifattan utanan Ned, “Uzun zaman önce yapmıştım,” dedi. “Seni de ekledim.”

“Çok naziksin.”

“Bunun nezaketle alakası yok, bebeğim. Eğer nalları dikersem iyi olacağından emin olmak zorundayım.”

“Böyle konuşma. Hoşuma gitmiyor. Uzun yıllar boyunca hayatı senin için zorlaştırmayı planlıyorum.”

“Hevesle bekliyorum.” Ona gülümseyip istakozları kaynatmak için kullandıkları geniş kazana deterjan sıktı. “Maddie, Bobby’den gelen haberi daha zor sindirecekmiş gibi duruyor.”

“Onun için hep daha zordu. Babasının bizimle yaşayışını, bizi terk edişini hatırlıyor. Tiffany’ninse hiç anısı yok.”

“Ben de kendisinin hayranı değilim,” dedi Ned. Birine olan hislerini hiç kadar yumuşatarak söylediği olmamıştı. “Ama çocuklar için bunları yapmak zorunda değildi. Bu konuda hakkını yiyemem.”

“Sanırım haklısın ama ben daha fazla ondan bahsetmek istemiyorum.”

“Neden bahsetmeyi tercih ederdin?”

“Düğünümüzden,” dedi Francine gülümseyerek. “Nerede yapalım istersin?”

“Sen nerede istersen, bebeğim. Bana nerede olmasını istediğini söyle, öldurayım.” Francine’le evlenmek için sabırsızlanıyordu, en sonunda parmağına yüzüğü takıp ömrü boyunca sevdiği tek kadının kendisine ait olduğunu bilmek için...

Maddie eve dönüş yolunda konuşmadı ve Mac, onunla konuşmak için çocukları yıkayıp yatırmasını bekledi. Thomas’ın uykuya dalması üç masal sürmüştü. Mac sabırsızlanmamaya çalışıyordu ama öte yandan, Maddie’nin yanına gitmek istiyordu.

Thomas en sonunda gevezeliğı bırakıp uykuya daldığında Mac, oğlunun gurur duyduğu “büyük oğlan yatağı”ndan dikkatle kalktı. Gece lambasını açıp kapıyı aralık bıraktı, böylece gece uyanırsa onu duyabileceklerdi. Şanslarına, çocukları güzel uyuyordu ama yine de uyanırlarsa Mac onları duyabilmek istiyordu ve Maddie’nin çok güvendiğı bebek güvenlik kameralarına o kadar da güvenmiyordu.

Bazı anlar, Mac hayatının birkaç kısa yılda geçirdiğı bu değişime inanamıyordu. Dünyanın en mutlu bekârından dünyanın en mutlu aile babasına dönüşmüştü. Şu anki hayatından asla vazgeçmezdi.

Ana yatak odasında Maddie’yi büyük bir yastık dağına yaslanmış Hailey’yi emzirirken buldu. Bobby’den gelen mektup açılmamış bir şekilde komodinin üzerinde duruyordu.

“Uyudu mu?” diye sordu Mac fısıltıyla.

“Sanırım.”

“Onu almamı ister misin?”

“Tabii.”

Şimdiye kadar bunu yapmaya alışmalarına rağmen bebeği uyandırmamak için dikkatle hareket ettiler. Mac, Hailey’yi kollarına aldı ve küçük kızın boynuna sokulmasına, her seferinde olduğu gibi, içi gitti. Uzun bir süre boyunca hareket etmeden kızının yerleşmesini bekledi.

Mac’in Hailey’yle böyle yakınlaşmayı ne kadar sevdiğini bilen Maddie gülümsedi. Bu gülümseme onun içini eritmekte her zaman başarılı oluyordu, ona bu yeni hayatın Maddie’siz mümkün olmayacağını hatırlatıyordu.

Bebegi odasına taşıyıp beşiğine yatırdı ve battaniyeleri üzerine örttü.

Hailey bir anlığına gözlerini açınca Mac dondu, kızının bir sonraki hareketini bekliyordu. Minik bebek başparmağını ağzına itti, yan döndü ve uykuya daldı.

Tuttuğu derin bir soluğu bırakan Mac, bebek kamerasını açtıktan sonra parmak uçlarında yatak odasına döndü.

“Herkes yerli yerinde mi?” diye sordu Maddie o içeri girince.

“Evet. İkide iki. Büyülüym ben.”

“Bebeklere fısıldayan adam.”

Mac, Maddie’nin yanına uzanıp ona döndü. “Okuyacak mısın?”

“İstemiyorum.”

“Senin için okumamı ister misin?”

Altdudağını ısırın Maddie onun teklifini değerlendirdi. “Sarırm birimiz okumak zorunda.” Zarfa uzanıp onu Mac’e verdi.

Mac zarfı açtı, çocukları için ayarlanan destek fonlarına dair evrakları inceledikten sonra babasının yazdığı mektuba göz gezdirdi. “Sana okumamı ister misin?”

“Olabilir...”

Mac, Maddie’nin elini tutup kendi göğsüne bastırdı. “Sevgili Maddie, umarım iyisindir. Seni görmek ve seninle biraz zaman geçirebilmek çok güzeldi. Bunu yapmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama beni evinde ağırlamana minnettarım. Nerede yaşadığını, ailenle mutlu olduğunu görmek bana iyi geldi.”

Mac başını kaldırıp karşıdaki duvara bomboş bakan karısını inceledi. Maddie’nin yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“Bunca zaman sonra yaptıklarım için özür dilememin hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Partilerde eğlenmek ve arkadaşlarımla takılmak benim için daha önemliyken evlenip baba olmak hakkım değildi ve bebek bezi değiştirmek yerine bunları tercih ettiğim için pişman olduğumu söylemenin yetersiz olacağını da farkındayım. Sizin bunlarda hiçbir günahınız yoktu. Tek suçlu benim. Siz benden aldıklarınızın katbekat fazlasını hak ettiniz ve sizi tekrar görmek, çocuksu tavırlarımın sevdiğim insanlara ne kadar zarar verdiğini bana gösterdi.

İster inan ister inanma, seni sevdim. Seni hâlâ seviyorum. Hep seveceğim. Seni ve kız kardeşini düşünmediğim bir an bile yok. Seni tekrar görmek, sizin hayatlarınıza dair ne çok şeyi kaçırdığımı fark etmemi sağladı. Gidişimin üzerinden yıllar geçtikten sonra geri dönmeyi ve verdiğim zararları dü-

zeltmeyi düşündüm, fakat sizinle ya da annenizle yüzleşecek cesaretim yoktu ve bunun için bütün sorumluluğu üzerime alıyorum. Her gün aklımda olduğunuzu bilmen benim için önemli ve yaşadığım her an seni ve kız kardeşini düşünmeyi sürdüreceğim.”

Maddie'nin birbirine bastırıldığı dudaklarının arasından bir hıçkırık yükseldi.

“Maddie...”

“Lütfen bitir. Lütfen.”

Mac dikkatini yeniden mektuba verdi, karısının acı çekmesinden nefret ediyordu. “Çocukların fonlarını suçluluk duygusuyla açmadığımı bil. Fonların önemli bir meblağ içermediğini biliyorum, ama belki de torunlarım için hayatı, çocuklarım için kolaylaştıramadığım kadar kolaylaştırırım. Tek amacım bu. Sana söz veriyorum, bu paranın karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Ve sana, sen istemediğin sürece bir daha benden haber almayacağının da sözünü veriyorum. Adresimi ve telefon numaramı buraya bırakacağım, kapım size ve ailelerinize her zaman açık. Eğer hayatımı baştan yaşama şansım olsaydı, asla gitmezdim. Bunun pişmanlığını her daim yaşayacağım ve size çektiğim acı için kendimi asla affetmeyeceğim. Sevgilerim ve en iyi dileklerle, baban, Bobby Chester.”

Mac mektubu katlayıp zarfına geri koydu. “İyi misin, aşkım?”

Maddie başını sallamasına rağmen yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve bu da Mac'i kahrediyordu. “Ondan bunları duymayı hiç beklemiyordum.”

“Bunca zamanın ardından nasıl hissettiğini duymak iyi olsa gerek. Pişman olduğunu bilmek.”

“Sanırım. Ama hiçbir şeyi değiştirmiyor.”

“Haklısın, değiştirmiyor,” dedi Mac kelimelerini dikkatle seçerek. “Ama en azından yaptıklarını kabulleniyor.”

“Evet. Kabulleniyor.”

“Gel buraya, bebeğim.” Mac kollarını uzattı ve karısının kollarının arasına süzülmesini bekledikten sonra ona sarıldı. Yüzündeki saçları ittikten sonra alnını ve dudaklarını öptü. “Senin için ne yapabilirim?”

Maddie kolunu onun beline doladı. “Bu iyi. Gerçekten iyi.”

“Ona cevap verecek misin?”

“Ben de bunu düşünüyordum. Ona para için teşekkür etmeliyim sanırım ama teşekkür notunda ona ne diye hitap edeceğim? *Sevgili Baba* mı demeliyim, *Sevgili Bobby* mi yoksa *Sevgili Bay Chester* mı?”

Mac kendi babasına nasıl sesleneceğini bilememenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. “Nasıl rahat hissedeksen.”

“Bilmiyorum.”

“Birkaç gün düşünüp bulabilirsin.”

Maddie kollarında hareketlendi, dudaklarını öptü. “Bu akşam bu konuda daha fazla düşünmek istemiyorum.”

“Ah, öyle mi? Ne düşünmek istiyorsun?”

Maddie’nin gülümseyişi karamel renkli gözlerini aydınlattı. “Sence? Uzun zaman oldu.”

“Bunun için üzgünüm.”

“Üzülmeni gerektirecek bir şey yok ama telafi etmene hayır demem.”

Mac, Maddie’nin babasının notunun yarattığı hisleri hafif bir tavırla geçiştirmeye çalıştığının farkındaydı. Onun aklını

dağıtmaya kararlı bir şekilde yer değiştirip Maddie'nin üzerine geçti. Kendini başka hiçbir yerde, Maddie'nin kollarının arasındayken hissettiği kadar yuvasındaymış gibi hissetmiyordu. Bu gece de buna bir istisna değildi. Maddie'nin kolları ona dolandı ve parmakları saçlarından geçti, bacakları belini buldu.

Onunla son sevişmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti ve Mac, onu yavaşça baştan çıkarma planının işe yaramayacağını kısa sürede anladı.

“Mac,” diye fısıldadı Maddie. “Bekleme. Sana ihtiyacım var.”

Bunu duymak Mac için yeterliydi. Her zamanki gibi hızlı, ateşli ve şehvetli bir şekilde seviştiler. Evlendikten sonraki zamanlarda, Mac yavaşlamalarını, sakinleşmelerini beklemişti ama onun yerine aralarındaki alev sürekli çoğalmıştı.

Maddie sırtını yükseltip parmaklarını Mac'in tenine gömdü, zirveye ulaşırken Mac'i içinde tutmak istiyordu.

Maddie'nin kasılmaları Mac'i de tetikledi ve Mac, hissettikleriyle inledi. “Yüce İsa,” diye fısıldadı karısının kulağına ve Maddie onun fısıltısıyla ürperdi.

“Mm,” diye mırıldandı Maddie. “Tam da ihtiyacım olan şey.”

“Hizmetinizde olmak benim için şereftir, Leydim. Ne zaman isterseniz.”

Maddie'nin kahkahaları Mac'e bu son olayı da atlatacaklarına dair umut verdi. Beraberken her şeyi atlatabilirlerdi.

Tiffany babasından gelen mektubu tekrar tekrar okuyor,

duymak için otuz yıldır beklediği kelimeleri göğsünün en derininde hissediyordu. Babası onu seviyordu. Babası onu hep sevmiştir. Gittiği için pişmandı ve baştan yaşama şansı olsa bunu yapmazdı. Bu her şeyi değiştiriyordu. Bütün hayatı boyunca annesinin ve ablasının, babasına karşı takındığı tutumdan etkilenmişti. Yetişkin bir birey olarak babasıyla tanışmadan önce, ona dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Tiffany için o sanki hiç var olmamıştı. Bunun annesi ve Maddie için geçerli olmadığını biliyordu ve babasından gelecek bir şeylerin eksikliğini duysa bile annesiyle ablasının hislerini anlamaya çalışmıştı.

Şimdi, eksikliğini hissettiği şeylere ve daha fazlasına kavuşmuştu.

Blaine yatak odasına girip üzerindeki tişörtü çıkararak Tiffany'nin dikkatini kaslı üst bedenine çekti.

“Seni kaç masala ikna etti?” diye sordu.

“Dört.”

“Kolay lokmasın.”

“Ne diyebilirim ki? Sizin ellerinizde oyuncığa dönüveriyorum.” Tişörtünü, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp yerde bir yığın oluşturdu ve Tiffany o yığının, Blaine ertesi gün işe gittiğinde hâlâ orada olacağını biliyordu.

Mükemmel adam yok, diye düşündü kollarını Blaine'e uzatırken, ama onun erkeği mükemmele en yakın noktadaydı. Blaine'in yanına uzanmasını bekliyordu ama o, üzerine çıkıp boynunu ısırdı.

“Ne var ne yok, Şef Taylor?” Tiffany gözlerini yumdu ve Blaine'in yakınlığıyla hep yaptığı gibi keyifle iç geçirdi. Ba-

şından beri bir şeylerin ters gitmesini beklemişti, oysa her şey her gün daha iyiye gidiyordu.

“Senin için büyüyen bir yirmi beş santim var,” dedi Blaine her zamanki gibi ve Tiffany de her zamanki gibi kıkırdadı.

Tiffany kalçasına vurunca Blaine inledi. “Çok yakışıklısın.”

“Beni seviyorsun.”

“Evet, seviyorum. Seni çok seviyorum.”

“Bunu duymaktan asla sıkılmayacağım, bebeğim.”

Tiffany ne olduğunu anlayamadan Blaine içine girmişti ve onunla sevişiyordu. Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl odaya girip hemen soyunarak onu baştan çıkarıyordu? Eskiden onu moda sokmak bu kadar kolay değildi. “Bunu bana nasıl yaptığını aklım almıyor?”

“Neyi? Sana ne yapıyorum?”

“Bir parmağını bile kıpırdatmadan benimle sevişebiliyorsun.”

Blaine geri çekildi ve Tiffany çenesini kapalı tutmuş olmayı diledi. “Tüm gereklilikleri atladım, değil mi?”

“Umurumda değil. Geri gel.”

“Bir dakika sonra.” Blaine bütün bedenine, her santimine öpücükler kondurmaya başladı. Tekrar içine girdiğinde, Tiffany şiddetli bir orgazmın kenarında sallanıyordu ve Blaine’in ikinci darbesinde patladı. “Tanrım, bu çok ateşli. Beni delirtiyorsun. Bunu biliyor musun?”

Tiffany ona baktı, Blaine çok seksi, çok harika, ona ve kızına çok bağlıydı. Kelimeler Tiffany’nin dudaklarından öylece dökülüverdi. “Ne zaman yanımıza taşınacaksın?”

Blaine hareket etmeyi kesti ve Tiffany’ye baktı, ifadesi anlaşılmazdı. “Ben... Böyle bir şey istediğini bilmiyordum.”

Tiffany her zamanki gibi omuz silkti ama çılgınca atan kalbi bu hareketi yalanlıyordu. Onun hayır demesinden korkuyordu. “alışmadığın her geceyi burada geçiriyorsun.”

“Doğru.” Kalalarının hareketleri devam ediyordu ama Tiffany onun aklının az önceki soruda olduğunu biliyordu.

Aklını dağıtmamak için dilini Blaine’in göğüs ucunda gezdirip ardından ısırdı. Blaine iç geçirdi.

Dudakları buluştu, ateşli bir öpüşmenin içindelerken Blaine onu kendine bastırdı ve ardından, içine boşaldı. Sonrasında uzun bir süre daha onu kendine bastırmayı sürdürdü. Blaine’in tanıdık kokusu ve gün sonunda yüzünde beliren sakallarının izi Tiffany’ye ömründe hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündürdü.

Blaine çok hızlı bir şekilde Tiffany’nin hayatının olmazsa olmazları arasına girmişti ve artık onsuz bir gün bile düşünemiyordu. Her şeyden güzel olansa, kızının bu yakışıklı polisi gerçekten sevmesiydi.

“Bunu öylece ortaya atmak istemedim,” dedi Tiffany uzun süre sessiz kaldıktan sonra.

“Bir saniyeliğine soluğumu kestir.”

Tiffany elini onun sırtında gezdirip poposunu avuçladı. “Hızlı toparlandın.”

Blaine kıkırdayıp onu öpmek için başını kaldırdı. “Değil mi?”

Tiffany onun cevabını beklerken gergin olsa da başını sallayıp eğlenceli bir gülümseme takındı.

“Olay şu ki...”

Tiffany’nin midesi düğümlendi, bu eski kocasıyla hep olurdu. Onun ani öfkesine asla alışamamıştı ve bu yüzden

sürekli gergin hissederdi. Kendisine Blaine’le eski kocasının hiçbir şekilde birbirine benzemediklerini anımsattı ama Blaine’le ilişkilerinin yürümesini öyle çok istiyordu ki. Bazen gereğinden fazla istediğini bile düşünüyordu.

“Ben evleniriz diye düşünmüştüm,” dedi Blaine.

Şaşkınlıkla bakakalma sırası Tiffany’deydi. “Evlenmek.”

“Ben de öyle dedim.” Blaine onun yanaklarına, ardından dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Bu kesinlikle resmi bir teklif değil ama eğer teklif etsem ne derdin?”

“Ben... Şey. Ben yeni boşandım.”

“Yani? Etrafta dolanıp maceralara mı atılacaksın?”

“Tabii ki hayır. Bunu yapmayacağımı biliyorsun.”

“O halde neden aramızdakileri resmileştirmiyoruz?”

“Yavaş adımlarla ilerliyoruz sanıyordum.”

Blaine kendini Tiffany’dan çekti ve sırtüstü uzandı, Tiffany’nin elinin üzerine bir öpücük kondurdu. “Çok şey yaşadığını biliyorum ve istediğim son şey hazır olmadığın bir şeye seni zorlamak. Ama her şeyimle burada olduğumu bilmeni istiyorum, Tiff. Senin için de Ashleigh için de buradayım.”

Tiffany bu özel anı bozmamak için gözlerini kırpıştırarak ağlamamaya çalışıyordu. Evliyken yeterince ağlamıştı. “Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Evlilikten bahsetmeye henüz hazır değilim. Ama bunun seninle hiç ilgisi yok.”

“Peki.”

“Yavaş adımlara dönmeye ne dersin?”

Blaine yan uzanıp elini Tiffany’nin karnına koydu. “Sanı-

rım, bu sırlsıklam âşık halimle, bana vermeye razı olduğun her şeyi kabul edip minnettar olacağım kesin gibi bir şey.”

Rahatlamayla i geçiren Tiffany onu kucakladı ve göğsü-ne bir öpücük kondurdu. “Bugün güzel bir gündü.”

“Hayatındaki adamların seni hak ettiğin gibi sevmesi için yeterince bekledin.”

“Evet.” Ağlamak istememesine rağmen gözyaşlarına engel olamadı. Ama bunlar mutluluk gzyaşlarıydı. Uzun zamandır beklenen gözyaşları.

On İstüncü Bölüm

Abby, Beachcomber'a ıslak saçlar ve kıyafetlerle girme konusunda kendini iyi hissetmediğini belirttikten sonra Adam kolunu onun omzuna atıp gece vakti yalnız yüzmekle ne büyük aptallık ettiği konusunda söylenmeye devam etmişti, ta ki Beachcomber'a çıkan basamaklarda duydukları sese kadar. Adam arkasından gelen fazla tanıdık sesi duyduğunda son anda paçayı sıyırdılar. Adam kolunu hızla Abby'nin omzundan çekti.

Adam arkasını döndü, annesiyle babasını dışarıda geçirecekleri bir gece için hazırlanmış bir halde önünde dikilirken bulduğunda şaşkınlıkla nefesini tuttu. Annesiyle babası ona, ardından Abby'ye baktılar, ikisini birlikte görmekten ötürü şok oldukları belliydi.

"Abby," dedi Linda, Abby'nin yanağına bir öpücük kondurarak. "Adaya döndüğünü duymamıştım."

Adam her şeyden haberi olan annesinin bu bilgi kırıntısını atladığına inanamıyordu.

“Cal da seninle mi?”

Abby elini ıslak saçlarından geçirdi. “O... ben...”

“Abby ve Cal nişanı bozmuşlar,” dedi Adam babasının sert bakışları altında bir köşeye sinme isteğine güçlükle karşı koyarak.

Annesiyle babası bir saniye durup bir yeni bilgiyi sindirdiler. Adam onların kafasında çalışan çarkların sesini duyabiliyordu; oğullarının, ağabeyinin eski kız arkadaşıyla bu kadar yakın ne yaptığını sorguluyorlardı.

“Nasıl oldu da bu kadar ıslandın?” diye sordu Linda.

“Sahilde yürüyüşe çıkmıştık ve Abby düştü.”

Linda oğluna şüphayle baktı, her kelimesinin altında bir yalan aradığı çok açıktı.

“Biz de barda bir şeyler içecektik,” dedi Koca Mac. “Bize katılın.”

Babası ne zaman ona bir konuda emir vermişti? Ve ne zaman Adam babasından gelen doğrudan bir talimata karşı koymuştu? Aslında, hiçbir zaman?

“Benim hızlıca bir duş almam lazım,” dedi Abby ıslak saçını işaret ederek.

“Sana yer ayırırız,” dedi Koca Mac.

Adam, Abby’yi cesaretlendirmek istercesine gülümsedi, Abby’nin yanaklarının kızarmış olduğunu fark etmişti, belli ki dehşete düşmüştü ve Adam’la baş başa bir dakikaya çok ihtiyacı olduğu açıktı. “Barda görüşürüz?”

“Tabii,” dedi Abby tereddütle. “Hemen gelirim.” Merdivenlerden hızla çıkıp gözden kayboldu.

Adam, annesiyle babasının peşinden bara girdi, arkada

bir masa bulup oraya yürüdüler. Bu, rahatsız edilmeyeceklerini kesinleştiren Adam sessizce küfür etti. Harika...

Chelsea bardan onlara el salladı. "Hemen geliyorum."

"Abby'yle ne yaptığınızı sanıyorsun," dedi Linda doğrudan konuya dalarak.

"Takılıyoruz. Biraz eğleniyoruz. Kırık kalplerimizi sarıyoruz."

"Kırık kalpler mi?"

"Cal'la hoş bir şekilde ayrıldılar ve ben... Ben de son zamanlarda hoş olmayan bir şekilde bir ilişki bitirdim. Hatta belki daha bile kötü bir şekilde."

"Anlat ona, oğlum," dedi Koca Mac.

Adam'ın şu an yapmak istediği son şey Sasha'nın ihanetini bir kez daha baştan yaşamaktı ama annesine New York'ta olanları anlatmadan da duramadı. Sözünü bitirdiğinde annesi ona heyecanla bakıyordu.

"Ondan hiç bahsetmedin. Sen bunu ne zaman duydun?" diye sordu kocasına.

"Dün gece."

"Ne kadar zamandır birlikteydiniz?" diye sordu Linda, Adam'a.

"Birkaç yıldır."

"Birkaç yıl mı? Neden bizden böyle bir şeyi sakladın Adam?"

"Bilmiyorum. Öylesi daha kolay göründü."

"Aileni hiç merak etmedi mi? Büyüdüğün yeri?"

"Etti. Bu yaz buraya gelmeyi planlıyorduk. Ona evlenme teklif etmeyi düşünüyordum. Ama tabii şu an bunların hiçbir olmayacak."

Chelsea babasıyla Adam'a birer bira, annesine bir kadeh beyaz şarap getirdi. Bir bara girdiğinizde barmenin ne içeceğinizi tam olarak biliyor olması nasıl bir lükstü?

"Teşekkürler tatlım," dedi Koca Mac, Chelsea'ye. "Bizim için bir hesap aç. Bir süre burada olacağız."

Adam babasının karşından kıvranırken, babasının bundan keyif almasına figan etmemek için kendisini zor tuttu.

"Tabii, Bay McCarthy. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenin."

"Şirketin ne olacak?" diye sordu Linda yeniden yalnız kaldıklarında. "Onun şirketini senden *çalışmasına* izin verecek değilsin herhalde."

"Tabii ki vermeyeceğim."

"Öyle mi?" diye sordu Koca Mac. "Dün gecedен sonra fikrini değiştirmişsin."

"Biraz düşündüm ve avukatımla konuşup bir plan yaptık. Her şey işleme konuldu bile."

"Güzel," dedi Koca Mac. "Seninle bu konuda ciddi bir konuşmak yapmak zorunda kalmadığıma seviniyorum."

"Ben de." Babası güldü.

"O halde ağabeyinin eski kız arkadaşıyla ne yaptığına dair ciddi bir konuşmaya ne dersin?" dedi annesi.

"Size söyledim. Takılıyoruz. Eğleniyoruz. Zor zamanlarımızda birbirimize destek oluyoruz."

"Eğer duyarsa Grant'in bu konuda ne düşüneceği hiç aklına geldi mi? Kazadan beri zaten zor günler geçiriyor..."

"Çoktan Grant'le konuştum."

"Sen... Sen eski kız arkadaşıyla çıktığını ağabeyine mi söyledin?" diye sordu Linda.

“Evet.”

“Ne dedi?”

“Ne diyebilir ki, anne? Onların ilişkisi biteli çok uzun zaman oldu. Grant şimdi Stephanie’yle nişanlı. Bundan ona ne?”

“Adam... Tanrım! Seni oldum olası zeki bir çocuk sanırdım ama bu konuda ağabeyinle aranda nasıl problemler çıkabileceğini görmediğine göre...”

“Görmüyorum, evet. O, Stephanie’yle mutlu. Onunla Abby arasındaki her şey, Grant ona evindeki mobilyalardan biriymiş gibi davrandığı için bitti, hem de yıllar önce. Bunu size kendisi de söyleyecektir. Abby’dan hoşlanıyorum. O da benden hoşlanıyor. Birbirimizi güldürüyoruz. Bunda yanlış olan ne?”

“Hayatta en çok gurur duyduğum şeylerden biri,” dedi Koca Mac, “Siz beşinizin birbirinize yakın oluşu. Sana tam şu anda, bunu riske atacak bir şey yapmanı desteklemediğimi söyleyeceğim. Özellikle de Grant iyi değilken. Beni karşında bulursun.”

“O kendi dertlerini çözerken ben kendi hayatımı askıya mı alacağım yani? Kimseye kendisini bu kadar rahatsız edenin ne olduğunu bile söylemiyor. Eğer neyin yanlış olduğunu bilmezsek ona nasıl yardım edebiliriz?”

“Beklemeli, sabretmeli ve işleri kötüleştirecek hiçbir şey yapmamalıyız,” dedi Koca Mac.

“Bu adada bir sürü bekâr kadın var,” dedi Linda. “Chelsea mesela. Onunla uzun zamandır arkadaşsınız. Arkadaşımız Jenny de var, burada fener bekçiliği yapıyor. Öncesinde yıllarca New York’ta yaşamış. Muhtemelen ikinizin konuşacak bir sürü şeyi vardır. Bir de...”

“Anne! Dur. Çöpçatanlık işine girmeyi aklından bile geçirme. Abby’yle zaman geçirmeyi seviyorum. Onunla olmak Sasha’yla yaşadıklarımın ardından bana iyi hissettiriyor. Grant birkaç dakika hoşnutsuzluk duyabilir diye bundan vazgeçecek değilim. O Abby’yle şansını denedi ve bunu mahvetti. Kendisi de bunu inkâr etmiyor zaten.”

“Dün gece de onunla mıydın?”

“Konuşuyorduk ve uyuyakaldık. Hemen kurma kafanda.”

“Ateşle oynuyorsun, oğlum.” Koca Mac’in ifadesi ciddiydi.

“Otuz beş yaşındayım, baba. İkinizi de seviyorum ve bunu biliyorsunuz. Grant’i de seviyorum. Ama bunun onunla hiçbir alakası yok ya da sizinle. Eğer kulağa saygısızca geliyorsa, özür dilerim, saygısızlık yapmak niyetinde değilim. Sizden tek istediğim bunu olmadığı bir şeymiş gibi görmeyin. Biz sadece takılıyoruz. Sadece bu. Abby ciddi bir şey aramıyor. Aynı benim gibi.”

“Eğer olay buysa, bunun ağabeyinle arana girmesine izin vererek aptallık edersin,” dedi Linda. “Aranızdakiler ciddi olsa onun için Grant’i karşına almanı anlayabilirdim ama sadece takılıyorsanız, bu riske değmez.”

“İzin ver buna ben karar vereyim. Sizden bu işe karışmanızı ve kendi kararlarımı vermek konusunda bana güvenmenizi istiyorum. Bir de lütfen, Grant’le olan ilişkimde bana biraz daha güvenin, olur mu? Onu kasten incitecek hiçbir şey yapmam ve aramıza kimseyi sokmam. Asla.”

Vahşî bir kırmızılık gözünü aldığı anda Adam başını çevirdi ve Abby’nin üzerine tam oturan bir elbiseyle içeri girdiğini gördü. Kırmızı elbisenin yakası o kadar düşüktü ki insanın

hayal dünyasına pek bir şey bırakmıyordu. Abby'nin koyu saçları aydınlatmanın altında ışıldıyordu, dudakları kırmızı ve parlaktı. Önceki gece flört ettiği bir adamla karşılaşınca gülümsedi ve onu kucakladı.

Adam sandalyesinin arkasını kavrayıp ayaklarının üzerine dikilmemek ve olay yaratmamak için kendini zorladı. Abby'nin bundan hoşlanmayacağını biliyordu. Abby, Adam'ın anne babasıyla oturduğu masayı işaret edince biraz olsun rahatladı.

“Altı çocuğun olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi adam kalabalık barda bile rahatlıkla duyulabilen bir sesle. “Çok ateşli bir annesin!”

Adam buna daha fazla katılamazdı.

Adam, Abby içeri girdiğinden beri açık olan ağzını ancak Abby onların masasına doğru yürürken kapatabildi. Başını çevirdiğinde anne ve babasının pürdikkat kendisini izlediğini fark etti.

“Sadece takılıyorlarmış!” diye mırıldandı babası tam da Abby masaya ulaştığında.

Elbise McCarthylerle içilecek bir içki için çok fazlaydı. Abby lobiye inen merdivenlerin yarısına vardığında bunu fark etmişti. Elbiseyi üzerine geçirdiğinde de bir anlığına tereddüt etmişti ama bugün Tiffany'yle geçirdiği dakikaların ardından kendisinin daha yeni, daha iyi bir versiyonu olmaya kararlıydı. Elbise biraz fazla olsa bile, Adam'm tepkisi paha biçilemezdi ve Abby'ye, Naughty&Nice'ta harcadığı her kuruşa değdiğini düşündürmüştü.

“Kendine güvenmek her şeyin anahtarı,” demişti Tiffany. “Eğer sen kendine güvenirsen, etrafındakiler bunu görecektir.”

Kırmızı elbise Abby’nin kendine güvenmesini sağlıyordu. McCarthylerin masasına gidip onlarla bir içki içecek kadar. Linda ve Mac McCarthy’nin, Adam’la beraberliğini sorguladığı şüphesizdi. Onaylamayabilirler miydi? Peki ya onaylamazlarsa? Abby bunu umursar mıydı? Peki ya Adam?

Kes şunu. Böyle düşünmek özgüvenini yerine getirmiyor.

Özgüveni üzerinde harikalar yaratan Les’in –yoksa Len miydi?– tepkisi olmuştu. Bir önceki gece, Adam çıkagelip onu bardan çekerek uzaklaştırmadan önce takıldığı adamlardan biriydi ve Abby bara girince sanki kraliyet ailesinden birini görmüş gibi davranmıştı. Ona sarılmış ve müstehcen bir şekilde gülümsemişti.

“Harika görünüyorsun, bebeğim. Evli olduğundan emin misin?”

“Korkarım öyleyim,” dedi Abby, Adam’ın kendisi için yazdığı hikâyeye sadık kalabildiği için mutluydu. “Kocam şurada, anne babasıyla birlikte ve kendisi biraz kıskançtır.”

“Eğer senin gibi bir karım olsaydı ben de biraz kıskanç davranabilirdim.”

“Bunu söylemen ne hoş. Seni tekrar görmek güzeldi ama gidip aileme katılmalıyım.” McCarthylerden ailesi olarak bahsetmek ona bir zamanlar bir McCarthy olmayı umduğu günleri anımsattı. Ama böyle bir şey olmamıştı.

Uzaklaştığı sırada Len –ya da Les– arkasından seslendi, “Altı çocuğun olduğuna hâlâ inanamıyorum. Çok ateşli bir annesin!”

McCarthylerin bunları duyduğunu fark ettiğinde suratı ısındı. Adam sandalyesini tutmak için kalktı ve Koca Mac de saygısından ötürü doğruldu. Abby bunu oldum olası çok tatlı bulmuştu. Koca Mac'e kasabadaki diğer tüm kız çocukları gibi büyük bir hayranlık besliyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi Adam kendi sandalyesine oturduğunda.

"Teşekkürler. Bugün alışverişe gittim. Yeni şeyler almanın vakti gelmişti."

"Buna çok benzeyen bir elbiseyi Tiffany'nin mağazasında görmüştüm," dedi Linda.

"Ben de oradan aldım zaten. Tiffany mağazada harikalar yaratmış ve ayrıca müşterilerine paralarının karşılığını vermek konusunda sıradışı bir iş çıkarıyor."

"Bak bu konuda sana katılıyorum," dedi Linda.

"Sen oradan ne almış olabilirsin ki, anne?"

"Seni ilgilendirmez, tatlım."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Adam.

"Çatıya kar yağdı diye içerideki ateş söndü değil ya oğlum," dedi Koca Mac suratında geniş bir gülümsemeyle. Adam homurdandı.

Abby onun bu haline gülmeden edemedi.

"Altı çocuğun olduğunu duymamıştım," dedi Linda, Abby'ye göz kırparak. "Seri çalışmışsın."

Abby, Adam'a baktı, buna nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi.

"O adam dün gece Abby'ye biraz sarkıntılık etti," dedi Adam. "Biz de minik bir hikâye uydurduk."

“Öyle mi?” dedi Koca Mac oğlunu incelerken.

Chelsea, Abby’nin siparişini almak için geldi.

“Barmen beni kurtardı,” dedi Adam. “Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim, Chelsea.”

“Bunu duymak güzel. Sana ne getirebilirim, Abby?”

“Beyaz şarap lütfen.” Tekila konusunda dersini almıştı. Bazı kadınlara kıyafetlerini çıkarttırıyor olabilirdi ama Abby’nin çenesinin düşmesine ve en derin sırlarını dökmesine sebep oluyordu. Adam’a söylediği şeyleri utançtan yeri dibine girmeden düşünemediği için bu konuda düşünmemeye çalıştı.

“Ne istersin? Pinot mu, Chardonnay mi?”

“Pinot deneyeceğim sanırım.” İşin aslı, farklı şarap çeşitlerine dair hiçbir fikri yoktu, dolayısıyla hoşuna gideni bulana kadar arayacaktı. Önceden, özellikle Grant’le etkinliklere gittiklerinde Chardonnay içerdi ama başka bir şey denemişti. Tabii tekilayla kendini kaybedene kadar.

“Hemen geliyor.”

“Bize birer bira daha, tatlım,” dedi Koca Mac.

Chelsea, Koca Mac kendisine *tatlım* diye seslenince birazcık eridi ama sonuçta o da sadece insandı.

“Seni görmek güzel, Abby,” dedi Linda. “Cal’la ilişkinin yürümemesine üzüldük.”

“Ben de üzüldüm.” Daha fazla anlatmak konusunda tereddütlüydü ama Bay ve Bayan McCarthy’nin suratındaki samimi ifadeden ilgilendikleri açıkça anlaşıyordu. “Teksas’a gittikten sonra her şey değişti. Biz... Biz orada yürütemedik.”

“Bu çok kötü,” dedi Linda. “Ama en azından erken fark etmişsin.”

“Evet, doğru.” Konuyu üzücü aşk hayatından başka bir yere çevirme fikriye gerilen Abby, hakkında konuşacak başka bir şey aradı. “Yeniden büyükanne ve büyükbaba olduğunuz için heyecanlı olmalısınız. Tebrikler.”

“Janey ve Joe adına çok heyecanlıyız,” dedi Koca Mac. “Ağustos bekleyemiyoruz.”

“Bebek ve okul birlikteyken yapacak çok işi olacak,” dedi Abby.

“Eğer bunun altından kalkabilecek biri varsa, o da Janey’dir,” dedi Linda.

“Çok doğru.”

Konuşma bir süreliğine durakladı ve Abby, Adam’ın neden bu kadar sessiz kaldığını merak etti. Bir şey söyleyemez miydi? Onun yerine, oturmuş bira şişesiyle oynuyor, Abby annesi ve babasıyla konuşurken gözucuyla onu izliyordu. Neden durmadan onu izliyordu? Elbisesinde bir şey mi vardı? Bakışlarını aşağı çevirdi ama gördüğü tek şey, normalde sergilediğinden biraz fazla dekolte oldu. Sıradışı bir şey yoktu.

Başını kaldırdı ve başka bir yere bakmasını söylemek için Adam’la göz göze geldi ama Adam gözlerini ondan ayırmadı, sanki meydan okuyor gibiydi.

Chelsea içkileriyle çıkageldi ve bu sayede Adam dikkatini Abby’nin göğsünden birazcık çekebildi.

Abby, bara girişinin Adam’ı çarptığının farkındaydı. Bu inanılmaz derecede gururunu okşuyordu ve özgüvenine katkısı su götürmezdi. Keşke Adam’ın annesiyle babası her hareketlerini izlemiyor olsaydı, böylece onun tepkisinin tadına biraz daha varabilirdi.

Şarabından bir yudum alıp birbirlerine duydukları çekimi kendi içinde sorgularken, Adam'ın eli elbisesinin altından bacağına buldu. Abby az kalsın soluk borusuna kaçan şarapla boğuluyordu. Öksürükleri Adam'a verdiği sır kadar utanç vericiydi.

Adam onun sırtına vururken Abby yutkunup nefes almaya odaklandı.

“Üzgünüm,” dedi Abby gözlerinde biriken yaşları mendiliyle silerken.

Linda bir bardak suyu Abby'ye doğru uzattı. “Biraz su iç.”

Abby soğuk sudan içerken Adam'ın kendisine sırtışını yakaladı ve onu oracıkta yumruklamak istedi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Üstelik bu, bugün ikinciydi ve hiç de üzgün görünmüyordu. Bununla sahilde elbiselerini çalması birleşince, bugün kesinlikle başarılı gidiyordu.

“Seni burada bulabileceğimi söylediler, tatlım.”

Abby tanıdık sesi duyunca donakaldı. Bu gerçekleşiyor *olamazdı*. Kafasını kaldırdığında Cal'ın başında dikildiğini gördü. Üstelik Abby'nin önündeki şaraba hoşnutsuzlukla bakıyordu.

Eski nişanlısının gözleri elbisesine kaydı, göğüslerini görünce tekrar ona baktı. McCarthy'ye selam verip Adam'la Koca Mac'in elini sıktı. “Bana bir dakikanı ayırabilir misin?” diye sordu Abby'ye. “Sonuçta Teksas'tan buraya seni görmeye geldim.”

Abby'nin ne diyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Adam'la bir randevuda mıydılar? Eğer Cal'la konuşmak için gitse, anlar mıydı? “Ben... Şey... Biz...”

“Lütfen,” dedi Adam. “Biz seni bekleriz.”

Yalnızca çenesindeki hafif seğirme Adam’ın bu konuda mutlu olmadığını gösteriyordu. Peki, Abby’nin onun bu mutsuzluğundan zevk alması yanlış mıydı? “Birkaç dakikaya dönerim,” dedi Adam’a, Cal’ın da duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

“Burada olacağız.”

“Lütfen kusuruma bakmayın,” dedi önlerinde yaşanan dramadan dolayı tetikte görünen Bay ve Bayan McCarthy’ye. Bu dramada başrolü oynuyor olmaktan nefret etmişti. Onların bunu anladığını umdu. Hayatı ne zaman bu kadar karmaşık bir hale gelmişti?

Bu soru aklındayken titreyen bacaklarının üzerine doğruldu ve Cal’ın onu bardan çıkarmasına izin verdi. Cal’a sırtındaki eli çekmesini söylemek istiyordu. Ona, artık kendisine aitmiş gibi dokunma izni olmadığını hatırlatmak istiyordu ama yeniden olay çıkarmadan bardan çıkabilmek şu an için önceliğiydi.

“Dikkatli olsan iyi olur, ahbap,” diye seslendi Len, ya da Les. “Kocası ona dokunmandan hoşlanmayacaktır.”

Cal’ın normalde yumuşak olan ifadesi bir saniyede sertleşti ve düşmanca bir parıltı gözlerine yerleşti. “*Kocası* hoşlanmayacaktır, öyle mi?”

“Gel, Cal.” Abby onu lobiye çekti. Şömine önüne yerleştirilmiş koltuklara yürüyüp oturdu. Cal’a bakarken öncesinde bu adamla ilgili kurduğu hayaller aklına geliyordu ve midesi ağrıdı, tüm hayalleri onu eski kız arkadaşının etrafında pervane olurken gördüğünde yıkılmıştı. *Bunu sakın unutma.*

Abby'nin yanındaki koltuğa oturmak yerine Cal ayakta kaldı, elleri kalçalarındaydı ve öfkeyle soluyordu. “Burada neler oluyor, Abby? O adam neden bahsediyordu? Ne kocası?”

“Beni rahat bırakması için uydurduğum bir şeydi.”

“Neden McCarthylerle sıkı fıkısın?”

Grant ilk günden itibaren ilişkilerinde hassas bir nokta olmuştu. “Onlar benim tanıdıklarım.” Lobiye göz gezdirdi, adanın dedikodu makinelerinden birinin etrafta olmasından çekiniyordu. Bir zamanlar adanın tek doktoru o olduğundan, Cal'ı tanımayan kimse yoktu. Abby'yi de. “Lütfen oturur musun?”

“Otmak istemiyorum. Bütün gün, üç ayrı uçakla buraya gelmeye çalışırken oturdum zaten.”

“İnsanlar bize bakıyor, Cal. Senden oturmanı ve benimle medeni bir şekilde konuşmanı istiyorum.”

“Hadi odana çıkalım.”

“Hayır.”

“Sana ne olduğunu anlamıyorum.” Cal parmaklarını gergin bir hareketle saçlarından geçirdi ve bu yalnızca Abby'nin daha fazla gerilmesine sebep oldu. “O elbise... Bu sen değilsin. Hem içmek de nereden çıktı? Sen içmezsin.”

“Artık içiyorum ve bu elbise de benim. Bu, yeni benim.”

Cal elbiseyi ikinci kez inceledi, ardından bakışları bileğindeki dövmeyle takıldı. “Dalga mı geçiyorsun? Sadece bir gündür yoksun ve *dövme mi yaptırdın?* Eski erkek arkadaşının ailesiyle takılıyorsun, içki içiyorsun ve açık saçık kıyafetler mi giyiyorsun?”

Abby kendine insan içinde olduklarını, insanların onları izlediğini hatırlatmak zorunda kaldı. Sakin bir ses tonuyla,

“İki dövmem var, aslında.” dedi. Bunu söylemeyi planlamamıştı ama kelimeler ağzından çıkıvermişti.

Cal’ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. “Bir çeşit kriz falan mı geçiriyorsun? Sana yeterince ilgi göstermiyordum, sen de buraya gelip çığırından mı çıktın?”

“Oturup sesini alçaltmadığın sürece seninle tek kelime daha konuşmayacağım.”

Cal kendini bir koltuğa bıraktı. “Al. Şimdi mutlu musun?”

“Uzun zamandır ilk kez, mutluyum. Sorduğun için teşekkürler.” Kelimeleri ağzından çıkarken onların doğru olduğunu fark etti. Yürümeyen ilişkisiyle ilgili ne yapacağını düşünerek kafa patlattığı günler bitmişti. Kararını vermişti ve şimdi de bundan dönmeyi düşünmüyordu. “Evde olmaktan dolayı mutluyum.”

“Senin evin Austin’de, benim yanımda.”

Abby başını iki yana salladı. “Hayır, değil. Üzgünüm ama ben buraya aitim, bir daha buradan ayrılmayı da düşünmüyorum. Bunu şu ana kadar iki kez yaptım ve ikisinde de zararlı çıktım. Dersimi aldım.”

Grant’le olan geçmişinden bahsetmesi, Cal söz konusu olduğunda hep tehlikeliydi. Ama geçmişi yeniden yazamazdı. “Seni seviyor olmamın senin için hiçbir anlamı yok mu? Seninle evlenmek istiyor olmamın?”

Abby bir an durup kelimelerini dikkatle seçti. “Beni sandığın kadar sevdiğine inanmıyorum. Bence sen, kafanda yarattığın beni seviyorsun, evde sabırla seni bekleyen, senin her zaman yoğun olan programın karşısında asla sesini çıkarmayan beni. Asıl âşık olduğun Candy. İşte asıl onu seviyorsun.”

Cal ona inanmayan gözlerle baktı. “Bana kimi sevdiğimi söylediğine inanamıyorum! Bunca yolu *seni* görmek için geldim. *Seni* seviyorum. *Seninle* evlenmek istiyorum.”

Cal aynı kelimeleri tekrar ederken, Abby artık onu sevmeyi fark etti. Hisleri öncedeki gibi değildi. Cal bunu kabul etsin ya da etmesin onu bir başka kadını severken görmeden önceki gibi değildi. Abby’nin duymaya ihtiyaç duyduğunu düşündüğü şeyleri söylüyordu ama kelimeleriyle davranışları büyük bir zıtlık içindeydi. Abby aşktan, sevgiden yana Cal’la ilişkisinden aldıklarından daha fazlasını istiyordu.

“Kaç gece eve hiç gelmeyen bir adama yemek hazırladım? Aramaya bile zahmet etmeyen bir adama? Kaç gece, *seninle* sadece birkaç dakika geçirebilirim umuduyla annenin evine gelip *seni* Candy’yle zaman geçirirken buldum? On beş mi? Yirmi mi? En son ne zaman seviştik? Biliyor musun? Ben biliyorum. Aralıktı. Şu an mayıstayız. Bu sana sevgi dolu bir ilişki izlenimi yaratıyor mu? Bana yaratmıyor.”

“Abby...”

“Benim hayatım burada,” dedi kendini kaybetmeden önce. “*Seninki* Teksas’ta. Denedik, Cal ve bir süreliğine harikaydık ama sonra her şey değişti. Oraya geri dönemem. Gitmek benim için de kolay değildi ama kendim için en doğru olanı yaptım. Çok uzun zamandır, hatta belki de hayatımda ilk kez, kendi istediklerime odaklanıyorum. İlişkimiz bana iyi gelmiyordu. İstedğim şey bu değil.”

“Peki ya ben? Benim ne istediğimin önemi yok mu?”

“Ne istediğini düşünmen gerektiğine inanıyorum.”

“Ben inanmıyorum.”

Abby salonun girişine bakıp Adam'ı, onun şu an anne ve babasıyla ne konuşuyor olabileceğini düşündü. Nasıl bir karmaşanın içindeydi!

“Olman gereken daha önemli bir yer mi var?” diye sordu Cal.

“Bir şeyin ortasındaydım. Geleceğini bilmiyordum.”

Cal dirseklerini dizlerine yaslayıp öne eğildiğinde sarı saçları alnına döküldü. Abby bir zamanlar bunu sevimli bulurdu. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

Abby buna hayır demek istedi ama beraber geçirdikleri bir yılı aşkın sürenin ardından, ona en azından bir kapanış borçluydu. “Peki.”

“Neden benimle konuşmadan gittin?” diye sordu Cal yumuşak bir sesle ve Abby'nin içinden bir şeyler koptu. “Sana gitme deme şansını bile hak etmedim mi?”

“Beni kalmaya ikna edeceğinden korktum ve gitmem gerekiyordu.”

“Çok kolay vazgeçiyorsun.”

Abby başını iki yana salladı. “Hayır. Bunu yürütmek için uzun bir süre, canla başla savaştım ama daha fazla tek başıma savaşılamazdım. Bunu daha önce bir kez yaşamıştım ve tekrar aynı şeyi yapamazdım. Üzgünüm.”

“Beni Grant McCarthy'yle kıyaslamandan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Yine de onları kıyasladığı için Cal'dan özür dilemedi.

Cal, Abby'nin elini tutmak için uzandı. “Teksas'ta işleri iyi idare edemediğimi kabul ediyorum. Annemle gerekenden fazla zaman harcadım...”

“Sorun o değil, Cal. Bu olay annenle ilgili değil.”

Onun elini bırakan Cal sinirle gözlerini devirdi. “Ne söylememi istiyorsun? Candy bütün hayatım boyunca yanımdaydı. Biz onunla, senin McCarthylerle olduğun gibi arkadaşsınız. Aramızdakiler çok uzun zaman önce bitti.”

“Ben hâlâ onun için çözüme kavuşmamış şeyler hissettiğine inanıyorum.”

“Seni aksine nasıl ikna edebilirim?”

“Edemezsin.”

Cal inanamayarak başını salladı. “Bu çok saçma. Bunun sen de farkındasın, öyle değil mi? Ben buradayım, Abby. Tam burada, seninle. Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen bana inanmıyor musun? Seni sevmeseydim neden burada olayım? Neden bunca yolu, istediğimin sen olduğunu söylemek için geleyim?”

Cal’ın sesinde duyduğu acı, Abby’ye her şeyi, verdiği her kararı sorgulattı ve işte bu, onunla konuşmadan Teksas’tan ayrılmasının asıl sebebiydi. Aklına Candy geldi, Cal’la ikisini yan yana gördüğü zamanları hatırladı. Abby her defasında onların arasında gerçekte ne olup bittiğini de görmüştü. Cal bunu görmemek konusunda ısrarcı olsa da.

“Bunca yolu geldiğin için üzgünüm ama ben kararımı verdim ve ona sadık kalmayı düşünüyorum.”

“İyi bir ilişkiyi heba ediyorsun.”

“Benim için iyi değildi. Bunu duymak seni incitiyorsa, üzgünüm.”

Cal uzun uzun ona baktı, ardından kalkıp uzaklaştı. Abby o anda, ellerinin titremekte olduğunu fark etti. Demek özgüven buraya kadardı.

Adam, Abby'nin geri dönüp dönmeyeceğini görmek için beklerken anne ve babasıyla beraber işkence dolu on beş dakika geçirmişti. Hayal gücü fazla çalışıyor, ona sürekli yeni bir olasılık sunuyordu. Bu olasılıklar kafasından geçerken anne babasıyla konuşmayı sürdürmeye çalışıyordu.

Ya Cal onu kendisine bir şans daha vermeye ikna ettiyse? Peki, bu olasılık neden Adam'ın canını acıtıyordu? Nesi vardı? Birkaç gün öncesinde kadar, ağabeyini terk eden bu kızla ilgili hiçbir düşüncesi yoktu ve bugün birden, ondan başka bir şey düşünemez olmuştu. Bu da neyin nesiydi? Nasıl olmuştu da her şey bu kadar hızlı gelişmişti? Abby'de onu böyle kendine çeken ne vardı?

Dürüst olması gerekirse Abby'yle ilgili her şey Cal'i cezbediyordu. Abby içi de dışı da güzel bir kadındı. Abby'yle ilgili hiçbir problem yokken onun kendisini değiştirmeye çalışmasını izlemek Adam'ı üzüyordu. Adam onun tatlı, duyarlı ve belki de –iş sekse gelince– biraz naif olmasını seviyordu. Şık ve sofistike Sasha'yla geçirdiği yılların ardından, Abby, Adam'a son derece rahatlatıcı gelmişti. Nasıl olmuştu da bir kadında istediklerinin Sasha'da olduğuna inanmıştı? Artık doğrusunu biliyordu.

“Adam?”

Başını kaldırdı ve kendisini dikkatle izleyen anne babasıyla göz göze geldi. Siktir. “Efendim?”

“Annenin ne söylediğini duydun mu?”

“Özür dilerim. Duymadım.”

“Dedim ki, bana kalırsa Abby’den kendine itiraf edemediğin kadar hoşlanıyorsun,” dedi Linda. Gözlemleri her zaman ki gibi doğrudu. Ona boşuna Voodoo Ana demiyorlardı.

Adam’ın ilk tepkisi bunu reddetmek oldu. Bu daha kolay olurdu, daha az tehlikeli. “Belki de,” derken kendisini onaylamayan anne babasının tepkilerine hazırlamıştı.

“O da senden hoşlanıyor gibi görünüyor,” dedi Koca Mac.

“Belki de.”

“Cal’la neler olup bittiği konusunda endişeli misin?” diye sordu babası.

“Belki.”

“Hadi ama Adam!” dedi annesi. “Bildiğin tek kelime bu mu?”

“Bir ihtimal.”

Babası alçak sesle kıkırdayınca Adam gülümsedi. “Sen beşi arasından kırması en zor cevizdin,” dedi Koca Mac.

“Teşekkürler. Sanırım.”

Koca Mac dirseklerini masaya yasladı. “Sadece kendini kardeşlerinden fazla geride tuttuğunu söylemek istemişim.”

“Ortanca çocuk sendromu,” dedi annesi.

Adam plastik karıştırıcının ucunu kemirdi. “Bu senin resmi teşhisin mi, anne?”

“Bir ihtimal,” dedi annesi ona dil çıkararak.

Adam güldü. Nasıl gülmeyebilirdi ki? Onlara her şeyi anlatma gereği duymuyor olabilirdi ama onlara bayıldığı su götürmezdi.

“Biz senin tarafındayız, oğlum,” dedi Koca Mac. “Yaptığın her şeyi onaylamıyor olabiliriz ama senin tarafındayız.”

Bu Adam'ın boğazının düğümlenmesine sebep oldu. "Bunu biliyorum, baba ve bu benim için çok anlamlı. Sizin benimle gurur duymanız benim için her zaman çok önemli oldu."

"Seninle gurur duymadığımız tek bir gün bile yok," diyerek ona güvence verdi babası.

Babasının sevgisini her zaman, asla dizginlemeden ortaya dökmesi zaman zaman Adam'ı biraz yoruyordu. "Bu hislerinizi değiştirmeyeceğimden emin olabilirsiniz. Size söz veriyorum."

"Geliyor," diye fısıldadı Linda, fısıltı için fazla yüksek bir sesle.

Adam dönüp Abby'nin kendilerine doğru yürümesini seyretti. Onun yüzüne bakıp Cal'la olanlara dair bir fikir yürütmeye çalıştı ama genç kadının ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Adam, Abby'nin sandalyesini tutmak için kalktı ve yeniden oturmak için onun yerleşmesini bekledi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Abby ona gülümseyerek. "Ara için kusura bakmayın."

Adam bütün hikâyeyi duymak istiyordu ve bunu şimdi istiyordu. "Siz..."

Abby masanın altından onun elini tuttu. "Sonra."

Abby'nin parmakları kendisinininkileri kavradığında, Adam yeniden nefes alabildiğini hissetti. Geri dönmüş olması neden bu kadar önemliydi? Neden uzanıp elini tutmuş olması Adam için bu kadar önemliydi, özellikle de anne ve babası her hareketlerini mercek altına almışken. Bu durum kontrol-

den çıkıyor, diye düşündü Abby'den ellerini çekerken. Geri adım atmanın vakti gelmişti, biraz geride durup yeniden değerlendirilmesi gereken şeyler vardı.

Abby'nin kafası karışmış ifadesi ona tam bir pislik gibi hissettirdi.

Koca Mac gerinip esnedi. "Yorgunluktan uyuyakalmak üzereyim. Beni eve götürüp yatırma zamanınız geldi."

"Sahiden, baba. Bunu böyle dile getirmesen olmaz mıydı?"

"Başka nasıl söyleyebilirim ki?" diye sordu babası suratında eğlenceli bir gülümseyişle.

İkisi de masadaki hesaba uzandılar. Babası Adam'ı yendi.

"Benden," dedi Koca Mac.

Adam, cömert babasıyla tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Teşekkürler, baba."

"Evet, teşekkürler Bay McCarthy. İkinizi de görmek çok güzeldi."

"Seni de öyle, tatlım," dedi Linda önce Adam'ı, ardından Abby'yi öperken. "Bir ara akşam yemeğine gel."

"Çok isterim."

Koca Mac, Adam'ın saçlarını karıştırıp Abby'yi öptü. "Çok geçe kalmayın, çocuklar."

"Görüyoruz, baba." Adam ikisinden birinin eve ne zaman döneceğini sormadığına mutluydu. Onlara Abby'nin önünde ertesi gün görüşeceklerini söylemek istemiyordu. Gittiklerinde, Adam, Abby'ye döndü, en sonunda onunla yalnız kaldığı için heyecanlanmıştı. Geri adım atmanın canı cehenneme, diye düşündü uzanıp Abby'nin elini tutarken. "Neler oldu?"

"Hep söylediği şeyleri söyledi, beni sevdiğini, benimle evlenmek istediğini, Teksas'ta olanlar için üzgün olduğunu..."

“Sen?”

“Sen derken?”

Adam öfkeyle haykırmamak için kendini zor tutuyordu.

“Sen ne söyledin?”

“Sence? Artık bunların hiçbirinin bir önemi olmadığını. Aramızdakilerin bittiğini.”

Adam rahatlamıştı ve bu başını döndürüyordu. Birbirine kenetli ellerini dudaklarına götürüp gözlerini Abby’ninkilerden çekmeden genç kadının elinin arkasına bir öpücük bıraktı. Abby’nin gökyüzüne kadar uzanan kirpiklerini daha önce nasıl fark etmemişti? Ya da kendinden memnun olduğunda, kahverengi gözlerinin nasıl da ıslıl ıslıl parladığını...

Abby başını yana eğip Adam’a dikkatle baktı. “Endişelendin mi?”

Neden çok fazla şey, vereceği cevaba bağıymış gibi hissediyordu? “Çok.”

Abby’nin gülümseyişi bütün yüzünü aydınlattı ve Adam onun gülümseyen dudaklarına baktı, gözünün önünden erotik sahneler geçiyordu.

“Lütfen buradan gidebilir miyiz artık?”

“Nereye gitmek isterdin?”

“Yukarı.”

Abby ona uzun süre dikkatle baktı, önemli bir kararın eşiğindeki gibi görünüyordu. “Hadi o zaman.”

Adam’ın bunu ikinci kez duymasına gerek yoktu. Sandalyesinden o kadar hızlı kalktı ki sandalyeyi devirdi ve Abby’yi güldürdü. Sandalyeyi düzelten Adam sonrasında hızla bar-
dan çıktı.

“Götür onu, ahbap,” dedi dün geceden tanıştıkları adam Adam’a birasını kaldırarak.

Adam vermek istediğı cevabı yutup lobiye daldı ve ilk defa buranın bomboş olduğunu görünce memnuniyetle gü-lümsedi. Kayıt masasında bile kimse yoktu ki bu çok nadiren olurdu. Şanslıydı. Kimse Abby’nin peşinden üst kata çıktığını görmeyecekti.

Adam ona yetiştiğinde, Abby ilk kata ulaşmıştı bile. “Cal çıkageldiğinde seninkiler ne dedi?” diye sordu.

“Hiç.”

Abby omzunun üstünden ona baktı. “Hiç mi?”

Adam onu yürümeye devam etmesi için dürttü. “Hatırlamı-yorum ve annemle babam hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Bizim beraber oluşumuza dair *tek bir* yorum bile yapma-dılar mı?”

“Bu, annemle babam hakkında konuşmak oluyor ve biz bunu yapmayacağız.”

“Adam!”

“Ne var?” Abby’yi takip ederken onun bacaklarını izle-meye o kadar takılmıştı ki aniden duran genç kadına çarptı. “Bacağındaki ne?”

Abby gülümseyip bacağına kaldırdı ki Adam yeni dövme-yi görebilsin.

“Dövmeciye yine gitmişsin.”

“Hem bu sefer insanların görebilecekleri bir yere yaptırdım.”

Kendisiyle gurur duyduğu o kadar belliydi ki Adam ona gülümsemekten kendini alamadı. “Aferin sana. Göz alıcı ol-muş.”

“Teşekkürler. Bence de ama annenle babanın bizim beraberliğimize ne tepki verdiğini duymak istiyorum.”

Adam işkence görüyormuş gibi inledi. “En azından bunu konuşmak için odana gidemez miyiz?”

“İyi, ama bunu *konusacağız*.”

“Uyardığın için teşekkürler.”

Kapısının önüne geldiklerinde Abby bir kez daha kart anahtarını sutyeninden çıkardı. “Orada başka neler var?”

“Keşfetmek ister misin?” Abby kapıyı açarak içeri girdi.

Adam da içeri girdiğinde kapı dış dünyayı onlardan koparak kapandı. “Evet, çok isterim.”

“Önce konuşacağız.”

Adam hayatında hiç ulaşmadığı bir hızla konuşmaya başladı. “Bizi beraber gördüklerine şaşırmışlardı. Grant’ten ve onun bu konuda hissedebileceklerinden bahsettiler. Ben de onlara Grant’le bu konuyu konuştuğumu söyledim...”

“Grant ne dedi?”

“Seni incitecek bir şey yapacağımdan endişeliydi. Yeterince incindiğini söyledi.”

“Bak bu doğru. Yani hiç şey görünmüyordu...”

Adam bir adım atıp ona yaklaştı. “Kıskanç? Kızgın? Bana ya da sana kırgın?”

“Yukarıdakilerin herhangi biri?”

Adam artık normal konuşuyordu çünkü şaklabanlık zamanı bitmişti. “Yukarıdakilerin hepsi. Ama ona da annemle babama söylediğimi söyledim; seninle şans vardı ve bunu mahvetti. Bunu kendisi de kabul ediyor. Ayrıca Stephanie’yle ve çok mutlu, dolayısıyla söz konusu seninle benken bir şey söylemeye hakkı yok ve bunun da farkında.”

“Yine de...” Abby’nin elleri göğsünü bulduğunda Adam’ın iç organları vücudunda yer değiştirmiş gibi hissettirdi. “Sana kızmadı, değil mi?”

“Biraz kızmış olabilir. En başta. Bu fikre alışınca eminim bu da geçecektir. Sonuçta seni de beni de seviyor, değil mi?”

“Sanırım,” dedi Abby masum kahverengi gözlerini Adam’a çevirdi. “Yani,” dedi, “ağabeyin biliyor. Anne ve baban biliyor. Cal ilişkimizin bittiğini biliyor. Bu bizi nereye getirir?”

Abby’ye dokunmadan bir saniye daha hayatta kalamayacağından emin olan Adam kollarını ona dolayıp onu kendine çekti.

Abby’nin elleri göğsünden yukarı kayıp ensesinde birleşti.

Adam başını eğerek Abby’nin boynundan kulağına öperek ilerledi ve ardından kulak memesini dişledi. “Bu bizi yalnız başımıza, bu otel odasına getiriyor. Aramızdaki tek şey üzerindeki akıl alıcı kırmızı elbise.”

Abby gerginlikle güldü. “Aramızdaki tek şey o değil,” dedi Adam’ın gömleğine asılarak.

“Bu gece çıkacak tek şey o ama.”

“Bu da ne demek?”

“Bu,” dedi Adam onu öperken bir yandan da elbisenin fermuarını yavaşça indiriyordu, “bu gece benim senin sevdiğin şeyleri, soluğunu kesen, çılglık atmaya sebep olan şeyleri keşfedeceğim anlamına geliyor.”

“Ben çılglık atmam.”

“Göreceğiz.”

“Adam...”

“Şşş. Bütün gece bizim. Gidecek hiçbir yerim yok ve aklımdaki tek şey sensin. Başka hiçbir şey yok.”

“Hiçbir şey mi?” diye sordu Abby tatlı bir gülümseyişle.

“Tek bir şey bile yok.”

“Peki, ama sen?”

Adam parmaklarıyla hafifçe iterek elbiseyi üzerinden düşürdü. Elbisenin altından çıkan siyah sutyeni ve külot demeye dilinin varamadığı kumaş parçasını görünce ağzı kurudu. “Bu gece değil. Bu gece seninle ilgili sadece. Her şeyi bana bırak.”

On Dördüncü Bölüm

Günlerdir ilk kez, gece klinikte kalan hiç hasta yoktu. Mide gribinin en kötü kısmı atlatılmıştı, Tanrı'ya şükürler olsun. Gerçek bir mücadele olmuştu, kliniği Cal Maitland'dan devraldığından beri yaşadığı en zorlayıcı süreçti.

Bedenindeki her kas fazla çalışmaktan dolayı ağrıya da yorgun değildi ve eve yalnız gitmeye yönelik en ufak bir arzu duymuyordu. Laura McCarthy'nin planlanmamış hamileliğini duymak David'e bir kez daha kendi hayatında nerede olması gerektiğini hatırlattı; Laura'nın kuzeni Janey'yle evli ve baba olmak üzere olmalıydı.

Ama Janey, Joe'yla evliydi ve onun bebeğini bekliyordu, David'inkini değil. Son zamanlarda David sürekli Janey'yi, onunla ilişkisini nasıl mahvettiğini düşünmekten yorulduğunu fark etmeye başlamıştı. Geçmişte yaşanabileceklere odaklı yaşamaktansa geleceğine bakmak istiyordu.

Kendini gitgide daha fazla Daisy'yi düşünürken buluyordu.

Başka bir ciddi ilişkiye hazır olup olmadığından pek emin değildi, ama belki de yeniden birileriyle çıkmaya başlayabilirdi. Daisy'yi bir restoranda akşam yemeğine çağırmak, tutamayacağı sözler vermek sayılmazdı, değil mi?

Daisy ona çok nazik davranıyordu. Eğer teşekkür etmek adına onu bir yemeğe çıkarırsa sonlandıramayacağı bir şeyleri başlatmış sayılmayacaktı, değil mi? Yetişkin olduğu zamanların tamamını tek bir kadınla geçirmiş bir adam olarak daha önce başka kimseyle çıkmamıştı, dolayısıyla bu kısımdaki kurallardan bihaberdi.

Kesin olan bir şey varsa, bunu fazlaca düşündüğüydü. Altı üstü bir yemekti, evlenecek değillerdi ya. Düşüncelerinden bıkararak arabasına bindi ve Daisy'nin evine sürdü.

Evin önüne ulaştığında vazgeçmenin kıyısında idi, yine de cesaretini topladı, arabadan inip merdivenleri tırmandı ve kapıyı çaldı, içten içe Daisy'nin evde olmamasını umuyordu. Çünkü o zaman evine gidebilir ve rahat bir gece geçirebilirdi.

Arkasını dönmek üzereyken kapı açıldı ve işte Daisy karşısındaydı. Saçları atkuyruğu toplanmıştı ve kıyafetleri çeşitli renklerde boyaya bulanmıştı.

Daisy onu gördüğüne şaşırmış ama aynı zamanda sevinmiş görünüyordu. "David. Seni görmeyi beklemiyordum, gördüğün gibi," dedi tatlı bir gülüşle. "Biraz boya yapıyordum."

"Görebiliyorum. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Buralardaydım ve bir şeyler yemek ister misin diye sormak istedim ama meşgulsün..."

"O kadar da değil."

Daisy ona bir şekilde daha iyi hissettiriyordu. Neden ya da nasıl bilmiyordu ama onunlayken hep daha iyi hissediyordu.

“Boya yaparken yardım ister misin?”

“Klinikte kapalı geçirdiğin günlerin ardından bunu istemezsin. Sahi, kaç gün kalmıştın?”

“Dört ya da beş. Saymayı unuttum.”

“Bana hazırlanmam için on beş dakika ver ve sonra yemeğe çıkalım.” Kapıdan çekilip onu içeri davet etti. David içeri girdiğinde taze boya kokusu burnuna doldu. “Truck’ın duvarda açtığı deliği tamir ediyordum ve başladıktan sonra rengi de değiştirmeye karar verdim.” Koyu turuncu duvara baktı. “Sence nasıl olmuş?”

“Sık kullanılan bir renk değil.”

“Biliyorum,” dedi Daisy gülerek. “Muhtemelen benim kaçık olduğumu düşünüyorsun.”

“Hiç de değil. Hoşuma gitti.”

“Bunu söylemek zorunda değilsin. *Ben bile* hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim. Sıcak ve davetkâr görüneceğini ummuştum ama... Sadece turuncu.”

David güldü. “Kesinlikle öyle ama bitirdiğinde daha çok sevebilirsin.”

“Belki de. Ne yemek istersin? Pizza?”

Daisy’nin boyadan bahsetmesini izlemek büyüleyiciydi, David cesaretini toplayıp soruyu sordu: “Aklımda daha şık yerler vardı. Stephanie’s nasıl?”

“Ah.”

“Kötü bir fikir mi?”

“Pahalı bir fikir. Oraya mı gitmek istiyorsun?”

“Özellikle orayı istediğimden değil. Eğlenceli olabileceğini ve senin de bundan keyif alacağını düşündüm. Beni beslediğin gecelerin ardından, karşılığında bir şeyler yapmak istedim.”

“Pizza yeterli olur.”

“Stephanie’s’le ilgili harika şeyler duydum, ama henüz denemeye fırsat bulamadım,” dedi David onu ikna edebileceğini umarak.

“Oraya uygun giyebileceğim hiçbir şeyim yok.”

David bunu düşünmediği için kendini vurmak istedi. “Problem değil. Oraya başka bir zaman gideriz.” *Harika*, diye düşündü, *bu randevu böyle başlamışken ikincisinin sözünü vermen çok zekice.*

“Sevebileceğin bir yer biliyorum.”

“Nereye istersen gidebiliriz. Sana rahatsızlık vermek istemedim.”

Daisy parmak uçlarında onun yanına yürüyüp yanağına bir öpücük kondurduğunda David donakaldı. “Biliyorum ve beni rahatsız etmedin. Acele ederim.”

Genç kadın üzerini değiştirmek için üst kata çıktığında David olduğu yerde kaldı, yanağı Daisy’nin bu ani öpücüğüyle karıncalanıyordu. Eğer bu kadın yanağına kondurduğu küçücük bir öpücükle bunu yapabiliyorsa, onu gerçekten öpmek nasıl olurdu?

Janey’den başka kimseyi öpmemişti. Tabii bir de Janey’yi aldattığı kadın vardı.

Ne yaptığını hatırladığında Daisy’yi öpmeye dair tüm düşünceler kafasından silindi ve gidip Daisy’nin kasabanın biraz dışında, yol kenarında bulduğunu anlattığı koltuğa oturdu. Daisy’nin bu hikâyeyi nasıl keyifle anlattığını anımsadı.

Bir noktada, eğer aralarındaki ilişki bir yere giderse, ona Janey’yi aldattığını söylemesi gerekecekti. Eski sevgilisinden

şiddet gördükten sonra, Daisy'nin bir ilişkiye başlayacağı adamın gerçeklerini bilmesi gerekirdi.

“Önce bu yemeğin nasıl gittiğine bakalım, sonra tüm sırlarımızı dökmeyi düşünürüz,” diye mırıldandı.

Daisy söz verdiği gibi on beş dakika sonra aşağı indi, üzerinde güzel, yazlık bir elbise ve kolunda bir kazak vardı. “Umarım olmuştur.”

David onu karşılamak için kalktı. “Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun.” Kolunu ona uzattı, “Gidelim mi?”

Daisy kocaman gözlerle David'e bakıp koluna girdi. “Gidelim, lütfen.”

Grace gidip Evan'ı eve getirmeden önce ona işte boğulması için yedi gün, yedi gece vermişti. Stüdyoya giderken orada bulabilecekleri konusunda gerildi. Evan'la geçirdiği onca ay bir kez bile onu görme fikriyle gerilmemişti.

Şimdiye dek.

Stüdyoya giden toprak yoldaki çalılar arabasının yanını çizerken suratını buruşturdu. Bu çizikler, buraya bir önceki gelişinden kalanlara ekleniyordu. Birkaç hafta önce, kaza henüz olmamış, hayatları henüz değişmemişken gelmişti. Evan kazadan beri farklıydı ve Grace onu en azından bir geceliğine eve götürebilmeyi planlıyordu. Yeniden iletişim kurabileceklerini umuyordu.

Evan'ın onu gördüğüne sevineceğini umuyordu.

Evan'ın kullandığı, Mac'in eski motosikleti, garaj yolun-

da –tabii buna garaj yolu demek mümkünse– park edilmişti. Bina tamamen elden geçmiş ve içinde çalışmaya hazır olsa da yolların gerçekten bakıma ihtiyacı vardı.

Grace içeri girdiğinde önce neredeyse karanlık olan ortama alışmayı bekledi. Stüdyonun gerilerinden gelen ışığı takip etti ve dizüstü bilgisayarının üzerine eğilmiş Evan’ı ofisinde buldu. Yalnız olduğunu gördüğünde rahatlamayla iç geçirdi.

“Merhaba, yabancı.”

“Grace? Burada ne yapıyorsun?”

Evan’ın gözleri kıpkırmızıydı ve yorgunlukla çökmüştü, saçları diken dikendi ve son tıraş oluşunun üzerinden günler geçmiş gibi duruyordu. Zavalılık ölümüne çalışıyordu. “Sen eve gelmediğinden...”

Evan arkasına yaslanıp Grace’i içeri çağırdı. Grace misafir koltuklarından birine oturmaktansa masanın arkasına dolaşarak Evan’ın kucağına yerleşti. Genç adamın kolları beline döndü ve genç kadın da ona iyice sokulup onun tanıdık, güven verici kokusunu içine çekti.

“Seni özledim,” dedi Grace.

“Ben de seni. Burada bu kadar zaman geçirdiğim için üzgünüm. Önümüzdeki hafta burası açılmadan önce halledilmesi gereken çok fazla iş var.”

“Biliyorum ama seni bir geceliğine alıkoyabilirim diye umuyordum.”

“Gelebileceğimi sanmıyorum, bebeğim. Bu faturalarla uğraşamam...”

Grace onu öpüp kelimeleri dudaklarından çaldı, ona evde onu neyin beklediğini hatırlatabilmeyi umuyordu. “Lütfen?”

“Ah, bebeğim, böyle sorduğunda sana ne diyebilirim ki?”

“Evet, Grace, eve gelip bu gece seninle uyumayı çok isterim,’ diyebilirsiniz mesela?”

Evan gülümseyip, burnuna bir öpücük kondurdu. “Evet, Grace, eve gelip bu gece seninle uyumayı çok isterim.”

“Mükemmel.”

Evan onu bırakmadan önce bacağını sıktı. “Bu akşam yerinde duramıyorsun.”

“Seni özledim.”

İkisi de ayağa kalkınca Evan onu bir kez daha kucaklayıp genç kadının başına bir öpücük kondurdu. “Özür dilerim. Seni ihmal etmek istememiştim.”

“Burada saklanıyor muydun?”

Grace’in sorusuyla irkilen Evan, “Saklanmak mı?” diye sordu. “Senden mi?”

“Benden değil, belki başka bir şeyden.”

“Saklanmıyorum, Grace. Çalışıyorum. Gerçekten.”

“Peki.”

“Hadi gidelim buradan.”

Grace, Evan’ın aletleri kapatmasını ve her yeri kilitlemesini bekledi. Dışarı çıktıklarında Evan motosikletine kaygı dolu gözlerle baktı. “Ben süreyim mi?” diye sordu Grace. “Sabah seni işten önce buraya bırakırım.”

“Emin misin?”

“Çok yorgunsun, Ev. İzin ver seni eve götürüyim.”

“Buna hayır demeyeceğim.”

“Etrafın düzenlenmesi gerekiyor.”

“Yarın arkadaşım Alex Martinez gelecek bunun için.”

“Martinez Garden’la bir alakası var mı?”

“Oğullarından biri. Onunla ve Paul’le birlikte liseye gitmiştim. Alex inanılmaz bir peyzajcı. Bir süre Washington’da Ulusal Konservatuvar’da çalıştı. Annesi hastalandıktan sonra adaya dönmesi gerekti çünkü Paul’ün işi sürdürebilmek için yardıma ihtiyacı vardı.”

“Annesi Marion Martinez mi?”

“Sanırım ismi bu. Onu tanıyor musun?”

“Onunla tanışmadım ama oğulları eczaneye geliyor. İkisi de oldukça yakışıklı.”

“Ne yani, müşterileri mi kesmeye başladınız Bayan Ryan?”

Grace, Evan’ın sesindeki sahiplenici tona güldü. “Ben fazlasıyla seksi erkek arkadaşına ölümüne âşığım efendim, çok teşekkürler, ama kör de değilim.”

Evan eğilip boynuna bir öpücük kondurdu. “Ölümüne âşıksın, öyle mi? Erkek arkadaşın şanslı piçin teki olmalı.”

“Ben de ona bunu söyleyip duruyorum, ama bazen bilip bilmediğinden emin olamıyorum.”

“Biliyorum, bebeğim. Bu konuda asla endişelenme.”

“Dalga geçiyordum, Evan.”

Evan başını omzuna yasladı. “Biliyorum.”

Eve vardıklarında Evan duş alıp tıraş oldu, bu sırada Grace de dişlerini fırçalayıp geceliğini üzerine geçirdi. Evan’ın duş alışını dinlerken son bir haftada onunla yaşamayı ne kadar özlediğini düşündü. O burada değilken hiçbir şey aynı olmuyordu.

Yatağa girdi ve yalnız gecelerinde kendisine eşlik eden kitabını aldı ama okuduklarına odaklanamıyordu.

Evan, kendisini izleyen bir buhar bulutuyla birlikte banyodan çıktı. Buhar bulutu dağıldığında, Grace onun yatağa tamamen çıplak bir halde geldiğini gördü.

Dudaklarını yalarken duyduğu özlem inkâr edilemez boyuttaydı.

“Of,” dedi Evan yanına yerleşirken. “Gerçek bir yatakta olmak harika. Ofisteki kanepede hiç rahat değil.”

Grace elini onun göğsüne koydu. “Stüdyoda çıkardığın iş için seninle gurur duyuyorum, Evan. Büyük başarı elde edeceksin. Bundan eminim.”

Evan elini onunkinin üstüne koydu. “Umarım öyle olur.”

“Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?”

“O yere çok şey bağladım. Çok fazla.”

“Ned’in yatırımını korumak istemeni anlıyorum, ama o sana parayı karşılıksız verdi ve...”

“Beni en çok endişelendiren bu değil.”

“Ne?”

“Sana söyleyemem. Aklını kaçırsın.”

Grace Evan’ın göğsündeki tüyleri acıtmadan çekti. “Şimdi söylemek zorundasın.”

“Kızmayacağına söz verersen...”

“İçimden bir ses, büyük sırrını duymadan önce böyle bir söz vermem gerektiğini söylüyor.”

“Eğer sırrın ne olduğunu duymak istiyorsan, önce bana söz vermek zorundasın.”

“İyi. Söz veriyorum. Söyle şimdi.”

“Babana stüdyo gerçekten para getirmeye başlayana kadar sana evlenme teklif etmeyeceğimin sözünü verdim.” Ona baktı. “Ve sana evlenme teklif etmeyi *gerçekten* istiyorum.”

Grace'in bütün bedeni buz kesti. "Sen... O... Ne? Bu ne zaman oldu?"

"Bir süre önce."

"Aman Tanrım! Ona inanamıyorum! Bu tam bir saçmalık! Bu sözü tutmak zorunda değilsin, Evan. Ben seni tenzih ediyorum."

"Bu sözü tutmak *zorundayım* Grace ve sen beni tenzih edemezsin. Ona sözümü verdim bir kere."

"Bunu *neden* yaptın?"

"Çünkü baban için beleşçi bir ezikle evlenmeyeceğini bilmek önemliydi."

Grace ömründe hiç bu kadar öfkelenmemişti. "Onu öldüreceğim. İkisini de öldüreceğim."

"Hayır, öldürmeyeceksin. Babanı anlıyorum ve eğer sen benim çocuğum olsaydın ben de akıllı, çalışkan kızımın şanssız bir müzisyenle hayatını birleştirmeden önce bir şeylerin yolunda gittiğini görmek isterdim."

"*Bu yüzden* mi kendini hırpalıyorsun?"

"Tek sebep bu değil ama en önemli sebep bu. Ona kanıtlamaya kararlıyım..."

"Kes," dedi Grace. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken gözlerini kırptırıyordu. Eliyle ağzını örtmüştü. "Daha fazla konuşma. Kimseye bir şey göstermek zorunda değilsin, ne bana ne aileme bir şey kanıtlamanı bekliyorum. Sen *her şeysin*. O sıçan Trey beni burada bıraktıktan sonra, hayatıma girdiğinden beri öylesin, *her şeyimsin*. Hep de öyle olacaksın. Paran olmasaydı, işin olmasaydı da umursamazdım. Bunların hiçbirinin bir önemi yok ve eğer beni biraz bile tanıdıysan,

ailemin fikirlerinin beni etkilemesine izin vermeyi çok önce bıraktığımı bilirsin. Eğer onları dinlemeye devam etseydim hâlâ mutsuz ve yüz otuz kilo olurdu.”

“Grace...”

“Seni seviyorum, Evan. Seni tam olarak olduğun halinle seviyorum. Stüdyo dünyadaki en başarılı iş haline gelse bile ben seni şu ankinden daha fazla sevemem.”

“Biliyor musun,” dedi Evan, Grace’in dirseğinin biraz altına öpücükler kondururken, “ömrümün her gününde seni terk eden o sıçana şükrediyorum.”

“Öyle mi?”

Başını sallayan Evan onun avcunu öptü, ardından kafasını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Evlen benimle, Grace.”

“Tabii ki seninle evleneceğim. Tek gereken teklif etmendi.”

“Bekle bir dakika,” diyerek yataktan atladı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Görürsün.” Bir dakika sonra döndü ve Grace’i iyice kendisine çekti. “Sol elini uzat ve gözlerini kapat.”

Gülümseyen Grace, Evan’ın söylediklerini yaptı, Evan yüzük parmağına bir yüzük geçirirken gözyaşlarını zor tutuyordu. “Bakabilir miyim?”

“Tabii.”

“Aman Tanrım, Evan! Tanrım, bu şey *harika!*” Zümrüt kesimli bir pırlantanın etrafını daha küçük pırlantalar çevreliyordu ve yüzükte antika bir hava vardı. Grace gözlerini ondan alamıyordu. “Bunu ne zaman aldın?”

“Stüdyo için gerekenleri almaya anakaraya gittiğimi hatırlıyor musun?”

“Aylar önceydi.”

“Hı hı.”

“Bunca zamandır yüzük sendeydi ve tek kelime bile etmedin mi?”

“Sana söyledim. Teklif etmeden önce stüdyoyu işletmeye başlamak istiyordum.”

Grace kollarını onun boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı.

“Yüzüğü beğendin mi? Eğer başka bir şey istersen...”

Grace bir kez daha Evan’ı susturmak için öptü, ona vereceği cevabı da bu öpücükle aktarabileceğini umuyordu. Yüzüğü çok sevmiştii ve onu da seviyordu, hem de çok.

“Vay be,” dedi Evan dakikalar sonra ayrıldıklarında. “Sanırım yüzüğü sevdin?”

“Bayıldım. Harika.”

“Bunu Ned’in bana verdiği parayla değil plak anlaşımmamdan kalan parayla aldığımı bilmeni istiyorum.”

Evan’ın böyle şeyleri umursuyor olması Grace’in kalbine dokunuyordu. “Benim için bu kadar para harcamamalydın.”

“Kimin için harcamalıydım?”

“Bu gece seni alıkoymak için stüdyoya gelirken gecenin böyle ilerleyebileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Grace gözlerini yüzüğünden alamayarak. “İnanamıyorum. Böyle bir şeyin benim başıma geleceğini hiç düşünmezdim. Hem geçen hafta, sen bütün gün kaybolunca... Gerçekten kalbinin kırılması nasıl oluyormuş, onu öğrendim.”

“Ah, bebeğim. Bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Oradayken düşünemediğim tek şey sendin. Seni düşünmek beni hayatta tuttu.”

Uzun süre birbirilerine sarıldılar, ardından Evan, Grace'in yüzüne bakabilmek için geri çekildi. "Mutlu musun?"

"Çok mutluyum. Hiç olmadığım kadar mutluyum."

Evan onu yumuşak bir şekilde öptü. "Ben de. Kimse bana bu kadar güvenmemişti ya da senin sevdiğin gibi beni sevmemişti. Sana borç verdiğim parayı bana geri ödemek konusunda bu kadar ısrarcı olmana ne kadar mutlu olduğumu söyledim mi hiç?"

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam peşinden geldiğim için biraz sinirlenmiştin."

"O sinir değildi. Rahatlamaydı. Saf ve basit. Ömrümde birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim." Konuşurlarken Evan pozisyon değiştirerek Grace'in üzerine çıktı. "O günden beri her gün seni gördüğüme mutlu oluyorum. Bu dünyada beraber olmayı dileyebileceğim başka kimse yok."

Evan'ı bacalarının arasına alan Grace kalçalarını kaldırıp ona ne istediğini belli etti.

Evan'ın başka bir işarete ihtiyacı yoktu. "Bu, benzersiz bir şey, Grace. Senin gibi kimse yok." Grace'le yavaş yavaş sevişti, yalnızca kendisinin yapabileceği şekilde onu sevgisiyle, dokunuşlarıyla baştan çıkardı. "Ne zaman evlenmek istersin?"

"En yakın zamanda."

"Laura ve Owen'ı gölgede bırakamayız."

Grace, kendi beyni çorbaya dönmüşken Evan'ın nasıl olup da bu kadar net düşünebildiğini merak etti. Evan uzanıp bedenlerinin birleştiği noktayı okşamaya başladı ve Grace'in kafasındaki sorular da silinip gitti. Geriye sadece onu çarpan orgazmın tatlı sarsıntıları kaldı.

“Tanrım,” diye inledi Evan. “Seni seviyorum. Benimle evleneceğin için çok mutluyum.”

Gülerken ağlayan Grace orgazm olan Evan’ı kendisine bastırdı.

“Bu kış,” dedi Evan tekrar konuşabildiğinde. “Bu kış evleneceğiz.”

“Bana uyar.”

Yastık yığının üzerine yaslanan Abby gözlerini yavaş hareketlerle gömleğini çıkaran Adam’dan alamıyordu. Adam pantolonunu çıkarmayı reddetmişti. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Düne kadar birbirimize bu gözle hiç bakmamışken bu garip mi, bugün...”

“Düşünebildiğimiz tek şeyin bu olması mı?”

Dudağını dişleyen Abby başını salladı.

“Bence,” dedi Adam yatağın ayakucundan ona doğru gelirken, “bu bir zamanlama meselesi. İkimizin de şu anda, burada olup ihtiyacı olan şeyi diğerinde araması...”

“Güzel özetledin.”

Adam uzanıp işaretparmağıyla yanağını okşadı, bu dokunuş bile bütün bedenine yayılmış gibiydi. “Bunu benimle yapacağın için gergin misin?”

“Biraz.”

“Sorun Grant mi?”

“Hayır. Onu düşünmüyorum. Uzun zamandır onu düşünmedim.”

“O halde neden?” Parmağı yanağından boynuna, ardından hâlâ sutyenin içinde olan göğüslerinin arasına indi.

“Öncekiler gibi olacağından korkuyorum.”

“Tatmin olmayacağından yani.”

“Evet.”

“Eğer öyle olursa, bana söyler misin?”

“Bilmiyorum...”

“Ben söylemeni istiyorum. Benimleyken hiçbir şeyde rol yapmanı istemiyorum.”

Abby konuşmalarına odaklanmayı denedi, ama Adam’ın parmağı karnında gezinip oradan aşağı, kasıklarına ve bacaklarının ayırım noktasına inerken bunu yapmak çok zordu.

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Evet.” Adam’ın bir sonraki hareketini beklerken Abby’nin kalbi çılgınca atıyordu.

Adam’ın parmak ucu bacaklarına kayıp oradan dizine kadar indi ve ardından aynı tatlı işkenceyle geri döndü. Bu sefer, bacaklarının arasına ulaştığında Abby iç geçirdi.

“Düşünme,” diye fısıldadı Adam. “Gözlerini yum ve sadece hisset.”

Tereddüt etmesine rağmen, Adam’ın söylediklerini yapan Abby kendisini bir karanlığın içinde, Adam’ın parmağının çizdiği yolun bıraktığı ürpertileri takip ederken buldu. Sadece parmak ucuyla onu bu hale getirebiliyorsa başka neler yapabiliirdi?

“Düşünüyorsun. Düşündüğünü duyabiliyorum. Bırak git-

sin. Burada sadece sen ve ben varız, bence sen göz alıcı, güzel ve cehennem kadar ateşli bir kadınsın. Bugün oradan seninle ayrıldığım için bardaki her adam beni kıskandı.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Şşş. Sen bir şey düşünmüyorsun. Sen sadece hissediyorsun.”

Abby abartılı bir bıkkınlıkla iç geçirdi, Adam’ın dudakları göğüslerinin arasındaki boşluğu bulduğundaysa nefes nefese kalmıştı.

“Rahatla, tatlım. İzin ver sana tapayım.”

Bunları duymayı ne zamandır bekliyordu? Adam, söylediklerinin onu nasıl baştan çıkardığını biliyor muydu?

Dili sıcak ve ıslaktı, sutyeninin üstünden göğüs ucunu okşuyordu. Yavaşça ısırıldığında, Abby inledi.

“Adam...”

“Hımm?”

“Ben de sana dokunabilir miyim?”

“Gözlerini kapalı tutup düşünmediğin sürece canın ne istiyorsa yapabilirsin.”

“Denerim.”

Abby eliyle Adam’ın ensesini kavrayıp onu göğüslerine yaklaştırarak Adam’ın ona yaptığı şeyden hoşlandığını gösterdi.

Adam, sutyenin öndeki kopçasını buldu ve kopçayı açıp sutyeni iki yana itti.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Abby’nin delice istediği tek yeri atlayıp kalan her yere yumuşak öpücükler kondururken. “Çok, çok güzel. Eminim gerçekte ne kadar seksi olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Keşke şu an gördüklerimi sen de görebilseydin.” Kelimelerini vurgulamak istercesine dilini sol

göğüs ucuna değdirdi. “Tadın cennet gibi.” Göğsünü dişledi, çekiştirdi ve yaptığı her hareket karşılığını bacaklarının arasında buldu. Adam, göğüs ucunu emmeye başladı ve dil darbeleri hızlandı.

Abby, Adam’ın saçlarına asıldı, tüm dikkati hassas göğüs ucuna kapanmış sıcak ağızdaydı. Adam’ın altında kıvrandı, onu daha yakına çekmek istiyordu.

Adam ona cevap olarak sertliğini bacaklarının arasına bastırdı. Ardından dikkatini öbür göğüs ucuna verdi, bedeniyle Abby’nin vücuduna baskı yapmayı sürdürürken bir yandan da göğsüyle oynuyordu.

Abby bedeninin yandığını hissediyordu, eksik bir şeylerin tamamlanması için duyduğu istek ve özlemle kavruluyordu.

“Bırak olsun,” diye fısıldadı Adam, sıcak nefesi tenine çarpıyordu. “Tüm endişelerini bırak ve bunun nasıl hissettirdiğine odaklan. Başka hiçbir şey düşünme.” Dişlerinin arasındaki göğüs ucunu ısırıp diğerini parmaklarıyla sıktı. Yumuşak sözleriyle birleşen bu hareketler Abby’nin çözülmesine yetmişti.

Orgazmı şiddetliydi, duyduğu zevkle çığlık atarken saç dipleri karıncalanıyor, ayak tabanları yanıyordu. Tüm hisleri yavaş yavaş yerine gelirken, Adam’ın külotunu bile çıkarmadan kendisine yaptıklarını düşündü, onunla gerçekten sevişmek nasıl olacaktı?

“Düşünüyorsun,” diye fısıldadı Adam.

Abby gözlerini açıp onunla göz göze geldi. “Bu harikaydı.”

“Benim için de öyleydi. Bir kez daha yapalım mı?”

İlkinin etkileri hâlâ üzerindeydi. “Yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Sana aksini kanıtlamayı çok isterim. İzin verir misin?” İzni isterken bir yandan da diliyle az önce parmağının izlediği yoldan iniyordu. İç çamaşırının başladığı noktaya ulaşmadan önce, Abby onun kendisine aksini kanıtlamasını yüzde yüz destekler hale gelmişti.

“Evet mi?”

“Evet... Evet...”

“Gözlerini kapat. Düşünmek yok. Sadece hisset.” Yatakta aşağıya kaydı ve giderken geçtiği yerleri öptü, dişledi, ıslak dudaklarıyla tenini nemlendirdi. “Bana hoşuna giden şeyleri söyle.”

Abby nefes bile alamazken Adam ondan cümle kurmasını mı bekliyordu? Gözlerini açtı ve onun kendisini izlediğini gördü.

“Abby...” Adam’ın çenesi altındaki ipek kumaş parçasının hemen üzerinde duruyordu ve delici mavi gözleri Abby’nin ruhunun içine bakıyordu.

“Ben... Ben hiçbir zaman... Bundan hoşlanmadım.”

Adam kafasını kaldırdı ve diliyle bedeninin alt kısmında atan kalbe dokundu. “Bundan mı?”

Bütün bedeni utançla ısınırken bacakları ona yer açmak için biraz daha aralandı. “Evet.”

“Neden?”

Bu daha utanç verici bir hale gelebilir miydi? “Bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun, ama söyleyemeyecek kadar utangaçsın. Utangaç olmak seni nereye getirdi? Asla tatmin olmadın, asla doyuma ulaşmadın, mutlu olmadın...”

“Tamam, tamam! Düşünürken tüm özgüvenimi kaybediyorum...”

“Neyi?”

Abby elleriyle yüzünü örttü. “Söyleyemem!”

“Partnerine güzel kokup kokmadığını mı? Tadının güzel olup olmadığını mı? İyi hissettirip hissettirmediğini mi? Bunlardan biri mi?”

“Evet, evet ve evet,” dedi sesini boğuklaştıran ellerinin arkasından.

“Bu bizim için sorun yaratmasa gerek.”

“Neden?”

“Çünkü sen düşünmüyorsun, unuttun mu? Sen sadece hissediyorsun. Bunun benim için nasıl hissettirdiğini düşünmen yasak. Sen sadece kendini düşüneceksin.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Adam’ın elleri kalçalarının altına kaydı ve tangasını çekip çıkardı. “Yapabilir misin bakalım o halde, ne dersin?”

İpeksi kumaş bacaklarından aşağı kayarken Abby bir anlık panik duygusuyla sarmalandı. Ya Adam’ı hayal kırıklığına uğratırsa? Adam ona çok tatlı ve düşünceli yaklaşmıştı. “Adam... Bilemiyorum. Ben asla... Bilirsin ya. Böyle olmadı.”

“Bana güveniyor musun?”

“Şu an karşında bacaklarım ayırık, çırlıçıplak yatıyorum. Sana güvenip güvenmediğim bence açık.”

Adam’ın halinden memnun sırtıtışını görünce karnında kelebekler uçtu ve bir sonraki orgazmından daha fazlasını arzularak bekledi. Adam, daha dün herkese sonsuza kadar bıraktığını söylediğı şeyler istemesine sebep oluyordu.

“Rahatlamaya çalış ve izin ver eğleneyim. Aklını boşalt. Bunu biraz önce yaptın, bakalım bir daha yapabilecek misin?”

“Sen de eğleniyor musun?”

“Sence?”

“Ama sen...”

“Söyle.”

Abby gözlerini tavana dikti. “Gelmeyeceksin.”

“Önümde bacakları ayırık, çırtlıplak yatan bir kadın var, senin kelimelerini kullandım. Bunda eğlenceli olmayan ne var?”

Adam bacaklarını biraz daha aralarken Abby’nin bütün vücudu karıncalanmaya başladı, ardından öpücükler ve okşamalar geldi ama hiçbiri, Adam için yanan yerde değildi. Onun yerine, Adam, Abby’nin kasıklarını, bacaklarının kasıklarıyla buluştuğu noktaları öpüyor, Abby’yi tahrik olabileceğini bilmediği yerlerden tahrik ediyordu. Dakikalar süren minik öpücükler ve dokunuşlarla onu yavaşça deliliğe sürükledikten sonra, kasıklarını örten tüylere serin hava üfledi.

“Düşünmek yok,” diye fısıldadı dilini kadınlığının üzerinde gezdirirken. “Sadece hisset.” Bir elini titreyen bacağına koyup bacaklarını daha da aralaması için onu yönlendirdi. “Benim için bacaklarını aç, bebeğim.”

Abby onun söylediğini yaparken hafifçe inledi.

“Aynen böyle. Harikası.” Adam onun hassas teninin her santimini diliyle keşfetti. Klitorisine hafifçe baskı yapıyor, her seferinde Abby’nin soluğunu kesiyordu. “Çok tatlı, çok ıslak.” Dilini içine itti ve başparmağı sinirlerden oluşmuş düğümü okşarken diliyle onu baştan çıkardı. Durmadı, dilinin darbeleri devam ettikçe Abby’nin bedenini bir ter tabakası kapladı ve bir noktada, hayatında başına gelen en tatlı işken-
cenin sonunda kendisini bekleyen zirveden başka hiçbir şeyi

umursamaz oldu.

Adam klitorisini emip iki parmağını içine ittiğinde kendini kaybetti, daha önce benzerini hiç yaşamadığı, benliğini temelden sarsan bir patlayışla bedeni orgazmın dalgalarına teslim olurken ruhu başka bir yere, bu odadan uzağa, bir âşıktan beklenecek şeylerin çok farklı olduğu bir dünyaya süzüldü.

Geri döndüğünde farklı bir kadındı, bir saatte beklenmedik bir değişim yaşamıştı. Bunca yılı yanlış kardeşle geçirmişti...

“Adam.”

Adam’ın başı onun bacağına dayanmıştı ve iki parmağı hâlâ içindeydi. Parmaklarını oynattığında artçı dalgalar Abby’yi bir kez daha çarptı ve bu beklenmedik tatminle anlık bir şoka sürüklendi. Gerçi Adam onu çoktan defalarca şoka sokmuştu. “Buradayım, tatlım.”

“Buraya gel.”

Adam parmaklarını içinden çekmeden Abby’nin söylediğini yaptı, üzerine yerleşip onu ateşli bir öpücükle hapsetti. Abby onun dilinde kendi tadını alabiliyordu ve ömründe ilk kez umursamıyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Adam onun duvarlarını yıkmış, savunmalarını aşmıştı ve ona, geçmişte kaçırdığı zevkleri tattırmıştı.

Adam onu öpmeyi kesmedi. İçindeki parmakların hareketi de devam ediyordu.

Abby başka bir orgazmın sıcak çukuruna düşmeden önce bunun ne kadar inanılmaz olduğunu düşündü. “Bekle,” dedi öpüşlerini keserek.

“Sorun ne?”

“Seni istiyorum.”

“Ben tam buradayım.”

“Seni içimde istiyorum.” Uzanıp bir süre öncesine göre azımsanmayacak derecede sertleşmiş penisini kavradı.

Adam gülümsedi, onun bu cesur konuşmasının hoşuna gittiği belliydi. “Bu gece değil. Bu gece senin gecen.”

“Bizim gecemiz olamaz mı?”

Parmakları nazık, uyarıcı temposunu bozmamıştı. “Başka bir zaman.”

“Umarım bundan sonra takıntılı bir şekilde seni takip edeceğimi biliyorsundur.”

“O neden?”

“Daha fazlasını isteyeceğim. Çok, çok daha fazlasını.”

“Ben de, tatlım.” Adam bir kez daha öptü onu, parmaklarının hareketleri hızlanırken sadece ona zevk vermek için yaratılmış bir adam gibi bedenini yönlendiriyordu. Bir şekilde, ihtiyacı olanı ona, Abby istemeden veriyordu. “Düşünmek yok,” diye fısıldadı onu öperken. “Güzel, harika, çok ateşli. Gözlerini aç.”

Abby gözlerini açtığında Adam, “Bir sonraki sefer orada olup bitenlerden hoşlanıp hoşlanmadığımı merak ettiğinde, bunu hatırla,” dedi. Parmaklarını içinden çekti ve ağzına götürdü, Abby’nin ıslaklığını her parmağından yalayıp temizledi.

Bu inanılmaz erotik görüntüyü izlerken Abby, Adam McCarthy konusunda başının büyük belada olduğunu fark etti. Hem de ne bela.

On Beşinci Bölüm

Birbirlerine öyle sıkı sarılmışlardı ki Adam, Abby'nin uykuya daldığı saniyeyi bile hissetti. Abby onun kendisini çözdüğüünü düşünmüştü. Peki ya Abby ona ne yapmıştı? Abby'nin sınırlarını aşması ve kendini anın içinde kaybetmesi, Adam'ın ömründe başına gelen en erotik şeydi.

O kadar sertti ki, Abby'ye sürtünse aletinın kırılacağından endişeleniyordu. Onu uyandırmayacağından emin olana kadar bekledikten sonra ondan ayrılıp kalktı. Abby'nin üzerine ince bir örtü örtüp banyoya yürüdü, suyu açtı ve sesin onu rahatsız etmemesini umdu.

Rahatlamaya ihtiyacı vardı ve bunu derhal yapması gerekiyordu. Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdi, ereksiyonu canını acıtırken dişlerini birbirine kenetledi. Soyunduktan sonra sıcak suyun altına girdi ve suyun, omuzlarındaki gerginliği çözmesine izin verdi. Böyle zamanlarda, bencil davranmamak gerçekten kolay olmuyordu.

Abby'ye endişelerinden, korkularından uzaklaşıp rahatlayabileceğini göstermek, kanıtlamak istemişti. Hedefine ulaşmıştı ulaşmasına, ama bu kendisine pahalıya patlamıştı. Bir elini duşun duvarına yaslayıp diğeriyle penisini kavradı ve acı verici bir zevkle suratını buruşturdu.

Tüm dikkati elindeydi, o yüzden serin hava ona çarpana kadar banyo kapısının açıldığını fark etmemişti.

Abby arkasında dikiliyordu, göğüsleri ve karnı Adam'ın sırtına yaslıydı ve uzanıp Adam'ın elini itti. "İzin ver."

"Abby..."

"Ben yapmak istiyorum. İzin ver." Abby'nin okşayışları başta yumuşaktı, Adam'ın şu anki durumu için fazla yumuşak. Elini onunkinin üzerine kapatıp ne istediğini göstermeyi düşünüyordu ki Abby onu daha sıkı tutup sertçe okşamaya başladı. Beklemediği bir anda, genç kadın diğer eliyle de testislerini avuçladı. Adam iki eli banyo duvarına yaslı, bacakları titreyerek boşaldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Yaptığım doğru muydu?"

Adam güldü. "Daha iyisini yapsan beni öldürebilirdin."

Su üstlerinden akarken Abby yüzünü Adam'ın sırtına yasladı ve ellerini onun karnında birleştirdi. "Al benden de o kadar."

Bacaklarının kendisini taşıyacağına güvenmeyen Adam yavaşça döndü ve elleriyle Abby'nin yüzünü kavrayıp onu nazikçe öptü. "Duş sesiyle seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Bence dileme," dedi Abby manalı bir sırıtışla.

"Düşününce, bence de dilememeliyim."

"Bana yaptıkların... Benim için yaptıkların... Harikaydı. Daha önce hiç böylesini yaşamamıştım."

“Sadece düşünmeni engelledik.”

Abby tatlı, masum ifadesiyle ona baktı. Su damlaları kırpiklerine çarpıyordu. “Nasıl oldu da yıllarımı beraber geçirdiğim adamların fark edemediğini sen iki günde çözdün?”

“Sanırım şanslıydım. Birkaç tekila *shot*, sarhoşken biraz çenesi düşen bir kadın, bulmacaları çözmeyi seven bir adam... Ve sonuç ne?”

“Baş döndürücü üç orgazm.”

Adam Abby’nin bunu söylerken kızarmasına güldü. “Geldikleri yerde daha çok var.”

“Bu gece yaşananların ışığında seni kesintisiz sekse zorlasam benim için düşüncelerin değişmez, değil mi?”

Adam hâlâ gülüyordu. “Zorla beni, bebeğim.” Parmaklarını onun ıslak, uzun saçlarından geçirdi. “Lütfen zorla beni.”

“Bunu sen istedin, unutma.”

“Nasıl unutabilirim ki?”

Seamus O’Grady’yi günlerdir uyuduğu ilk deliksiz uykusundan çekip çıkaran göğsüne kondurulan öpücüklerdi. Tüm soruları cevap bulmuştu ve sevdiği kadın bir daha gitmemek üzere kollarının arasındaydı. Gözlerini açarken gülümsedi ve onu, kendisini izlerken buldu.

“Horluyor muydum?”

“Hayır.”

“O zaman uyuyabileceğimiz bir hafta sonunda beni bu kadar erken uyandırma sebebin ne?”

“Seninle konuşmak istiyordum.”

Seamus bu kelimelerin midesini düğümlemesinden nefret ediyordu. Carolina yine fikrini mi değiştirmişti? Eliyle onun saçlarını okşayıp kaşlarının arasındaki çizgiye dokundu. “Konu ne?”

“Annen.”

“Sabahın bu saatinde ne düşündüğünü tahmin etmemi istesen annem aklıma bile gelmezdi.”

“Ona benden bahsettin mi?”

“Özel biriyle tanıştığımı söyledim.”

“Ona senden yaşlı olduğumu söyledin mi? Çok yaşlı.”

“Buna mı döndük yine? Bunları çözduğümüzü ve artık daha fazla bu konudan bahsetmeyeceğimizi düşünmüştüm.”

Carolina göğüs ucunu öyle sıktı ki Seamus suratını buruşturdu. “Annen benim senden çok daha yaşlı olduğumu biliyor mu?”

“O kısmı söylemeyi unutmuş olabilirim. En sonunda başımı döndüren bir kız bulduğuma o kadar mutluydu ki unuttum.”

“Bir kız. Annen genç birini bulduğunu düşünüyor, Seamus ve sen bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyorsun.”

“Sen bir kız değil misin?”

“Bu ülkede bana kız denmiyor.”

Seamus ona güldü. “İskoçya’daki komşularımızın kızları ve oğulları var. Sen, aşkım, kesinlikle bir kızsın.” Carolina’nın dolgun göğsünü avuçlayarak söylediklerini vurguladı. Carolina iç geçirince Seamus’ın yeni doyurduğu açlığı tekrar baş gösterdi. Carolina’nın tepkisinden cesaret alarak başparmağını sertleşmiş göğüs ucunda gezdirdi ve onu titretti.

“Göğüslerin sızlıyor mu, aşkım?”

“Biraz.”

“Özür dilerim. Dün gece kendimi biraz kaptırdım.”

“Biraz mı?”

Seamus sırtıttı ve onun göğüslerine tapınarak geçirdiği bir saati düşündüğünde sertleşti. “Tamam, belki birazdan fazla. Ama bunu bana sen yapıyorsun.”

“Annemi bizi ziyaret etmesi için buraya çağırmalısın.”

Seamus dondu, Carolina’nın göğsünde gezinen eli durmuştu. “Annemi mi? *Buraya* mı?”

“Evet. Gelir mi?”

“Bilmem. Amerika’ya ilk geldiğimde nerede yaşadığımı görmek için gelmişti ama pek hoşuna gitmemişti. O zaman Boston’da yaşıyordum gerçi ve annem hiçbir zaman şehirleri seven biri olmamıştır. Boston’ı gürültülü ve pis bulmuştu.”

“Gansett bunların ikisi de değil. Onu buraya davet etmeni istiyorum. Bizimle kalabilir.”

“Burada. Bizimle kalmak. Aşkım... Annemle hiç tanışmadın. Bunu bir kez daha düşünmek isteyebilirsin.”

“Neden? Annenin nesi var?”

“Bir şeyi var diyemem. Sadece, annem...”

“Ondan korkmuyorsun, değil mi?”

Güzel bir sabah ereksiyonundan kalanlar, annesini düşünmesiyle birlikte silindi. “Tabii ki ondan korkmuyorum. O benim annem. Ama o aynı zamanda... Eh, neden bahsettiğimi anlamak için onunla tanışman gerekiyor.”

“Onunla ve babanla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Babam gelmeyecektir. Seyahat etmekten daha çok nefret ettiği hiçbir şey yok.”

“Onu bugün arayıp davet eder misin?”

“Bunu yapmak zorunda mıyım?”

“Eğer dün gecenin tekrarını yakınlarda yeniden yaşamak istiyorsan...”

Seamus somurttu. “İyi, ararım, ama bunun senin fikrin olduğunu unutma.”

“Unutmam. Onu asla babaanne yapamayacağını bilmek zorunda.”

“Dört ablam onun bu arzusunu yeterince karşılamış olmalı. Dördü toplamda on altı çocuk doğurdu, endişelenme.”

“Ben sadece erkek kardeşin var sanıyordum.”

“İki erkek kardeşim vardı. Altı da kız kardeşim var. Beni duyarlı bir insan haline getirdikleri için kendini şanslı hissetmiyor musun?”

“Erkek kardeşlerine ne oldu?”

“İkisi de öldü,” derken göğsüne saplanan acı şaşırtıcıydı. Bunca zamandan sonra bile, geçmemişti.

“Aman Tanrım. Neden?”

“Biri kanserdi. Korkunçtu. Diğerinin uyuşturucu problemleri vardı. On yıl önce aşırı dozdan öldü.”

“Çok üzüldüm.”

“Üstünden çok zaman geçti.”

“Yani gelip sana kalıyor.”

“Ne?”

“Aile ismini sürdürmek.” Carolina geri çekilip yatakta doğruldu, örtüler kalçalarının etrafında toplanmıştı. Seamus onun ne kadar göz kamaştırıcı görüldüğünün farkında olup olmadığını merak etti; göğüsleri açıkta, saçları dağılmış, yüzü

uykuyla şişmiş ve dudakları bir önceki gecedен kırmızı ve dolgun...

“Soru ne?”

“Sen sonuncusun.”

“Neyin sonuncusu?”

“Ailendeki son erkek. Eğer bir oğlun olmazsa aile ismin ölecek.”

“Kaç kız kardeşim olduğunu duydun mu? Ben olmasam da ailem gelecek nesillerde büyüüp yayılmayı sürdürecektir.”

“Ama hiçbirinin soyadı O’Grady olmayacak. Bu yüzden benden nefret edecekler.”

“Aile adını sürdürme konusunda bugüne dek üzerimde zerre baskı hissetmedim ve hâlâ hissetmiyorum.”

“Ailen bu konuda farklı düşünüyor olabilir.”

“Eğer düşünüyorlarsa bile, bana bunu hiç söylemediler. İşin aslı, benim bir ailem olmasından umudu kestiklerinden eminim. Buraya gel.”

Carolina ona sokuldu.

Seamus o biraz rahatlayana kadar onun sırtını ovdu. “Bunun yürümeyeceğine dair sebepler üretip durmayı bırak ve her şeyin çok güzel gideceğini düşün.”

“Neden her şey çok güzel gidecekmiş?”

“Başlangıç olarak, ben sana sıırıslıklaa aşşığım ve sanırım sen de bana ölüyorsun.”

“Evet, sanırım bunu böyle tanımlayabilirsin.”

Seamus gülerek Carolina’yı iyice kendine çekip burnunu onun saçlarına gömdü. “Bir başka sebep de benimle bensiz olduğundan daha mutlu olduğuna karar vermen.”

“Başka?”

Bunu reddetmediği için keyiflenen Seamus, “Yatakta bir Tanrıyım,” dedi. “Bunu dün gece kendin söyledin.”

Carolina yüksek sesle inledi. “Beni zayıf anımda yakaladın. Bunu ömrümün geri kalanında bana karşı kullanacağını göz önünde bulundurarak, bu beyanımı geri çekmek istiyorum.”

“Reddedildi. Söylediklerin yalnız ve yalnızca gerçeklerdi.”

“Egonda kesinlikle hiçbir sorun yok, değil mi?”

“Seni tatmin ettiğimi bilmeyi seviyorum. Bu, beni tatmin ediyor.”

“Azımsanamayacak çekiciliğin ve onun bile önüne geçen aksanın beni kandırmaya yetmez. Anneni arayıp buraya çağıracaksın.”

“Tamam, aşkım,” dedi Seamus derince iç geçirerek. “Ama uyarmadı deme.”

Çalan telefon Abby’yi uyandırdı. Bir an için nasıl olup da kendini yatakta çıplak bulduğunu anımsayamadı. Ardından bir önceki geceye dair anlar geri gelmeye başlayınca hatırladığı her şey onu heyecanlandırdı. Komodinin üzerindeki telefonunu bulup cevapladığı sırada Adam’ın nerede olduğunu merak ediyordu.

“Hey,” dedi Janey. “Uyandırdım mı?”

“Saat kaç?”

“Neredeyse on oldu, uykucu. Uzun bir gece miydi?”

“Evet.”

“Vahşi ya da çılgınca bir şeyler yaptın mı?”

Abby yanaklarının utançla yandığını hissetti. Janey onun kardeşlerinden biriyle çıktığını duysa ne derdi? “Belki.”

“Tanıdığım biri mi?”

“Belki.”

“Kim? Hemen söyle!”

“Grştğmzde anlatırım.” Yakın arkadaşının Adam’la görüşmesine kızmayacağını umuyordu.

“Bu akşam görüşüyoruz.”

“Bu akşam mı?”

“Kızlar gecesi. Sanırım Maddie, Jenny’yle konuşmuş ve kızlarla çıkmaya ihtiyaı olduğunu söylemiş. Bu gece ıkıyorduz. Stephanie’nin barında saat yedide buluşacağız. Orada görüşür myz?”

“Tabii, çok isterim.”

“Tüm taşlarını dökmeye hazır ol.”

“Görüşürüz, Janey.”

Yatakta yuvarlanırken öbür yastığın üzerinde bir not bulundu. “Erken kalktım ve Laura’nın rezervasyon sistemi için çalışmaya gittim. Uyandığında Sand&Surf’e gel, kahvaltı edelim. Adam.”

Abby notu birkaç kez okudu, beraber geçirdikleri geceyi, Adam’ın yalnızca onu tatmin etmeye odaklı hareketlerini anımsadığında kendini gülümsemekten alamadı. Ardından duş aklına geldi, Adam’ın elini yüzsüzce itip kontrolü nasıl eline aldığı. Gerçek manada.

Nasıl oluyordu da beraber bu kadar az zaman geçirmiş olmalarına rağmen Adam onu bu kadar iyi anlıyordu? Nasıl

oluyordu da Abby, geçmişte kimseyle yapamayacağını düşündüğü şeyleri Adam'la yapmak için sabırsızlanıyordu?

Muhtemelen Adam kahvaltı için onu beklemekten vazgeçmişti, o yüzden duşta uzun kaldı, saçlarını nemlendirdi, kuruttu, maskara ve dudak parlaticısı sürdü. Tiffany'nin mağazasından aldığı yazlık üstlerden birini giydi, üstle ilgili sıradışı bir şey yoktu; içindeki açık pembe sutyeni belli edecek kadar ince olması dışında.

Abby boy aynasından kendine gülümsedi. Bir hafta önce olsa sutyenini gösteren kıyafetler giymek aklının ucundan geçmezdi. Şimdiyse Adam'ın, kıyafetleri hakkında düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyordu.

Üç kat merdiveni uçarak indi ve Beachcomber'ın arka çıkışından çıkıp aradaki caddeyi geçti. Sand&Surf'ün ön kapısına geldiğinde yaşlı bir çifte yol vermek için durdu. Lobiye girdiğinde Adam'ın resepsiyonda oturduğunu gördü. Kemik çerçeveli gözlükler takmıştı ve bilgisayarında yaptığı her neyse, kendini kaptırmıştı.

Abby onu inceleme fırsatını kaçırmadı. Adam çalışırken kendi kendine mırıldanıyordu, dudakları sürekli oynuyordu. Kesinlikle göz alıcı görünüyordu. Saçları sanki onları sürekli geriye atıyormuş gibi dağılmıştı. Yeni tıraş olmuştu ve üzerinde daha önce görmediği Polo yaka bir tişört vardı, demek ki eve gitmişti.

Dün gecedен önce, onun yakışıklı ve çekici olduğunu düşünüyordu. Şimdi, onun cehennem kadar ateşli olduğunu da biliyordu. Resepsiyona yaklaşıp zili çalmayı planlıyordu ki Adam kafasını kaldırıp onu kendisini izlerken yakaladı.

Adam'ın gülümseyişi Abby'yi süzerken genişledi. "Bütün gün uyuyacağını düşünmeye başlamıştım."

"Biraz yorulmuşum."

Adam gözlüklerini çıkarıp sapını tuttu ve sallamaya başladı. "Neden acaba?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Eğer istersen, daha sonra hafızanı tazelemene yardım edebilirim."

Abby resepsiyona yaslandı. "Çok isterim ama bu gece kızlar gecesi varmış, dolayısıyla gece kalabiliriz."

"Geç bana uyar. Aç mısın?"

"Bir şeyler yiyebilirim."

"Üst katı arayıp birilerini çağırayım. Bir yandan da kayıt masasına bakıyordum." Hızlı bir aramanın ardından telefonunu kenara bıraktı. "Kuzenim Shane geliyor." Merdivenlere göz attı. "Laura yine kötüleşti."

"Çok kötü. İlgilenmek zorunda olduğun bir bebeğin varken hasta olmak korkunç olmalı."

"Bence de. Laura bitik vaziyette. Shane geldi."

Adam'ın kuzeni merdivenlerden iniyordu. McCarthyler gibi o da uzun boylu ve mavi gözlüydü, ama saçları McCarthy erkeklerine göre açık renkliydi.

"Abby Callahan'ı tanıyor musun?" diye sordu Adam Shane'e.

"Yıllar önce tanışmıştık," dedi Abby, Adam'ın önünde Grant'le bağlantısından bahsetmekten tereddüt ederek.

"Önceden Grant'le çıkıyordu," diyen Adam onu bu tereddütten kurtardı.

“Ah, evet,” dedi Shane. “Şimdi hatırladım. Seni görmek güzel.”

“Biz gidip kahvaltı edecektik, sonra dönerim,” dedi Adam.

“İstedğin kadar kal.” Shane sandalyeye yerleşti. “Başka bir işim yok.”

“Teşekkürler.” Adam, Abby’ye restorana yönelmesi için işaret etti. Bir süre yer için beklediler.

“Shane birkaç yıl önce evlenmemiş miydi?” diye sordu Abby.

“Evet. Yürümedi.”

“Bunu duymamıştım.”

“Hoş bir şey değildi. Kızın reçeteli ilaçlara bağımlılığı vardı ve Shane bunu bilmiyordu. Zavallı kuzenim bir kâbusu canlı canlı yaşadı.”

“Tanrım, çok kötüymüş.” Bunun yanında kendi yaşadıkları Abby’ye çok önemsiz görünmeye başlamıştı.

“Buraya dönüp Laura ve ailenin geri kalanıyla yaşamaya başladığından beri biraz toparladı.” Adam kolunu Abby’ye dolayıp şakağına bir öpücük kondurdu. “Açlıktan ölüyorum. Hiç gelmeyeceksin sanmıştım.”

“Beklemek zorunda değildin.”

“Evet, zorundaydım. Sana notta bekleyeceğimi söylemiştim.”

“Çok nazıksın.” Cal onu beklemezdi. Cal sabırsızdı, her zaman acelesi vardı ve bekletilmekten hoşlanmazdı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Adam onun sandalyesini tutarken.

“Cal’ın beni beklemeyeceğini.”

Adam onun karşısına değil yanına yerleşti. “Bu onun kaybı

olurdu. Bu sabah harika görünüyorsun. Neredeyse dün geceki kadar.” Bu son kısmı söylediği sırada elini Abby’nin dizine koydu, ardından Abby onu durdurana kadar yukarı tırmandı.

“Gözlüklerini takar mısın?”

Adam onun bu sorusu üzerine şaşırılmış görünüyordu. “Beğendin mi?”

“Hı hı. Seni zeki gösteriyor.”

“Ben zekiyim zaten,” dedi Adam, kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı ve gözlüklerini taktı.

Adam’ın zekâsı Abby’yi baştan çıkarıyordu, en az bir gece önce yaşadıkları kadar. Bacağının üzerindeki elini tuttu ve kendi parmaklarını onunkilere geçirdi. Birbirlerine gülümse-diler. İkisi de gözlerini diğerinden çekemiyor gibi görünüyordu. Abby’nin midesinde bir şeyler kanat çırpıyordu ve istediğini aldığı için kendisiyle gurur duydu.

“Günaydın, millet,” dedi garsonları. “Kahve?”

Abby gözlerini Adam’dan çekip genç kadına baktı. “Lütfen.”

“Ben de alabilirim.”

Abby, Adam’ın kahvesine şeker ve krema ekleyip karıştırmasını pürdikkat izledi. Adam tavada yumurta, yanına hindi pastırması ve kızarmış çavdar ekmeği söyledi. Abby mönüye bakmamıştı bile ama yumurta beyazından sebzeli omlet ve buğday ekmeği istedi.

“Proje nasıl gidiyor?” diye sordu yeniden yalnız kaldıklarında.

“Gidiyor işte. Müşterinin ihtiyaç duyduğu şeylere bir çözüm bulma sürecini seviyorum.”

“Karmaşık bir işi çok basite indiriyor gibisin.”

“Karmaşık bir iş olabilir, ama bana karmaşık gelmiyor. Bu benim ikinci dilim, gerçekten iyi yaptığım tek şey.”

“Tek şey değil,” dedi Abby kızarak.

Adam’ın çınlayan kahkahası ve elini sıkışı Abby’nin içini eritiyordu. Onu güldürmek hoşuna gidiyordu. Adam’ın gülümseyişi solduğunda bunun nedenine bakmak için kafasını çevirdi ve Mac’le Luke’un kendilerine doğru yürüdüklerini gördü. Mac onların beraber oluşuna odaklanmıştı.

Abby, Adam’ın elini bıraktı, ama Adam onun elini yeniden tuttu.

“Selam,” dedi Mac onlara yaklaşırken. “Abby. Kasabaya döndüğünü duymamıştım.” Onun yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. “Seni görmek güzel. Cal seninle mi?”

“Seni de görmek güzel, Mac.” Adam’a gözucuyla baktı. “Cal ve ben ayrıldık.”

“Bunu duymamıştım.” Mac’in bakışları Adam’la ikisi arasında gidip geliyordu. Abby onun çok da yanlış olmayan varsayımlar düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu.

“Mağaza ne durumda?” diye sordu.

Mac gözlerini kardeşinden çekip Abby’ye bakmak için kendini zorladı. “Bugün bitiririz diye düşünüyorum.”

“Bu harika. Laura önümüzdeki aya yetişsin istiyor. Bugün biterse, bize yeterince zaman kalacak demektir.”

“Yani mağazayı sen mi işleteceksin?”

“Planımız bu.”

“Adam, seninle biraz konuşabilir miyim?” diye sordu Mac. “Sadece bir dakikanı alır.”

“Şimdi olmaz. Belki sonra.”

Mac küçük kardeşi tarafından reddedilmekten hoşlanmış gibi görünmüyordu. “Gitmeden önce beni bul.”

“Tabii. Luke, seni gördüğüme sevindim.”

“Ben de. Kızlar bu akşam dışarı çıkacaklarmış, o yüzden biz de benim evde poker oynayacağız. Bize katılırsan seviniriz.”

“Çok isterim, teşekkürler. O zaman, akşam görüşürüz.”

Abby onların bara yürüyüp karton kupalara kahve doldurmasını izledi. Mac restorandan çıkmadan önce dönüp Adam’la Abby’ye son bir kez baktı.

“Tam bir baş belası,” diye mırıldandı Adam.

“Onu seviyorsun.”

“Tabii ki onu seviyorum, ama bazen ağzının ortasına bir tane indirmek istiyorum.”

“İkiniz birbirinize o kadar benziyorsunuz ki bu biraz ür-künç.”

“Bunu bütün hayatım boyunca duydum. Öz teyzem bizi birbirimizden ayıramıyor.” Kahvesinden bir yudum aldı, gözleri hâlâ kapıdaydı. “Şu an telefonda beraber kahvaltı ettiğimiz haberini Grant’e yetiştirdiğini biliyorsun, değil mi?”

“Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Senin düşündüğün sebeplerle değil.”

“Grant’le çoktan konuşmuş olman iyi bir şey, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Ailende sorun yaratmak istemiyorum.”

“Bu konuda endişelenme. Grant, Stephanie’yle mutlu ve bunun onunla hiçbir alakası yok. İlişkiniz biteli asırlar oldu. Eğer yeni ayrılmış olsaydınız işler çok farklı olabilirdi ama üzerinden gerçekten yıllar geçti.”

Kahvaltılarını önlerine serilirken Abby sıkı kardeşler arası-
na girdiği için endişelendiğini fark etti.

“Yani Adam’ın onunla görüştüğünü biliyordun ve bana söylemedin mi?” diye sordu Mac, Grant’e. Telefonu boynuyla kulağı arasına sıkıştırmış, mağazayı boyuyordu.

“Adam’la dün konuştuk ve bana Abby’yle takıldığını söyledi. Bu gelişmeyle ilgili seni bilgilendirmem gerektiğini hiç düşünmemiştim.”

“Çok komik. İnanılmaz sıkı fıkı görünüyorlardı. Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Ne dememi bekliyorsun? Stephanie’yle nişanlıyım. Beni neden rahatsız etsin ki?”

“Yine de... Aranızdan biri eski sevgililerimden biriyle çık-
sa bu beni rahatsız ederdi.”

“Benim Abby’ye nasıl davrandığım düşünülecek olursa, o mutluluğu hak ediyor ve eğer Adam onu mutlu ediyorsa... Eh. Ben kimim ki buna karışacağım.”

“Bu konuda oldukça olgun davranıyorsun.”

“Meseleyi büyütme. Adam’ı rahat bırak.”

“Benim için bütün eğlenceyi mahvettin.”

Grant oflamayı andıran bir şekilde güldü. “Annemden be-
tersin. Gansett Adası dedikoducularının başında geliyorsun.”

“Bu beni incitti, Grant. Çok hem de.”

“Gerçekler her zaman acıtır.”

“Bugün sesin daha iyi geliyor,” dedi Mac ve bunu söyler-
ken bile mayın tarlasına girmiş gibi hissetti.

“Uyuyorum. Bu, her şeyi biraz yoluna sokuyor.”

“Eğer bana ihtiyacın olursa, buradayım. Ben de denizde seninle aynı şeyleri yaşadım...”

“Hayır, yaşamadın.”

Grant’in ani çıkışı Mac’i şaşırtmıştı.

“Üzgünüm,” dedi Grant. “Sana çıkmak istemedim. Sa-dece...”

Mac boya fırçasını bıraktı ve telefonu diğer eline aldı. “Ne oldu, Grant? Söyle bana. Söyle de at üstünden. İzin ver sana yardım edelim.”

“Ben...”

Mac soluğunu tutup beklerken kardeşinin en sonunda kendisini açmasını umuyordu.

“Yapamam. Üzgünüm ama yapamam.”

Derin bir soluk veren Mac, “Hazır olduğunda benim`ne-rede olduğumu biliyorsun,” dedi.

“Evet, teşekkürler.”

“Bu akşam Luke’a gelecek misin?”

“Evet.”

“Orada görüşürüz.”

Mac aramayı sonlandırdı. Kardeşinin acı içinde olduğunu bilip bu konuda bir şey yapamıyor olmak onu çok zorluyordu.

“Ne var ne yok?” diye sordu Luke prizleri taktığı mağa-zanın diğer ucundan.

“Keşke bilsem. Nasıl olur da aynı şeyi yaşarız ve o bundan on kat daha fazla etkilenir?”

“Onun başına başka bir şey gelmiş. Hakkında konuşama-yacağı kadar travmatik bir şey.”

“Eğer bu konuda konuşmazsa atlatıp atlatmadığını nasıl bileceğiz?”

“Ona zaman tanı. Kendi işine bak. Onun yanında olduğunu ona hatırlat. Yapabileceğin başka bir şey yok.”

“Bir şeylerin onu üzdüğünü bilip bir şey yapamamak beni delirtiyor.”

“Eninde sonunda açılacaktır. Hazır olduğunda.”

“Evet. Sanırım haklısın.”

“Hey. Önümüzdeki hafta birkaç günlüğüne anakaraya gideceğim. Uygun mudur?”

“Bu soruyu sormasan artık?” Luke’u iş ortağı yapmalarının üzerinden bir yıldan uzun zaman geçmişti.

“Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zor sanırım,” dedi Luke gülerek.

“Umarım sezon çılgınlığı başlamadan önce her nereye gidiyorsan çok eğlenirsin.”

“Eğleneceğim bir yere gitmiyorum aslını istersen, ama doğru yönde atılan bir adım bu. Syd tüp bağlatma operasyonunu tersine çevirecek.”

Mac surat buruşturdu. “O da ne demek?”

“Bu şu demek, seni göt, kendi çocuklarımız olabilecek. Tabii işe yararsa.”

“Hey, çok sevindim. Sydney için büyük bir adım olsa gerek.”

“Hem de çok büyük. Onu, kendi çocuklarının başına gelenlerin bir daha olmayacağına ikna etmek çok uzun zamanımı aldı.” Sydney ilk kocasını ve iki küçük çocuğunu sarhoş bir sürücü yüzünden kaybetmişti. “Çocuğunu asla gözünün önünden ayırmayan çılgın bir anne olmaktan korkuyor.”

“Bunun için onu suçlayamazsın.”

“Hayır tabii ki ama ona bunun olmasını engellemek için onun yanında olacağıma söz verdim. Tabii olursa. Ameliya-tın işe yaramama ihtimali var ve yarasa bile hamile kalama-yabilir.”

“Umarım her şey yolunda gider.”

“Teşekkürler. Ona da dediğim gibi, eğer olmazsa, evlat ediniriz. Başka seçenekler de var ve biz hepsine açığız.”

“Güzel plan. Nasıl gittiğini bana da söyle, olur mu?”

“Tabii. Pek fazla kişiye anlatmıyoruz. Syd insanların so-rular sormasını istemiyor.”

“Benden laf çıkmaz.”

Luke şüpheyile kaşını kaldırdı.

“Ne? Bir şey söylemeyeceğim dedim ve söylemeyeceğim de.”

Mac’in ıkışmasına gülen Luke çalışmaya döndü.

Mac boya yapmayı sürdürürken uzun bir süre Grant’i, kardeşini bu kadar zen şeyi ve bu konuda bir şey yapabil-meyi ne çok istediğini düşündü.

On Altıncı Bölüm

*K*apının çalması Laura'yı derin uykusundan uyandırdı. Saatlerdir uyuyor olmasına rağmen gözleri açılmamak için direniyordu. Bütün bedeni yorgunlukla sızlıyordu.

“Laura? Prens, orada mısın?”

Ona Prens diyen sadece iki kişi vardı. Babası mı gelmişti? Burada ne yapıyordu? Laura, Owen'ın üstüne örttüğü örtüleri itip açtı ve sarsak adımlarla kapıya yürüdü.

“Seni uyandırdım mı?” diye sordu Frank McCarthy. Her zamanki gibi kusursuz kıyafetleri ve her bir teli düzgün duran saçlarıyla babasıydı işte. “Üzgünüm. Owen şimdiye kadar uyanmış olacağını söyledi. Beni buraya o yolladı.”

Babasını gördüğü için mutlu olan Laura onu kucakladı ve babasına sımsıkı sarıldı. “Burada ne yapıyorsun, baba?”

“Dün Shane'le konuştum ve bana senin kendini iyi hissetmediğini söyledi. Birkaç gün duruşmam yok, ben de gelip çocuklarımı görmek istedim. Umarım sakıncası yoktur.”

“Sakınca mı?” Geri çekilip babasının elini tuttu. “İçeri geç. Saat kaç?”

“Neredeyse dört oldu.”

“Of.” Üç saattir uyuyordu! “Holden’ı gördün mü?”

“Evet,” dedi babası Holden’ın adı her geçtiğinde olduğu gibi suratında ısıll ısıll bir gülümsemeyle. “Owen’la birlikte aşığıdalar. Birlikte kabul masasında ‘çalışıyorlar.’”

“Görmek isterdim.” Laura bütün gün uyuduğından onun işlerini de Owen devralmış olmalıydı. İğ geçirdi, kendisine ihanet eden bedenine öfkeliydi. Sezon başlamak üzereydi ve yapmak istediğı tek şey uyumaktı. Kusmadığı zamanlarda tabii.

“Birkaç haftada kocaman olmuş. İnanamıyorum.”

“İlk yıl çok çabuk değişiyorlar. Biz ne olduğunu anlamadan yürümeye başlayacak.”

“Sorun ne, Prenses? Neden bu kadar solgunsun? İyi misin?”

Laura oturma odasındaki küçük mutfağı adımını attı. “Owen sana olup bitenlerle ilgili bir şey söyledi mi?”

“Belirli bir şey söylemedi, hayır.”

“Korkak,” dedi babasına gülümserken. Ona bir bardak kola verirken kendisine buzlu su aldı.

“Neden harika nişanlıyla ilgili böyle korkunç bir şey söyledin?”

“Gel, otur.” İçeceklerini kanepeye taşıdı ve bacaklarını altına alıp köşeye yerleşti.

Babası onun yanına oturup üzerindeki açık mavi gömleğın kollarını kıvırdı. Bu renk gözlerinin mavisini iyice ortaya çıkarıyordu. “Biraz gündelik kıyafet yatırımı yapmalısın, baba.”

“Kıyafetlerimin nesi varmış?” diye sordu babası hep tartıştıkları bu konuya sırtarak.

“İnsanların çoğu, çalışmadıkları günlerde kot ve tişört giyer.” Babasına geçen yıllarda bu ikisinden bol bol almıştı ama nafile. “Biraz gevşemeyi öğrenmen gerekiyor. Sana bunu asırlardır söylüyorum.”

“Biliyorum, biliyorum. Emekli olduktan sonra gevşeyecek bol bol vaktim olacak.” Frank’in ifadesi bulutlandı, ama kendini gülümsemeye zorladı. “Owen’a korkak deme nedenin ne?”

“Dün ilginç bir şey öğrendik.”

“Kötü bir şey yoktur, umarım?” Laura ve Shane küçükken karısını kanserden kaybettiğinden beri, Frank çocuklarının sağlığı ve iyiliği onun en birinci endişe kaynağı olmuştu.

“Hangi açıdan baktığına göre değişir: Hamileyim.”

Frank’in ifadesi değişmedi. “Eh, biraz sürpriz olmuş.”

“Bizim için de. Daha da iyisini duymak ister misin? İkizlerimiz olacakmış.”

“Aman Tanrım, Laura. Tebrikler. Sanırım...”

Laura gülüp babasının kolunu sıktı. “Teşekkürler. Sanırım.”

“Vay canına, ufaklık. Buralar dolacak gibi görünüyor, ha?”

“Biraz.” Laura babasına baktı. “Kızdın mı?”

“Ne? Kızmak mı? Neden kızayım ki?”

“Owen ve ben henüz evlenmedik.”

“Ah, tatlım.” Babası onu kucakladı. “İnanılmaz saygı duyduğum bir adamla evlenmek üzere olan, yetişkin bir kadınsın sen. Evlenmene sadece birkaç ay kaldı.”

“Sana söylemekten biraz korkmuştum.”

“Bana bir şey söylemekten asla korkma. Seninle ve başardıklarınla çok gurur duyuyorum. Owen’la ikiniz Holden’a harika anne babalık ediyorsunuz ve yeni bebeklerde de bunun böyle olacağından hiç şüphem yok.”

Laura başını babasının göğsüne yaslayıp her zamanki gibi onun varlığında huzur buldu.

Owen birkaç dakika sonra omzunda Holden’la içeri girdi. İkisini böyle görmek her zamanki gibi Laura’nın soluğunu kesti. Beraberken fazlasıyla tatlıydılar ve Owen hem Laura hem de bebek için isteyebileceğinin en iyisiydi.

“İşte benim erkeklerim.” Laura, Holden’ı almak için kollarını uzattı. Bebek onu görünce mutlulukla ses çıkardı ve annesinin kollarına sokuldu. “Deden seni şaşırttı mı, ahbab?”

Holden gırtlığından çıkardığı seslerle birlikte tükürüklü yumruğunu Frank’e uzattı.

“Bakın hele, şimdiden el sıkışıyor,” dedi Frank gülümseyerek. Owen’a baktı. “Sanırım tebrik etmeliyim.”

“Ah, teşekkürler,” dedi Owen gözle görülür bir şekilde rahatlayarak. “Haberleri duyunca av tüfeğiyle peşimden gelmeni bekliyordum.”

“Benim babam öyle şey yapmaz,” dedi Laura. “O *olgun* bir adam.”

“Bak bu doğru,” dedi Frank, Holden’ı kıkırdatan suratlar yaparken. “Gel bakayım olgun dedene.”

Laura bebeği babasına verdi.

“İkizler demek, ha?” diye sordu Frank, Owen’ın durduğu tarafa yan gözle bakarak.

“Bize öyle söylediler.” Owen Laura’ya baktı. “Daha iyi misin, tatlım?”

“Biraz. Aşağıda işler ne âlemde?”

“Harika. Öğleden sonra birkaç rezervasyonsuz müşteri geldi ve Mac’le Luke hediyeelik eşya mağazasını bitirdi. Abby son birkaç saattir raflar için ölçü almakla meşguldü. Abby demişken... Ufak bir aile dedikodusu getirdim.”

“Duyalım bakalım,” dedi Laura ve babası da başını sallayıp onu onayladı.

“Duyduğuma göre, Abby ve Adam çıkıyormuş.”

“Sahiden mi?” diye sordu Laura, bunu duyduğuna çok şaşırmıştı. “Grant bu konuda ne diyormuş?”

“Sanırım üstünde durmuyor,” dedi Owen. “Hem zaten, ne diyebilir ki? Stephanie’yle nişanlı ve Abby’yle ilişkisi biteli yıllar oluyor.”

“Yine de,” dedi Frank. “Kardeşinin eski sevgilisiyle çıkmak. Biraz riskli.”

“Kızlar gecesi ilginç geçeceğe benziyor,” dedi Laura.

“Gidebilecek gibi misin?” diye sordu Owen.

“Pek değil, ama sonuçta alt katta olacağız. Eğer iyi hissetmezsem istediğimde kaçabilirim.”

“Doğru. Luke bu akşam evinde poker gecesi düzenliyor. Ufaklığı yanımda götürecektim, ne de olsa kendisi de kalabalığın kalanı gibi bir erkek.”

“Eğer onu götürmek istemezsen ben ona bakmaktan mutluluk duyarım,” dedi Frank.

“Çok nazıksın, Frank ama bence sen de Luke’un evine gelip herkesi görmek istersin.”

“Bu son gelişmeler ışığında yeğenlerimi görmek isterim, doğru. Oradayken sana yardım etmeme ne dersin o halde?”

“Harika olur.”

“Odamız kaldı mı?” diye sordu Laura Owen’a. “Babama bir oda gerek.”

“Benim için endişelenme, Prens. Ben Mac ve Linda’yla kalacağım. Onlarla çoktan konuştum. Kendini iyi hissetmezken sana yük olmak istemedim.”

Laura altdudağını büküp babasına şakacıktan somurttu. “Bana yük falan olmazdın.”

“Bir sonraki geldiğimde burada kalırım, olur mu?”

“Kalsan iyi edersin.”

“İkizler,” dedi Frank bir kez daha ve Laura’yla Owen güldüler. “Annene söyledin mi?”

“Dün gece,” dedi Owen. “Çok heyecanlandı.”

“Ben de,” dedi Frank bu plansız bebeklere kızmadığını kanıtlayan bir hevesle.

Laura babası haberleri böyle mutlu karşıladığı için çok keyiflendi. Midesi bütün gün bulanmayı keser kesmez, mutlu olmayı umuyordu.

Ölçü alma işini bitiren Abby, Mac’le Luke’un, üzerine kasaı koymak için yerleştirdiğı tezgâha yaslandı ve bittiğı zaman mağazanın neye benzeyeceğini önündeki kâğıda karalamaya başladı. Karalamanın yanında dikkatle aldığı ölçüler yazıyor-

du, bu ona Abby's Attic'i açma aşamasında olduğu zamanları anımsattı. O zamanlar ne yaptığını bilmiyordu bile ve mağazanın tutup tutmayacağı muammasıyla uykuları kaçırıyordu.

Şimdi Gansett'te bir işletmeyi başarılı hale getirecek her şeyi biliyordu. Yalnızca, sihrini ikinci kez konuşturabilmeyi umuyordu. Sand&Surf hediyelik eşya mağazasında gerçek bir potansiyel saklıydı; mağaza otelin ön kısmında, yoldan geçenlerin de görebileceği bir yerdeydi.

Austin'de bir mağaza açma fikrini çok düşünmüştü, ama küçük mağazasının Austin gibi çeşitliliği çok yüksek bir şehirde kaybolup gitmesinden endişelenmişti. Hem de Cal'la devam eden belirsizlikle birlikte onu Teksas'a bağlayacak bir şeyler başlatmaya çok da istekli değildi. İş alanında yaşadığı kararsızlık da ilişkilerinin olumsuz noktalarına eklenmişti.

Çalışıp plan yapmayı sürdürürken aklına bir fikir geldi ve bu fikri Laura'ya açmak için sabırsızlandığını hissetti. Sadece yazlık bir iş olması planıyla başlayan iş kafasında büyürken hâlâ boş olan alanla ilgili yapabileceklerini düşünüp duruyordu. Laura'yla konuşana kadar kendini çok kaptırmamaya özen gösterecekti gerçi.

Karalamalarına o kadar dalmıştı ki Adam'ın geldiğini, o önünde dikilinceye kadar görmedi.

"Hey," dedi Abby sahte bir öfkeyle. "İşğımı kesiyorsun."

Adam, başını eğip onun çizdiklerine baktı. "Bu gerçekten çok iyi. Böyle çizebildiğini bilmiyordum."

"Herkes düz çizgi çizebilir, Adam."

"Senin çizimin üç boyutlu. Bu harika. Mağazanın nasıl görüneceğini gözümde canlandırabiliyorum."

Adam'ın bu övgüsüyle kendini iyi hisseden Abby başını kaldırıp baktığında Adam'ın onu çok seksi gösteren gözlüklerini taktığını gördü. "Rezervasyon sistemini bitirdin mi?"

"Henüz değil. En az bir güne daha ihtiyacım var, belki iki. Sıfırdan bir program yazıyorum."

"Bunu tam olarak nasıl yapıyorsun?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Bence ölümüne sıkılırdın."

"Belki de ama arkasında yatan mantığı öğrenmeyi gerçekten istiyorum."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Kimse yaptığın işe ilgi göstermedi mi daha önce?"

"Hayır. Hiç."

"Eh, ben gösteriyorum."

Bu Adam'ın hoşuna gitmişe benziyordu. "Sana anlatırım. Burada işin bitti mi?"

"Hemen hemen. Sadece bir şeyler karalıyordum."

"Bunların karalamadan öte olduğu konusunu netleştirmiştik." Adam saatine baktı. "Akşamüstü etkinliklerimiz başlamadan önce birkaç saatimiz var." Abartıyla esnedi. "Bütün gün çalışmanın üzerine şu an aşırı yorgunum ve düşününce sen de öyle olabilirsin."

Adam hiç de yorgun görünmüyordu, ama Abby ona ayak uydurdu çünkü bunun gittiği yeri sevmişti. "Otele dönüp dışarıda geçireceğimiz gecedan önce biraz dinlenmeye ne dersin?"

"Bak buna ikna edilebilirim işte."

Abby gözlerini devirdikten sonra gülümsedi, defterini kapatıp çantasına tıktı, mağazanın ışıklarını söndürüp kapısını çekti. Lobide, Sarah kayıt masasında oturuyordu.

“Sabah görüşürüz,” dedi Adam ona.

“Görüşürüz,” dedi Abby.

“İkinize de buradaki yardımlarınız için teşekkürler,” dedi Sarah.

“Benim için bir zevkti,” dedi Adam.

“Benim için de.” Gerçekten de sevdiği işi yapmaya dönmek onun için bir zevkti. Rafların taslağını çıkarmak ve alınacakların listesini yapmak onu heyecan ve beklentiyle dolduruyordu. Teksas’tayken kendi işletmesini yürütmenin heyecanını yaşayamamıştı. Çoğunlukla sıkılıyordu ve genelde yalnızdı, bu da kendi işinden kafasını kaldırmadığı için Abby’nin cephesinde olup bitenleri asla fark etmeyen Cal’la olan problemlerin üstüne tuz biber olmuştu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Adam sokağı geçip Beachcomber’ın doğrudan merdivenlere açılan yan kapılarından birinden içeri süzülürlerken.

“Mağazanın açılmasını hevesle bekliyorum. Uzaktayken bunu çok özledim. Bugüne dek ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile.”

“Eminim çok başarılı olacaksın.”

“Güvenoyun için teşekkürler. Düşünüyordum da...”

“Ne?”

“Laura’yla bu konuda henüz konuşmadım, dolayısıyla gerçekleşeceğinin bir garantisi yok.”

Adam elini onun sırtına yerleştirip merdivenlerden çıkarırken ona destek oldu ve bu nedense Abby’nin hoşuna gitti. “Sen yine de söyle.”

“Mağazaya Abby’s Attic ismini vermek istiyorum. Sürekli müşterilerden bazıları eski mağazamı biliyor olabilir ve ismi tanıyanların gelme olasılığı daha yüksek.”

“Bence bu harika bir fikir. Eminim Laura da böyle düşünecektir.”

“Umarım. Aklında başka bir şey olabilir, o yüzden her şeye hazırlıklıyım.”

“Sormaktan zarar gelmez sonuçta.” Üçüncü kata ulaşmışlardı ve kapının önünde durdular. “Kart anahtar nerede?”

Abby ona sırtıttı ve sutyenine uzanıp kart anahtarı çıkardı.

“Bunun ne kadar seksi olduğunu bilemezsin.” Odaya girdiklerinde Adam onu çevirip sırtını kapıya bastırdı ve uzun bir an boyunca sadece izledi, Abby’nin hatlarını hafızasına kazımaya çalışıyor gibiydi.

“Ne var?” diye sordu Abby onun yoğun ilgisi altında gerilerek. Adam’ın pahalı parfümünün kokusu tüm duyularını ele geçirmiş, onu Adam’a çekiyordu.

“Güzelsin. Seni gerekenden çok fazla düşünüyorum. Dikkatimin çoğu büyüleyici bir kadının üzerindeyken bilgisayar kodu yazmak ne kadar zor, bir fikrin var mı?”

Aynı anda hem gururu okşanmış hem tahrik olmuş Abby, parmaklarını Adam’ın kalçalarına geçirdi. “Ne kadar zor?”

“Çok zor. Çok...”

Abby bu konuda bel altı bir şaka yapamadan önce Adam gözlüklerini çıkarıp pantolonun cebine tıktı ve başını eğip dudaklarını Abby’ninkilerle buluşturdu. “Bütün gün düşünebildiğim tek şey önümde çıplak yatarken, saçların yastığa

dağılmışken ne kadar güzel görüldüğündü. Dilimde bıraktığı tadın ne kadar tatlı olduğunu düşündüm...”

“Dur,” diye fısıldadı Abby, Adam’ın kendisi için çizdiği resim onu dehşete düşürmüştü.

“Neden?”

“Nasıl görüldüğümü düşünmek çok utanç verici.”

“Sana daha şu an bütün gün seni düşünmekten sertleşerek gezdiğimi söylemişken nasıl olur da utanabilirsin ki?” Söylediklerini vurgulamak istercesine ereksiyonunu Abby’nin karnına bastırdı.

“Bütün gün, ha?”

“Bütün. Gün.”

“Bir süre sonra acı verici hale gelmiş olmalı.”

“En ufak bir fikrin bile yok.”

Adam’ın bütün gün kendisini düşündüğünü ve beraber yaptıklarının onu da etkilediğini bilmek Abby’ye normalden daha cesur hissettirdi. Elleri Adam’ın kalçalarından ayrıldı ve kotunun düğmesine uzandı. Düğmeyi çekiştirildiğinde, Adam soluğunu tuttu.

“Abby...”

“Efendim?”

“Ne yapıyorsun?”

“Bunu.” Abby fermuarı dikkatle indirdi, elini iç çamaşırının altına kaydırıp sertliğini avuçladı, avucundaki şişkinlik onun dokunuşuyla artmıştı.

Adam’ın başı omzuna düştü, solukları düzensizleşti ve parmakları Abby’nin kalçalarına gömüldü.

Abby onu okşarken, onun dün gece duşta hatırladığından daha uzun ve daha kalın olduğunu fark etti. Onu içine alma düşüncesiyle zihninde çınlamaya başlayan endişelerle birlikte bacaklarının arası kasıldı. Bir yandan Adam'ı okşamayı sürdürüyordu, başparmağıyla aletin başını okşuyor, orada biriken sıvıyı hassas tenine yayıyordu.

Adam, omzunu ısırınca Abby beklenmedik bir şokla çığlık attı. Ardından öpüşmeye başladılar, Adam'ın dili ağzına kaydığında, Abby nerede olduğunu, ne yaptığını unuttu, ta ki Adam kendini avucuna bastırana kadar; böyle bir şey mümkünse daha da sertleşmişti.

Öpüşmelerini sadece Abby'nin bluzunu çıkarmak için kesen Adam pembe sutyeni de açtı ve kenara attı.

Abby'nin ilk içgüdüğü göğüslerini örtmek için Adam'ı bırakmaktı.

“Hayır,” dedi Adam, Abby'nin kafasından geçenleri henüz düşünceleri bir yere bağlanmamışken duymuştu. “Hayır.” Onun göğsünü avuçladı, okşadı ve sıktı, olacakların habercisi hareketleri Abby'yi çılgına çevirmeye yetmişti bile. Ardından başını eğip göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı ve diliyle okşadı, ardından bacaklarını titretecek ama acı vermeyecek bir baskıyla emdi.

“Yatağa.” Adam Abby'ye sarıldı, tek vücut halinde yatağa doğru ilerlediler, Abby'nin dizlerinin arkası yatağa çarptı ve üzerinde Adam'la birlikte yatağa düştü. Adam bir kez daha bağımlılık yapıcı öpücüklerine başladı ve Abby'nin tüm mantıklı düşünceleri kafasından uçup gitti. Bütün dünyası

Adam'ın dudakları, marifetli dili, göğüslerindeki elleri ve karnına bastıran erkekliği arasında sıkışıp kalmıştı.

Adam ateşten dudaklarıyla önce yüzünü, ardından boyunu ve sonra göğüslerinin arasını öptü. Abby'nin sırtını doğrulttu, onun sıcak ağzını göğsünün ucunda istiyordu. Parmaklarını Adam'ın saçlarına doladı ve onu en çok ihtiyacı olan yere yönlendirdi.

“Burası mı?” diye sordu Adam diliyle göğüs ucuna bir darbe bırakırken.

“Evet. *Lütfen...*”

“Ne kadar kibarsın.” Dudaklarından yayılan titreşimler bütün göğsünü kaplıyordu. “Tam bir hanımefendi.”

“Senden önce tam bir hanımefendiydim.”

“Biraz yaramaz olmak iyidir.”

“Ne kadar yaramazlık biraz sayılır?”

Adam gülüp dikkatini Abby'nin öbür göğsüne verdi. “Ben sana gösteririm.” Yaladı, emdi ve Abby'nin tüm savunmalarını yerle bir edip ona bir hanımefendi olmakla ilgili her şeyi unutturdu. Çıkardığı seslerin bir hanıma yakışmayacağı zaten barıydı, ama Abby utanması gerektiğini düşünecek fırsat bulamadan Adam başka bir şey yapıp onu biraz daha inletiyordu.

Böyle devam etti, üst üste biriken zevk parçacıkları tamamına ermeyi bekleyerek kasıklarına baskı yapıyordu.

“Adam...”

Adam ufak ısırıklar bıraktığı leğen kemiğinin üzerinden başını kaldırdı. Bu ısırıklar Abby'yi hayal bile etmediği bir

arzuyla kavuruyordu. Daha önce leğen kemiklerinin seksi olabileceği hiç aklına gelmemişti.

“Neye ihtiyacın var, tatlım? Söyle bana.”

“Fazlasına. Daha fazlasına.”

Adam üstünü ve sutyenini çıkardığı ustalıklarla Abby’nin kotonu da çıkarıp onu sutyenin takımı olan tangasıyla bıraktı.

“Kadın kıyafetlerini çıkarmadaki yeteneğin konusunda endişelenmeli miyim?”

“Katiyen. Şu an hiçbir konuda endişelenmemelisin.” Adam kendi tişörtünü çıkardı ve Abby’nin ömründe gördüğü en güzel göğüsler ortaya çıktı. Belirgin göğüs çizgileri ve karın kasları karşısında iç geçirmekten kendini alamadı.

Abby parmaklarını Adam’ın karın kaslarının çizgilerinde dolaştırdı. “Nasıl oluyor da bir bilgisayar ineği böyle kaslara sahip olabiliyor?”

“Spor salonunda sonsuz saatler harcayarak.”

Abby onun göğüs ucuna bir öpücük kondurdu. “Bir dakikasını bile boşa harcanmamış.”

Adam külotunun üzerinden Abby’yi okşadı ve Abby daha fazlasını isteyerek gerildi. “Böyle düşünmene sevindim.”

“Adam?”

“Hımm?”

“Biraz daha ileri gitmeden önce sana söylemek zorunda olduğum bir şey var.”

“Kulağa pek hoş gelmiyor.”

“Nahoş olmasından öte, utanç verici.”

“Artık utanmıyordun, unuttun mu? Seni çok seksi bulan bir adamla eğleniyordun.”

Abby bu hatırlatıcıya minnettar olsa da bu bahsetmediği şey geçmişte problemlere yol açmıştı. Adam'm kotunun düğmeleri açıkken ve aralarında sadece iki parça kumaş dururken bunu daha fazla geciktiremezdi.

“Sorun ne, tatlım? Söyle gitsin ve bu konuyu konuşup çözelim.”

“Sana önceki gece söylediğim problem... Tek problemim o değil.”

“Peki.”

Abby başını çevirip doğru kelimeleri ararken Adam'ın bakışlarından kaçtı. O masmavi gözler daha önce kimsenin görmediği parçalarını görüyordu ve Abby onlara bakmayınca kendini daha rahat hissediyordu. “Bazen... Şey, aslını istersen çoğu zaman... Geriliyorum... Bilirsin ya.”

“İlişkiye girme konusunda mı?”

“Evet.” Boğazını temizleyip konuşmaya devam etmek için kendini zorladı. “Olduğu zaman... Erkeğin içime girmesi çok zor oluyor.”

“İslanamıyor musun?”

Abby geçmişte yaşadığı utançları hatırlayınca yüzü kızardı. “Hayır, sorun o değil.”

“O halde ne? Söylemende sakınca yok. Yemin ederim seni yargılamıyorum. Bir gram bile.”

Adam'ın nezaketiyle cesaret bulan Abby yutkunup kendini ona bakmaya zorladı. “Oradaki kaslarım kapanıyor ve içime bir şey alacak kadar rahatlayamıyorum.”

“Anlıyorum.”

“Anlıyor musun?”

“Hı hı. Bu demek oluyor ki, böyle bir şeyi denemeden önce seni olabildiğince rahatlatacağız.”

“Bunu söylemek yapmaktan daha kolay.” Cal mesela, bu konuda kolayca öfkeleniyordu ve bu da çoktan zarar görmüş ilişkilerini yıpratıyordu. Ama şu an Abby onu düşünmek istemiyordu. Seksi, düşünceli Adam McCarthy’nin altında neredeyse çırlıçplak yatarken değil.

Adam, Abby’nin suratındaki saçları geri itti, başparmakları elmacıkkemiklerinin üzerinde dolaşıyordu. “Senin fazla çalışan beynini kapatacak düğmeyi bulmalıyız. Böylece birlikte olduğumuzda, bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden başka hiçbir şey düşünmezsin.”

“Keşke bunu yapabilsem. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin.”

“Bu seninle ilgili değil, tatlım. Bu sadece benimle ilgili. Eğer ben üzerime düşenleri doğru şekilde yaparsam sana sadece zevk almak kalır.”

Abby bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı, çünkü birkaç kısa günün ardından Adam’ın onun ihtiyaçlarını bu kadar net görmesi onu sarsmıştı.

“Yine düşünüyorsun,” dedi Adam onun boynunu öpüp kulak memesini dişlerken. “Anlat bana. İzin ver kafanın içine gireyim.”

“Bunu yapamam.”

“Neden?”

“Çünkü bu konuda en başından anlaşmış olmamıza rağ-

men sana kapılıyorum. Sen çoktan bunca yılı nasıl olup da yanlış adamlarla geçirdiğimi sorgulatıyorsun, üstelik doğru adam bu kadar yakındayken. Çok, çok yakındayken.”

“Abby...”

“Söylediklerimi unut. Çenem düştü ve söylememem gereken şeyler söyledim.”

“Ne düşündüğünü duymak istiyorum. Nedenini bilmek ister misin?”

Abby başını salladı. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordu.

“Çünkü sen de bana aynı şeyleri düşündürdün. Nasıl oldu da birbirimizin ekseninde bu kadar zaman geçirip bunu hiç fark etmedik?”

Abby’nin gözleri yaşardı, bedeninin verdiği bu tepkiye öfke duyuyordu. “Bunu yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık,” dedi bir kez daha.

Adam, Abby’nin yüzüne öpücükler kondurmaya başladı, özellikle gözkapaklarına odaklanıyor, gözlerinin altındaki tuzlu ıslaklığı yalıyordu.

Adam’ın şefkati tüm savunmalarını yıkarken bile Abby “İkimiz de büyük yüklerden yeni kurtulduk,” diye devam etti. “Bunu yapmamalıyız.”

“Ama işte buradayız, birbirimize dolanmış çıırılçiplak uzanıyoruz ve ikimizin de olmak istediği başka hiçbir yer yok. Yanılıyor muyum?”

Adam’ın sözlerinden etkilenen Abby, “Evet,” dedi. Bu tek kelime dudaklarından bir fısıltıyı andırarak çıkmıştı.

“Bazen,” dedi Adam onu tatlı tatlı öperken, “en önemli şeyler en beklemediğin anda olur.”

“Bu önemli bir şey mi?”

“Seni bilmem ama bu son birkaç günde benim için oldukça önemli bir hale geldi.”

Adam’ın netliğı Abby’ye kendini ifade edecek güveni verdi. “Benim için de öyle.”

“şimdi biraz eğlenip arkadaşlarımızla dışarı çıkıp sonrasında burada buluşmaya ve sen benimle sevişecek kadar rahatlayana dek konuşmaya ne dersin?”

Abby, Adam’m yumuşak ses tonuyla ürperdi. Konuşacak kadar kendine güvenmediğı için sadece başını salladı.

Adam onu yavaşça öptü. Öpüşleri derinleşip genç adam dilini emdiğinde, Abby az kalsın vücudunu saran zevk yüzünden bayılacaktı. Asla tahmin edemeyeceğı tepkiler vermesine sebep oluyordu. Adam onu kendi düşüncelerinden sıyrıp anın içine çekebiliyordu, bu daha önce kimsenin yapamadığı bir şeydi.

Abby, Adam’ı kendine çekti, daha yakın olmak istiyordu; Adam’ın göğsünü kaplayan tüylerin kendi hassas göğüs uçlarına sürmesini, sert penisinin, bacakları arasındaki gerginliğı bastırmasını istiyordu.

Adam’a dokunmayı çaresizce istiyordu, ellerini onun koltunun içine sokup kalçalarını avuçladı.

Adam öpüşlerini kesip dikkatini onun göğüs ucuna çevirdi, çeķiştiriyor, ısıyor ve Abby’yi zevkle inletiyordu. Bacaklarının arasındaki sertlikle birlikte karnının altında biriken gerilim neredeyse dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı ve Adam’ın artırıp azalttığı baskıyla kendini tarif edilemez

bir patlamanın içinde buldu. Parmakları Adam'ın sırtına gömülmüş, kasılmaları sonlanana kadar onu ihtiyacı olan yerde tutmak için çabalıyordu.

"Abby," diye fısıldadı Adam onun tenine doğru. "Tanrım." Adam'ın, karnına boşalması her nasılsa bugüne kadar yaşadığı en seksi deneyimlerden biriydi. Adam'ın orgazmını izlerken, bedenindeki gerginliğin çözülüşüne şahit olur ve buna kendisinin sebep olduğunu bilirken kendisini bir kadın olarak güçlü hissediyordu ve bu çok yeni bir duyguydu.

"Bu olduğunda içinde olmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı Adam, boynuna çarpan nefesi Abby'yi ürpertti.

Geçmişte yaşadığı problemleri Adam'la yaşama endişesi gelip midesine çörekledi. Nedense, bu seferki öncekilerin hepsinden daha önemli görünüyordu. Erkeklerle işinin sonsuza dek bittiğini beyan etmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, Adam McCarthy'ye fena âşık oluyordu.

Laura ve ailesini ziyaret eden Frank ardından birkaç saatini Shane'le geçirmiş ve sonrasında, Sand&Surf'ten kardeşi Mac'in North Harbor'daki evine olan kısa mesafeyi yürüyerek gitmeye karar vermişti. Akşam güneşi tenini ısıtırken Grace'in eczanesinin önünden geçip Linda'yla Mac'in yaşadığı "Beyaz Saray"a ilerledi.

Yürürken Laura ve Owen'ın onunla paylaştığı haberi bir kez daha düşündü. İkizler... Küçük kızının kısa zaman sonra üç

ocuk annesi olacağına inanmakta oldukça zorlanıyordu. Ama Laura'yı daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti. Annelerini çok küçük yaşta kaybeden ve sonrasında uzun bir süre bunun getirdikleriyle boğuşan çocukları mutluluğu hak ediyordu.

Frank çocuklarına hem anne hem baba olmak için elinden geleni yapmış, işler planladıkları gibi gitmediğinde onlarla birlikte acı çekmişti. şimdi Laura en sonunda dingin ve mutlu görünüyordu. Frank, Shane'in de çok geçmeden yolunu bulacağını umuyordu. Oğlu, eski karısı Courtney'yle yaşadıklarının ardından hâlâ fazlasıyla ie dönük ve sessizdi.

st mahkeme hkimi olarak, her gün uyuşturucu kullanımının örneklerini görüyordu. Bunu kendi ailesinde görmeyi ise hiç beklememişti. Shane karısının gizlediği reçeteli ilaç bağımlılığını keşfettiğinde bundan oldukça etkilenmişti.

Burada, Laura ve kuzenleriyle, Linda ve Mac'le olmak Shane'e iyi gelmişti. Mac ve Linda, kklklerinden beri çocuklarının hayatında önemli bir role sahip olmuştu. Çocukları her yaz kardeşinin evinde kalmaya giderdi ve Gansett'te geçirdikleri haftalar ufaklıklarına hep iyi gelirdi.

Ada yine büyüsünü konuşturuyordu. Laura mutluydu, Sand&Surf'n müdürü olmanın onu iş açısından da tatmin ettiği belliydi. Shane, otelin yanı sıra Luke ve Mac'in inşaat işlerine yardım etmekten mutlu görünüyordu. En azından artık dairesinde oturup hayatının geçip gitmesini izlemiyordu. Bu da doğru yönde bir ilerlemeydi.

Mac'le Linda'nın evine yaklaştığında Linda'nın meşhur gl bahçesinde açan tomurcukları fark etti ve beyaz çiti açıp

bahçeye girdi. Merdivenlerin en üst basamağında oturan kadını fark ettiğinde neredeyse verandaya çıkmıştı.

Frank yaklaşırken kadın ayağa kalktı ve Frank onun uzun boylu, kıvrıkcık saçlı, çarpıcı güzellikte bir kadın olduğunu fark etti. Daha da yaklaştığında, kadının ilk anda sandığından daha yaşlı olduğunu gördü.

“Bay McCarthy?”

“Doğru ama burası kardeşimin evi. Ben Frank McCarthy.”

Kadın Frank’in uzattığı eli sıktı. “Betsy Jacobson. Bay ve Bayan McCarthy’yi görebileceğimi ummuştum.”

“İsterseniz sizin için onları arayabilirim.”

“Çok makbule geçer.”

Frank kadının etrafından dolanıp merdivenleri çıktı. “İçeri buyurun.”

“Sakıncası olmadığından emin misiniz?”

“Oldukça eminim.” Frank tel kapıyı tutup içeri girmesini işaret etti.

“Kapılarını kilitlemiyorlar mı?” diye sordu Betsy.

“Burada kimse kilitlemez. Gansett dünyadaki en güvenli yerdir.”

“Her zaman değil,” dedi Betsy.

Frank onun bu yorumunu nereye bağlaması gerektiğini bilemediği için Mac’le Linda’yı aradı ve onlar da birkaç dakikaya geleceklerini söylediler.

“Size bir şey ikram edebilir miyim?” diye sordu Frank girip bir sessizliğin içinde dikilirlerken.

“Bir bardak su çok iyi olur.”

“Hemen.” Frank bu evde bardakların yerini bilecek kadar zaman harcamıştı. Kendisine ve Betsy’ye buzlu su doldurdu.

Betsy sürgülü kapılara yürüdü. “Manzaraları göz alıcı.”

“Adanın en iyisi.” Frank ona katıldı. “şuradaki onların marinası ve şu da onların oteli.” Bir burun çekiş duyunca şaşırdı. “İyi misiniz?” Betsy’ye baktığında, kadının gözlerini marinaya diktğini gördü.

“Oğlum Steve...”

“Ah, Tanrım.” Frank kadının soyadıyla, yeğenlerinin üçünün ölümden döndüğü kazada ölen genç adamın soyadının aynı olduğunu fark edememişti. “Kaptan, oğlunuzdu.”

“Evet.”

“Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm.”

Kadın gözyaşlarını sildi. “Teşekkürler. Onun kaldığı marinayı görmek...”

Frank bunun uygun bir davranış olduğından emin değıldi, ama yine de uzanıp onun omzunu hafifçe sıktı.

“McCarthylerle buluşmak ve sanırım olanları oğullarından duymak istedim. Sonuçta onlar da oradaydı.”

“Eminim sizin için ellerinden geleni yaparlar.”

“Çok naziksiniz. Teşekkürler.”

Linda birkaç dakika sonra aceleyle mutfağına daldı ve doğrudan Betsy’ye yöneldi. İki kadın sanki bütün ömürleri boyunca ahabplarmış gibi birbirlerini kucakladı. Onları izlerken Frank gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Betsy’nin neler yaşıyor olabileceğini hayal etmek bile istemiyordu.

“Geldiğimize çok sevindim,” dedi Linda, Betsy’nin sırtını ovalarken. “Sürekli sizi düşünüyorum.”

“Ev telefonuma bıraktığınız mesajı dinledim. Nezaketiniz ve davetiniz için çok teşekkür ederim.” Betsy geri çekilip parmak uçlarıyla zarıfçe yanaklarındaki yaşları sildi. Bir dansçının zarafetiyle hareket ediyordu. “Aramadan geldiğim için özür dilerim. Bu sabah uyandım ve ne yaptığımı fark etmeden önce kendimi feribotta, buraya gelirken buldum.”

“Aramanıza gerek yok,” dedi Linda. “İstedığınızde gelebilirsiniz.”

“Çok nazıksınız. Oğullarınızı görmeyi umuyordum, onlardan olanlara dair daha çok şey öğrenebilmek için. Eğer isterlerse tabii.”

“Onları arayıp çağırırım.”

“Ben yaparım,” dedi Frank.

Linda ona telefonunu uzattı. “Mesaj gönder. Mümkün olan en kısa zamanda buraya gelmelerini istediğimi söyle. Anneleri söylerse gelirler.”

Frank ona gülümsedi. Linda onun tanıdığı en iyi anneydi. Eğer çocuklarına gelmelerini söylerse, otuz küsur yaşında bile olsalar, gelirlerdi. Frank Mac, Grant ve Evan’a anneleri adına bir mesaj gönderdi.

Mesajı gönderdiği sırada Koca Mac içeri girdi. Gri saçları diken dikendi, yüzü rüzgâr ve güneşle yıpranmış, yanmıştı, üzerinde solmuş bir tişört, ayağında yıpranmış bir şort ve boya lekeli botlar vardı. Frank’le bazı yönlerden birbirlerine taban tabana zıt görünseler de benzerlikleri farklılıklarından çoktu. Frank küçük kardeşini kucakladı, her zamanki gibi onu gördüğüne sevinmişti.

Mac, “Steve’in annesi mi?” diye sordu, bakışları Betsy’nin üzerindeydi.

“Evet.”

Koca Mac duygulanmış karısının diğerkadınla konuşmasını izledi.

Frank kardeşinin ifadesini incelerken içindeki endişe büyüyordu. “İyi misin, Mac?”

“Çok zordu, Frankie. Oğullarıma olabilecekleri düşünmekten kendimi alamıyorum. Onun neler yaşadığını tahmin bile edemiyorum.”

Frank, Mac’in kendisine en son ne zaman böyle seslendiğini hatırlamıyordu bile. Bu, kardeşinin yaşananlardan ne kadar etkilendiğinin ufacık bir göstergesiydi.

“Ona ne diyeceğimi bilmiyorum,” diye devam etti Koca Mac. “Benim oğullarım kurtulmuşken o, oğlunu kaybetti.”

“Yapabileceğin tek şey üzüntüsünü paylaştığını söyleyip ona destek olmak. Şu an buna ihtiyacı var. Bu yüzden burada.”

Koca Mac, Frank’in kolunu sıktı. “İyi ki buradasın.”

“Bence de.”

On Yedinci Bölüm

Bacağının altındaki keskin acı Abby'yi uykusundan uyan-
dırdı. Dövmesi canına okuyordu. Çarşafın hafif dokunuşu
bile acı vericiydi. Adam yanında uyuyordu, kolu Abby'ye do-
lanmış, onu kendine bastırıyordu ve bu, Abby'nin içini öyle
ısıttı ki bir saniyeliğine bacağındaki acıyı bile unuttu.

Adam'ın uyumasını izliyor, yakışıklı yüzünün ayrıntılarını
zihnine kazıyordu. Koyu saçları dalgalıydı, elmacıkkemikle-
ri, çıkmaya başlayan sakalların kapladığı çenesini iyice vur-
guluyordu. Onu izlemek çok zevkliydi ve onunla konuşmak
çok kolaydı, bazı zamanlarda kimseyle konuşamadığı şeyleri
ortaya dökmesine sebep olacak kadar kolay.

Bunu beklemediğini söylemek durumu hafife almak olur-
du. Uzanıp parmak uçlarını yüzünde gezdirme dürtüsüne
karşı koyamadı.

Adam'ın gözleri yavaşça açıldı. Dudakları bir gülümseme-
ye kıvrıldı.

“Seni uyandırmak istemedim.”

“Saat kaç?”

“Neredeyse altı.”

Adam elini Abby’nin karnından çekip esnedi.

Adam’ı izlerken büyülenen Abby, onun karın kaslarından gözlerini alamıyordu.

“Ömrümün en güzel kestirmesiydi,” dedi Adam.

“Bacağımanın acısı yüzünden uyanmamı saymazsak.”

“Çok mu kötü?”

“Bayağı kötü.”

“Dur bakayım.”

Abby sağ bacağıını örtünün altından çıkarıp Adam’a uzattı, çiçeğin ve sarmaşığın kırmızı dış hatları oldukça kötü görünüyordu.

“Of. Üzerine merhem süreyim mi?”

“Merhem var mı ki?”

“Ağrı kesiciyle birlikte almıştım.”

“Seninki de mi acıyor?”

“Hem de nasıl.”

Abby kahkahalarını tutamadı. “Çok metin görünüyordun halbuki.”

“Canım hiç bu kadar yanmamıştı.”

“Ah, üzgünüm, seni buna ben zorladım.”

“Ben üzgün değilim. Bir asilik anını paylaşmak zevkliydi. Merhem süreyim mi? Nazik olurum.”

“Tamam,” dedi Abby, birinin, acıyan tenine dokunması fikri bile onu rahatsız ediyordu.

Adam yataktan çıktığında, Abby onun, altındaki kotu çı-

karıp iç çamaşırıyla kaldığını fark etti. Odada dolaşmasını izlerken ağzı sulandı, onu istiyordu. Gözleriyle poposunu keserken Adam dönüp daha da güzel bir manzara sağladı.

Adam, Abby'nin kendisini izlediğini fark ettiğinde durup ona poz verdi. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Abby dudağını dişleyip başını salladı.

Ona gülümseyen Adam elinde merhemle yatağa döndü. "Hazır mısın?"

"Sanırım."

Dokunuşu o kadar hafifti ki, Abby neredeyse merhemin soğukluğundan başka bir şey hissetmedi. "Daha iyi mi?"

"Evet, teşekkürler."

Adam eğilip Abby'nin dizinin arkasına dudaklarını bastırdı. "Bana daha sonra bu noktayla ilgilenmemi hatırlat, olur mu?"

"Hatırlarsam hatırlatırım."

"Maalesef gitmek zorundayım. Luke'a geçmeden önce eve uğrayıp üzerimi değiştirmek istiyorum."

"Benim de hazırlanmaya başlamam gerek. Bir saate kızlarla buluşacağım." Abby kollarını ona uzatınca Adam bük, seksi bir kedi misali yatağa girip ona sokuldu.

"Sonra burada buluşur muyuz?"

"Evet, tabii."

"Döndüğünde bana mesaj atar mısınız?"

"Şüpheden olmasın."

Adam onu öptü, yavaş hareketlerle altdudağını dudaklarının arasına alıp emdi ve Abby'nin kalbi çok geçmeden gırtlığında atmaya başladı. "Hımmmm, çok tatlı. Sonrasını beklerken gece uzun sürecektir."

“Benim için de.” Abby isteksizce Adam’ı bıraktı, Adam da giderken en az onun kadar isteksiz görünüyordu. Altında sadece iç çamaşırı varken örtünün altından çıkmak istemiyordu. Yeni Abby bile Adam’ın önünde cırılçıplak yürüme fikrinden hoşlanmıyordu.

Adam gitmeden önce eğilip Abby’yi bir kez daha öptü. “Yakında görüşürüz.”

“İyi eğlenceler.”

“Sana da.” Adam kapıdan çıkmak üzereyken ona döndü. “Şarap, mumlar ve güzel bir yemekle resmi bir randevuya çıkmamızın doğru olacağını düşünüyorum. Yarın akşam. Olur mu?”

“Olur.”

Adam gittikten sonra, Abby uzun bir süre suratındaki gülümsemeyle dolaştı.

Annesinin kendisini çağırmasından rahatsız olan Grant neredeyse mesajı görmezden gelecekti.

“Sorun ne?” diye sordu Dan.

Grant yaralı arkadaşını ziyarete gelmişti ve mesajı beklerken onunla geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu.

“Annem bizi bilinmez bir sebeple Beyaz Saray’a çağırıyor.”

“Gidecek misin?”

“Mesajı almamışım gibi davranmak işime gelirdi, ama Voodoo Anamız bunu anlar.”

“Komiksin, dostum. Annenle başının belaya girmesinden korkuyorsun. Kaç yaşındaydın, sorabilir miyim?”

“En son otuz altıydım.”

Dan sırtıp başını iki yana salladı.

“Linda McCarthy’nin gazabıyla karşılaşmadan beni yargılayamazsın.”

“Sen nasıl diyorsan. Ben de gelsem olur mu? Bu dört duvarı izlemekten imanım gevredi.”

“Kara gelmiyor mu?”

“Geç saate kadar çalışıyor, kendi ekibinden birinin yerine bakacakmış. Gelmesine daha çok var.”

Grant, Dan’in koltuktan kalkmasına yardım ederken dikkatli davranıyor, arkadaşının kırık kaburgalarına yük bindirmemeye çalışıyordu. “Aranız iyi mi?”

“O harika biri. Sanırım âşık oldum.”

“Bunu senden bir kez daha duyacağımı sanmıyordum.” Dan eski nişanlısını sağdıcıyla bastığından beri geçen yıllarda, bağlılık gerektiren her türlü ilişkiden olabildiğince uzak durmuştu.

“Ben de bunu bir daha söyleyeceğimi düşünmemiştim. Ama Kara’da yeniden risk almak istememe sebep olan bir şeyler var.”

Grant, Dan’in üzerine ince bir ceket geçirmesine yardım etti, kolundaki kalın alçı yüzünden, bu kadar basit bir şey bile zorlayıcı bir eyleme dönüşmüştü. “Senin için mutluyum. Kara gerçekten harika bir kıza benziyor.”

“Kazadan beri bana çok yardımcı oldu. Onsuz bunu atlatılabilir miydim, bilmiyorum.”

“Sana ne diyeceğim... Kardeşim Adam Abby’yle çıkıyor.”

“Abby derken, eski sevgilin...?”

“Ta kendisi.”

“Onun şu doktorla nişanlı olduğunu sanıyordum, neydi adı?”

Grant, Dan’in evinin kapısını kapattı. Dışarı çıktıklarında Dan, Porsche’sine özlem dolu gözlerle baktı, onu uzun bir süre kullanması mümkün olmayacaktı. “Cal Maitland. Duyduğu-ma göre ayrılmışlar. Teksas’taki hayat Abby’ye uymamış.”

“Öyle mi?”

Grant, Dan binsin diye arabasının kapısını tuttu ve arkadaşı ağır hareketlerle yolcu koltuğuna yerleşirken sabırla bekledi. “Öyleymiş.”

Yola koyulduklarında Dan, “Sen Adam’ın Abby’yle birlikteliği konusunda ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bizim ilişkimiz biteli uzun zaman oldu, ama yine de kendi kardeşimin onunla çıktığını düşünmek biraz garip, bilirsin ya?”

“Ben de bir keresinde kardeşimle aynı kızla çıkmıştım.”

Dan Afganistan’da kaybettiği kardeşiyle ilgili o kadar nadiren konuşurdu ki Grant’in ilgisi kaçınılmazdı. “Bu nasıl oldu?”

“O, kızla lisedeyken çıkmıştı. Son sınıfta ayrıldılar ve birkaç yaz sonra ben kızla çalışmaya başladım. Birkaç kez çıktık ama onunla çıkmam Dylan’la ilişkimi garip bir duruma sokuyordu, o yüzden ayrıldık. Onunla ilişkim bir yere gitmeyecekse kardeşimle arama girmesine izin vermenin de anlamı yoktu, anlarsın.”

“Mantıklı bir kararmış.”

“Bu, Adam’la senin aranda bir gerginlik yaratacak mı?”

“Eğer yaratırsa, bu doğrudan Stephanie’yle ilişkiye de yansır, çünkü Steph benim Adam’ı kıskandığımı düşünür, oysa ortada öyle bir şey yok.”

“Doğru,” dedi Dan gülerek ama yaraları gülmesine izin vermeyince suratını buruşturdu. “Bu durum da seni iki arada bir derede bırakıyor, değil mi?”

“Gerçekten öyle.”

“Şurada baş başayız. Bu konuda *gerçekten* nasıl hissediyorsun?”

“Tam olarak bilmiyorum. Eğer yüzde yüz dürüst davranırsam, Adam’ın başkasıyla ‘takılmasını’ tercih ederdim.”

“Haklısın. Bu tercihini anlayabiliyorum.”

“Ama durum şu ki, beraber zaman geçiriyorlar ve ben Stephanie’yle problem yaşamamak için ağzımı kapalı tutmak zorundayım. O, bugüne kadar yeterince hayal kırıklığına uğradı. Onlardan biri olmayı reddediyorum, hem tüm bu güvensizliklerini tetiklemenin hiçbir anlamı yok. Özgüvenini yeniden kazanabilmek için çok çalıştı, bana güvenebilmek için, ilişkimize güvenebilmek için. Bunu mahvedemem. Buna izin veremeyecek kadar çok önemsiyorum onu.”

“Ah, Grant. Halimize bak. En sonunda büyüydük.”

“Öyle, değil mi? Rezalet.”

“Güldürme beni. Yalvarırım.”

“Üzgünüm.”

Grant arabasını anne babasının evinin önüne çekerken Mac marinanın kamyonetiyle oraya ulaştı. Evan, Mac’in eski

motosikletiyle geldi. Adam da başka bir motosikletle evin önüne yanaştı.

Dan'ın inmesine yardım etmek için yolcu tarafında bekleyen Grant kardeşine seslendi. "O motosikleti nereden buldun?"

"Kiraladım," dedi Adam. "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Annem mesaj atıp bizi çağırdı," dedi Mac. "Olayın ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben neden çağırılmadım?" diye sordu Adam.

"Sanırım annem seni yeterince sevmiyor," dedi Evan. "Ama sana bunu çok önce de söyleyebilirdim. Hadi gidip ne olduğunu öğrenelim. Stüdyoda bir işi yarım bıraktım."

Diğerleri önden girerken Grant, Dan'le birlikte en arkadaydı.

"Umarım bir aile toplantısının içine dalmıyorumdur."

"Endişelenme. Bu ailede sır olmaz."

İçeride, annesi, babası ve Frank Amca'sı, tanımadığı bir kadınla konuşuyordu. Grant, amcasının adada olduğunu duymamıştı. Grant ve kardeşleri Frank'i kucaklayarak karşıladılar.

"İşte hepsi geldi," dedi Linda. "Oğullarımız Mac, Evan, Grant ve Adam. Ah, Grant'in arkadaşı Dan de gelmiş. Teknede o da vardı."

Bu son kısmı duyduğunda, Grant bir adım geriledi. Bu kadın kimdi?

"Çocuklar, bu Betsy Jacobson. Steve'in annesi."

"Hayır," dedi Grant. "Hayır." Ayakları kendi kendine ha-

reket ediyor gibiydi. İnkârın kesintisiz atışı kulaklarında zonk-larken arkasını dönüp bir sevgi kozalağı içinde büyüdüğü ev-den kaçmaya başladı. Sevgi ve anlayışın bu sefer şansı yoktu. Kendi affedemediği şeyi ailesinin affetmesini bekleyemezdi.

“Grant! Dur! Bekle.”

“Grant!”

Kardeşlerinin adını seslendiğini duyuyordu ama koşma-ya devam etti, gözyaşlarından buğulanan gözleri neredeyse hiçbir şeyi görmüyordu ve az kalsın on yıllardır orada olan bir kaldırım çatlağına takılıp düşünüyordu. Bir anda güçlü kollar onu kavradı, düşmesini engelledi. Mac.

“Dur. Grant... Kaçma. Tuttum seni.”

Ağabeyinin heybetli kolları Grant’i sarmalayıp tutarken ve çektiği kahredici ıstırabın dalgalarının bedeninde yarattığı yürek sızlatan hıçkırıklarını yatıştırırken, Grant’in içinde bir şeyler koptu.

“Sorun yok,” dedi Mac. Onu o kadar sıkı tutuyordu ki Grant güçlükle nefes alıyordu. Ağabeyine kendisini asla bırakmaması için yalvarmak istedi. Eğer Mac onu bırakırsa Grant günlerdir kıyısında asılı durduğu uçuruma düşebilirdi. “Dök içini.” Başı Mac’in omzundaydı ve Mac’in eli onu oraya sıkı sıkı bastırıyordu. “Dök içini. Her neyse, seni seviyoruz, seni her zaman seveceğiz.”

“Hayır,” dedi Grant hıçkırıklar arasında. “Hayır, sevmeyeceksiniz.”

“Evet, seveceğiz. Bu asla değişmeyecek. Yaptığın hiçbir şey seni sevmememize sebep olmayacak.”

“O haklı,” dedi Evan, Grant’in arkasından. “Hepimiz adına konuşuyor.”

“Anlamayacaksınız,” dedi Grant.

“Anlat bize, kardeşim,” dedi Adam. “İzin ver sana yardım edelim.”

Bunu öyle çok istiyordu ki. Hayatındaki her şeyden çok sevdiği üç kardeşine açılmayı. Kardeşlerinin onun için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Grant bunu biliyor, onların ne olursa olsun onun yanında olduklarından bir an bile şüphe duymuyordu. Öte yandan içindekileri dillendirmekten ödü patlıyordu, yaptığı şeyi itiraf etmek, özellikle de Steve’in anesi evlerinde onları beklerken...

“Anlat bana.”

Babasının sesini duyan Grant kaskatı kesildi.

Mac onu babasının kollarına geçirirken bir bebeğe davranacağı kadar nazik davranmıştı. Babasıysa onu Mac’in az önce yaptığından daha sıkı kucakladı.

“Bize seni bu kadar üzenin ne olduğunu söyle,” dedi Koca Mac. “Dök içini, at göğsünden, izin ver yükünü paylaşalım.”

Ailesinin koşulsuz sevgisiyle sarmalanmış haldeyken, içinden yükselen kelimelere daha fazla karşı koyamadı. Tekne, kaza, ikisi de ağır yaralanan Dan ve Steve’le suya dalışı, Mac ya da Evan’ın nerede olduğunu bilmezken yaptığı tahayyül edilemez seçim: En yakın arkadaşlarından birini mi, o sabah tanıştığı genç adamı mı kurtaracağı seçimi. İkisini birden kurtarıp sağ kalması olanaksızdı.

“Aman Tanrım,” dedi Mac. “Tanrım.”

“Onu kurtaramadım,” derken hıçkırıklar boğazına dizi-liyordu. “Şimdiyse annesi burada ve ben bunları ona mı an-latacağım? Ona *oğlunu* ve Dan’i aynı anda kurtaramadığım için oğlunun ölmesine izin verdiğimi mi söyleyeceğim?”

“Grant...”

Grant babasının kollarından geri çekildi ve karşısında di-kilen Dan’ın idrak ettiği şeyle şoka girdiğini gördü.

“Seni seçtim,” dedi Grant. “Seni kurtarmayı seçtim, şimdi o öldü ve bu sadece benim suçum.”

Etrafındaki adamlar burunlarını çekip gözlerini sildiler. Daha önce birinin bile ağladığını görmemiş olan Grant için üçünün birden ağlayışına şahit olmak oldukça garipti.

Dan ona yürüyüp onu kucakladı. “Senin suçun değildi. Suç bize çarpan gemideydi, sisteydi ve yanlış zamanda yanlış yerde oluşumuzdaydı. Tek yapman gereken hayatta kalmak-ken sen benim hayatımı da kurtardın. Sen olmasan o kaza-dan iki ölü çıkacaktı.”

“Dan haklı, oğlum,” dedi Koca Mac. “Dan’i kurtardığın için kendinle gurur duymuyor musun?”

“İkisini de kurtarmak istedim,” dedi Grant. Bu duygu fı-rınası yüzünden tükenmiş hissediyordu.

“Yapamazdın,” dedi Adam. “Kimse, en eski arkadaşla-rından birini kurtardığın için seni suçlamaz.”

“Steve’in annesi bile mi?” diye sordu Grant ona. “O anlar mı? Ona bunları anlatamam. Buraya cevaplar arayarak geldi, ama ben ona aradığı cevapları veremem. Bunu yapamam.”

“Biz senin için yaparız,” dedi Mac. “Arkadayız. Yanın-dayız. Her zaman.”

Koca Mac iri elleriyle Grant'in yüzünü kavrayıp onu kendisine bakmaya zorladı. Bakışları çelik kadar sertti. "Seninle gurur duyuyorum, oğlum. Dan'in hayatını kurtardın. Benim, annenin ve Stephanie'ninkini de; sadece sağ kalarak. Akıl almaz bir ikilemde kaldın ve elinden gelenin en iyisini yaptın. Kimse senden daha fazlasını bekleyemezdi."

Grant tutmaya çalıştığı bir hıçkırıkla sarsıldı. "Steve'in ölmesine izin verdim. Benimle gurur duyma."

"Onun ölmesine izin vermedin," dedi Koca Mac. "Bu Tanrı'nın kararıydı. Senin yapabileceğin bir şey yoktu."

Grant, babasının kendisini hak etmediği, yine de ona huzur veren bir şekilde bağışlamasıyla yeniden çözüldü. Günlerdir onu içten içe kemiren acıyı dillendirmiş olmak da iyi gelmişti.

"Hepimiz arkadayız, Grant," dedi Evan. "O gün kâbus gibiydi. Mac ve ben bunu bizzat yaşadık. Bir dakika önce teknenin önündeydik ve bir saniye sonra denizde, sisin ortasında idik, birbirimizi bile bulamıyorduk. Senin sadece kendini kurtarmayıp Dan'i de sağ tutmuş olman benim için inanılmaz bir şey. Eminim Mac de böyle hissediyordur."

"Aynen öyle," dedi Mac. "Benim tek yapabildiğim kendi kafamı suyun üstünde tutabilmektir. Senin nasıl olup da Dan'i de kurtardığını aklım almıyor."

Grant de bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Detayların çoğu silikti, ama Dan'i bırakmak seçenekleri arasında yoktu. Bunu net hatırlıyordu.

"İçeri girip Steve'in annesiyle birlikte yüzleşelim," dedi

Koca Mac. “O gerçeği istiyor. Gerçeğe *ihtiyacı var*. Ona gerçeği anlatalım ve gerçeğin onu özgür kılmasını umalım.”

Grant son bir haftadır içinde yaşadığı kâbustan onu özgür kılabilecek bir şey olduğundan emin değildi, ama göğsündeki yükü kardeşleriyle, babasıyla ve arkadaşıyla paylaşmak iyi gelmişti. İtirafın ağırlığıyla yorulmuş ve tükenmiş bir şekilde babasının kendisini eve yönlendirmesine izin verdi.

Adam, diğerleri içeri girdikten sonra bir dakika veranda da kaldı, kendisini toplamaya ihtiyacı vardı. Grant’i böyle savunmasız görmek onu çok etkilemişti. Adam için Grant her zaman havalı, sofistike, inanılmaz yetenekli ve bir şekilde diğer fanileri ilgilendiren sorunlardan bağımsız biri olmuştu. Onu Steve’in ölümünün ardından dağılmış halde görmek Adam’ı sarsmıştı.

Ön verandanın tırabzanına yaslanıp annesinin gül bahçesini izlerken hayatın geçiciliği kafasında dönüp duruyordu. Kardeşleri bir bahar sabahı yanlarında iki başka adamla denize açılmışlardı ve günün sonunda, onlardan biri ölmüş, diğeri ağır yaralanmış ve üç kardeşi de yaşadıklarıyla sonsuza dek değişmiş hayatlarla eve dönmüştü.

“Adam?”

Evan’ın sesiyle Adam arkasını döndü. “Efendim?”

“İçeri geliyor musun?”

“Bir dakikaya.”

Evan ona katılıp tırabzanda yanına yaslandı. “Steve onun tek çocuğuymuş.”

“Tanrım...” diye mırıldandı Adam.

“Sanırım babasıyla ayrıldıktan sonra onu yalnız başına büyötmüş. Ona nasıl denize açılacağını öğretilmiş, sporla ilgilen sin diye. Ve şimdi...”

“Onu buna cesaretlendirdiği için kendini suçlu hissediyor.”

“Onun gibi bir şey.”

“Grant’in yaşadıklarına inanamıyorum.”

“Zavallı. Neden bu kadar darmadağın olduğu şimdi anlaşıldı.”

“Birimiz Stephanie’yi arayıp ona olanları anlatmalıyız.”

“İyi fikir. Ben yaparım.”

Adam, Stephanie’yi arayıp ona Grant’in en sonunda itiraf ettiği gerçeği anlatan Evan’ın yanında dikildi. “Geliyormuş,” dedi Evan aramayı sonlandırdıktan sonra.

“Biraz zaman alacak,” dedi Adam, “ama atlatacak.”

“Öyle mi dersin?”

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Ben onun, bunu uzun süre atlatabileceğini sanmıyorum.”

“Biz onunla ilgileniriz. Stephanie de. Bunu atlatmasına yardım ederiz. Öyle ya da böyle.”

Evan bir koluyla Adam’a garip bir şekilde sarıldı. Büyürlerken Adam ve küçük kardeşi zamanlarını sarılmaktan ziyade didişerek geçirmişlerdi. Ama şimdi, kardeşine sarılıp onun sağladığı güvene sığındı.

“Evde olduğun için mutluyum,” dedi Evan. “Herkes evde olduğu için mutluyum.”

“Ben de.” Adam, başka hiçbir yerde olmak istemeyeceğini düşündü.

Mac'in, Steve'in annesine, olanları anlatmasını dinlemek Grant'in katlanmak zorunda kaldığı en acı verici şeylerden biriydi. Zavallı kadın, Mac sakın ve yatıştırıcı ses tonuyla bütün hikâyeyi anlatırken sarsılarak ağlamıştı.

Mac'in bitirdiğinde, odadaki herkes gözyaşlarına boğulmuştu.

Frank Amcası bir kolunu, hikâyeyi dinlerken diğerlerinden biraz fazla etkilenen Koca Mac'e sardı. Grant için bunları bir kez daha duymak oldukça zordu, ama anlatma işini Mac üstlendiği için minnettardı. Bunları kendisinin anlatabileceğini düşünmüyordu. Ama Steve'in annesine bir şey söyleme ihtiyacıyla kavruluyordu.

“Özür dilerim,” dedi Grant. “İkisini de kurtaramadığım için özür dilerim.”

Betsy, Linda'dan bir başka mendil aldı. “Çarpışmanın ardından... Suya düştüğünüzde, Steve'in bilinci yerinde miydi?”

“Hayır.”

“Çoktan ölmüş olabilir mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Grant. “Keşke size ihtiyaç duyduğunuz şeylerin cevabını verebilsem, ama bunu bilmiyorum.”

“Acı çekmediğini duymak beni rahatlatırdı, bu yüzden soruyorum. Belki de çarpışma anında ölmüştü.”

“Sanırım bu mümkün.”

Betsy gözlerini silip etrafındakilere baktı. “Benimle ilgilediğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Bu korkunç günü yeniden yaşamamanın sizin için de çok zor olduğunu biliyorum, ama buna tahmin bile edemeyeceğiniz kadar minnettarım. Daha fazla zamanınızı almayacağım.”

“Gitme,” dedi Linda onun elini tutarak. “Burada istediğin kadar kalabilirsin. Bir sürü odamız var ve seni ağırlamayı çok isteriz.” Yan gözle kocasına baktı.

“Lütfen, kalın,” dedi Koca Mac. “Bu ada iyileşmek için harika bir yerdir.”

“Size rahatsızlık vermek istemem,” dedi Betsy.

“Rahatsızlık vermen söz konusu bile değil,” dedi Linda. “Burada olman bizi mutlu eder.”

“Biraz hava değişikliği güzel olur,” dedi Betsy. “Steve’in cenazesinden beri evimde kayıp ve huzursuz hissediyordum.”

Linda, Betsy’ye gülümseyip elini sıktı. “Yeni arkadaşların arasında olabileceksen yalnız olup kendini kaybetmenin hiçbir anlamı yok.”

“Hepiniz çok nazıksınız. Misafirperver teklifinizi kabul etmek beni mutlu eder.”

Ön kapı çarpıp kapandı ve Stephanie koşar adımlarla içeri girdi, gözleri yaşarmıştı. Grubun içinde Grant’i buldu ve doğrudan ona koştu.

“Biri seni aramış,” dedi Grant onu gördüğü için şaşkın bir sesle. Kardeşlerinden birinin, nişanlısını araması onu şaşırtmamalıydı aslında. Stephanie’yi gördüğüne ömründe hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Steph onun kucağına oturup kollarını boynuna dolayarak tek kelime bile etmeden ona duymaya ihtiyacı olan her şeyi söyledi.

Rahatlamış ve yükü biraz olsun azalmış olan Grant, ona tüm kuvvetiyle sarıldı.

Grant, Stephanie'yle gittikten sonra Dan, Mac'ten kendisini iskeleye götürmesini rica etmişti, Kara'yı görmek istiyordu. Kazayla ilgili öğrendiklerinin ardından, onunla olmaya ihtiyacı vardı.

"Bu akşam Luke'un evine gelmelisin," dedi Mac arabasını sürerken. "Arkadaşların arasında olmak sana da iyi gelecektir."

"Biraz zaman geçsin, nasıl hissettiğime bakarım."

"Bir şey söyleyebilir miyim?"

Dan, Grant'in kardeşlerini her geçen gün biraz daha seviyordu. "Seni durdurabilir miyim ki?"

Mac güldü. "Seni çok iyi tanımıyorum ama duyduklarından sonra nasıl hissettiğini az buçuk kestirebiliyorum."

"Öyle mi? Nasıl hissediyormuşum?"

"Suçlu hissediyorsun, şaşkına döndün, o ölmüşken neden yaşadığını sorguluyorsun, öğrendiklerinle hayatına nasıl devam edeceğini merak ediyorsun."

"Aslında evet, çok doğru."

"Mesele şu. O öldü. Sen kurtuldun. Bunu değiştirmenin bir yolu yok. Dolayısıyla üzerinde hiçbir kontrolünün olmadığı bir konuda kendini paralamanın bir anlamı yok."

“Bana ağabeyim Dylan’ı hatırlatıyorsun.”

“Ne açıdan?”

“Ağabeylik taslıyorsun.”

“Üzgünüm. Haddimi aşmak istemedim.”

“Aşmadın. Onu özlüyorum. Birileri bana ağabeylik taslamayalı çok uzun zaman oldu.”

“Ağabeyin öldü mü?”

Dan başını salladı. “2005’te, Afganistan’da.”

“Çok üzgünüm. Bilmiyordum.”

“Önemli değil ve teşekkürler. Bilge sözlerin için.”

“Ne zaman bir ağabeye ihtiyacın olursa bana gelebilirsin. Bu, hayatta gerçekten iyi olduğum az şeyden biridir.”

Mac’e tek kaşını kaldıran Dan, “Bunu kim söyledi?” diye sordu.

“Ben söyledim tabii ki.”

İncinmiş kaburgalarındaki acıya rağmen, Dan bir haftadır gülmediği kadar kuvvetle güldü. “Bıraktığın için teşekkürler.”

“Luke’lara gel.”

“Denerim.”

Ağrıları yüzünden, kamyonetten inmek gibi basit bir işin bile bu kadar zamanını almasına öfkeleni, kapıyı kapatıp uzaklaşan Mac’e el salladı. Yavaşça ana iskelede yürüyüp Kara’nın bordo yolcu teknesini aradı, ama etrafta ondan bir iz yoktu.

Yolcu alım noktasına yürüyüp bir banka oturdu. Kaburgalarındaki zonklama ve kolundaki ağrı, ağrıkesicilerin etkisinin geçmeye başladığını söylüyordu. İlaçlarını aksatmadan

kullanmayı öğrenmişti. Her ne kadar onları kullanmayı istemese de ilaçlarını almamak gibi bir seçeneği yoktu, hayatında hiç kırık kaburgaların acısına benzer bir acı çekmemiştir.

Yalnız başına oturmuş limanı izlerken az önce olanları düşünüp Mac'in sözlerini sindirecek zamanı buldu. Çoktan Afganistan'da bir oğul kaybetmiş anne babasıyla bir kardeş kaybetmiş iki ablasını düşündü. Dylan'ın ölümü hepsini mahvetmişti ve Dan onlara aynı şeyleri bir kez daha yaşatmadığına sevinliyordu.

Yine de bu sevincini, Steve'in ölümü yüzünden duyduğu hüzünden ayıramıyordu. Onunla sadece bir sabahı beraber geçirmişti, ama yine de onun arkadaşlığından zevk almıştı. Steve o sabah, mide gribine yakalanmayan tek ekip üyesi olduğu için şanslı olduğunu söylemişti.

Dan şansın ve kaderin işleyişine dair derin düşüncelere dalmışken Kara'nın teknesi görüldü. Yolcuları alıp bıraktığı noktaya yanaştığı sırada Dan'i gördü.

Tekneyi yanaştırırken ifadesi ciddi ve keskindi. Yolcuların tekneden inmesine yardım etti ve ihtiyacı olanların elini tuttu. Son yolcu da indikten sonra tekneden inip Dan'in yanına geldi.

Elleri kalçalarında, kafasında şapkasıyla dikilirken bir anne misali öfkeyle Dan'e baktı. Tam o anda Dan ondan harika bir anne olacağını düşündü. "Burada ne yapıyorsun, Torrington?"

"Seni özledim."

"Buraya nasıl geldin?"

"Grant ve Mac'le."

Kara, bankta Dan'ın yanına oturup onu dikkatle inceledi.
“Ağrın var mı?”

“Biraz.”

“İlaçlarını aldın mı?”

“Sabahkileri.”

“Yani etkileri geçiyor.”

“Belki.”

“Dan! Evde, koltukta uzanıyor olman gerekirken burada ne yapıyorsun?”

“Aslında...” Dan ona Grant'in ziyaretini, onunla Beyaz Saray'a gidişini ve sonrasında kazada gerçekten neler olduğunu keşfetmenin getirdiği duygusal ağırlıkları anlattı. “Hemen tepedeydim ve seni görmek istedim. Seni görmeye ihtiyacım vardı.”

“Çok üzgünüm.” Kara, Dan'ın yüzünü elleriyle kavradı. Kendi yüzüyle gözyaşlarıyla sıırsıklamdı. “Bunları duymak seni şok etmiş olsa gerek.”

“Çok üzüldüğümü söylemek bile çok hafif kalacak. Sonrasında Steve'in annesiyle yüzleşip olayların nasıl bu noktaya geldiğini anlatmaksa... Zavallı Grant mahvolmuştu. Orada bizden farklı bir şey yaşadığını biliyordum, ama bu kadar kötü bir şey aklıma bile gelmemişti.”

Kara onu kucakladı, Dan de ona sokuldu. Kara'nın parmakları ensesini kavradı. Dan onun boynunun girintisine saklanmış dinlenirken ona âşık olduğu gün gibi açık bir hale geldi. Uzun bir süre öyle kaldılar ve Dan bu sürenin tamamında Kara'nın müşterisi gelmesin diye dua etti.

“Kara?”

“Hımm?”

“Sana tam burada, ilişkimizin başladığı bu iskelede bir şey söylemek istiyorum.”

“Burada mı başladık sence? Yoksa Luke Harris’in mutfağı daha mı doğru olur? Çünkü sana baktığım anda başıma bela olacağını biliyordum.”

Dan geri çekilip ahmak bir sırıtış takındı. “Baş belası, ha?”

“Hem de ne bela.”

“Seni seviyorum.”

Kara’nın gözleri büyüdü ve dudakları minik bir “o” oluşturarak aralandı. Dan o an onu öpmek istedi. “Öyle mi?”

Kara’nın da onu sevdiğini söylemesini duymayı beklerken göğsüne batan iğneleri görmezden gelerek Kara’nın ifadesini inceledi, onun da kendisi gibi hissettiğine dair ufak bir işaret arıyordu. En ufağı bile işini görürdü.

“Bu bir sorun mu?” diye sordu uzun bir anın ardından.

“Sanırım değil.”

“*Sanır* mısın? O da ne demek?”

“Henüz kız kardeşlerimin hiçbiriyle tanışmadın. Aralarında hâlâ bekâr olanlar var...”

Dan onu o güne kadar hiç öpmediği bir sertlikte öptü, dişleri çarpıştı, dudakları birbirinin içinde eridi ve genç adam, ona duyduğu aşkın her bir zerresini bu öpücüğün içine zerk etti. En sonunda yarasının acısı yüzünden geri çekilmek zorunda kaldı. “Yüzlerce aşırı çekici kız kardeşin olsa bile umurumda değil. Ben seni istiyorum. Sadece seni.”

“Şimdi böyle söylüyorsun ama...”

Dan, Kara'nın dudaklarını sıktı. “Kara, beni dinle. Lütfen dinle beni. Eski sevgilinin ve kız kardeşinin yaptığı şey korkunçtu. Ama ben o değilim. Yeniden böyle hissedebilmek için uzun bir süre bekledim ve mümkün olan süre boyunca böyle hissetmeye devam edebilmek için elimden geleni yaptım. Ben sadece *senin* için böyle hissediyorum. *Seni* seviyorum. Bekâr kız kardeşlerin cehennemin dibine gidebilir, zerre umurumda olmaz.”

Kara gülümseyerek öne uzanıp Dan'i öptü. Bu sefer kontrolü eline aldı, öyle tutkuluydu ki Dan'in aklını başından aldı. “Ben de seni seviyorum, seni dangalak. Sadece seni deniyordum.”

Kara'nın sözleriyle şaşkına dönen Dan hissettiği rahatlatma, tatmin ve biraz da sinir olmuşlukla Kara'ya baktı. “Bu yaptığın hiç hoş değildi.”

“Biliyorum, ama senin henüz tanışmadığın zavallı kız kardeşlerimi cehennemin dibine yollayışını dinlemek komikti.”

“Bu benim hatam değildi. Bana tuzak kurdun.”

“Sana çok konuştuğunu söyleyen oldu mu hiç?” Kara onu bir kez daha öptü.

“Bir ya da iki kez.” Dan kendini onun öpüşünde kaybetti; kaburgalarındaki acı, eski nişanlısının kalbinde bıraktığı yaranın arada bir zonklayan izi aklından uçup gitmişti.

Arkalarında biri boğazını temizledi. “Şey, affedersin, Kara.”

Kara öpüşlerini kesip geri çekildi.

Dan dikkatle arkasını döndüğünde Kara'yla çalışan tekne

kapitanlarından birinin arkalarında dikildiğini gördü, patronunu biriyle yiyişirken yakaladığı için utanmış görünüyordu. Kara'nınsa kılı bile kıpırdamıyordu ki bu Dan'i inanılmaz etkiliyordu. Bundan birkaç hafta önce olsa, dehşete düşerdi.

“Ah, selam Tim. Altı oldu mu?”

“Evet.”

“Tekneden eşyalarımı alayım, sonra tamamen senindir.”

Dan, Kara eşyalarını almak için tekneye indiğinde ve sonra Tim'le bir iki detayı konuşmak için beklediğinde gözlerini ondan hiç ayırmadı. İşi biten Kara tekneden inip ona geldi. “Gitmeye hazır mısınız?” Onu kaldırmak için elini uzattı.

Dan, Kara'nın elini tutup kalktı, kaburgalarındaki acıya surat buruşturmamayı denediyse de başaramadı.

“Sana ilaç vermeliyiz.”

“Buna hayır demem.”

Beraber ana iskeleye yürüdüler, Dan, Kara'nın elini bırakıp kırık olmayan kolunu beline sardı ve onu mümkün olduğunca yakınına çekti. Başının üzerine bir öpücük kondurdu ve Kara'nın kolu beline dolandığında mutlulukla sarmalandı.

Bedeni üstünden kamyon geçmiş gibi acıyordu ama kalbi... Kalbi hiç daha iyi olmamıştı.

On Sekizinci Bölüm

Abby, saat yediyi biraz geçerken Sand&Surf'e girdi. Stephanie'nin restoranında, kadınlarla dolu bir masa görüp oraya yürüdü ve onlara katıldı, Janey ona bir koltuk ayırdığı için rahatlamıştı. Abby en iyi Janey'yi tanıyor, en çok onun yanında rahat ediyordu. Bu noktadan sonra adada kalmayı planladığına göre, diğer kadınları da daha yakından tanımayı iple çekiyordu.

Janey hariç masada Maddie, Tiffany, Sydney, Grace, Laura ve Abby'nin daha önce hiç görmediği sarışın bir kadın vardı.

"Herkesi tanıyor musun?" diye sordu Janey sarılarak Abby'yi karşıladıktan sonra.

"Neredeyse herkesi," dedi Abby sarışına bakarak.

"Jenny, sanırım arkadaşım Abby Callahan'la tanışmamıştın. Abby, Jenny Wilks bizim fener bekçimiz. Bu geceyi düzenleme fikri ondan çıktı."

"Tanıştığımıza sevindim," dedi Abby masanın üstünden

Jenny'yle el sıkışırken. “Kızlar gecesi fikrini her zaman sevmiştir.” Garson masalarına geldiğinde Abby bir bardak Chardonnay söyledi. Bunu *pinot gris*'den daha fazla sevip sevmeyeceğini görmek istiyordu.

“Ben de sevindim, Abby. Önceden adada işlettiğin mağazaya dair harika şeyler duymuştum.”

“Burada, Surf'te yeni bir mağaza açıyor,” dedi Laura gururla.

“Bu harika,” dedi Maddie. “Thomas, Attic'i çok özleyiyor. Yeni mağaza da eskisi gibi mi olacak?”

“Laura ve ben bu detayları hâlâ kesinleştirmedik.”

“Sana orayla ne istersen yapabileceğini söyledim,” dedi Laura.

“O halde,” dedi Abby, “Bu Surf'te Abby's Attic açılıyor demek, sadece biraz daha küçük.”

“Buna bayıldım!” dedi Laura.

“Thomas oranın daha küçük olmasını umursamayacaktır, oyuncaklar olsun yeter,” dedi Maddie.

“Sipariş vermeden önce ona danışacağıma emin olabilirsin,” dedi Abby.

“Kızlar gecesi düzenlememin bir sebebi vardı,” dedi Jenny. “Sanırım şimdi söylemezsem, korkaklık edip vazgeçeceğim. Ve korkaklık etmeyeceğime dair kendime söz verdim.”

Masadaki tüm kadınlar pürdikkat Jenny'yi izliyordu.

“Nedir, Jenny?” diye sordu Sydney. “Her şey yolunda mı?”

“Her şey çok daha iyi,” dedi Jenny hafif bir tereddütle.

Ardından Abby'ye, "11 Eylöl saldırısında nişanlımı kaybettim," diyerek ufak bir açıklamada bulundu.

"Aman Tanrım. Başın sağ olsun." Abby midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu. Kendi sorunları bunun yanında bir hiçti.

"Teşekkürler. Çok zaman geçti ama ben... O zamandan beri ilerleyemedim. Geçen sene buraya geldiğimden beri çok güzel arkadaşlarım oldu ve hayatımda yepyeni bir sayfa açtım. Şimdiyse... Korkup kaçmak istemediğim kısma geldik, bana izin vermeyin, olur mu?"

"Tamamdır," dedi Grace. "Hepimiz arkadayız."

Sydney bir kolunu Jenny'ye dolayıp onu sıktı.

"Buna güveniyorum," dedi Jenny, Sydney'ye yaslanırken, "çünkü yeniden birileriyle çıkmaya hazır olabileceğimi düşünüyorum. Ciddi bir şeyler aramıyorum, ama kendi başıma olmaktan yoruludum. Ve... Eh, bu kadar. Eğer çıkabileceğim birilerini tanırırsanız, çok güzel olur."

Laura bir not defteri ve kalem çıkardı.

"Bir dakika bekleyin..." Jenny korkulu gözlerle deftere baktı.

"Bu anı uzun zamandır bekliyoruz," dedi Sydney. "Eğer bu işi ciddiye almayacağımızdan korkuyorsan bizi hiç tanımamışsın demektir."

Jenny inleyip başını ellerinin arasına alırken diğerleri onun bu haline güldüler.

"İtfaiye şefi Mason'a ne dersiniz?" diye sordu Tiffany. "Eğer iri adamlar hoşuna gidiyorsa, o çok tatlı."

“Harika,” dedi Laura not alarak. “Kim ona ayar çekecek kadar yakın?”

Maddie az kalsın ağız dolusu şarapta boğuluyordu. “Sanırım ayarlayacak demek istedin.”

“Ben ne dedim?” diye sordu Laura.

Hep birlikte onu tekrar ettiler: “Ayar çekecek.”

Bir anda hepsi birden kahkahalara boğuldu ve yemek yiyenler onlara döndü.

“Biraz sakın olalım millet, yoksa Stephanie bizi buradan attıracak,” dedi Janey.

“O nerede?” diye sordu Grace. “Buraya gelirsek onu görürüz diye ummuştum.”

“Duyduğuma göre,” dedi Maddie, “Grant oldukça zor bir gün geçirmiş. Neler olduğunu anlatmanın benim haddime olduğunu sanmıyorum.”

“İyi miymiş?” diye sordu Janey, Abby’nin sormak isteyip soramadığı soruyu.

“Olacak. Eninde sonunda. Stephanie onunla.”

Abby ne olduğuna dair daha detaylı bilgi istiyordu, ama sormak ona düşmezdi. Belki Adam bilirdi. Grant’le ilgileniyormuş gibi görünmeden ona bunu sormanın bir yolunu düşünmeliydi.

“Kim Mason’ı tanıyor?”

“Blaine,” dedi Tiffany. “Aynı zamanda Sahil Güvenlik ekibinin başındaki Linc Mercier’i de tanıyor.”

“Onu da listeye ekliyorum,” dedi Laura.

“Blaine’in neredeyse hiç tanımadığı biri için çöpçatanlık yapacağını gerçekten düşünüyor musun?” diye sordu Jenny.

Tiffany tatlı tatlı gülümsedi. “Ben istersem yapar.”

Maddie buna ısıklık çaldı ve diğerleri de kısıp tezahüratlarla onu destekledi.

Tiffany’nin gülümseyişı iyice genişledi. “Ne diyebilirim ki? Güç bende.”

“Nasıl kullanacağını da biliyorsun,” diye ekledi Maddie.

“Aynen öyle, kız kardeşim.”

“Senin kardeşin nasıl olur, Laura?” dedi Sydney. “Kimseyle çıkmıyor, değil mi?”

Laura kaleminin arkasını kemirdi. “Hayır, ama böyle bir şey ister mi, emin değilim. Önce bir ağzını arayayım. Onu ‘belki’ sütununa ekliyorum.”

“Hepimiz kardeşine ayar çekmek istemediğın için çok rahatladık,” dedi Janey.

“Ha ha,” dedi Laura. “Kardeşlerden bahsetmişken, seninkinden ne haber?”

“Hangisi?”

“Tabii ki *bekâr* olan.”

“Adam mı? Hımm.” Janey bunu düşünüyor gibi görünürken Abby onlara onun müsait olmadığını söylemek için yanıp tutuşuyordu. Adam onundu.

Bu düşünceyi aklına geldiğı gibi kovdu. Adam *onun* değil*di*. Takılıyorlardı sadece, eğleniyorlardı. İkisinin de geleceğı bu kadar belirsizken bir şeyler kesinmiş gibi konuşmak çok

mantıksızdı. Adam New York'ta yaşıyor, orada çalışıyordu. Şirketini kaybetmiş olabilirdi, ama anlaşmalı çalıştığı diğer tüm şirketler oradaydı. Adam'ın gidişinin kaçınılmaz olduğunu başından beri bilmesine rağmen, onu adadan giderken hayal edince Abby'yi yersiz bir hüzün sardı.

Laura doğrudan Abby'ye baktı. "Adam'ın birileriyle çıktığını duydum."

Tüm gözler Abby'ye dönerken genç kadın oturduğu yerde büzüştü.

Janey'nin çenesi şaşkınlıkla açıldı. "Hadi. Oradan. Be. Sen ve *Adam* mı?"

"Belki. Biraz."

"Aman Tanrım! Görüştüğün adamı tanıyor olabileceğimi söyledin, ama onun *ağabeyim* olduğundan hiç bahsetmedin!"

"Üzgünüm." Diğer kadınlar Abby'nin ağzından çıkacakları bekliyor gibiydi. "Biraz zaman geçirdik beraber. Büyütülecek bir şey yok, o yüzden büyütmeyelim."

"O halde onu Jenny'ye ayarlasak senin için sorun olmaz?" diye sordu Laura suratında bilmiş bir sırıtışla.

"Şey, eee..."

"Bu soruya cevap verme, Abby," dedi Jenny. "O senindir."

"O *benim* değil. Ben öyle bir şey söylemedim."

"Mac onun şehre döneceğini söyledi," dedi Maddie. "İşleriyle ilgili bir şey varmış."

Maddie'nin sözleri Abby'ye midesine yumruk yemiş gibi hissettirdi. Kafasında onunla bir fantezi yaratmış, o fante-

zinin içinde yaşıyordu; o kendi mağazasını işletirken Adam da adanın bilgisayar gurusu olmuş, herkesin problemlerini çözüyordu. Bunca zamandır Abby üçüncü kez, sökemeceğđ kökler salarken Adam şehre dönmeyi planlıyordu. Bunu Adam için bile yapmazdı.

Adaya hayatına devam etmek için gelmişti ve bunu yapacaktı. Adam'la yaşadıkları ilişki sadece geçiciydi. Eğer geçmişte yaptığı hatalardan ders alacaksa, gerçek bir ilişkiyle eğlenceli bir kaçamağın arasındaki farkı unutmaması gerekiyordu.

“Adam'ı şu an için listeden çıkarıyorum, çünkü kendisi uygun pozisyonda değıl,” dedi Laura. “Tiffany ve benim yapacak işlerimiz var. Geri kalanlarınız, gözlerinizi dört açın.”

“David nasıl?” diye sordu Janey eski nişanlısını herkese hatırlatarak.

“Ben onun da biriyle olduğunu duydum,” dedi Maddie gizemli bir gülümseyişle.

“Kimle?”

“Otelden arkadaşım Daisy'yle.”

“Garip bir çift olmuş,” dedi Tiffany.

“Neden?” diye sordu aniden savunmaya geçen Maddie.

“O bir doktor, Daisy'yse bir kat görevlisi olduğu için mi?”

“Meslekleri aklıma bile gelmemişti,” dedi Tiffany.

“Sen görüştüklerini nereden öğrendin?” diye sordu Grace.

“Daisy bu gece bebeklere bakıyor,” dedi Maddie. “Çocuklar uyuduktan sonra eve bir arkadaşını davet edip ede-

meyeceğini sordu ve ben de ona on beş yaşında olmadığını söyledim, yani tabii ki edebilir. Ama kim olduğunu bilmek zorundaydım...”

“Doğal olarak,” dedi Tiffany ablasına sırtarak.

“Bana, eski erkek arkadaşıyla yaşadıklarının ardından David’le birbirlerini daha yakından tanıma fırsatı bulduklarını anlattı. Dün gece yemeğe buraya gelmişler, yani halka açıldıklarını söyleyebiliriz sanırım.”

“Birlikte olmalarına sevindim,” dedi Janey. “Daisy çok tatlı ve nazik. David’e böyle biri lazım.”

“Ben sadece...” Maddie başını iki yana sallayıp aklındaki söylemekten vazgeçmiş gibi göründü.

“Sen sadece?” diye sordu Janey.

“Sana yaptıklarını ona da yapmayacağını umuyorum,” dedi Maddie yumuşak bir sesle. “Daisy’nin senin kadar güçlü olduğunu sanmıyorum.”

“Bundan asla emin olamam tabii,” dedi Janey, “ama bence sadakatsizlikle ilgili dersini aldı. David kötü bir adam değil. Bir hata yaptı sadece.” Omuz silkti. “Hangimiz yapmadık ki?”

“Ne kadar da hoşgörülüsün,” dedi Tiffany.

“Kin tutmanın anlamı ne ki? Joe’yla mutluyum ve David’le olanlar geçmişte kaldı. Ayrıca, David beni aldatmamış olsaydı asla Joe’yla birbirimizi bulamayabilirdik ve işte bu gerçekten de üzücü olurdu.”

“David kızımın hayatını kurtardı,” dedi Maddie. “Ona sonsuza kadar minnettarız. Mac de, ben de.”

“Hepimiz öyleyiz,” dedi Janey.

“Yani önce Mac ve Maddie, sonra Joe ve Janey, şimdi de David ve Daisy,” dedi Tiffany. “Ne tatlı.”

Çok tatlı, diye düşünen Abby, Adam ve Abby ikilemesini sesli olarak dile getirmedi.

“Benim de haberlerim var,” dedi Grace.

Tüm gözler ona döndü.

Grace sol elini göz kamaştırıcı nişan yüzüğünü sergilemek için masanın üstüne koydu. Masadan ciyaklamalar ve tebrikler yükselirken, bir kısmı Grace’e bütün hikâyeyi anlatması için baskı yaptı, diğerleri de şampanya söylemek için garsonu çağırdı. Grace nişanlanmalarının hikâyesini anlattı. Herkes bir kadeh şampanya aldıktan sonra Janey kadehini Grace’e uzattı. “McCarthy ailesine hoş geldin, Grace. Aramızda olmandan çok mutluyuz.”

“Teşekkürler. Çok heyecanlıyız, ama Evan’ın annenle babana söylediğini sanmıyorum, dolayısıyla o onlarla konuşana kadar haberi aramızda tutmamız en iyisi olacak.”

“Acele etse iyi olur,” dedi Janey. “Voodoo Ana yakında sezer.”

Maddie burnundan garip bir ses çıkararak gülmeye başladı, diğerleri de ona katıldı.

Abby şampanyasını kenara itip gözlerini yuman Laura’ya batı. Fısıldayarak, “Laura iyi mi?” diye sordu Janey’ye.

“Laura?” dedi Janey. “Sorun ne?”

Laura gözlerini açıp kuzenine baktı. “Başım döndü. Üzgünüm.”

“Hâlâ mide virüsü mü?” diye sordu Grace. “Bir haftadan fazla oldu. Şimdiye iyileşmiş olmalıydın.”

“Öğrendiğimize göre,” dedi Laura suratında bir sırıtışla, “aslında mide virüsü değilmiş. İkizlermiş.”

“Aman Tanrım!” dedi Tiffany. “İkizlerin mi olacak?”

“Belli ki.”

Bu haber üzerine masa bir kez daha tebrikler ve mutluluk sesleriyle doldu.

“Buranın sahibini tanıyor olmamız iyi bir şey,” dedi Sydney. “Yoksa çoktan kovulmuştuk.”

“Hadi canım,” dedi Maddie.

“Duyuru yapma sırası bana gelebilir mi?” diye sordu Janey.

“Tabii ki,” dedi Sydney.

“Joe ve ben bir karar verdik...”

“Ve...” diyerek ona baktı Maddie.

“Bu sene, bebekten sonra burada kalacağız.”

“Ah, vay canına,” dedi Maddie. “Bu gerçekten büyük bir haber! Veterinerlik fakültesi ne olacak?”

“Bu yıl okulu dondurup anne olmaya bakacağım, sonrasını göreceğiz.”

“Bu senin fikrin miydi, yoksa Joe’nun mu?”

“Benim. Joe’yu ikna etmem gerekti. Okulu bitirmemi çok istiyor.”

“Açıkkçası, ben de,” dedi Maddie. “Ama tamamen bencil davranabilsem bu yıl da burada olacağın için çok sevindiğimi söyleyebilirim.”

“Ben de. Doğum yaklaştıkça okulla anneliği dengeleme konusundaki endişelerim büyüdü. En sonunda Joe’ya neler hissettiğimi anlattığımda, eğer istediğim buysa Ohio’ya bir yıl ara verebileceğimizi söyledi.”

“Ah,” dedi Grace. “Bu çok tatlı.”

“Okulum bitene kadar Ohio’da yaşayabilelim diye yaptıkları düşünölünce, bütün bunları bir yıl uzatmayı kabul etmesi gerçekten de öyle. şimdi acilen adada daha büyük bir ev bakmaya başladık, çünkü benim evimde bebeğe yer yok.”

“Ned’le konuşun,” dedi Maddie. “Buralarda emlak ondan soruluyor.”

“Joe poker oynarlarken onunla konuşacaktı.”

“Peki, sen evini ne yapacaksın?” diye sordu Abby.

“Kiralayacağım sanırım.”

“Tuttum bile,” dedi Abby.

Janey’nin gözleri ışıldadı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Benim kalacak bir eve ihtiyacım var ve senin evin harika.”

“Harika,” derken Janey ellerini çırpıyordu. “Her şeyin böyle yerli yerine oturmasına bayılıyorum.”

“şıra bana geçebilir mi?” diye sordu Syd.

“Ben de taşlarını döküp dökmeyeceğini merak ediyordum,” dedi Maddie sıcak, anlayışlı bir gülümseyişle.

“Bütün suç şampanyada,” dedi Syd. “Konuşturuyor.”

“Söyle onlara,” dedi Maddie. “Çok heyecanlı.”

Sydney derin bir nefes aldı. “Çok uzak bir ihtimal olduğu

için bir şey söylemeyi düşünmüyordum aslında, ama Luke’la ikimiz önümüzdeki hafta anakaraya gideceğiz. Kızım doğduktan sonra yaptırdığım tüp bağlatma operasyonunu tersine çevirmeleri için ameliyat olacağım.”

“Ah, Syd,” dedi Jenny. “Bu harika bir haber.”

“Yeniden hamile kalıp kalmayacağım garanti değil. Beklentilerimi gerçekçi tutmaya çalışıyorum, ama bu ilk adımı atma konusunda bile biraz heyecanlıyım, tabii ameliyat için hiç heyecanlı değilim.”

“Biz de senin için heyecanlıyız,” dedi Grace uzanıp elini Syd’in elinin üstüne yerleştirirken. “Hepimiz bunun senin için büyük bir adım olduğunu biliyoruz.”

Diğerleri onaylayarak başlarını salladılar. Abby, Syd’in kocasını ve küçük çocuklarını öldüren kazaya dair üzücü haberleri hayal meyal hatırlıyordu ve yeni kocasıyla yeni bir bebek yapmaya karar vermesi bile onun cesaretine hayran olması için yeterliydi.

“Bu gece kutlayacak çok fazla şeyimiz var,” dedi Maddie. “Güzel arkadaşlara, güzel zamanlara ve yeni başlangıçlara kadeh kaldıralım.”

Abby buna içerdi.

İki saat sonra, kadınlar dördüncü şişe şampanyalarının dibini görmeye yaklaşmışlardı ve bir yandan da masadaki çok sayıda çerezi tırtıklıyorlardı ki erkekler içeri girdi.

“Aman Tanrım,” dedi Maddie kocasını ve diğerlerini görünce. “Bunu *her seferinde* yapıyorlar!”

“Her seferinde kızlar gecesini basıyorlar,” dedi Janey, Abby’ye. “Hem de her seferinde.”

Abby, kocasının gelmesine sevindiği belli olan Janey’nin mutluluğuna gülümsese de, tek görebildiği Adam’dı. Yanında Mac, Evan, Joe, Owen, Blaine ve Luke’la masalarına yaklaşmakta olan Adam’ın suratında bir sırıtış vardı.

“Poker gecesine ne oldu?” diye sordu Maddie Mac’e.

“Kimse Ned’i yenemedi, biz de sıkılmaya başladık. Ya buraya gelecektik ya da gidip başka yerde bela olacaktık. Buraya gelmemizi tercih edersiniz diye düşündük.”

Maddie suratında şüpheci bir ifadeyle Mac’e tek kaşını kaldırdı. “Siz ahmakların bu hikâyeyi uydurması ne kadar sürdü?”

“Tüm ahmaklar adına konuşuyorum, çok alındım,” dedi Mac karısından bir öpücük alırken.

Adam, eğilip Abby’nin kulağına fısıldadı. “Eğleniyor musun?”

Adam’ın kolunu sandalyesinin arkasına yaslamasını seviyordu, birbirlerine hafifçe temas ediyorlardı. “Hem de çok.” Bitmek bilmez şampanya Abby’yi biraz çakırkeyif yapmıştı. “Sanırım içkimi buldum.”

Adam tek kaşını kaldırıp masadaki boş şişelere baktı. “Öyle mi?”

“Hı hı. Şimdiye kadarki favorim bu oldu.”

“Ne kadar içtin?”

“Yeteri kadar,” diyen Abby, Adam’a göz kırptığında genç adamın gözleri arzuyla karardı.

Janey onlara döndü ve ikisine de öldürücü bakışlar attı. İşaretparmağıyla ikisinin arasını gösterip, “Grant bu konuda ne diyor?” diye sordu.

“Kız kardeşime mi söyledin?” diye sordu Adam, Abby’ye.

“Seni Jenny’ye ayarlamaktan bahsediyorlardı. Buna izin veremezdim.”

Adam ona gülümseyip Janey’ye döndü. “O, şey, o bana kendisi gibi her şeyi mahvetmememi söyledi.”

“Peki, nasıl gidiyor?” diye sordu Janey, Abby’ye.

“Şimdilik gayet iyi,” dedi Abby, içki utangaçlığını almıştı. “Yine de erken konuşmayalım.”

“Doğru,” dedi Janey. “O bir erkek.”

“Ve sizi duyabilecek kulakları var,” diye mırıldandı Adam.

Abby iki kardeşin atışmasına kıkırdadı.

“Eğer bunu batırırsan seni kendi ellerimle öldürürüm,” dedi Janey.

“Uyardığın iyi oldu,” dedi Adam.

Dakikalar içinde etraflarına çekilen sandalyelerle birlikte erkekler de onlara katıldı. Yemek yiyenler restoranı boşalttıktan sonra Owen ve Evan gitarları ellerine aldı.

Abby en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Söylenen şarkılara eşlik ederlerken Adam sıcak ellerini Abby’nin uyluğunun arasına koyarak ona bu geceki planla-

rını anımsattı. Belki şampanyadan, belki de Adam'ın yakında gideceği gerçeğinden; Abby ona kendine izin verdiğinden daha çok yakınlaştı. Önemli olan tek şey şu andı. Bu gece.

Diğer şeyler bir şekilde yolunu bulacaktı. Yeni Abby zeki, seksi, duyarlı bir adamla geçici bir şeyler yaşamayı kaldırılabildi. Keşke Eski Abby, Adam gidince kalbinin kırılacağından bu kadar endişelenmeseydi. O zaman her şey tam olarak mükemmel olabilirdi.

Grant gözlerini yavaşça açarken karanlıktan ötürü önce nerede olduğunu hatırlayamadı. Bu, bir haftadır uyuduğu en derin uykuydu, üstelik uyumak için ilaç alması bile gerekmemişti. Bunu düşününce günün daha erken saatleri aklına geldi. Kendisini kardeşlerinin ve babasının önünde tamamen kaybetmişti. Evden kaçışı ve onların peşinden gelişi aklına geldiğinde gözleri yeniden doldu.

Stephanie elini Grant'in göğsüne koydu. "Uyanmışsın."

"Saat kaç?"

"Gece yarısı olmak üzere."

"Vay canına." Son hatırladığı saat yedi civarı Stephanie'nin kendisine biraz uzanmasını söylemesiydi. "Bunca zamandır burada mıydın?"

Steph onun omzuna bir öpücük kondurdu. "Tam burada."

Grant kolunu ona dolayıp başının üstüne öpücükler kondurdu. "Kızlar gecesini kaçırmışsın."

“Başka geceler de olacak.”

“Bunu iple çekiyordun.”

“Burada olmam çok daha önemliydi.”

“Sana kazadan beri neden garip davrandığımı anlatmalıyım.”

“Bana hiçbir şey anlatman gerekmiyor, Grant. Biliyorsun, benimle ne zaman istersen konuşabilirsin. Eğer daha fazla konuşmak istemiyorsan bu da sorun değil.”

“Önce sana anlatmalıyım.”

“Bunun yazılı bir kuralı yok. Hazır olduğunda konuştun. Baban ve kardeşlerin senin yanında olduğu için mutluyum.”

“Kendimi kaybettim. Galiba ödlerini patlattım.”

“Sen susarken daha çok korktuklarından emin olabilirsin.”

“Nereden biliyorsun? Yoksa benimle ilgili konuşuyor muydunuz?”

“Belki biraz.” Grant onun sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu. Stephanie karnını okşuyordu. “Senin için endişeleniyorduk. Şimdi nasılsın?”

“Biraz daha iyi. Steve’in annesini görmek, onun tek çocuğu olduğunu duymak çok zordu. Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı.”

“Dan için yaptıklarından sonra herkesin seni bir kahraman olarak gördüğünün farkındasın, değil mi?”

“Ben kahraman değilim. Kimsenin benim için bunu söylemesine izin verme.”

Steph eliyle Grant’ın yüzünü kendisine çevirip öptü. “Sor bakalım Dan senin kahraman olduğu düşünüyor muymuş?”

Sen elinden gelenin en iyisini yaptın, Grant. Birçok insanın yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptın. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum da... Mac'in ve Evan'ın yaşayıp yaşamadığını bilmiyorken hem kendini hem Dan'i dondurucu suda hayatta tutmaya çalıştın, hem de *saatlerce*. Korkmuş olmalısın, benim için, ailen için, milyonlarca başka şey için endişelenmiş olmalısın, yine de Dan'i uyanık tutup onun hayatını kurtardın. Eğer bu kahramanlığın tanımını değilse ne, bilmiyorum.”

Steph'in nazik kelimelerinden etkilenen Grant'in gözleri, onları durdurmaya çalışmasına rağmen yaşardı. “Steve’e yardım edemedim.”

“Biliyorum ama Steve'in çarpma esnasında ölmüş olması ihtimali çok yüksek.”

“Bundan asla emin olamayacağız.”

“Evet, ama olanlarla yaşamanın yolunu bulacağız. Sen akıl almaz bir durumda elinden gelenin en fazlasını yaptın. Kimse seni suçlamıyor, Steve'in annesi bile. Kendini affetmenin bir yolunu bulmalısın.”

“Deniyorum.” Elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi.

Stephanie, Grant'in göğsünde yer değiştirip onun ellerini itti ve yüzünü tatlı öpücüklerle kuruladı. “Seni seviyorum ve yaptığın şeyle gurur duyuyorum. Ben yapamadıklarına değil yapabildiklerine odaklanıyorum. Keşke sen de böyle yapсан.”

“Yaparım. Denerim.” Steph'i daha sıkı kucaklayıp onun sevgisinden kuvvet aldı. “Teşekkürler.”

“Ne için, bebeğim?”

“Bu gece benimle evde kaldığın için, bu hafta bana katlandığın için, ben kendimden vazgeçmeye bu kadar yakinken benden vazgeçmediğin için.”

“Senden asla vazgeçmeyeceğim. Seni çok fazla seviyorum. Çok fazla.”

“Eminim benim sevdiğim kadar değildir.”

“İddiaya var mısın?”

“Bu konuda her zaman, bebeğim.”

“Ben bahsimi bize yatırıyorum. Altından kalkamayacağımız hiçbir şey yok.”

Grant olanları arkasında bırakmak için her şeyi yapacaktı. Yapmak zorunda kaldığı korkunç seçimi unutmanın bir yolunu bulacaktı. Kaybettikleri yerine elindekilere odaklanacaktı. Stephanie onun yanında, kollarının arasında olduğu sürece, bunları er geç başaracağından emindi.

Partileri bittiğinde saat sabahın biriydi. Neyse ki Abby şampanya yerine suyla devam edeli saatler olmuştu. Birkaç meraklı bakış haricinde kimse bütün gece Adam’a yakın oturmasıyla ilgili yorum yapmamış, bu da onu rahatlatmıştı. Kimse beraber zaman geçiriyor olmalarıyla ilgilenmiyordu.

Adam elini Abby’nin sırtına koydu ve beraber caddeyi geçip Beachcomber’a girdiler.

“Janey’nin evini kiralayacağını duydum, doğru mu?” diye sordu Adam.

“Janey bebek doğunca bir yıllığına okulunu donduracaktı.”

“Ben de öyle duydum.”

“Bebek için daha büyük bir eve ihtiyaçları olacak. Kendi evini kiralayacağını söylediğinde kendimi tutamadım.”

“Onun evini çok beğeniyorum. Senin için mükemmel olacak.”

Yalnız yaşamaya döneceğini anımsadığında Abby’nin kalbi incindi. Ömründe en çok istediği şey birine eş, bir çocuğa anne olmaktı ve bu hayaline bir adım bile yaklaşmamıştı. *Bu sorun değil*, dedi kendine üçüncü katın merdivenlerini tırmanırken. Mutlu bir hayat sürmeye çalışacaktı ve olur da bir gün yeniden âşık olursa bu, onu her şeyden çok isteyen bir adamla olacaktı. Bu gece arkadaşlarıyla birlikte onların ilişkilerinin ne kadar aşk ve ilgi dolu olduğunu görmüş ve daha azını istemediğine karar vermişti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Adam onun sırtından kart anahtarı çıkarmasını izlerken.

“Bunu bana çok fazla soruyorsun, biliyor muydun?”

Adam eğilip alına bir öpücük kondurdu. “Çünkü kafandan neler geçtiğini sahiden de merak ediyorum.”

Abby, Adam’a gülümseyip bir kez daha onun ilgisiyle serserime döndü. “Herkesin ne kadar mutlu görüldüğünü düşünüyordum. Mac ve Maddie, Luke ve Syd, Tiffany ve Blaine,

Evan ve Grace, Laura ve Owen, Janey ve Joe... Nişanlar, bebekler... Hepsi birlikte olması gereken insanı bulmuş.”

“Ben de bu gece imrendiğimi itiraf edebilirim o halde.”

Abby kapıyı açıp içeri girdi. “Gerçekten mi?” diye sordu ardından.

“Her şeyi çözmüş gibiler. Hayatlarının kalanını kimle geçireceklerini biliyorlar. Bütün bu soruların cevaplarını böyle kesin bilmek güzel olsa gerek.”

“Buna sahip oldukları için çok şanslılar.”

Adam kollarını ona doladı. “Bunu ben de istiyorum,” dedi ardından. “Ben de bu soruların cevaplarını istiyorum.”

“Daha birkaç gün önce feribotta aksini beyan etmiş olma-
ma rağmen, sanırım ben de öyle.”

“Hiç bunun, bizim, cevap olabileceğimizi düşündün mü?”

Abby bir kez daha şaşırarak başını kaldırıp ona baktı.

“Özür dilerim,” dedi Adam, Abby’den bir cevap alamayınca. “Bunu söylememeliydim.”

“Hayır, yani evet. Evet, bunu düşündüm.”

“Düşündün mü? Gerçekten mi?”

Abby başını salladı. “Senin başrolde oynadığın birkaç hayal kurmuş olabilirim.”

Adam, Abby’nin elini tutup yatağın ucuna ilişti ve onu da kendi yanına çekti. “Anlat bana.”

“Anlatamam. Deli olduğumu düşünürsün. Cal’ı sadece birkaç gün önce terk ettim. Seninle ilgili hayaller kurmaya hakkım yok.”

“Sen yine de anlat.”

“Ama utanç verici.”

“Beraber yaptığımız şeylerin ardından hâlâ benim yanımda utanıyor olamazsın.”

“Bu nedense daha özel geliyor.”

Adam, Abby’nin yüzünü okşadı, dokunuşu Abby’nin tüm bedenine yayılıyor gibiydi. “Sen söylemeden, şu söyleyeceğim şey yüzünden belki de benimle bir daha konuşmazsın.”

Abby onunla bir daha konuşmamasına sebep olabilecek hiçbir şey düşünemiyordu. “Neymiş?”

“Seni kumsalda bulmuştum ya? Telefonunun ayarlarıyla oynadığım içindi. Bunu yaptığım an suçluluk duymaya başladım, ama asıl suçluluğu onu kullanırken hissettim.”

“Bunu neden yaptığını anlamıyorum.”

“Çünkü senin için endişeleniyordum. Önceki gece barda tanıştığın adam gibi bir aşağılığın senden yararlanmasını istemedim. Çok bencilce, ama sadece benimle olmanı istedim. Özür dilerim. Kızgın mısın?”

“Olmak istiyorum.”

“Yaptığım yanlıştı biliyorum, ama niyetim gerçekten iyiydi. Güvende olduğundan emin olmak istedim. O kadar. Gerçekten başka bir şey yok.”

Abby telefonunu ona uzattı. “Her ne yaptıysan, geri al.”

Adam telefonu Abby’den alıp ayarları değiştirdi ve geri verdi. “Özür dilerim.”

“Üstümde teknolojik yeteneklerini bir daha kullanmayacaksın. Beni anladın mı?”

“Evet, hanımefendi.”

“Şimdi ben sana seni kızdıracak bir şey sorabilir miyim?”

“Sor bakalım.”

“Bugün Grant’le neler oldu?”

“Bu beni kızdırmaz ki.” Adam ona Grant’in kaza sırasında yaşadıklarını aktardı.

Anlatmayı bitirdiğinde, Abby eliyle ağzını örtmüş, ağlamamak için sürekli olarak gözlerini kırıştırıyordu. “Zavallı Grant. Ne korkunç bir şey. İyi mi?” Başını iki yana salladı. “Bu aptalca bir soru oldu. Tabii ki iyi değildir.”

“İyi olacak. Zamanla. Hepimiz bunun olmasını sağlayacağız.”

“Grant’i sormamda sakınca yok, değil mi?”

“Yok, tatlım.” Adam, Abby’nin yanağını, ardından dudaklarını öptü. “Gelelim, içinde benim de olduğum hayallerine. Onları duymak istiyorum.”

“Asla olmayacak şeylerden bahsetmek bana aptal gibi hissettirecek.”

“Sana istediğin şeyleri dile getirmenin aptallıkla uzaktan yakından alakası olmadığını göstermedim mi?”

“Bu yatakta işe yarıyor olabilir. Gerçek hayat böyle işlemiyor.”

“İşleyebilir. Bana senin aptal olduğunu düşündürecek hiçbir şey yok.” Tek eliyle Abby’nin saçlarını atkuyruğu yaparak açıkta kalan boynunu öpmek için eğildi ve dudaklarını dokundurduğu her yere minik ateş parçaları bıraktı. “Söyle bana. Gerçekten bilmek istiyorum.”

Boynunda olup bitenler sırasında Abby'nin mantıklı düşünmesi imkânsızdı. "Ben yeni mağazamı işletirken senin, adanın bilgisayar üstadı olduğunu düşündüm. Aptallık derken neyi kastettiğimi görüyor musun? Herkes senin bir noktada New York'a dönmen gerektiğini biliyor. Gerçek hayatına döneceksin."

"Peki ya o benim gerçek hayatım değilse? Ya buysa? Ya sensen?"

"Bunları kastetmiyorsun. Lütfen ciddi olmadığın şeyler söyleme."

"Nereden biliyorsun? Seninle geçirdiğim son birkaç gün, ömrümde geçirdiğim en güzel birkaç gündü. Sende en çok neyi sevdiğimi biliyor musun?"

Adam'ın "sevmek" kelimesini kullanmasıyla Abby'nin içi eridi. "Ne?"

"Seninleyken tamamen kendim olabiliyorum. Beni istemen için rol yapmak zorunda kalmıyorum. Beni olduğum gibi seviyor gibisin."

"Seviyorum. Nasıl sevmeyebilirim ki? Sen..."

"Ben, ne?"

"Sen harikasin." Onu tanımlayacak başka bir kelime var mıydı? Abby'nin aklına gelmiyordu.

"Abby..." Dudakları tatlı bir öpücükte buluştu. Adam'ın yanağına yerleştirdiği eli ona güvende hissettiriyordu, önemli, değerli... Öpüşmeleri derinleştikçe ateşlendi, Adam ona daha yakın olmaya ihtiyacı varmış gibi bir kolunu beline dolayıp onu iyice kendine çekti.

Abby de onu kucakladı ve Adam onu yatakta sırtüstü uzanması için yönlendirdiğinde, iç geçirdi. Adam'ın kolları arasındayken, onun, tüm sorularının cevabı olduğunu düşünmek için kendine izin verdi. Bu çok güzel olmaz mıydı? Hep böyle hissetmek çok güzel olmaz mıydı?

Adam geri çekilip dikkatle onu inceledi. "Seninle sevişmek istiyorum. Sana mümkün olan her şeyi göstermek istiyorum."

"Korkuyorum."

"Neden, tatlım?"

"Bana hissettirdiklerinden, gittiğinde olacaklardan ya da kalırsan..."

"Hadi fantezini yaşayalım. Bir geceliğine, her şeyin hayalini kurduğun gibi olduğunu düşünelim."

Abby onun yakışıklı yüzüne bakıp bu kumarı oynamaya karar verdi. "Peki."

On Dokuzuncu Bölüm

Abby'nin kendisine kayıtsız bir güvenle bakması Adam'ı ani bir duygu selinin içine attı, koruma içgüdüğü yükselirken şefkat ve tarifsiz bir özlem bastırmıştı. Sasha'yla yaşadıklarından sonra bile Abby'ye kendini adama konusunda en ufak bir tereddüt duymuyordu. Bir şekilde, onunlayken Sasha'nın yanında asla olamadığı kadar güvende olduğunu biliyordu.

Abby'yle geçirdiği birkaç gün, Adam'a belki de daha fazlası olabileceğini göstermeye yetmişti. Şimdi onunla her şeyi paylaşmak istiyordu, hızla gerçekliğe dönüşen bir hayali yaşamalarıyla başlamıştı hepsi. Ondan uzakta geçirdiği saatlerde ona dönmekten başka hiçbir şey düşünememişti. Onun görüntüsü aklından çıkmamış, pokere ya da etrafında dönen sohbetlere odaklanmasını imkânsız hale getirmişti.

Günün daha erken saatlerinde Grant'le yaşadıklarının ardından, kardeşleri de normalde olduklarından daha suskundular, bu da muhtemelen Adam'ı sorulara boğmamalarının tek sebebiydi.

Hayatında bir sürü kadınla tanışmış, onlarla zaman geçirmiş, bunların çoğuyla yatmıştı. Sasha onun üçüncü ciddi ilişkisi olmuştu, ama o üç kadının hiçbiri beraber geçirdikleri yıllar boyunca ona, Abby'nin birkaç günde ulaştığı yere ulaşamamıştı.

Bir şey çok netti, biten bir ilişkinin ardından yaşanan öylesine bir şey değildi. Abby farklıydı. O *özeldi*. Abby ona kocaman gözleriyle, sanki ruhunu görüyormuş gibi bakana kadar, daha önce eksik olduğunu hissetmediği şeyleri hissettirene kadar ne aradığını bile bilmiyordu, ama aradığı şey Abby'ydi. Abby de Adam'a bakarken gördüklerinden hoşlanıyor gibiydi, bu da Adam'ı daha fazla çekiyordu.

Abby'yle gerçek bir şansının olması bir anda Adam'a çok önemli göründü. Beraber neler yaşayabileceklerini gerçekten görmeyi çok istiyordu; bu eğlencelik anlaşmanın ötesinde, *gerçekte* neler olabileceğini görebilmek istiyordu. Ona kendisi için ne anlama geldiğini göstermek istiyordu ve bunu yapabilmesinin en iyi yolu tüm dikkatini ona vermektir. Abby'yi aradığı cevapları kendisinde bulabileceğine ikna etmeliydi, hem yatakta hem dışında.

Aklında bunlar dönerken Abby'yi soydu, yumuşak teninin açığa çıkan her santimine aynı sevgiyi göstermeye dikkat ediyordu. Abby, önünde lavanta rengine dantelden sutyen ve külotla kaldığında, "Gözlerini kapalı tut," dedi. "Düşünme. Sadece hisset."

"Deniyorum."

Adam kendi kıyafetlerinden soyunurken Abby'nin titre-

diğini gördü ve bunu onun fark edip etmediğini merak etti. "Rahatlamamı istiyorum." Ellerini konuşturarak Abby'nin bedenini ovmaya başladı ve omuzlarından kollarına, kaburgalarından kalçalarına, bacaklarından ayaklarına kadar bütün bedenine masaj yaptı.

Genç kadından çıkan minik iniltiler ve ellerinin altında gevşeyen kasları, amacına ulaştığının yeg ne göstergeleri idi.

"D n," dedi.

Abby gözlerini açıp ona baktı ve döndü.

Yerleştiğinde yeniden masaja başladı, gergin kaslarını ovup gevşetti. Sırtının ortasına ulaştığında sutyenin kopçasını açtı ve düşmesine izin verdi. Kalalarının arasındaki çizgide kaybolan tangaya odaklanmamak kahramanca bir çaba gerektiriyordu, ama bunu aceleye getirmeyi reddetti, yavaş davrandı ve her kas gevşeyene kadar durmadı.

Yatakta biraz daha aşağı kaydı ve Abby'nin üst bacaklarına yerleşip elleriyle kalçalarını avuçladı. İlk anda Abby gerildi.

"Rahatla," dedi. "Düşünme. Hisset."

"Adam..."

"şşş. Hisset." Kelimelerini vurgulamak istercesine kalçalarını avuçladı ve gevşemeden gerilen Abby'ye gülümsedi. "Aynen böyle." Parmak uçlarını poposunda gezdirirken parmaklarından birinin tangaının ipinin kaybolduğu yarığa kaymasına izin verdi. Abby bunun üzerine derin bir nefes aldı. "Sakin ol, tatlım. Rahatla. İzin ver sana dokunayım."

"Oraya dokunma."

“Her yere dokunacağım.” Eğilip ensesine bir öpücük bıraktı ve parmağı daha derinleri keşfe indi, tüm zevk verici noktalara dokunup Abby’yi daha fazlasını ister hale getirdi. Onu öyle bırakıp parmaklarını külotun ipine geçirdi ve yarıya kadar aşağı çekip bıraktı. Bu görüntü o kadar seksiydi ki rezil olmamak için bir dakikalığına kafasını çevirdi.

Abby’den yükselen inilti ve tahrik olmuşluğunun kokusu daha da seksiydi. Bunun onu rahatlatmayacağını bilse de onun sırtından aşağı öpücükler bırakmaya karşı koyamadı ve iç çamaşırına geldiğinde durdu. Dilini ipin başladığı yerin hemen üzerindeki hassas tendeye gezdirdi, ardından dili tam ortada bir hat çizdikten sonra diğer tarafa geçip Abby’nin soluşunu tutmasına sebep oldu.

“Adam...”

“Hoşuna gidiyor mu?”

“Çok. Bilmiyordum...”

“Poponun öpülmesini sevdiğini bilmiyor muydun?”

Abby suratını yastığa gömüp inledi. “Böyle söylemek zorunda mıydın?”

Abby’nin bu haline gülen Adam, “Evet,” dedi. “Çünkü bu seni tahrik ediyor. Seni nelerin tahrik ettiğini bilmek de beni tahrik ediyor.”

“Öyle mi?”

“Hı hı.” Abby’nin kalçalarını tuttu. “Dizlerini karnına çek.”

“Ben sanmıyorum...”

“Sen şu an düşünüyorsun, unuttun mu?”

İç geçiren Abby söyleneni yaptı.

Adam, Abby'yi göğsü yatağa bastırılmış, kalçaları havada bir pozisyona getirdi. Abby sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi kollarını yastığına sardı. "Aynen böyle," diye fısıldadı Adam, kalçasına üfleyip tüylerinin diken diken olmasını izlerken. Bu tepki hoşuna gitmişti. Onunla ilgili her şey hoşuna gidiyordu aslında. Bu yeni pozisyonundan yaralanıp pürüzsüz kalçalarını biraz daha öptü, ısırdı ve Abby daha fazlasını isteyerek kıvranana dek durmadı.

Adam parmaklarını da karışıma ekledi, nemlenmiş ipeksi kumaşın üzerinden onu okşadı ve bilerek, dokunulmak için yalvaran klitorisini atladı.

İlerlemenin zamanı gelmişti. Komodinin üzerine bıraktığı kondoma uzandı ve onu taktıktan sonra Abby'nin iç çamaşırını, titreyen bacaklarından aşağı sıyırdı. Beklemediği bir anda eğilip diliyle yarım bir daire çizdi ve bu, Abby'nin çığlık atmasına sebep oldu.

Adam ona çığlık attırmayı sevdiğini aynı hareketi tekrarlarlarken fark etti, Abby orgazmın sınırındayken onu sırtüstü çevirdi. Saçlarını yüzünden çekti.

"Daha değil, tatlım."

"Tanrım, lütfen. Daha fazla dayanamayacağım."

"Evet, dayanacaksın." Göğüslerini avuçlayıp göğüs uçlarını birbiri ardına emdi. Abby'nin daha fazlasını arayan kalçaları yataktan yükseldiğinde bir eliyle aralarına uzanıp kadınlığını kavradı, ıslak ve hazır olduğunu fark ettiğinde bacaklarını iyice araladı. Parmaklarının altında zonklayan küçük tepeciğe odaklandı ve eğilip göğüs ucunu ısırdı, bir yandan da Abby'nin ifadelerini izliyordu.

“İşte bu,” diye fısıldadı. “Benim için gel, Abby.”

Orgazm, altında kıvranan kadını ele geçirene kadar Adam darbelerini yavaşlatmadı. Kendini onun içine yavaş yavaş iterken de parmağını zonklayan klitoristen çekmedi. Yavaş gitmek şu noktada acı vericiydi, ama başka seçeneği yoktu.

Abby’nin iç kasları onu sarmaladı ama reddetmedi. Bundan cesaret alarak kendini biraz daha itti. Bunun ona iyi hissettirip hissettirmediğini bilmeyi çok istiyordu, ama sorarak bu hareketin geçmişte onun için bir sorun teşkil ettiğini hatırlatmak istemiyordu. O yüzden bedeninin kendisi yerine konuşmasına izin verdi ve onun gırtlğından yükselen iniltilerle soluk alışlarını takip etti.

Abby ona probleminden bahsettiğinden beri üzerine çok düşünmüştü ve en sonunda onu sürekli uça tutarsa korkularının onu ele geçirmesinin mümkün olmayacağına karar vermişti. Dolayısıyla parmaklarıyla yaptığı hareketi sürdürdü ve göğüslerini okşayıp emmeye devam etti, bir yandan da yavaş hareketlerle onun içine giriyordu.

En sonunda tamamen içine girdiğinde boynunu burnuyla dürtüp onu öptü. “Hey,” diye fısıldadı.

Abby’nin kolları onun boynuna dolandı ve dudakları aralandı.

Adam kalçalarını geri çektiğinde Abby’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Adam o anda, onun düşünmesini engelleyebildiğini fark etti.

Artık Abby de fark ediyordu.

“İyi misin?”

“Ah, Tanrım, çok iyiyim.”

“Duyamak istediğim de buydu.”

“Adam... Sen nasıl...”

“Bunu sonra konuşalım. Şu an biraz meşgulüm de.” Abby’yi kollarının arasına çekip harika bir yolculuğa çıkardı. Abby’nin zihnini saf dışı bırakmak için onu sürekli orgazmın kıyısında tutmaya özen gösteriyordu. Daha önceki tecrübelerinden, onun yaklaşan orgazmının belirtilerini tanıyordu ve sabırlı olmayı denedi. Abby’den önce gelmeyecekti.

Dudakları Abby’nin kulağının yanındayken fısıldadı: “Düşünme. Sadece hisset. O kadar güzel ki. O kadar ateşli ki.” O konuşurken parmakları bir kez daha minik düğümü buldu ve okşamaya başladı. Abby’nin bacakları titremeye başladığında içindeki gelgitlerini hızlandırdı.

“Durma,” dedi Abby kalçalarını yükselterek.

“Durmayacağım.”

“Adam...”

“Bırak gitsin, tatlım. Ben burada, seninleyim ve sen harikasin. Bütün gece bizim. Hiçbir yere gitmiyorum. Tamamen seninim.”

Hareketlerinden çok kelimeleri Abby’yi çözmüş gibiydi. Sürüklenip giderken kendisini Adam’a bastırmıştı. Tırnaklarını sırtına gömdüğünde, az kalsın Adam da geliyordu.

“Evet,” diye fısıldadı sert, düzenli vuruşlarını sürdürerek. “Aynen öyle.”

Sonrasında Abby kollarının arasında titrerken Adam ulaşabildiği her yere öpücükler kondurdu.

İçine bir kez daha girdiğinde genç kadın öpüşmelerini kesti. “Sen...”

“Henüz değil. Önce senin bir kez daha gelmeni istiyorum.”

Abby ona bakarken sızlandı, yüzü kızarmış, dudakları öpüşmelerinden dolayı şişmişti. “İlki için ne kadar şanslısın, hiçbir fikrin yok.”

“Bunun şansla alakası yoktu,” dedi Adam suratında kendini beğenmiş bir sırıtişla. Abby’nin bacaklarını kavradı ve onları biraz daha araladı. Bununla birlikte daha derine ulaşmış gibiydi.

Abby’nin soluğunu tutuşuna bakılırsa aradığı noktayı bulmuştu ve derin darbeleri sürdürüp onu bir başka zirveye daha taşıdı.

“Çok güzel,” dedi onun gözlerinin içine bakarak ve en sonunda kendisine de o zirvede Abby’ye katılma iznini verdi, gerçi bunu zirve kelimesiyle tanımlamak çok yetersiz olacaktı. Bu bir kutsama gibiydi, tarifsiz bir mutluluk ve birçok yönden, geçmişte duygusuzca yaşadıklarına bir özür gibiydi.

Adam, Abby’nin bacaklarını bıraktı, ama içinden çıkmaya cesaret edemedi, Abby’nin orgazmının artçı dalgaları onu vuruyordu ve rekor sayılabilecek bir sürede, ikinci kez boşaldı. Hâlâ içindeyken bir eliyle kalçasını sıktı. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu sert davranmış olmaktan endişelenerek.

“Ben... Bilmiyorum.”

Kafasını onun omzundan kaldırıp yüzüne baktı. “Canını yakmadım, değil mi?”

“Hayır, Tanrım, hayır... Bu... Ben anlamıyorum.”

“Neyi anlamıyorsun, tatlım?”

“Seksle ilgili onca problemim vardı ama senle... Böyle olabileceğini bilmiyordum bile. Başkası gibi hissettim.”

“Sen her zamanki o seksi, güzel kadınsın, yatakta ne istediğini bilen ve en sonunda birilerine söyleyen sen. Bana anahtarı sen verdin, bebeğim.” Onu bir kez öptü, ardından bir kez daha ve bir kez daha, çünkü ilk ikisi o kadar iyiydi ki durmak istemiyordu. “Bana ne yapacağımı söyledin ve ben yaptım. O kadar.”

“Önemli bir şey değilmiş gibi konuşuyorsun oysa bu benim için muazzamdı.”

“Benim için de öyleydi. Aynı anda o kadar tatlı ve o kadar ateşlisin ki buna bayılıyorum. Beni deli ediyorsun.”

Abby bacaklarını ona dolayıp onu iyice içine çekti. “Bir kez daha yapabilir misin?”

Adam onun hevesine güldü. “İstediğin kadar yapabilirim.”

“Telafisi gereken bir sürü sahte orgazmım var.”

“Neyse ki bütün gece bizim.”

“Bence de ihtiyacımız olacak.”

Tüm sorularının cevaplarını barındıran gizli bir kulübe kabul edilmiş gibi hisseden Abby oburluğuyla Adam’ı tüketiyordu. Abby üstteyken yapmışlardı, ardından Adam arkasına geçmiş ve bir kez daha aklını başından almıştı. Adam McCarthy’yle sevişmeye resmen bağımlıydı artık.

“Sen lanet bir seks tanrısısın,” diye duyurdu sabahın dördünde, en sonunda, yedi orgazm sonra yatağa yığılmışlarken.

“Harika bir küfürdü.” Adam’ın göğsü soluk almaya çalışırken yükselip alçalıyordu.

Abby, yorgunluktan tükenmiş olması gerekirken enerjiyle doluydu. Adam’ın göğsünü ve karnını okşadı, en sonunda yorgun düşmüş erkekliği de biraz aşağıda yatıyordu. “Sanırım kırdık,” dedi onu inceleyip dudak bükerken.

“Daha fazlasını istiyorsan tamir etmenin bir yolunu bulman gerekecek.”

Abby’nin bir fikri vardı, geçmişte üstünde pek durmadığı bir fikir. Ama Adam’ın onun için yaptıklarından sonra, onun için denemeye hazırды.

Dizlerinin üzerine doğrulup karnına öpücükler kondurmaya başladı, belirgin kaslarının her birini tek tek öptü ve biraz aşağı kaydığında, Adam’ın yeniden sertleştiğini gördü. “Beni çok zorlamadı.”

“Tam olarak ikna olmuş değil, o yüzden gitmemesi için biraz daha uğraşmalısın.”

Abby gülümseyip onu avcuna aldı, nazik hareketlerle okşarken hoşuna giden ya da gitmeyen şeyleri keşfetmeye çalışıyordu ve neyse ki, hoşuna giden daha çok şey varmış gibi duruyordu. “Ben bunda pek de iyi değilim.”

“Elinde tuttuğun şeyle aksini ispat ediyorsun.”

“Neden hoşlanıyorsun?”

“Yapmak istediğin her şeyden. Yemin ederim hoşuma gidiyor.”

“Her şey mi?”

“Hayal gücünü kullan.”

“Bu nasıl?” Öne eğilip dilini erkekliğinin ucunda gezdirince Adam iç geçirdi.

“Çok iyi. Bir kez daha yap.”

Abby tekrar eğildiğinde bu sefer sertliğini emdi.

Adam saçlarını parmaklarına doladığında onun kendisini yönlendirmesine izin verip erkekliğini ağızına aldı. “Dilini kullan. Evet. *Evet*, Abby... Nasıl bunda iyi olmadığını söyleyebilirsin?”

Adam’ın tepkisinden cesaret alan Abby bir sonraki sefer onu ağızında daha derine aldı.

“Dur.” Adam nazikçe saçlarına asıldı. “Dur.”

Abby kafasını kaldırıp ona baktı. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır.” Adam doğrulup oturdu, bir kondom daha aldı ve ona uzandı. “Aksine, tam olarak doğru yaptın. O kadar doğru ki biraz daha devam edersen bir kez daha boşalacağım.” Saçlarını kulağının arkasına itti. “Buraya gel.”

“Buradayım.”

“Daha yakına.”

Abby onun kucağına çıktı. “Yeterince yakın mıyım?”

“Neredeyse.” Onun kalçalarını kavrayıp kucakladı ve ereksiyonunun üstüne oturttu.

“şimdi?” diye sordu Abby.

“Tam değil.” Dudakları onunkilerin yakınında duruyordu ve göğsündeki tüyler Abby’nin göğüslerini gıdıklıyordu. “şimdi kollarını ve bacaklarını bana sar. Aynen böyle. Daha sıkı. Hımmm. Harika. En sonunda yeterince yakınsın.”

Abby bu fırsatı, parmaklarını onun gür, siyah saçlarından geçirmek için kullandı. “Saçlarını seviyorum.”

“Boynundaki bu noktayı seviyorum,” dedi Adam bahsettiği yere bir öpücük bırakıp onun iç geçirmesine sebep olurken. “Seni öptüğüm her sefer bunu yapıyorsun.”

“Ne yapıyorum?”

“Zevkle iç geçiriyorsun, yani en azından ben zevk olduğunu umuyorum.”

“Öyle.” Böyle bir zevki daha önce hiç tatmamıştı. Hiçbir gerginlik olmadan yaptığı seks onun için yeniydi ve bunu çok sevdiğini fark etmişti. “O kadar büyük bir zevk ki, beni sarhoş ediyor.”

“Tekiladan daha iyi, ha?”

“Çok daha iyi.”

“Öp beni.”

Adam’ın bunu istemesinden mutlu olan Abby dudaklarını onunkilerle buluşturdu ve Adam tempoyu artırırken de durmadı. Bir başka orgazma sürüklenirken öpüşmeyi bırakıp Adam’a sıkı sıkı tutundu. Adam’ın, nelere ihtiyacı olduğunu her seferinde bilmesi inanılmazdı. Boğucu bir zevk denizinin derinlerinde kaybolmuşken Adam’ın onları çevirdiğini fark etmedi bile. Artık üstte Adam vardı ve gelgitleri hızlanmıştı. Tam bir uyumla aynı anda birbirlerinin içinde çözüldüler.

Sonrasında uzun bir zaman öyle kaldılar. Abby daha önce kimseyle bu kadar uyumlu, bu kadar yakın hissetmemişti. Burada, oldum olası istediği ve asla bulamayacağından korktuğu şeyleri bulmuştu. Ama bir kez daha evi ve hayatı başka

bir yerde olan bir adama âşık olmuştu. Bunu düşünmeyecekti. Adam üzerinde uzanırken değil. şimdilik, beraber ne kadar zamanları varsa her saniyesini kullanacaktı ve ardından, zamanı geldiğinde onu serbest bırakacaktı.

“Yeniden düşündüğünü duyabiliyorum.”

“Birinin düşündüğünü nasıl duyabilirsin?”

“Geriliyorsun ve dudaklarını birbirine bastırıyorsun.” Bir parmağıyla dudaklarını okşadı. “Ne düşünüyorsun?”

“Hiç.”

“Bana şimdi yalan söylemeye başlama, Abs. Her konuda bu kadar dürüst olduktan sonra olmaz.”

Adam’ın tavrı onu daha da çekici kılıyordu, böyle bir şey mümkünse tabii. “Keşke bir şeyler farklı olsaydı diye düşünüyordum. O kadar.”

“Ne gibi şeyler?”

“Keşke burada kalmayı planlıyor olsaydın öncelikle.”

“Planlamadığımı nereden biliyorsun?”

“Maddie bu gece senin New York’a döneceğinden bahsetti. Bilmiyordum.”

“Başkasından öğrendiğin için üzgünüm. Sadece avukatlarıma yetki verdim. Aylarca süreceğini düşünüyorum, o yüzden sana bir şey söylemedim. Kesin bir şey yokken ne söyleyeceğimi bilemedim.”

“Eğer kazanırsan ne yapacaksın?”

Adam’ın eli onun sırtını okşuyordu. “Kazanana kadar kesin bir cevap vermek zor. Eğer kazanırsak tabii.”

“Savaşmaya karar vermene ne sebep oldu?”

“En sonunda şoku atlattım ve sinirlendim. Avukatımı aradığımda onun benim yerime halihazırda sinirli olduğunu gördüm, sadece benim aramamı bekliyormuş. Elimizin oldukça güçlü olduğunu söylüyor.” Adam omuz silkti. “Ondan başka haber alana kadar bu konuyu düşünmüyorum.” Başını Abby’nin göğsünden kaldırıp onu öptü. “Bunları başkasından öğrendiğin için üzgünüm.”

“Sorun yok. Neden konuşmak istemediğini anlıyorum.”

“Bu sırada,” dedi Adam onu öperek, “ben tam da olmak istediğim yerdeyim.”

“Ben de.”

Tam çekileceği sırada, Abby onu durdurdu. “Gitme.” Onun sonsuza kadar kalmasını istiyordu, ama bunu asla istemezdi. Bu kadarı yeterli, diye düşündü. Eğer sahip olacakları şey sadece buysa, bu da yeterdi. Ama bunu düşünürken bile, doğru olmadığını biliyordu.

Adam camdan giren güneşle uyandı. Abby ona sarılmış uyuyordu, bacakları birbirine dolanmıştı. Onu rahatsız etmeden kıpırdaması mümkün olmadığı için öylece uzandı ve yakın zamanda unutulması mümkün olmayan geceyi düşünerek huzurlu sabahın tadını çıkardı. Seks harikaydı. Ama daha harika olan şey duygulardı, Abby’yle deneyimlediği yakınlık ve bağ.

Şimdi Sasha’da neyin eksik olduğunu biliyorken onunla o kadar uzun birlikte olabildiğine inanamadı. Adam onun, kendisini kazıklayarak kendisine bir iyilik yaptığını fark etti.

Dürüst davranacak olursa, her gününün her anını tüketen şirketinin ağırlığının omuzlarında olmaması da rahatlatıcıydı. Uzun yıllar boyunca işini, tüm o koşuşturmayı, sıfırdan kurduğu şirketinin, başta hayalini bile kuramayacağı kadar büyük bir başarıya ulaşmasını izlemeyi sevmişti. Ama neredeyse iki haftasını şirketten uzak geçirmişti ve onu hiç ama hiç özlemediğini fark etmek onu şaşırtmıştı.

Aklı ve bedeni ömründeki en harika seksten sonra bomboş bir halde bir kez daha uykuya daldı ve bir süre sonra çalan telefonuna uyandı. Yıllarını çalan telefonlara yetişme telaşıyla geçirdikten sonra sırf bunu yapacak lüksü olduğu için telefonu cevaplamadı. Beş dakika sonra telefon bir kez daha çaldığında kalkmayı düşündü, ama sonra bunun gereken efora değmeyeceğine karar verdi. Üçüncü seferde, Abby kıpırdandı.

“Telefonun mu çalıyor?”

“Evet. On beş dakikada bu üçüncü. Açsam iyi olacak.” Abby’den ayrıldığı sırada ailesiyle ilgili endişelenmeye başlamıştı ve telefonunu kotunun cebinden çıkarıp arayana baktı. Avukatı Rick’ti. “Selam, Rick. Ne var ne yok?”

“En sonunda açtığına sevindim.”

“Üzgünüm, uyuyordum.”

“Güzel olmalı.”

Yataktaki Abby’ye baktı, gözleri kapalı, dudakları bir önceki geceden şiş ve saçları dağılmış haliyle büyüleyiciydi. “Oldukça güzel.”

“Dosyanda büyük gelişmeler oldu.”

Abby'nin yeniden uykuya dalacağını uman Adam telefonu birlikte banyoya yürüyüp kapıyı kapattı. "Neymiş?"

"Dün gece Sasha istifa etti. Kurul bir özür mektubuyla sana geldi ve CEO olarak dönmeni istiyorlar. Bugün saat dörde bir toplantı koydular ve orada olmanı istiyorlar. Her şey çok hızlı ilerliyor, Adam. Onları tam da istediğimiz yerde kıstırdık ve bu senin kendi koşullarınla dönmen için harika bir fırsat. Eğer sen ilgilenmezsen başka bir yönetici arayacaklarını düşünüyorum."

Adam, Rick'i dinleyip hepsini sindirmeye çalıştı. Sasha istifa etmişti. Eğer isterse şirketi yeniden onundu. İstiyor muydu?

"Eğer dönmek istemezsen ki bir yanım bunu anlar, senin payını yine de satın almak zorundalar ve onlar da bunu biliyor. Artık sıra sende."

Son iki haftanın olayları zihninde hızla aktı; Sasha'nın ihaneti, şirketinin kaybı, ailesini parçalara ayırmanın kıyısından dönen kaza, Abby'yle feribottaki karşılaşması ve o zamandan beri birlikte geçirdikleri günler üstüne saf bir tutkuyla geçirdikleri gece.

CSI'yi kendi evinin salonunda bir arkadaşıyla kurmuştu ve arkadaşı kısa süre sonra, daha iyi bir teklif gelince gitmişti. Adam tek başına ilerlemiş ve şirketini milyonlarca dolar değerinde bir şirkete dönüştürmüştü. Ardından hepsi bir öğleden sonra elinden alınmıştı.

"Adam? Nasıl ilerlemek istiyorsun?"

Abby'yle geçirdikleri geceden görüntüler erotik bir filmin sahneleri gibi zihninde belirdi ve beyni, sadece birkaç gün

önce olsa çok basit bir cevabı olacak bu soruya bir karşılık bulamadı.

Ardından zihninde her şey açıklığa kavuştuğunda Adam ne yapması gerektiğini anladı. Bu o kadar barizdi ki yapılacak başka bir şey olduğunu düşünmekle ne kadar aptallık ettiğini görmek onu az kalsın güldürecekti.

“Onlarla saat dörtte görüşeceğimi söyle.”

“Orada görüşürüz.”

Kararını vermiş bir halde duşunu alıp giyindi. Gitmeye hazırlanırken yatağa oturup Abby’nin omzuna uzandı. Elini tuttu ve eğilip onu öptü.

Abby yavaşça uyanırken gözlerini kırıştırdı. Adam’ın kendisini izlediğini görünce gülümsedi. Sıcak, tatlı gülümseyişi Adam’a doğru kararı verdiğini gösteriyordu. “Giyinmişsin.”

“Bugün şirketle ilgili bir toplantı için New York’a gideceğim.”

Abby’nin gülümseyişi soldu ve kaşları çatıldı. “Bir şey mi oldu?”

“Duyduğuma göre Sasha dün gece istifa etmiş ve bu sabah kurul, hangi koşullarla olursa olsun şirkete dönmem için teklif göndermiş.”

“Bu harika, Adam. Umarım onları biraz süründürürsün.”

“Tabii ki süründüreğim.”

“Senin için çok sevindim.”

Adam onu uzun uzun öptü. “Benimle gelmek ister misin?”

“Keşke gelebilseydim ama Laura mağazayı benim açmamı bekliyor. Janey ve Joe bugün Ned’in göstereceği eve bakacaklar, o yüzden muhtemelen yakında Janey’nin evine geçecek-

ceğim. Eşyalarımı annemle babamın bodrumundan almam lazım. Yapacak çok işim var.”

“Biliyorum,” dedi Adam onu bir kez daha öpmeden önce. “Seni ararım.”

“Hayır,” dedi Abby. “Arama. Birbirimize tutamayacağımız sözler vermeyelim. Çok güzeldi, beraber geçirdiğimiz her dakika harikaydı, ama bunu olmadığı gibi göstermeyelim. Senin hayatın şehirde. Benimki burada ve bir kez daha uzun mesafe ilişkisine girecek değilim. Senin için bile.”

“Abby...”

Abby parmağıyla dudaklarına bastırdı. “Lütfen. Söyleme. Hayatına dön. Ben iyi olacağım. Söz veriyorum.”

“Yabancılarla yatma,” dedi Adam suratında şakacı bir sırıtışla, oysa ne şakacı ne sırtacak halde hissediyordu.

“Yatmam. Öylesine seks fikrini benim için bitirdin.”

“Amacıma ulaşmışım demek.”

Abby kollarını uzattı ve Adam memnuniyetle ona sokuldu.

Dudakları Abby’nin boynuna sürtündü ve onu ürpertti. “Geri döneceğim.”

Abby başını iki yana salladı. “Söz vermek yok.”

Adam onun yüzünü iki elinin arasına alıp son bir kez öptü. “Kendine iyi bak.”

“Sen de. Sana ait olan şey için savaş.”

“Niyetim de o.”

Kapı arkasından kapandığında Abby iki eliyle ağzını örtüp hıçkırıklarını bastırmayı denedi. Onun peşinden gitmek, gitmemesi için ona yalvarmak, onu sevdiğini söylemek istiyordu. Ama bunların hepsini daha önce yapmıştı ve bir kez daha yapamazdı. Onu Cal'ı ve Grant'i sevdiğinden çok daha fazla seviyor olsa bile.

Onunlayken her şey farklıydı. Bunu görmek için birkaç gün yetmişti. Feribottaki ilk karşılaşmalarından beri farklı olmuştu. Adam farklıydı.

“Tanrım, tam bir beyinsizsin sen.” Gözyaşlarının arasından fısıldadı. “Erkeklerle işinin bittiğini o kadar duyurduktan sonra *bu* mu yani? Her şeyi üç günde daha kötüye çevirmeyi nasıl başardın?”

Aşkta dev kaybedenler için dünya çapında bir ödül olsa, Abby birinciliği garantilemişti.

Bütün gözenekleri ona tüm günü yatakta ağlayarak geçirmesini söylüyor olsa da yataktan zorla kalkıp kendini banyoya attı. Bedenin her noktası tarifsiz tutkunun izleriyle sızlıyordu. Sıcak su üzerinden akarken gözyaşlarını da serbest bıraktı, içine atmaktansa bu daha iyiydi.

Ömrü boyunca erkekler için yeterince ağlamıştı. Adam'la geçirdiği zamanı asla unutmayacaktı ama şimdi bitmişti ve hayatına devam edecekti. Bir şekilde, diğer tüm kalp kırıklıklarını nasıl atlattıysa bunu da atlatacaktı. Makyajına fazladan özen gösterip uykusuz geçen gecenin ve gözyaşlarının bıraktığı zararı örtmeye çalıştı. Saçlarını kurutmayı bitirdiğinde kapının çaldığını duydu.

Adam'ın dönmüş olması umuduyla kapıya koşan Abby

karşısında Janey’yi bulunca hissettiği hayal kırıklığını gizlemek zorunda kaldı.

“İçeri gel.”

Suratı kıpkırmızı kesilmiş, nefes nefese kalmış olan Janey, Abby’nin odasına girip dağınık yatağın ucuna oturdu. “Dün gece sen ve Adam’dan bahsedecek fırsat bulamadık.”

Bu kelimeler Abby’ye kalbinden vurulmuş gibi hissettirdi. Artık o ve Adam yoktu. “Konuşacak bir şey yok.” Kalbini ezen ağırlığı saklamak için sesini hafif ve umursamaz tuttu. “Beraber dövme yaptırdık, takıldık, biraz eğlendik. Ama şu an şehre dönüyor. Ait olduğu yere.”

“Benim ağabeyim Adam mı dövme yaptırdı?”

“Kolunda bir Gansett Adası haritası var.”

“Seninki nerede?”

Abby dövmeyle inceleyebilsin diye bacağına Janey’ye uzattı.

“Bayıldım. Göz alıcı.”

Arkadaşının tepkisinden memnun olan Abby, “Ben de sevdim,” dedi.

“Acıdı mı?”

“Hem de nasıl, anasını satayım.” Küfretmek ona asla doğal gelmeyecekti, ne kadar denerse denesin.

“Gideceğini duymamıştım.”

“O da bu sabah telefon gelene kadar bilmiyordu zaten.”

“Ağlamışsın.”

“Biraz, ama iyiyim. Joe’yla eve baktınız mı?”

Janey başını salladı. “Ned sabah ilk iş bizi oraya götürdü. Bayıldık. Mükemmel. Köpekler için çitle ayrılmış bir bahçesi bile var.”

Janey, Adam konusunu daha fazla uzatmadığı için rahatlayan Abby, “Nerede?” diye sordu.

“Mac ve Maddie’nin evinden bir buçuk kilometre kadar uzakta. Kesinlikle artı.”

“Evi alacak mısınız?”

“Eninde sonunda kalıcı olarak buraya döneceğimiz için evet.”

“Doğru.”

“Ayın sonunda evim tamamen senindir.”

“O kadar çabuk mu?”

Janey elini karnına koydu. “Eğer ufaklık sahneye çıkmadan her şeyi halledeceksek çok vaktimiz yok.”

“Haklısın. Taşınmana yardım ederim.”

“Buna hayır demem.” Janey elini ona uzattı. “Neden bana söylemediğin şeyler varmış gibi hissediyorum?”

Abby onun elini tutup yatakta yanına oturdu. “Söylemediğim bir şey yok. Gerçekten.”

Janey, aralarındaki bebeğin izin verdiği kadar ona sarıldı. “Yeniden burada olduğun için çok mutluyum ama başına gelenlere üzüldüm.”

Abby gözlerini yumup yalnızca eski bir dosttan gelebilecek anlayışa ve huzura sığındı. “Burada olduğum için mutluyum.” Yalnızca buraya geldiğiyle kalsa, bu söylediği doğru olabilirdi.

Sonraki birkaç hafta Abby kendini mağazayı, açılış zamanına yetiştirmeye verdi. Maddie'yle Laura'nın, Janey ve Joe için bir doğum öncesi partisi düzenlemesine yardım etti ve dövme-siyle ilgili söyleyecekleri bitmeyen ailesiyle zaman geçirdi.

Abby onların iğnelerin tehlikeleri, dövmelemin kalıcılığıyla ilgili konuşmalarına izin verdi, ama o ne zaman bacağındaki güzel mor çiçeğe baksa yeni şeyler deneyecek kadar cesur olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Anne ve babası ona Teksas'a gitmeden önce bodruma yerleştirdiği eşyaları çıkar-masında yardım etti. Bu kutuları Cal'la evlendikten sonra aç-mayı beklemişti ve eşyalarını evine yollatmıştı.

Anne ve babası Abby'nin zor bir dönemden geçtiğinin farkındaydı ve bir süre sonra gelecek planlarıyla ilgili sorular sormayı kestiler. Onlar, Abby'nin Cal'la ayrılışından sonra kendini toparlamaya çalıştığını sanıyordu, Abby de bu fikir-lerini değiştirmek adına bir şey yapmadı. Yardımları ve var-lıkları için ikisine de minnettardı. O kadar.

Yeni küçük evindeki ilk gecesinde, gece yarısına yakın bir saatte telefonu gelen mesaj bildirimisiyle öttüğünde yataktaydı.

Aramamamı söyledin ama mesaj atamayacağıma dair bir şey söylemedin. Seni özlediğimi bilmeni istiyorum ve bunu sana söyleyebilmemin başka yolu yok.

Abby mesajı okurken gülümsedi, kalp atışları hızlanmıştı. Telefon bir kez daha öttü.

Umarım uslu ve barlardan uzak duruyorsundur.

Sakin cevap yazayım deme, anladın mı beni? Çünkü eğer yazarsan bir çeşit uzun mesafe ilişkisi yaşıyor oluruz...

...ve sen artık uzun mesafe ilişkilerinden elini çektin. O yüzden sana şimdi iyi geceler diyeceğim. Tatlı uykular.

Seni özlediğimi söylemiş miydim?

Mesajlar kesildiğinde Abby aynı anda ağlıyor ve gülümsüyordu, ayrıca kesinlikle Adam'a cevap vermek için ölüyordu. Ona işlerinin nasıl gittiğini sormak istiyordu. Şirketin başına geçip geçmediğini, bunun için yeterince savaşıp savaşımadığını öğrenmek istiyordu. Onu son gördüğünden beri olan her şeyi bilmek istiyordu ve ona kendi başına gelenlerin hepsini anlatmak istiyordu

Ama yazmadı. Kuralları kendisi koymuştu ve onlara uy- mak zorundaydı, yoksa bu sefer sadece kalbini kaptırmaya- caktı. Bazı zamanlar aklını kaçırmamanın eşiğinde gibi hissediyordu. O yüzden, yazmadı. Onun yerine Adam'ın gönderdiği mesajları tekrar tekrar okudu ve elinde telefonla uykuya daldı.

Abby açılışa hazırlanırken mağazada çok uzun saatler geçiriyordu ve kayıt masasında yarı zamanlı çalışmaya başlamıştı. Adam'ı düşünecek zamanı kalmasın diye kendisini meşgul edecek her şeye evet diyordu, ama tabii gün bitip gece olduğunda beraber geçirdikleri günlerden başka düşünecek hiçbir şeyi olmuyordu. Bir de Adam'ın gönderdiği mesajları okuyordu ki onlar geleli bir haftadan fazla olmuştu.

Laura merdivenlerden inip onu kayıt masasında geçirdiği üç saatin ardından azat etti. "Geldim. Özür dilerim geç kal-

dığım için. Holden huysuzluk edip benim programıma göre beslenmemek için diretti.”

“Sorun yok,” dedi Abby. “Bu gece olmam gereken bir yer yok.”

“Benim çılgın programıma ayak uydurduğun için teşekkürler.”

“Yardım etmek hoşuma gidiyor.” Abby içi mağazayla ilgili evraklarla dolu kol ve sırt çantasını topladı. Tam gitmek üzereyken, geceleri uykularının kaçmasının nedeni olan, onu hayatına bakmaktan alıkoyan o soruyu sormaya karar verdi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Laura onun tereddüdünü hissederek.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii, ne istersen.”

“Adam’ın şirketini geri alıp almadığını biliyor musun?”

Laura’nın gözleri kocaman açıldı. “Duymadın mı?”

Abby başını iki yana salladı. “Gittiğinden beri onunla konuşmadım.”

“Ben sizi...”

“Öyleydik. Geçmiş zaman. Bir kez daha uzun mesafe ilişkisi yürütemem. Yapamam.”

“Neden böyle hissettiğini anlıyorum. Linda Teyze’den duyduklarına bakılırsa yönetim kurulu Adam’ı yeniden başa getirmiş. Yani şirketini geri aldı.”

Kalbinin parçalara ayrıldığını hissetse de, “Bu harika,” dedi Abby içtenlikle. O ait olduğu yerde, şehirde kalacaktı. Bu durumda gittiğinde ilişkilerini sonlandırarak doğru şeyi

yapmıştı. Bu gelişmenin ışığında, artık yaptıklarıyla ilgili daha iyi hissediyordu.

“Harikaysa neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?”

Abby omuz silkerken kendini gülümsemeye zorladı. “Gittiği yere kadar güzeldi.”

“Ah, tatlım.” Laura ona sarıldı. “Yürümediği için üzgünüm.”

Abby de onu kucakladı. “Şimdiye kadar yürümeyen şeylere alışmam gerekirdi.” Bundan önce yaşadıklarının acısı buna kıyasla hiç kalıyordu. “Sabah görüşürüz.”

“İyi olacak mısın?” diye sordu Laura.

“Ben kedi gibiyimdir. Dört ayağımın üstüne düşmenin bir yolunu bulurum.”

Laura benzetmeye gülüp Abby’ye el salladı. Dışarıda; kokusu ve güzelliğiyle, gelecek sıcak günlerin habercisi tatlı bahar akşamı Abby’nin acısıyla dalga geçiyor gibiydi.

Eve yürürken acele etmedi, akşam yemeğinde kendine somon ızgara yaptı ve televizyonun karşısında yemeğini yedi. Yemekten sonra küveti doldurdu ve köpüklerin arasına uzandı. Mesaj geldiğinde hâlâ sudaydı.

Telefonuna uzanmak için kalktığı anda su küvetin yanlarından taştı. Bir an için en azından elini kurulamayı düşündü.

Gece göğünün altında çırılçıplak uzanırken nasıl göründüğünü düşünüyorum ve taş kadar sertim.

Her gece rüyamda seni görüyorum. Kokunu alabiliyorum, tadını damağımda hissediyorum ve sonra yalnız uyanıyorum. Bu beni mahvediyor. Yıkıyor. Yerle bir ediyor.

Yapma. Cevap verme. Bir daha asla yazmayı kesmeyeceksen tabii. Yaz. Yazma. Yaz. Ma.

Abby onun kelimelerini özümserken ayaklarının dibinde bir su birikintisi oluşmuştu bile ve cevap yazmamak sahip olduğu iradenin her zerresini kullanmayı gerektirdi. Belki şirketin başına geçmiş olduğunu bilmeseydi yazabilirdi. Ama şimdi onun şehirde kalacağını biliyordu ve bunu yapamazdı. Onunla daha fazla yakınlaşamazdı.

Bir havlu kaparken hareketleri sarsaktı. Kendini sardı. Nefes almaktan daha çok istediği şeyle kendisi için iyi olan arasında kalmış bir şekilde yatağına oturdu ve uzun bir süre boyunca telefonuna baktı, zaten hırpalanmış kalbine zarar vermeyecek bir çözüm bulabileceğini umuyordu.

Sonra bir mesaj daha geldi ve onu şaşırttı.

Sana söylemeyi unuttuğum bir şey var. Rüyalarımnda, koyu saçların yastığa dağılmış oluyor ve biz, son gecemizde yaptığımız gibi sevişiyoruz. O geceyi sürekli yeniden yaşıyorum.

Asla unutmayacağım. O gece gibi beraber geçirdiğimiz diğer anları da. Her baktığımda seni hatırlatan bir dövmem var. Benimki iyileşmeye başladı, umarım seninkiler de iyidir.

Sakın cevap verme. Sen de beni benim seni düşündüğüm kadar düşünmüyorsan tabii... Bir başka uzun mesafe ilişkisine şans vermeyi düşünmüyorsan... Eğer düşünmezsen anlarım. Ama her zaman keşke diyeceğim.

Abby o gece gözünü bile kırpmadı. Saatler geçtikçe gücü azalmaya başladı ve sonrasında Adam'a yazma isteğiyle kavrulur hale geldi. Saat yedide alarmı çaldığında dört kere kapat tuşuna bastı ve kendini yataktan söküp banyoya girdi, bir gece önce ortalığı ne hale getirdiğini görmek hiç eğlenceli değildi.

Duş alırken hareketleri ağır, kalbi daha ağırdı. Kendine tekrar tekrar doğru şeyi yaptığını söylüyordu. Onun hayatı buradaydı. Adam'ınki New York'ta. Onu ne kadar severse sevsin bir daha uzun mesafe ilişkisi yaşamayacaktı. Bu Adam olsa bile.

Duştan çıktı ve kendini saçlarını kurutup düzleştirmeye zorladı. Uykusuzluk ve yorgunluk tüm uzuvlarına bağlanmış fazladan ağırlıklar gibiydi. Eğer Adam bir kez daha mesaj atarsa ya ona cevap vermesi ya da telefon numarasını değiştirmesi gerektiğini fark etti.

Mağaza, haziranın ilk cumartesi, büyük bir tantanayla açıldı. Her şey tam olarak Abby'nin istediği gibi olmuştu, biraz pratik, biraz farklı ve çoğunlukla Abby's Attic geleneğini devam ettiren şekilde. Adada tanıdığını herkes açılışa gelip onun adaya dönmesini kutladı ki bunlara Grant ve Stephanie de dahildi.

Onu samimiyetle kucakladılar.

“Tebrikler,” dedi Grant, bu sırada Stephanie mağazada gezinip etrafı kurcalıyordu. “Eskisinden daha güzel olmuş.”

Abby de böyle düşünüyordu, ama bunu ilk dile getiren Grant'ti ve o da buna minnettardı. “Teşekkürler. İşe dönmek güzel. Sen nasılsın?”

“Daha iyiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Cal’la ilişkin yürümediği için üzgünüm ama adaya dönmüş olman gerçekten güzel.”

“Ev gibisi yok derler.”

Grant’in gülümseyişi ona eski zamanlarını anımsattı, çoğunlukla güzel olanları. “Bak işte bu doğru.”

Bir müşteri yardım isteyerek onları böldü. “Kusura bakma,” dedi Abby. “İş çağırıyor.”

Grant birkaç dakika sonra Stephanie’yle birlikte mağazadan çıktı, ona el sallayıp başparmaklarını kaldırarak onayını sunmayı da unutmadı. Onu görüp ona sadece arkadaşça duygular beslemek hoştu.

Günün geri kalanını hiç oturmadan geçirdi, düşünebildiği tek şey müşteriler, envanter ve işti. Aynı eski zamanlardaki gibiydi ve onun da tam olarak buna ihtiyacı vardı.

Lise öğrencisi bir kızı, ona hafta sonları ve öğleden sonraları yardım etmesi için işe aldı, bu sayede, mağaza açıldıktan iki hafta sonra cumartesi günü Mac ve Maddie’nin evinde yapılacak Joe ve Janey’nin doğum öncesi partisine gidebiliyordu.

Erkekler bebeğe hoş geldin partisine katılma konusunda hatırı sayılır miktarda homurdanmıştı, ama Maddie bebeğin Joe’nun da bebeği olduğunu hatırlatmıştı, neden dışarıda bırakılacaktı ki? Ve Joe orada olacaksa, arkadaşları da olmalıydı.

Abby, Joe’nun dışlanmaktan şikâyetçi olmayacağını tahmin etti, neyse ki bunu dile getirmeyecek kadar akıllı bir adamdı. Yardımcılardan biri olarak Abby, Maddie ve Laura’ya yemekler, içecekler konusunda yardım etti. Ardından Janey’nin sonradan yazacağı teşekkür kartları için kimin hangi hediyeği gönderdiğinin notunu almak üzere onun yanına yerleşti.

Joe hariç tüm erkekler mutfaktaydı ve Mac'in zulaladığı biraları içiyorlardı. Joe'ysa bir görevi yerine getiriyormuş gibi bir ifadeyle karısının yanında oturuyordu. Arada mutfaktan yükselen cesaret verici tezahüratlar her seferinde Joe'nun yükselen ortaparmağıyla cevaplanıyordu.

"Joseph," dedi annesi ciddi bir sesle, Joe üçüncü kez ortaparmağını kaldırıp tüm erkekleri gülme krizine soktuktan sonra. "Çocuğuna daha iyi örnek olmalısın."

Bu yorum Carolina'ya oğlundan bir ortaparmak kazandırdı, bunun üzerine herkes güldü, en çok gülense Carolina'ydı.

Abby'nin kahkahası, Adam'ın salona girmesiyle birlikte dudaklarında kuruyup kaldı. Adam lacivert bir takım ve gök mavisi bir gömlek giymişti ve jilet gibi görünüyordu.

Linda onu karşılamak için yerinden kalktı. "Adam! Yetiştiremeyeceğini sanmıştım."

Adam annesini kucakladı ama omzunun üzerinden, gözleri Abby'yi arıyordu. "Sandığımdan daha erken özgür kaldım. Slim beni buraya uçurdu."

"Yetiştirebildiğine çok sevindik," dedi Janey paytak adımlarla ağabeyine doğru yürürken.

Adam onun yanağını öptü. "Hayatta kaçırmazdım, şumarık."

Adam'ın burada olması Abby'ye tamamen sürpriz olduğundan bedeni yanıyordu ve onun yoğun bakışlarının hiç yararı olmuyordu. Yapabildiği tek şey hediye açan Janey için liste tutmaktı, oysa yapmak istediği tek şey koşup Adam'a sarılmak ve ona, onu ne kadar özlediğini söylemekti.

Onu *gerçekten* özlemişti, onunla ilgili her şeyi özlemişti.

Sesinin tonunu, parfümünün kokusunu, yanaklarına sürtünen sakallarının bıraktığı hissi, dudaklarının dokunuşunu, karnındaki belirgin kasları...

“Abby?” Maddie’nin sesi onu Adam’la ilgili düşüncelerinden çekip çıkardı. “Sonuncuyu yazdın mı? Küvet ve banyo malzemeleri, Ned ve Francine’den?”

“Evet, tamam.” Tüm gözlerin ona dönmüş olduğunu fark ettiğinde yanakları kızardı. Adam’ın minik gülümseyişi, bu habersiz çıkagelişiyle Abby’ye tam olarak ne yaptığının farkında olduğunu gösteriyordu.

“Ara vermek ister misin?” diye sordu Laura.

“Tabii ki hayır. Hallederim.”

Bir saatin bu kadar yavaş geçtiği hiç olmamıştı. Janey paketlerden çıkan her minik kıyafete ohladı ve ahladı. Bir bebeğin bu kadar çok eşyaya neden ihtiyacı olduğu Abby’yi aşırıyordu. Bütün bu zaman boyunca Janey’ye acele etmesini söylememek için kendini zorladı.

Adam mutfakta, kardeşleriyleydi, gülüyor, konuşuyor, elindeki bira ve yüzündeki gülümsemeyle kendinden memnun görünüyordu.

Abby’nin ruhu bedenine sığmazken o nasıl bu kadar rahat olabiliyordu?

“Bu kadarı yeter,” dedi Laura, Abby’nin defterini elinden alarak. “Kovuldun.”

“Özür dilerim. Dikkatim biraz dağınık bugün.”

“Hadi canım.” Laura, Abby’nin bakışlarını takip edip Adam’a baktı. “Bir de bittiğini söylemiştin. Bana hiç bitmiş gibi görünmüyor.”

“Sus. *Bitti* zaten.” Abby’nin kelimeleri kendi kulaklarında çınlıyordu. Ona karşı koyma yönündeki tüm düşünceleri, Adam haksızlık sayılacak kadar yakışıklı bir halde kapıdan içeri girdiği an silinip gitmişti.

Laura inanmayan bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Sen nasıl diyorsan.”

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda Janey küçük bir dağı andıran hediyelerin hepsini açmayı bitirdi. Joe’nun yardımıyla kalkıp banyoya yürümeye başladı.

Abby dizlerinin üzerine çökmüş yerdeki hediye paketlerini bir p poşetine dolduruyor, bir yandan da Adam’la bütün ailesi buradayken nasıl bir dakikayı yalnız geçirebileceğini düşünüyordu. zerine bir gölge düştü ve siyah deri ayakkabı burunları görüş alanına girdi.

“Benimle dışarı gel.”

Onun sesiyle ve yakınlığıyla irkilen Abby başını kaldırıp onun uzattığı eline bakınca kafasından milyonlarca düşünce geçti, bu düşünceler arasında onun bu kaba talimatını yok saymasının neden daha iyi olacağına dair sebepler de vardı. Ama sonra onun yüzüne bakma gafletinde bulundu ve insanı esir eden mavi gözlerin kendisine açık birzlem ve arzuyla baktığını gördü.

“Lütfen?”

Sanki başka seçeneği varmış gibi. Onun elini tuttu ve kendisini kaldırmasına izin verdi. Onlar kapıya doğru yürürken etraflarındaki tüm konuşmalar susmuştu. Tam dışarı çıkacakları sırada Grant bir elini Adam’ın göğsüne koyup onu durdurdu.

Grant, Abby'ye baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Abby onun korumacılığından hem eğlenmiş hem etkilenmiş bir vaziyette. "Her şey yolunda."

Grant kardeşine uzun bir bakış attıktan sonra yollarından çekildi.

Dışarı çıktıklarında Adam başını kaldırdı. "Tanrım. Kardeşlerimin hepsi göt."

"Onları seviyorsun." Abby onun peşinden, Mac'le Mad-die'nin iki yaz önce evlendikleri bahçeye indi.

"Janey'nin hediyeleri açmayı asla bitirmeyeceğini düşün-meye başlamıştım," dedi Adam el ele evden uzağa, bahçenin derinlerine doğru yürürlerken.

"Ben de. Ölüyordum."

"Neden?"

Abby ona vurdu. "Sanki beni delirttiğini bilmiyormuşsun gibi soruyorsun bir de!"

"Tam olarak bana söylediğin gibi davrandım."

"Bundan fazlasını yaptın ve yaptıklarının beni nasıl etki-lediğini de çok iyi biliyorsun."

"Nasıl etkiledi? Anlat bana."

"Bir daha işimin olmayacağını söylediğim şeyler istememe sebep oldu. Canı cehenneme deyip, istediklerimizi yapabil-mek için bunları daha önce iki kez yaşamamış olmayı dile-meme neden oldu."

"Ne yapmak istiyordun peki?"

"Öncelikle, sana cevap yazmak."

Adam'ın gülümseyişi yavaşça tüm yüzüne yayıldı ve gözleri aydınlandı. Yürümeyi kesip ona döndü, öğleden sonra güneşi, saçlarındaki Abby'nin daha önce fark etmediği kıvrıklıkları ortaya çıkarıyordu. Açık mavi gömlek gözlerini normalden daha canlı gösteriyordu. Hiç kimseyi görmediğine, Adam'ı görmediğine sevindiği kadar sevinmemişti. "Cevap verseydin, ne diyecektin?"

"Şirketini geri aldığına sevindiğimi söyleyecektim."

"Gerçekten sevindin mi peki?"

"Tabii ki. O şirket senindi ve olanlar yanlıştı."

"Evet, öyleydi."

"Sasha'yı gördün mü?"

"Sadece bir kez, eşyalarımı daireden alırken. Özür diledi, teşekkür ettim ve o kadardı. Toparlayamayacağı kadar fena batırdığının o da farkında."

"Onu görmediğine... Mutlu oldun mu?"

Adam başını iki yana salladı. "Biraz bile olmadım. Her günün her anında seni düşünürken onu görmediğime nasıl mutlu olabilirdim ki?"

O karşısında dikilirken, pahalı parfümü tüm duyularını tek tek ele geçirirken Abby onu gerçekte ne kadar özlediğini fark ediyordu. "Her günün her anında beni mi düşündün?"

Adam onaylayarak başını salladı. "Sen beni düşündün mü?"

"Hem de *her saniye*."

Adam'ın gülümseyişiyle, o gidince kalbinde buz tutan yerler çözüldü.

“Senin için her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim, Adam.”

“Hiçbir şey benim için yolunda gitmedi. En azından henüz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“New York’a neden döndüğümü biliyor musun?”

“Sana ait olan şirketi geri almak için değil mi?”

“Eh, tabii ama aynı zamanda o şirketi başarıya ulaştıran çalışanlara haklarını da vermek için. CEO olarak atandıktan sonra ilk işim aldığımız teklifleri değerlendirme konusunu kurula sunmak oldu. Doğru alıcıyı bulmak biraz zaman aldı. Çalışanlarıma hakkını verecek birini beklemek zorundaydım.”

Abby onun söylediklerini anlamaya çalışırken Adam ekledi, “Şirketi sattım. Bu sabah evrakları imzaladım. Evi de elden çıkarttım.”

“Sen... Şirketi sattın.”

Abby başını kaldırıp ona bakarken içinde tomurcuklanan umudu bastıramıyordu. “Neden?”

“Çünkü istediğim şey bu değildi. Artık başka şeyler istiyorum.”

“Ne gibi başka şeyler?”

“Birincisi, adanın bilgisayar ustası olmak eğlenceli görünüyor. Burada işler karman çorman yürüyor. Bana ihtiyaçları var.”

Abby, onun, beraber son gecelerinde kendisinin kullandığı kelimeleri kullandığını fark etmişti.

Adam, Abby’ye sarılıp onu kendine çekti ve dudaklarını

onun alnına bastırdı. “Hem bir de düşünmeyi kesemediğim bir kız var. Sana çok benziyor aslını istersen. Tatlı, komik ve hak ettiği sevgiyi kazanabilmek için kendisinden başkası olması gerektiğini düşünüyor. Ama kaderin cilvesi mi bilmem, tamamen kendisi olarak bu adamı kendisine âşık etmeyi başardı.”

Abby rüya görüyor olmalıydı. Adam bunları gerçekten söylüyor muydu? Ona gerçekten âşık mıydı? New York’taki hayatı gerçekten bitmiş miydi, burada mı kalacaktı?

“Bir şeyler söyler misin? Lütfen?”

“Ben de seni seviyorum.”

Bir an sonra öpüşüyorlardı ve her şey çok gerçek ve çok mükemmeldi.

Mac ve Maddie’nin verandasında tezahüratlar yükseldi.

Adam gülüp Abby’yi iyice kendine çekti ki uzaklaşmasın. Adam’ın tüm ailesi onları izlerken bile Abby başka yerde olmayı yeğlemezdi.

“Seni çok özledim,” diye fısıldadı Adam’ın göğsüne doğru.

“Seni her gün aramak istedim ama aramayacağıma söz vermiştim. En sonunda daha fazla dayanamayıp mesajlar gönderdim, fakat bir yandan da onların senin için her şeyi kötüleştirmesinden korktum.”

“Hiçbir şeyi kötüleştirmediler. Benim için daha çok can kurtaran halatı gibiydiler. Senin de acı çektiğini bilmek bana iyi geldi.”

“Acı çekmek de ne kelime. New York’a dönmemin tek sebebi şirketi satıp sana gelebilmektir. Henüz sonuca bağlan-

mamış şeyleri sana anlatmak adil gelmedi. Aylarca süreceğinden korkuyordum, ama rakiplerimizden biri öne çıkıp karşı koyamayacağımız bir teklifte bulundu. Tüm ekibimi kendi bünyelerine almalarından sonra orada kalmam gerekmedi. Bu sabah on itibariyle işim bitti. Slim, havaalanında beni buraya uçurmayı bekliyordu.”

“Bu gerçekten oluyor mu yoksa yine benim hayallerimden birinin içinde miyiz?” Onun adaya gelmek için şirketini satabileceğini en çılgın hayallerinde bile yoktu gerçi.

“Senin kafanda kurdukların benim gerçekliğimden daha iyiydi. Yeniden şirketi yönetmekle burada olmak arasında seçim yapmaya gelince... Seçim açıktı.”

Uzakta olduğu onca zaman boyunca, dönmek için çabalıyordu. Abby kalbinin sevinçten patlamasından korktu.

“Mutlu sona ulaşmanın zamanı gelmişti, tatlım.”

“Senin de öyle, bayım.”

“Sen benim mutlu sonumsun.” Adam onu bir kez daha öptü, bu sefer saçlarını parmaklarına dolamış, diliyle altdudağını okşuyor ve ona daha fazlasını vaat ediyordu. Tutku dolu dakikaların ardından ayrıldılar, Adam nerede olduklarını ve kimlerin onları izlediğini ancak hatırlayabilmiş benziyordu. Gözucuyla verandaya baktıktan sonra bakışlarını Abby’ye çevirdi. “Sanırım az önce halka arzımızı gerçekleştirdik.”

“Öyle görünüyor.”

Adam elini uzattı ve Abby mutlulukla tuttu. “Hayallerini gerçeğe dönüştürmeye ne dersin?”

“Ben varım.”

“Altı çocuk konusunda *gerçekten* ne düşünüyorsun?”

“Senin tam bir deli olduğunu düşünüyorum.”

Adam gülererek kolunu ona dolayıp başının üzerine bir öpücük kondurdu ve beraber eve yürüdüler. “Senin için deli olabilirim, ama küfretmek konusunda hâlâ çalışman gerek. Neyse ki beraber çalışacak vaktimiz olacak.”

Son

“Sana bir hediye getirdim,” dedi Adam saatler sonra Abby’nin evinde otururlarken. En sonunda yalnızlardı. Adam’ın bütün ailesi, buna Grant de dahildi, onların birlik-religine çok sevinmiş görünüyorlardı, bu da Abby’nin neşesi-ne neşe katıyordu.

“Nedir?”

Adam koridoru işaret etti. “Gidip alayım.”

“Benim odamda mı?”

“Mac’in evine gelirken eşyalarımı buraya bıraktım.”

“Birçok şeyi garanti görmüşsünüz, bayım.”

“Umutluydum diyelim.” Onu öptü ve Abby kıvranıp kollarından kurtulana kadar hediyeyi unuttu.

“Hediyeden bahsediyordun?”

“Ah, evet. Hemen dönerim.”

Abby onun gidişini izlerken bugünün gerçekten yaşanıp yaşanmadığına emin olmak için kendini çimdiklemek istedi.

“Bakma.”

Koltuğa gömülüp gözlerini yumdu. “Bakmıyorum.”

Adam onun yanına oturduğunda, teninin başka hiçbir şeyle karıştırılmaz kokusu burnunu doldurdu. “Tamam, şimdi gözlerini açabilirsin.”

Gözlerini açtığı anda kahve sehпасının üzerindeki siyah deri ceketi, onunla uyumlu pantolonu ve eldivenleri gördü.

“Eğer motosiklet kullanmayı öğrenmek istiyorsan koruyucu önlemlerini almalısın.” Arkasından gümüş rengi bir kask çıkarıp ona uzattı.

Adam onu bugüne kadar kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyordu. “Bu harika! Bayıldım! Teşekkürler.”

Adam kaskı ondan alıp sehpaaya bıraktı. “Kıçını o pantolonun içinde görmek için sabırsızlanıyorum.”

Gülen Abby kendini onun kollarına atıp sıkı sıkı tutundu. “Bu, bugüne kadar aldığım en güzel hediye.”

“Bazı kızlar elmas ve altın ister. Benim sevgilim dövme ve deriyle mutlu oluyor. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?”

Onun kendisinden “benim sevgilim” diye bahsetmesi mü-kemmel günün üzerine kondurulmuş vişne gibiydi. “İkimiz de şanslıyız.” Elini onun başının arkasına yerleştirip onu bir başka öpücüğe çekti. Onsuz geçen haftaların ardından, ona başka türlü doyamayacaktı.

Adam, Abby’nin eteğinden başlayıp Janey’nin partisinde giydiği elbiseyi üzerinden sıyırdı ve kenara fırlattı, bir dakikasını pembe dantel sutyenle pembe dantel külotu takdir etmeye ayırdı.

Abby onun kemerini çekiştirdi ve açamadığında öfkeyle inledi.

Abby'ye gülen Adam onun yerine kemeri açtı ve Abby av-
cunu sertliğinin etrafına sarınca inledi. "Kondom. Lazım."

"Hayır. Hap kullanıyorum. Lütfen, acele et."

"Sen acele etmeyi sevmezsin."

"Artık seviyorum."

Adam,  zerindeki gömleği ve pantolonu  ıkarmamıŐken,
Abby'nin i  çamaşırını kenara itti ve ona ihtiyacı olanı tek bir
darbeyle verdi ve aynı anda inlediler.

Adam'ı rahatlıkla içine alırken geçmişe dair hiçbir Şey
yoktu kafasında, sanki onunla olmak için doĐmuŐtu. Onun
kollarında olmanın getirdiği güçlü rahatlama ve beraberlikle-
rinin getirdiği tarifsiz zevk Abby'nin soluğunu kesmiŐti.

"Tanrım, Abby... Seni çok fazla seviyorum. Ne kadar sev-
diğimi anlatamam."

"Ben de seni seviyorum," dedi onu kollarının arasında tu-
tarken.

Dünyadaki bütün zamanı birbirlerine ayırabileceklerini
bilerek zirveye ulaştı, Adam'ın ismini bir dua gibi sayıklıyor,
Adam'm darbeleri devam ederken ona tutunuyordu.

Abby ait olduğu yeri bulana kadar r zg rl  ve taŐlı yollar-
dan geçmişti. Görünüşe bakılırsa, üçüncü seferde gerçekten
de keramet vardı. Kalbi ve ruhu ona duyduğu sevgiyle dop-
doluydu. En sonunda olmuştu. Doğru olanı bulmuştu.